

En Yakın Arkadaşını Baştan Çıkarmanın 10 Yolu

1.3 m

109 k

#aşkiddiası #STEMkadınları
#aşkhikâyemiz #bilimkadınları #kitapsever
#jupiterödülleri #ByronveWinnie #huysuzvegünüşiği...
#newyorktimesçoksatanyazarı

penny reid

Bazen en yanlış görünen kişi, seni gerçekten sevebilecek tek insandır.

Winnie, öğrencilerine bilim sevgisini aşılayan bir öğretmen ve genç kızlar ile kadınları bu alanda cesaretlendiren içerikler üreten bir yayıncıdır. Hayatını düzene sokmaya çalışırken duygularını bir kenara itmeyi iyi öğrenmiştir. Ta ki yanlışlıkla viral olan bir video, onu en tahammül edemediği insanla yan yana getiren bir fırsata dönüşene kadar.

Byron, iki kitabı da çoksatmış bir yazar olmasına rağmen insanlardan hoşlanmayan, mesafeli ve ukala biridir. Winnie'nin ondan uzak durmak için sayısız nedeni vardır. Ancak birlikte çekmeye başladıkları videolar, aralarındaki gerilimi beklenmedik bir çekime dönüştürünce, Winnie hislerinden kaçmanın imkânsız olduğunu fark eder. Üstelik izleyicileri onları birlikte sanıyordur!

İkisi de bu oyunu ciddiye almamaya kararlıdır. Ama bazı duygular, ne kadar inkâr edilirse edilsin gitgide güçlenebilir. Şimdi, geçmişin izleriyle ve içlerindeki korkularla yüzleşmeden ilerleyemeyeceklerini kabul etmek zorundadırlar.

Çünkü aşkın kıyısında başlayan bu yolculuğun doğru ilmanda sonlanabilmesi için, cesaretin rüzgârına ve sevginin yelkenine ihtiyacı vardır.

110 k

17 k

MASAL
PEREST

KDV'den muaf.

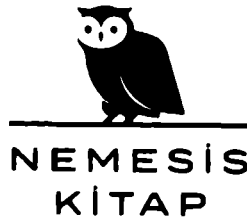
En Yakın Arkadaşını Baştan Çıkarmanın 10 Yolu

penny reid

Çeviren: Merve Sultan Vural

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 1

WINNIE

“**D**aha önce de söyledim, yine söylüyorum: Bir spektrofotometrenin sayısız kullanım alanı vardır.” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ön kapının açıldığını işaret eden tanıdık ama beklenmedik bir ses duyuldu.

Şaşkınlığımı saklamaya çalışarak telefonumdaki saate gözücuyla baktım. Girişten iki farklı ses geliyordu. Oda arkadaşım Amelia, işten eve her zamankinden *çok daha* erken bir saatte dönmüştü. Yanında birini getirmişti. Sorun değildi. Bugünkü canlı yayını neredeyse bitirmiştım. Sona sadece birkaç şey kalmıştı.

“Daha önce katılanlarınız, Mable’i zaten tanıyor,” dedim ve spektrofotometreyi iki elimle kaldırarak izleyicilere gösterdim. “Mable’i eBay’den yalnızca yirmi beş dolara aldım. O bir Fisher Unico 1000 model. Eğer siz de evde kendi spor içeceklerinizle bu deneyi tekrarlamak isterseniz, aynı cihazı kullanabilirsiniz.” Spektrofotometrenin ten rengi olan plastik yüzeyinde çizikler ve ufak darbeler vardı ama gayet iyi çalışıyordu. “Mable eski bir model, ama bazı şeyleri eski usulle yapmanın değerli olduğunu düşünüyorum, bilirsiniz işte. Eski tarz size hitap etmiyorsa, yenileri *Bluetooth* uyumlu ve çok daha küçük. Verilerinizi uygu-

lamayla doğrudan senkronize ediyor, böylece sonuçlarınızı bu antika araçlarla kaydetmek zorunda kalmıyorsunuz.” İzleyicilere alaycı bir tebessümle gülümsedim ve elimdeki sarı kurşunkalem ile sık çizgili not defterini kaldırdım.

Videolarımın çoğunu, Seattle şehir merkezinin doğusunda bulunan First Hill semtinde, Amelia’yla paylaştığım tek odalı dairemizin mutfağında çekiyordum. Eski bir binanın en üst katında bulunan dairemizin tek penceresi banyodaydı ama birkaç çatı penceresi de vardı. Güneşli günlerde –ki söylentilere rağmen, Seattle’da mayıstan eylüle kadar bolca güneşli gün olurmuş– mutfak en iyi ışığı alıyordu.

Henüz mayıs olmadığı için bugün güneşli bir gün değildi ama yine de en iyi ışık mutfaktaydı.

“Win? Evde misin?” Amelia’nın sesini duydum; demek ki izleyicilerim de onu duyuyordu.

“Bu da harika oda arkadaşım...” diye ekledim, “Yani, Go Direct bu hesaba sponsorluk yapıp bana yepyeni bir SpectroVis Plus spektrofotometre göndermediği sürece –ki, kayıtlara geçsin, ona Brad adını verip tüm kalbimle bağrıma basacağım– sanırım bugünkü yayını kapatıyoruz. Umarım bugünkü dersi beğenmişsinizdir. Ya da en azından,” burada, kameraya doğru göz kırptım, “kırmızı sporcu içeceklerini alırken iki kere düşünürsünüz.”

“Fred burada mı?”

Bedenimde istemsiz bir gerilme hissettim ve bu tepkiyi bastıramadım. Bana “Fred” diye hitap eden yalnızca bir kişi vardı.

Ne işi vardı burada? Haftalardır görmemiştim onu.

Midemdeki düğüm, planladığım kapanış konuşmasından vazgeçip canlı yayını olabildiğince hızlı kapatma isteği uyandırdı. Başparmağımı ekrana doğru kaldırarak hızla, “Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Kimya Gurusu burada sona er...” demek istedim.

Çok geç kalmıştım.

Byron, arkamda belirip bileğimi koca eliyle kavradı ve beni telefonumdan uzaklaştırdı. Çam ve sandal ağaçlı, hafif sıcak tıraş losyonunun kokusu duyularımı sarstı. Kirpiklerimin titrediğini hissettim ama onun yüzü yanıma gelip ekranda belirdiğinde şaşkınlıkla nefesimi içime çekmemeyi başardım.

Telefonumun ekranında.

Canlı yayınımlı sırasmda.

Byron eğilip çenesini omzuma yasladı; temiz ama kirli sakallı yanağı benimkine sürtünürken, gövdesi ve göğsü sırtıma değdi. Yaklaşık iki yıl önce bu tür şeyler yapmaya başlamıştı –hafifçe dokunmak, saçımı omzumdan çekip itmek, arkamdan geçerken kalçama dokunmak gibi– ve sanki bu masumane temasların beni nasıl heyecanlandırıldığını biliyor gibiydi. Dokunduğu her yer yanıyordu. İster tesadüfi olsun ister bilerek. Kaç zamandır görüşmemiş olmamızın ya da aslında çok az konuşmamızın bir önemi yoktu.

Bedenimin tamamen tahmin edilebilir olmasına içerleyerek, midemde bir kez daha dolanan duyguyu göz ardı ettim.

“Ne yapıyorsun, Fred?” Sorusu adeta bir haykırış gibiydi. Soluk mavi-yeşil gözünün üzerindeki koyu, kalın kaşlardan biri ince bir yay gibi kalkmıştı ve telefon ekranındaki görüntümü zü inceliyordu. Ellerini kalçalarımaya kaydırarak birkaç saniye ikimize baktı, ben ise boş bakışlarla ağzımı açıp kapatıyordum. Zihnim bomboş, göğsüm sıcacık, yanaklarım al al olmuş halde kalakalmıştım.

Kahretsin.

Ben insan canlısı biriydim! Sarılmaları, kucaklaşmaları severdim, fiziksel teması cömertçe sunardım. Başka birisi gelip çenesini omzuma dayasaydı, iki kere düşünmezdim bile. Arkadaşlarım bana “duygularını dokunarak dışa vuran” derdi. Filmlerde, duy-

gu dolu tebrik kartlarında veya harika reklamlarda ağlamaktan çekinmezdim. Ayakları yere sağlam basan, baskı altında soğukkanlı olan, doğaçlamada iyi biriydim. Byron arkamda belirdiği andan itibaren tamamen aptallaşıp tek kelime bile edememiş olduğum için, bütün öğleden sonrayı kendime içerleyerek geçireceğimi biliyordum.

Kahretsin!

Ben kafamı toparlamaya çalışırken Byron gözlerini kısıtı ve yüz ifadelerimize hafifçe irkilerek baktı. “Bir dakika. Bu da ne?”

Sesindeki belli belirsiz memnuniyetsizlik beni ayılttı ve kendi kendime göz devirmemek için uğraştım ama dişlerimi sıkmadan edemedim. “Herkes, Byron’a merhaba desin. Byron, sen de herkese merhaba de,” dedim. Sözlerim, bir sürü el sallama, şaşkın yüz ve kalp gözlü emojilerle karşılandı. Boynuma doğru yükselen sıcaklıkla yeni yorum yağmurunu hızla okumaya başladım.

Bu kim?

Çooooook yakışıklı.

Gözleri ne kadar güzel.

Bir dakika. Bu Byron Visser mi? VAY ANASINI!

Aman Tanrım! Bu Byron Visser mı???

Bu senin sevgilin mi?

Byron Visser’ı nereden tanıyorsun?

BU, BYRON VISSER!

Byron Visser’ı gerçekten tanıyor musun?

KİTAPLARINI SEVİYORUM, BYRON!!

Ona üçüncü kitabın ne zaman çıkacağını sor. ÇOOOOK İHTİYACIM VAR!

Byron'ın sadece dokuz kelime söyleyerek aldığı sevgi seline şaşırmadım ama kendi izleyicilerimden otuz dakika boyunca toplamda on yorum bile alamadığım için hafif bir kıskançlık hissettim. Benim izleyicilerim. *Benim* takipçilerim.

Kıskanmıştım.

Birazcık kıskanmıştım. Ama kıskanmamalıydım. Kendimi Byron Visser ile kıyaslamak, olağanüstü yardımcı, verimli ve pozitif bir müşteri hizmetleri görüşmesi ile hit bir Broadway gösterisini kıyaslamaya benziyordu. İkisi de farklı sebeplerle hayat boyu bir defa yaşanacak harika deneyimler olabilir ama sebepleri farklıdır.

Evet, bu sevimli insanlar, benim aylık bilimsel deneylerimi izlemek için buradaydılar. Bazıları hobi olarak ilgileniyordu, bazıları çocuklarıyla evde kendi deneylerini güvenle yapmak isteyen ebeveynlerdi, bazılarıysa sınıflarında kullanabilecek kaynaklar arayan bilimle ilgisi olmayan öğretmenlerdi.

Ama en çok, izleyicilerimin mühendislik, kimya, fizik, biyoloji, matematik ve teknolojinin günlük yaşamdaki uygulamalarına merak duyan; bilim, teknoloji, mühendislik ve matematiğin onlar için neden önemli olabileceğini öğrenmek isteyen genç kadınlar olmasını umuyordum. Geleneksel FeTeMM* akademik ortamlarında kendini hoş karşılanmamış hisseden ergen kızlar ve her yaşta kadınlar, bu hesabı ilk açma sebebim olmuştu. Kim izlerse izlesin, ne amaçla izlerse izlesin, bir kaynak olmaktan mutluydum ve takipçilerimin beni takdir ettiğini biliyordum.

Bununla birlikte, onların sokakta beni tanıyacaklarını sanmıyordum. Tanısalar bile, benden imza isteyeceklerini düşünmüyordum.

Oysa Byron Visser, sadece tartışmasız ve olağanüstü yetenekli ve zeki olmakla kalmıyordu, aynı zamanda gerçekten ünlüydü.

* Fen, Teknoloji, Mühendislik ve Matematik (ç.n.)

Sosyal medyada ünlüydü, çünkü ilk kitabı yayımlandıktan sonra viral olan bir hayran videosu vardı ve gerçek dünyada ünlüydü, çünkü kitapları anında çok satanlar listesine girmişti. Ve o film anlaşması. Ayrıca süper modellerle çıktığına dair dedikodular. Ve tabii ki magazin röportajındaki o –tek seferlik– yakışıklı, çıplak fotoğrafı...

Öyle işte. Ünlüydü.

Ama ben gerçek Byron'ı tanıyordum. Gerçek Byron alaycı ve soğuk biriydi. İnsanlarla pek arası yoktu. Kolejden beri olan arkadaş grubumuz –ki Byron, üniversite yıllarımda sadece dolaylı olarak parçasıydı ve mezun olduktan sonra bir yıl hiç katılmamıştı, çünkü tüm grup etkinliklerinden kaçmıştı– onu “yalnız yaşayan dâhi” olarak yaftalamıştı. Onun, Amelia ve Jeff dışında herhangi birimizin adını bildiğinden bile emin değildim. Kendi itiraf ettiğine göre, genel olarak insanları sevmezdi.

Örnek vermek gerekirse, canlı yayınımlı izleyenlere selam vermek yerine –ki bu, özellikle video çekimimi böldüğü ve yorumlar onunla ilgili övgülerle dolup taşıdığı için uygun bir davranış gibi görünüyordu– hep yaptığı gibi, ekrana kaşlarını çatıp homurdandı ve sonra çıkıp gitti.

O gittikten sonra derinden ve sessiz bir nefes verdim. Giderken çenesindeki kirli sakalı ve vücudunun sıcaklığım da beraberinde götürdü. Ardında kahkaha ve kalp gözlü emoji bırakmıştı.

Yüzüm kızarmıştı. “Tamam, bugün konuşmamıza gerçekten etkileyici katkılar sağladığın için teşekkürler Byron. İyi ki buradaydın da bize eşlik edebildin. Sen olmasaydın ne yapardık?”

Byron, küçük yemek odamızın duvarına yaslanıp oturdu, beni gözlemleyip yargılar gibi bakıyordu. Üstdudağının sağ tarafı her zaman kıvrılmaya hazır gibi duruyordu. Bununla birlikte, koyu renkli, kanadı andıran kaşları ve garip renkteki gözleri, yüzüne ne durumda ya da nerede olursa olsun, kalıcı bir memnuniyetsizlik ve onaylamama ifadesi katıyordu.

Onun huzursuz edici kişiliğini görmezden gelip, kameraya zorla bir gülümseme attım ve neşeyle devam ettim: “Ve evet, kayıtlara geçsin, bu yazar Byron Visser; gönüllü inzivacı, gömlek giymekten kaçınan ve sürekli homurdanan biri.” Belki de öfke içinde dörtlüyle gidiyordum ya da belki de sinirlenmek, beynimi çalıştırmak için mükemmel bir etkendi, çünkü –beni izlediğini bilsem de– kelimelerimi takılmadan söyleyebildim.

Byron’dan bir başka homurdanma sesi geldi ve ardından Amelia’nın kahkahası yükseldi. İsteddiği kadar homurdanabilirdi, söylediklerim yanlış değildi. O adamı altı yıldan fazla süredir tanıyordum ve bana hiç gerçek adımla hitap etmediği gibi, neredeyse söylediği her şey de eleştiriydi.

Çoğu Byron’ın yakışıklılığı, yeteneği ve gözlerinin güzelliğiyle ilgili olan yorum selinin beni dağıtmasına izin vermeden –ki hepsinin doğru olduğunu içimden kabul ediyordum– parmağımı ekranın üst kısmındaki “Canlı Yayını Sonlandır” butonunun üzerine yerleştirdim ve elimdeki titremeyi durdurmaya çalıştım.

Zaten videoyu böldüğü için ve onun huzurunda alışılmadık şekilde cesur hissettiğim için, başta planladığım konuşmayı yapmaya karar verdim: “Bir dahaki sefere, kimyasal bileşiklerin adlandırılması hakkında konuşacağız, ama söz veriyorum bu gerçekten ilginç ve hayatınızın geri kalan kısmıyla ilgili. Hiç yiyeceklerinizdeki ve kozmetiklerinizdeki bu içeriklerin neler olduğunu merak ettiniz mi? Yorumlara, sizi tedirgin eden ya da garip ve korkutucu gelen bir bileşen yazın, biz de o bileşenleri çizip ne olup bittiğini görmenizi sağlayalım. Bilgi güçtür, arkadaşlarım. Güçlü olun. Ah! Ayrıca, alttaki yorum kısmına her türlü soruyu bırakırsanız, ben de elimden geldiğince cevaplamaya çalışırım. İşte bu haftanın şakası: Ölü bir kimyagerle ne yaparsınız? Üzerine baryum koyar, ‘Bari yumulsun,’ dersin. Ha! Tamam, tamam. Özür dilerim. Neyse, Kimya Gurusu burada son erer.”

Videoyu sonlandırdım, gülümsemem kayboldu ve nefesimi toparlamak için kendime birkaç saniye tanıdım. Telefonumu standından çıkarıp dersi hesabıma kaydetmek için ekranlar arasında geçiş yaparken, Byron Visser'ın bakışlarının ağırlığını ve kalp atışlarımın düzensizliğini umursamamaya çalıştım. O, geldiği andan itibaren, ruh halim ne olursa olsun sinirlerimi bozuyordu.

“Üzgünüm! Öğle yemeğinden yeni döndük. Senin burada olmayacağını düşünmüştüm.” Amelia, açık bırakılmış spor içeceği şişeleri, pipetler ve test tüpleriyle dolu mutfak tezgâhımdan geçti. Kapağını kaldırıp su seviyesini kontrol ettikten sonra, elektrikli su ısıtıcısını açtı.

“Hiç sorun değil.” Özrünü elimi sallayarak geçiştirdim. Byron'a bir bakış attım ve hemen telefonuma yöneldim. Boynumdan parmak uçlarıma kadar yayılan bir sıcaklık hissettim. Gözlerimiz birbirine değmişti. Bunu sevmemiştim.

Onun duvardan uzaklaştığını hissedip, adımlarının evin içinde ilerlediğini duydum. Muhtemelen zayıf ev bitkisi koleksiyonumu inceliyordu ve yetersiz bulmuştu. Ya da belki de raftaki temizlik seviyesini test etmek için beyaz bir eldiven giymişti.

Neden burada?

Uzun zamandır onu görmemiştim. Amelia'nın yakın bir arkadaşısıydı –birlikte Doğu Oregon'da büyümüşlerdi– ama benimle anlamlı bir etkileşimi hiç olmamıştı. Genelde ondan kaçınırdım, kaçamadığımda da güneşli bir günde ansızın beliren tehditkâr bir gök gürültüsü gibi olurdu.

“Çay ister misin, Win?” Fincanların sürtünme sesi, bakışlarımı oda arkadaşşıma çevirmemi sağladı.

“Evet, lütfen. Pazarda Serena'nın standından ‘Çekici Nane’ çayı aldım.” Kiler dolabını işaret ettim. “Ama onu zaten dolaba kaldırdım.”

Amelia ve ben ona “Çekici Nane” diyorduk ama aslında adı “Tutkulu Nane” idi. Arkadaşımız çay işine girişmişti ve kutularını klasik aşk romanı tarzında modern illüstrasyonlarla süsleyerek markalaştırmıştı. “Cazibeli Papatya” ve “Ateşli Limon & Zencefil” çaylarını da seviyordum.

“Oo, kulağa güzel geliyor. Ben de ondan alayım. Byron?”

“Ne?” Sesi arkamdan geldi. Omurgam dikleşti, midem kasıldı ve istemsiz tepkilerim yüzünden dişlerimi sıktım.

Amelia elini beline koyup omzumun üstüne bir bakış attı. “Çay ister misin?”

“Hayır. Bu *Sedum* daha fazla güneş ışığına ihtiyaç duyuyor,” dedi Byron. “Ve dikey bir şekilde aşağıya doğru büyümesini istiyorsan onu asılı bir saksıya koymalısın.”

Neredeyse kahkahayı patlatıyordum. Neredeyse. Tahmin ettiğim gibi, Byron bitkilerimi inceliyordu ve onlardan pek de etkilenmemişti.

Amelia, “Dairede en iyi güneş alan yer burası,” diye mırıldandı ve dolap kapağını kapatıp kilerden çay poşetlerini çıkarırken, alaycı bir ses tonuyla ekledi: “Herkes yirmili yaşlarında Seattle’da ev alacak durumda değil Byron.”

“Ya da penceresi olan bir daire tutacak durumda,” diye yavaşça karşılık verdi Byron.

Hadi Canım!

Amelia ise sadece onun yorumuna güldü. Bu adama nasıl katlanabildiğini hiç aklım almıyordu.

“Evrenin sırları büyük ve sonsuzdur,” diye homurdandım.

“Ne dedin?” diye sordu Amelia, bizim “Tutkulu Nane” çay poşetlerimizi fincanlara bırakırken.

“Ne? Ah, bir şey değil.” Videonun başlığını yazıp kaydettikten sonra telefonu bıraktım ve mutfak tezgâhına yayılmış şişe ile beherleri toplamaya başladım.

Amelia hareketlerimi izleyerek, “Bugün gerçekten çok hoş görünüyorsun. Saçların böyle çok güzel olmuş,” dedi.

“Ah, teşekkür ederim.” Elimi dalgın bir şekilde uzun kızıl saçlarıma götürerek omuzlarıma dökülmüş dalgalarını düzelttim. Genelde saçlarımı sadece atkuyruğu ya da örgü yapabiliyordum ama kanalımda bir deney için yakında sarıya boyamayı planlıyordum. *Bilim için!*

“Eee, video nasıl geçti?” diye sordu Amelia.

“İyi. Yani, şey... Fazlaca iyi geçti.” Dudaklarımı sıkarak “fazlaca iyi” yerine, “gayet iyi” demediğim için kendime kızdım. Byron dilbilgisi hatalarımı sesli bir şekilde düzeltmese de kafasında bunu çoktan yapmış olduğuna emindim.

“Harika! Sonrasında izlemek için sabırsızlanıyorum.”

“İzlemek zorunda değilsin...” *İşte al sana! Cümleyi edatla bitirmedim, aferin bana!*

Amelia, bakışlarını bana dikerek, “İzlemek istiyorum,” dedi. Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirdim. Amelia, Byron’dan mümkün olduğunda kaçındığını biliyordu ama nedenini hiç açıkça konuşmamıştık. Byron’ın yanında kendimi ne kadar beceriksiz hissettiğimi itiraf etmek istememiştim. Sorunun bende olduğunu *biliyordum* ama ne yaparsam yapayım bunu değiştiremiyordum.

O benimle neredeyse hiç konuşmazken ben neden onun ağzına ve beynine kötü düşünceler sokuyordum? Neden böyleyim? Genelde insanlar için en iyisini düşünürdüm. Ama Byron hakkında neden en iyisini düşünmek bu kadar zor oluyordu?

“Yine de müdahale ettiğim için özür dilerim.” Amelia, önüme bir fincan koydu, kaşları çatılmıştı. “Burada olacağını bilmiyordum. Okulda yapacak bir şeyin var diye düşünmüştüm.”

“Ah, hayır. O toplantı iptal oldu.” Bugün, devlet okulunun bahar tatilinden önceki cuma günüydü. “Bizi yarın okula çağırdılar.”

“Hafta sonları çalışıyor musun?” Byron’ın alışıldık sade ses tonu bir miktar kibir ve eleştiri barındırıyordu.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Aslında onun bu konuda ne düşündüğünü gayet iyi biliyordum.

Üniversitedeyken, Byron’ın Jeff Choi’yi –Byron’ın oda arkadaşı, en tatlı adamlardan biri ve bizim büyük arkadaş grubumuzun bir üyesi– öğretmen olmaktan vazgeçirmeye çalıştığını o kadar çok görmüştüm ki, sayısını hatırlamıyorum. Byron, öğretmenliğin düşük maaşlı ve takdir edilmeyen bir meslek olduğunu söylemişti. İnsanları ruhen tükettiğini, sistemin öğretmenleri suistimal edip başarısızlığa mahkûm ettiğini, bu yüzden hiçbir akıllı, mantıklı, bilim, matematik ya da mühendislikte yetenekli insanın öğretmen maaşı almak için öğretmenlik yapmayı kabul etmeyeceğini belirtmişti.

Byron benim meslek seçimimi sevmezdi. Bu konu açıldığında, tıpkı şu anda olduğu gibi, bunu saklamamıştı. Öğretmenliği seçmiş olmam, büyük ihtimalle onun gözünde beni aptal yapıyordu.

Ne düşündüğünü umursamıyordum. Ya da daha doğrusu, umursamak istemiyordum. Ama o, tanıdığım en zeki ve başarılı insanlardan biriydi; her yıl bir sürü parayı hayır kurumlarına bağışlıyordu ve neredeyse her konuda yürüyen bir ansiklopediydi. Bu yüzden, düşündüklerini göz ardı etmek o kadar kolay değildi.

“Evet, hafta sonları çalışıyorum.” Sonunda yanıt verdim, ama her öğretmenin hafta sonları çalıştığını eklemedim. Tabii ki çalışıyoruz. Başka ne zaman planlama yapıp not verebilirdik ki?

“Öğretmenlere hafta sonları çalışmaları için para mı veriyorlar şimdi?”

Bu sorunun geleceğini tahmin etmiştim ama yine de göğsümde bir sıkışma hissettim. “Hayır. Öğretmenlere hafta sonu çalışmaları için ödeme yapmıyorlar.”

“O zaman çalışmamalısın,” dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi. “Ödeme almadığın bir işte çalışarak kendini küçümsüyorsun.”

“Hafta sonları çalışıyor musun?” Byron’ın alışıldık sade ses tonu bir miktar kibir ve eleştiri barındırıyordu.

Derin bir nefes aldım ve verdim. Aslında onun bu konuda ne düşündüğünü gayet iyi biliyordum.

Üniversitedeyken, Byron’ın Jeff Choi’yi –Byron’ın oda arkadaşı, en tatlı adamlardan biri ve bizim büyük arkadaş grubumuzun bir üyesi– öğretmen olmaktan vazgeçirmeye çalıştığını o kadar çok görmüştüm ki, sayısını hatırlamıyorum. Byron, öğretmenliğin düşük maaşlı ve takdir edilmeyen bir meslek olduğunu söylemişti. İnsanları ruhen tükettiğini, sistemin öğretmenleri suistimal edip başarısızlığa mahkûm ettiğini, bu yüzden hiçbir akıllı, mantıklı, bilim, matematik ya da mühendislikte yetenekli insanın öğretmen maaşı almak için öğretmenlik yapmayı kabul etmeyeceğini belirtmişti.

Byron benim meslek seçimimi sevmezdi. Bu konu açıldığında, tıpkı şu anda olduğu gibi, bunu saklamamıştı. Öğretmenliği seçmiş olmam, büyük ihtimalle onun gözünde beni aptal yapıyordu.

Ne düşündüğünü umursamıyordum. Ya da daha doğrusu, umursamak istemiyordum. Ama o, tanıdığım en zeki ve başarılı insanlardan biriydi; her yıl bir sürü parayı hayır kurumlara bağışlıyordu ve neredeyse her konuda yürüyen bir ansiklopediydi. Bu yüzden, düşündüklerini göz ardı etmek o kadar kolay değildi.

“Evet, hafta sonları çalışıyorum.” Sonunda yanıt verdim, ama her öğretmenin hafta sonları çalıştığını eklemedim. Tabii ki çalışıyoruz. Başka ne zaman planlama yapıp not verebilirdik ki?

“Öğretmenlere hafta sonları çalışmaları için para mı veriyorlar şimdi?”

Bu sorunun geleceğini tahmin etmiştim ama yine de göğsümde bir sıkışma hissettim. “Hayır. Öğretmenlere hafta sonu çalışmaları için ödeme yapmıyorlar.”

“O zaman çalışmamalısın,” dedi, sanki bu kadar basitmiş gibi. “Ödeme almadığın bir işte çalışarak kendini küçümsüyorsun.”

BÖLÜM 2

WINNIE

“**B** yron’ı getirdiğim için üzgünüm. Gelip gelemeyeceğini sordu, ben de senin çok geç döneceğini düşündüm.” Amelia, daireye girer girmez kapıda beni karşıladı ve bana bir bardak su uzattı. “Her neyse, kusura bakma.”

Bardağı alıp omuz silktim ve yanından geçip içeriye yürüdüm. “Sorun değil.” Koşudan ötürü hâlâ nefes nefeseydim; mutfak tezgâhıyla koltuk arasındaki kısa mesafede gidip gelerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Biraz daha dolaşmam gerekirdi ama çiselemeyi bırakan yağmur daha sert yağmaya başlamıştı.

“Hayır, sorun var. Onun seni sinirlendirdiğini biliyorum.” Amelia koltuğa geçip oturdu ve bacaklarına yumuşak bir battaniye örttü. Sol tarafında, yeni gibi görünen bir fincan çay ve benim yaptığım zencefilli kurabiyelerden bir tabak vardı.

“Sadece esprili anekdotlarımı komik bulmadığı için. Beni eğlenceli buluyormuş gibi yapsa bile yeterli olurdu,” diye şaka yaptım... Ama aslında pek de şaka sayılmazdı. Sonuçta Byron’a en son ne zaman şaka yapmıştım ki? Ona karşı gerçekten çaba göstermemin üzerinden yıllar geçmiş olmalıydı.

“Bundan daha fazlası var, biliyorum.” Amelia fincanını eline aldı ve çaya üflledi. “Nazik Winnie’nin bir sigara molası vermesi gerek ki dürüst Winnie ile konuşabileyim. Ondan hoşlanmıyorsun. Seni rahatsız mı ediyor?”

Dürüst davranmam için izin vermiş olmasına rağmen, içgüdüsel bir şekilde reddederek, “Rahatsız etmiyor,” dedim. Arkadaşımı üzmem istemiyordum.

Fakat sonra, çatışmadan kaçınma ve herkesi sürekli mutlu etme konusundaki sinir bozucu ve köklü ihtiyacımdan ötürü gözlerimi devirdim; kendimde gerçekten değiştirmeye çalıştığım bir şeydi bu.

“Tamam, peki. En sevdiğim insan değil,” dedim, isteksizce itiraf ederek. “Ama beni rahatsız etmiyor. Hem önemli değil ki. Siz iyi arkadaşsınız. Nokta.” *Gerçekten şimdi bunu mu konuşuyoruz?* Ne anlamı var ki? Su bardağını tek seferde kafama dikip mutfakta göz gezdirdim. “Biraz daha çay var mı?”

“Hâlâ sıcak su var. Onu getirmemi istemiyorsan, bunu bana söylesen keşke.” Çaydanlığı işaret etti. “Gerçekten seni rahatsız etmediğine emin misin?” Sesi bir oktav yükselmişti. “O geldiğinde dişlerini sıkarak duruyorsun, sanki fitik olmuş gibisin.”

“Şey, biraz öyle.” Hafif sinirlenerek bardağı hızlıca yıkayıp rafa yerleştirdim.

Bu konuşmayı yapmaya hazır değildim ama yapmamız gerektiğini biliyordum. Zamanı gelmişti fakat yine de dikkatli konuşmaya kararlıydım. Amelia ile çocukluk arkadaşının arasını bozmak, istediğim en son şeydi.

“Byron beni... Rahatsız... Etmiyor,” dedim duraksayarak. “Ama onun yanındayken bir huzursuzluk hissediyorum.”

Amelia’nın yüzünü buruşturduğunu fark ettim. “Onun yanındayken huzursuzluk hissediyorsun ama seni rahatsız etmiyor mu?”

“Biliyorum, mantıklı değil.” Gülerek sıcak suyu bir fincana dök-kerken omuzlarım hâlâ nemli koşu ceketimin içinde titriyordu.

“Onun yanındayken daha az huzursuz hissetmen için ne yapabilirim?”

“Hiçbir şey.” Üstümü çıkarıp mutfak sandalyesinin arkasına astım ve fincanımı alıp kanepeye oturdum, bacak bacak üstüne atarak Amelia’ya döndüm. “O, o kadar şey ki...”

“Sessiz mi?”

“Mükemmel.”

Kaşlarını kaldırdı. “Mükemmel mi?”

“Evet. Tam anlamıyla mükemmel. Olağanüstü zeki, kendi çabasıyla bir yerlere gelmiş, yetenekli ve yaratıcı biri. Her yıl onca parayı hayır işlerine bağışlıyor ve her şeyi biliyormuş gibi görünüyor. Sanırım onun yanındayken kendimi bilgisiz bir çocuk gibi hissediyorum ve kendimi –bilirsin işte– baskı altında hissetmemenin bir yolunu bulamıyorum. Bu da benim sorunum.” Yıllar önce vardığım sonuç buydu.

İkinci sınıf öğretmenimin sıkça kullandığı bir tabiri kullanacak olursak, birileriyle vakit geçirmek, “beni doyuruyor.” Bu kural herkes için geçerliydi. Byron Visser hariç.

İlk tanıştığımızda bile –o ünlü, üstün zekâlı yazar olmadan, çift doktora unvanlarını kazanmadan, birkaç yıl önce ragbi kulübüne katılıp kaslanmaya başlamadan önce ve odaya girdiğinde insanlar birbirlerinin üstüne düşerken, hâlâ hiçbir diploması olmayan, uzun boylu, sıska, karizmatik ama biraz tuhaf, başı vücuduna göre çok büyük görünen ve yüzünü omuzlarının hizasma kadar inen kalın, dalgalı siyah saçlarının arkasına saklayan bir üniversite öğrencisiyken– onunla ilgili bir şey beni huzursuz ediyor ve cildimde garip bir elektriklenme yaratıyordu. Bütün hayatımda sadece o, bende böyle bir etki yaratmıştı.

Aslında, bu doğru değil. Bu rahatsız edici biyolojik karmaşayı en son lise birinci sınıfın başında, çok zor bir dönemde deneyimlemiştim –sizi beyaz şortlar, okulun erkek futbol takımı, regl dönemi ve Instagram’la ilgili olan uzun bir hikâyeyle bunaltmayacağım.– ve sonrasında, kendimi haftalarca sarsılmış, her şeyin farkında ve utanç dolu hissetmişim.

Aniden gelen sıcak basmaları, anlamlı cümleler kuramama, göğsümde sıkışma, çarpan kalp, titreyen eller; Byron’la ya da onun yakınında olmak, bana her zaman böyle hissettirmişti. İlk göz göze geldiğimizde hissettiğim buydu. Nefes alamadım. Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Anlamsız rahatsızlığı görmezden gelmek için çok çaba sarf etmişim. İnsanları severdim ve sonuçta Byron da bir insandı.

Ama ilk tanıştığımızda, yazın Alki Sahili’nde paten kaymaktan bahsetmişim. “Al-ki” yerine “El-ki” diye telaffuz etmişim ve o hemen düzeltmişti.

Bunu kaba bir şekilde yapmamıştı. Çok olgundu, sakindi, duyguları alınmış gibiydi. Yine de tamamen çekingendim ve onun duygusuz düzeltmesi kalıcı olarak bir şeyi tetikledi. Ne yaparsam yapayım, onu geri alamadım. O andan sonra ağzından çıkan her şey bana üstten bakan, yargılayıcı bir şekilde gelmişti, ama objektif olarak biliyordum ki aslında öyle değildi.

Dolayısıyla, sorun bendim ve ondan kaçtım.

“Yani sana çocuk gibi mi hissettiriyor?” Amelia’nın gözleri aynı anda genişleyip küçüldü. Öfkeli bir bakış attı. “Ne dedi? Ben ona şey dedim...”

“Hayır, hayır. O değil. Benim sorunum.” Byron’a ne söylediğini fazla kafama takmamaya çalışarak elimi ellerinin üzerine kapattım. Onun benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamalıyım, o zaman neden Amelia ona bundan bahsettiğinde utandım ki? Utanmamalıyım. Byron söz konusu olduğunda

hiçbir şey hissetmemeliyim. Onun radarında olduğumdan bile şüpheliyim. Beni muhtemelen gerçek adımları hatırlamak ya da bilmek gibi bir derdi olmadığı için Fred diye çağırıyordur. “Sanırım süper zeki insanlar beni gergin yapıyor? Ama dediğim gibi, bu benim sorunum, onun değil.”

“Ne diyorsun Win! Sen süper zekisin.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir zekâ var, bir de gerçekten farklı bir zekâ.” Bunun tartışmalı bir ifade olduğunu düşünmedim. Byron, üniversite arkadaş grubumuzun kıyısında bir figür olmasına rağmen, o çok az katıldığı parti ya da buluşmalarda herkes onun ansiklopedik bilgisine hayran kalmıştı. İlk kitabı çıktığında ise hepimizi nefessiz bırakmış, büyük bir hayranlık uyandırmıştı. Başka bir şekilde söylemek gerekirse, ben çok zekiyim ama Toni Morrison, Albert Einstein, Marie Curie ya da Byron Visser değilim.

“Ve sen Byron’ın ikinci türden bir zeki olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hadi ama Amelia. Fizik diplomasıyla erken mezun oldu, elektrik mühendisliği ve biyomedikal mühendislik alanlarında çift doktorası var. İki tane çok satan roman yazdı ve ilk kitabı için tüm büyük edebiyat ödüllerine aday gösterildi. Ve o daha kaç? Yirmi altı yaşında mı? Muhteşem birisi.”

“Yirmi yedi. Ama bu –yani– evet. Annesi biyonik omurga icat edip Nobel Ödülü kazanacak türden dâhi bir profesör olabilir ama o Byron. Ve onu hep tanıyordun, o kitapları yayınlanmadan önce, o kimse olmadan önce.”

Annesi hakkında bunu bilmiyordum ama mantıklıydı. “Evet ama biz neredeyse hiç etkileşimde bulunmadık. Altı yılda onunla toplam yüz kelimedenden az konuştum ki muhtemelen elliye daha yakındır. Üniversite yıllarında bile bizimle dışarı çıkmazdı. Ve her zaman onun etrafında garip hissettim. Belki de zekâsını erken fark ettim. Ama –ama– onu *sevmiyorum* demiyorum.”

“Onu sevmiyorsun?”

Suratımı ekşittim. “Tamam, aslında evet.” Her ne kadar dü-rüst olsam da kalbim endişeyle hızlanmaya başladı.

“Sonunda! İtiraf etti.” Amelia, kanepeye yaslanarak ellerini başının arkasına koydu ve beni gıcık edercesine eteğindeki taş-ları döktü. “Gerçekten lafı gevelemeden söyleme ya da istediğini dile getirme konusunda olimpiyat seviyesinde etkileyici bir ye-tenegin var.”

Ona istemsizce gülümsedim. Amelia, benim yetiştirilme tar-zım hakkında her şeyi biliyordu. Ona rahatsız edici gerçekleri söylemekte neden bu kadar isteksiz olduğumu anlatmam gerek-miyordu. “Gerçekten onu sevmiyorum. Şimdi mutlu musun?”

“Evet!” Bacağımı sıvazladı. “En eski arkadaşımı sevmediğini öğrendiğime çok sevindim. Oley!”

Kahkaha attım. “Ama asıl sorun, öğretmenlerin yeterince maaş almadığını söylediğinde ya da işimle ilgili herhangi bir konuyu gündeme getirdiğinde oluyor. Ya da sıradan kelimeleri yanlış telaffuz ettiğimde beni düzelttiği zamanlarda. Ya da bugün olduğu gibi, ev bitkime laf ettiğinde. Ya da hiçbir şey söylemeden bana öyle bir bakış attığında.”

“Yani aslında onu her gördüğünde mi?” dedi.

İkimiz de güldük ve kendimi onaylarcasına başımı salladım. *Hoşlanmamak* tam doğru kelime değildi. Onun genel olarak benimsediği kayıtsız küçümseme, bana amcamı hatırlatıyordu. Annem vefat ettikten sonra halamla amcam tarafından büyü-tüldüm ve açıkçası çocukluğumun en güzel kısmı, altı kuzenime ikinci annelik yapmaktı.

Byron’ı Jacob Amca’ya benzetmek adil olmayabilir çünkü hiç benzemiyorlardı. Amcam herkese karşı çok cana yakın biri olmuştu ama birkaç kişiye karşı soğuktu. Oysa Byron kimseyle samimi değildi. Ve o, küçük hatalar yaptığım için bana bağırma-

mıştı. Ama ikisinin de benim yanımda nadiren konuşma alışkanlıkları vardı. Ya düzeltmek ya da eleştirmek için konuştuklarında ise dik dik bakarlardı, bakışları ağır bir yargı taşırdı.

“Yani –herkese karşı ılımlı olan– sen, Byron’dan hoşlanmıyorsun ve onun yanında kendini huzursuz hissediyorsun ama bunun senin sorunun olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” Amelia gözlerini kısarak baktı. “Yine de dürüst ol, seni rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Dediğim gibi, beni sinirlendiriyor çünkü bu tamamen benimle ve takıntılarım ile ilgili. Sorun bende.”

“Bakışları, değil mi? Bakışları seni sinirlendiriyor.”

“Evet, bakıyor gerçekten, değil mi?” diye savuşturdum, halbuki bakışları kesinlikle rahatsızlığımın tek nedeni değildi. Amelia düşündü ve dikkatle bana baktı.

“Her zaman bakıyordu, biliyor musun? O büyük bir insan sarrafı. Etkileşimde bulunmak yerine gözlemler. Ama bu, onun yazar olmasının bir sonucu. Biz çocukken bile insanlara o korkunç yeşil gözleriyle bakardı.”

“Gözleri korkunç değil. Onlar...”

“Ne?”

Gözlerinin güzel olduğunu söylemek istemedim. Amelia’nın bu yorumu fazla derinlemesine analiz etmesini istemiyordum. Gözleri güzeldi, gözbebeklerinin etrafında griye çalan ela, sonrasında yeşil ve irisinin kenarına yakın kısmında ise mavi halkalar vardı.

“Garipler,” dedim yavaşça, sanki bu konuyu şimdiye kadar düşünmemişim gibi. “Ama bu onları korkunç yapmaz.”

“Ama garip gözler ve sürekli bakışlar onu korkunç yapar. Onunla bu konuda konuşmam gerekecek. Ben onun vicdanıyım, sosyal durumlarda şapka takmış cırcırböceği gibi.”

* Burada, “Pinokyo” karakterinin vicdanını temsil eden cırcırböceğine (Jimmy Cricket) yapılan bir gönderme vardır (orijinal metinde bahsi geçen ifade, “his cricket in a top hat”) ve sosyal durumlarda bir tür rehber rolü oynamaktan bahsedilmektedir. (ç.n.)

“Şey, benim adıma onunla konuşma.” Konuyu değiştirmek için güçlü bir dürtü hissettim. “Bu arada, bu kadar erken evde olman neyin nesi?”

“Ah!” Bir kez ellerini çırpı ve öne doğru eğildi. Gözleri heyecanla parladı. “Aslında, toplantıdan sonra burada olacağını umarak seninle konuşmak için eve geldim. Şirketimin başvurduğu o FeTeMM alanındaki kızlar için verilen hibe vardı ya, büyük olan?”

Amelia üniversitede önceden tıp eğitimi almak istemişti ama dördüncü yılında fikrini değiştirmişti. Sonunda biyoloji ve pazarlama üzerine çift ana dal yaparak, teknik yazarlık üzerine yoğunlaştı. Bu mayısta eğitimde yüksek lisansını tamamlayacaktı ve şu anda okullara FeTeMM müfredatı ve ilgili içerikler –videolar, eğitici oyunlar ve uygulamalar– üreten büyük ve prestijli bir sivil toplum kuruluşunda çalışıyordu.

“Evet, hatırlıyorum,” dedim. Ben de öne doğru eğildim, adeta büyük bir merakla dinliyordum. Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsa...

“Biz kazandık!”

Çayımı masaya koyup, ter ve yağmur kokuyor oluşumu umursamadan ona sarılmak için uzandım. “Harika bir iş yaptın! Ne kadar heyecan verici!”

“Evet, gerçekten heyecan verici. Bu yüzden aceleyle eve geldim. Herkese öğleden sonra tatil verdiler, ben de seni mümkün olan en kısa sürede görmek istedim. Fonları aldıktan sonraki ay, internet sitesinde topluluk yöneticisi pozisyonlarını ilan edecekler ve ben, senin başvurmanı istiyorum.”

“Şaka yapıyorsun değil mi?” Beklenti ve umutla kafam dönüyordu. “Evet. Kesinlikle, biliyorsun ki başvururum.”

Hibe henüz planlama aşamasındayken, Amelia bana topluluk yöneticisi pozisyonlarından bahsetmişti. Bu pozisyonlar, FeTeMM odaklı sosyal medya hesaplarına sahip olan fenomenlere

ödeme yapacak sözleşmeli işlerdi. Bu fenomenlerden, kadınları ve kızları hedef alarak FeTeMM alanındaki etkinlikleri tanıtmaları, Amelia'nın şirketinin düzenlediği etkinlikleri ve burs fırsatlarını duyurmaları, ayrıca kadınların FeTeMM kariyerlerini düşünmelerine yardımcı olmak için materyal ve kaynakları kullanmaları bekleniyordu.

Reklamcılık ve burs kısmı hariç, bu zaten canlı videolarım ve derslerim aracılığıyla yaptığım bir işti ama bunun için kaynak veya ödeme almıyordum. Zaten sevdiğim bir şeyi yaparak sınırlı boş zamanımı daha da kısıtlamadan öğrenci kredilerimi ödeme yardımcı olacak mükemmel bir yan işti.

“Harika. Mükemmel,” dedi, yüzü gülümsüyordu. “Bunu duyduğuma sevindim. Ama şimdi biraz strateji yapmamız, özgeçmişini güçlendirmemiz ve sayılar üzerinde çalışmamız gerek. Patronumla konuştum ve bana metrikleri ve gereksinimleri verdi.” Amelia, son cümlesini söylerken suratını ekşitip parmaklarını birbirine doladı.

Yüreğim burkuldu. “Rekabetçi olabilmek için kaç takipçiye ihtiyacım var?”

“İyi haber şu ki, takipçi/takip edilen oranın gayet iyi, metriklere uygun. Ama –lütfen panik yapma veya korkma– minimumda yüz bin takipçinin olması lazım.”

“Ne!” Hayatımda hiç bu kadar şaşkınlıkla nefes almadım.

“Gerçekten rekabetçi olabilmek için beş yüz bin veya daha fazla takipçi ideal olur. Ayrıca her video veya gönderi başına en az yüzde altı etkileşim.”

Omuzlarım düştü. *Kahretsin*. Eh, bu zor bir durum. “Tamam, en azından etkileşimim var. Ama bir ay içinde yetmiş beş bin takipçiyi nereden bulacağım? Hele dört yüz yetmiş beş bin takipçiyi hiç düşünmüyorum.”

“Bir aydan daha fazla sürecek. Altı hafta içinde fonu alacağız ve ardından o ayın sonunda topluluk yöneticisi pozisyonlarını ilan edeceğiz.” Bunu söylerken birkaç haftalık bir ertelemenin her şeyi değiştireceğini düşünüyordu.

Herhangi bir şey değişmemişti. Sosyal medya hesaplarımı yıllardır büyütüyordum. On hafta göz kırpıncaya kadar geçecek kısa bir zamandı. “Tamam, iki buçuk ayda dört yüz yetmiş beş bin takipçiyi nasıl bulacağım?”

Ellerini birleştirdi ve parmak uçlarını birbirine dokundurarak bana baktı. “Bir fikrim var.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Gerçekten mi? Trençkotunun içinde kimyaya meraklı üniversite öğrencisi kızlar mı var? Bizi kordorda mı bekliyorlar?”

“Biraz inan. Bunu başarabiliriz. Farklı açılardan bakmamız gerekiyor.”

Amelia dizimi pışpışladı.

“Hangi açı? Gerçeklik açısı mı?”

Yüzünü ekşitti. “Senin şu anki içerik ve sosyal medya hesaplarının açısı.”

Derin bir iç çektim. “TikTok’ta daha çok vakit geçirmemi mi istiyorsun?”

“Hayır ama bu kötü mü olurdu? TikTok şu an en popüler yer.”

“Hayır. Ama...” İtirazlarımı belirtmekte zorlandım, sonunda şöyle dedim: “Bence içeriklerim ve yaptığım videolar, kısa kesilmiş videolara pek uymuyor. Ben uzun format biriyim, otuz saniyelik ya da üç dakikalık mühendislik ve teknoloji içerikleri yapan biri değilim.”

“Ama olabılırsın. Geçen yıl otuz saniyelik FeTeMM bilgileri içeren o listeyi hazırladın ve TikTok’ta gayet iyi iş yaptı. O listenin hâlâ harika bir potansiyeli olduğunu düşünüyorum. Ve bu

konseptleri otuz saniyede eğlenceli ve ilgi çekici hale getirebilecek biri varsa, o da sensin.”

“Tamam.” Tekrar iç çektim. “Tamam, o zaman onu yeniden hayata döndüreceğim.”

“Ve bir şey daha var.”

Kendimi kötü bir habere hazırlayarak ona göz attım. “Ne?”

O da kendini hazırlıyor gibiydi. “İşi genişletmelisin.”

“Yani?”

“Beni dinlemeden hayır deme.”

“Tamam...”

“TikTok’ta ve diğer yerlerde sunduğun içerik türünü genişletmelisin, biraz değişiklik yapmalısın, FeTeMM ile doğrudan ilişkili olmayan popüler meydan okumalara katılmalısın.”

Bir süre ne demek istediğini anlamaya çalışarak duraksadım ve en sonunda sordum: “Ne gibi?”

“Mesela makyaj, moda ve romantik meydan okumalar.”

Geriye doğru iyice yaslandım. “Ne yapmamı istiyorsun?”

“Kadınsı ve romantik TikTok meydan okumaları yapmanı istiyorum.” “Kadınsı” kelimesini havada turnak işareti yaparak vurgulamıştı.

“Ne?” Kanepeden fırladım. “Makyaj ve moda? Romantik meydan okumalar? Kiminle?” Cevap vermeden önce elimi kaldırıp sözünü kestim. “Ve ayrıca, fenomenlerin, yani topluluk yöneticisi hesaplarının FeTeMM odaklı olması gerekiyor muydu?”

“Evet –tabii ki FeTeMM odaklı olmaları gerek– ve hayır; sadece FeTeMM videoları olmasına gerek yok. En azından ben öyle düşünüyorum. Bir düşün, izleyicilerle bağ kurmalısın, seni onlarla bağdaşabilecek gerçek bir insan olarak görmelerini sağlamalısın. Seni tanıyan herkes seni seviyor. İşte bu, avantajını kullanman gereken şey.”

“Yani makyaj ve moda TikTok meydan okumaları yaparak mı?” Nedense bu fikir içimde derin bir hayal kırıklığına yol açtı.

“Ve romantik meydan okumalar! Sen tatlısın, arkadaş canlısısın, ilgi çekicisin. Birini öpmeni izleyebilirim.” Amelia, kendi söylediklerini onaylarcasına başını sallayarak çayını aldı ve bir yudum içti.

Ben de ya söylediklerini daha fazla açmasını ya da, “Şaka yapıyordum!” diye bağırmasını bekledim. Hiçbirini yapmadı.

O yüzden parmağımı yüzümün önünde daireler çizerek hareket ettirdim. “Bunu görüyor musun? Bu benim şaşkın yüzüm çünkü gerçekten şaşkınım.”

“Bak, birçok kadın –üniversiteye gidenler, daha büyük yaşta-kiler, liseye giden kızlar ve hatta daha gençleri– makyaj yapmayı öğrenmekle ilgileniyor. Tabii ki tüm kadımlar değil. Sadece diyorum ki, sen makyaj yapmayı mükemmel şekilde biliyorsun. Göz farını bana öğretmeden önce göz farı nedir, bilmezdim.”

“Evet, ama...”

“Ve birçok kadın –hepsi değil ama çoğu– romantik hikâyelere bayılıyor. Bu bir sır değil; birileri takipçi kitlesini hızla büyütmek istiyorsa canlı yayın yaparak ve algoritmalarda öne çıkan trendlerle ilgili içerikler paylaşarak yapıyor ki bunların birçoğu moda veya romantik içerikler.”

“Ama... Ben bilim insanıyım. Öğretmenim.”

“E, ne olmuş?” dedi omuz silkip bir zencefilli kurabiye alarak. “Bilim insanı ya da öğretmen olman makyajı, modayı ya da aşk hikâyelerini sevemeyeceğin anlamına mı geliyor?”

“Bir videoda manyetik alanlardan bahsedip hemen sonrasında birine flörtöz bakışlar attığımda beni kim dinler ki? Üstelik bir sorun daha var.”

“Ne gibi?”

“Bu romantik meydan okumaları kiminle yapacağım peki? Seninle mi? Elijah ne der buna?”

“Cazip bir teklif ama hayır. Ayrıca, TıkTok’ta zaten takipçisi olan biriyle çift olman en iyisi olurdu.”

“Kim peki? Biliyorsun, kimseyle randevuya çıkmıyorum, vaktim yok.” Lisede ayrıldığım erkek arkadaşımın sonra iki yıl boyunca o kadar çok buluşmaya gitmişim ki sayısını unuttum. Birkaç kişiyle üçüncü buluşmaya kadar ilerlemiştik ama hiçbirisiyle devam etmek istememişim. Amelia, Serena ve ben, son yılımızda bir yıllığına flörte ara verme kararı almıştık. Şimdi Serena harika bir adamla nişanlıydı, Amelia’nın Elijah adında süper tatlı bir sevgilisi vardı, bense mutlu –ve sürekli– bekârdım. Romantik ilişkinin duygusal iniş çıkışlarını hiç özlemiyordum.

“Tamam, önce şunu söyleyeyim,” dedi Amelia, zencefilli kurabiyeyi bırakıp parmaklarını silerek, “manyetik alan videolarını herkes ilgiyle izleyecek çünkü manyetik alanlar büyüleyici. Ama önce izleyici kitlesini oraya çekmen gerek. Birini seç. Bir sürü erkek arkadaşın var, çoğu fırsatı yakalamak için can atar. Ah, dur!” Aniden gözleri kocaman açıldı, öne eğilip sehpaye hızlıca üç kez vurdu. “Jeff’e ne dersin?”

Amelia’nın çılgınca önerisine itiraz etmek için ağzımı açtım ama Jeff’in adı geçer geçmez beynim durdu.

... Ah.

Jeff.

Jeff Choi.

Jeff’le üniversitenin ikinci yılında tanışmıştım. O da benim gibi lise düzeyinde FeTeMM öğretmeni olup gençlerin içinde merak ateşini tutuşturmayı hayatının amacı edinmeye karar vermişti. İkimizin hayatında da bir FeTeMM öğretmeni bu merakı alevlendirmişti. Aynı filmleri, kitapları, sanatı, sanatçıları, müzikleri ve hemen her şeyi seviyorduk. O kadar nazik, zeki ve

sevimliydi ki... Dağınık kahverengi saçlarından gülen kahverengi gözlerine, kare çenesine ve esprili şakalarına kadar her şeyine bayılıyordum.

Ama –yemin ederim– Jeff’le bir ilişki olasılığını düşünmemi engelleyen büyük bir mesele vardı. Liseye başladığı yıl içindeki kıvılcımı ateşleyen tek şey merak duygusu değildi. Jeff, aralarında birkaç kez ayrılıp barışmalar yaşanmış olsa da yakın zamana kadar, on bir yıldan fazla bir süredir aynı kişiyle birlikteydi.

Üniversiteyi farklı yerlerde okumuşlardı. Kız arkadaşı geçen yıl Doğu Yakası’nda hukuk fakültesini bitirmiş, Jeff ise Seattle’da öğretmenlik yapmaya devam etmişti. Kız arkadaşını yalnızca birkaç kez görüşmüştüm çünkü Jeff’i görmek için pek seyahat etmezdi. Geldiğinde ise Jeff’in arkadaşlarıyla tanışmaya pek hevesli görünmezdi. İki ay önce, kız arkadaşı Doğu Yakası’ndan döneli yalnızca altı ay olmuşken ve birlikte taşınma planları yapmaya başladıkları bir dönemde ilişkilerini tamamen bitirmişlerdi. O zamandan beri Jeff normalde olduğundan daha kötü bir ruh halindeydi. Ben de onun eski haline dönmesini bekliyordum, belki, kim bilir, belki bu sefer aramızda bir bağ kurma ihtimali olur diye...

Ama şunu netleştireyim, böyle bir ihtimali daha düşünmeye başlamamıştım bile. Böyle bir fikir aklıma her geldiğinde hemen savuşturuyordum.

Amelia, aslında buna hiç gerek olmadığı halde Jeff’in hâlâ bekâr olduğunu hatırlatarak, “Ayrılan Lucy’ydi,” diye sözümü kesti.

“Evet, biliyorum. Serena anlatırken yanıdaydım,” dedim ve birden sıkıntılı, bunalmış hissettim.

Amelia, arkadaşlarım arasında Jeff konusunda bazen zorlandığımı bilen tek kişiydi ama altı uzun yıl boyunca bu duyguların içimde kök saldığından habersizdi. Ona âşık ya da saplantılı

değildim. Arkadaşlığımız baştan sona fazlasıyla platonikti. Jeff'i biraz fazla düşünmeye başladığımı fark ettiğimde birkaç hafta ondan uzak durur, kafamı toparlayana kadar kendime zaman tanırdım.

Ama artık Jeff bekârdı.

Ben de öyle.

Amelia beni dikkatlice süzdü ve kaşlarını kaldırarak, "Aa evet, Jeff'le yap. Mükemmel olur. Ona iş için olduğunu söyle –ki aslında öyle– ama sonra birbirinize birkaç TikTok meydan okuması yaparken, öpüşürken yakınlaşmanız kaçınılmaz olur," dedi.

Boynumu kaşıdım. Kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. "Bilmiyorum..."

"Neyi bilmiyorsun?"

"Jeff kendini toparlamaya çalışıyor. Lucy ile yıllarca birlikteydiler. Ve bu bana biraz gizli şeyler dönüyormuş gibi hissettiriyor."

"Nasıl gizli?" Geriye yaslandı, sağ kaşı hafifçe kalktı. "Lucy ondan ayrıldı. Onu altı yılda sadece iki kez, kısa bir süreliğine gördük ve her iki sefer de soğuk davrandı. Üç ay geçti. Şimdi top sende. Onu sevdiğini biliyorum. Ve kesinlikle seninle ilgilendiğini de biliyorum."

Ondan hoşlandığımı kabul ediyordum. Ama eğer gerçekten benimle ilgileniyorsa, on bir yıllık bir ilişkiden sonra onun beraber olduğu ilk kişi olmak istiyor muydum? Yetişkin olarak ilk ciddi ilişkiyi Jeff Choi ile yaşamak ister miydim? Ve acaba yirmi altı yaşında bir bakire olmamı umursar mıydı? Ya da ne olursa olsun...

YA HAAAYIIIIIR! O kadar uçma, neredeyse güneş sistemini geçeceksin. Sakin ol.

"Unut bunu." Fikri elimin tersiyle ittim. "Bunu konuşmanın bir anlamı yok. Romantik meydan okumalar için Jeff'ten yardım

istemeyeceğim çünkü bunları yapmayacağım. Ne makyaj anlatımları yapacağım ne de moda meydan okumaları. Çünkü bunları hesabımda paylaşmak, bir bilim insanı olarak güvenilirliğimi zedeler.”

“Ama işte tam da benim söylemek istediğim bu! Zedelemes... Ya da zedelememeli.” Amelia yeniden önüne doğru eğildi, bakışları benim gözlerimin arasında gezindi ve sesi ciddi bir ton aldı. “Evet, her genç kız ve üniversite çağındaki kadın moda ve romantizmi sevmez. Tamam. Ama birçoğu seviyor ve bunda kesinlikle bir yanlışlık yok. Onların da kalp kırıklıkları var, âşık olmak istiyorlar, sağlıklı ve tatmin edici bir cinsellik istiyorlar. Onlarla, aynı şeyleri isteyen, aynı korkuları taşıyan biri olarak bağ kur. Hem de kimya deneyleri yaparken, bilim merkezlerine giderken, NASA’yı ziyaret ederken, baş belası FeTeMM zırvalıklarını yaparken.”

“Bilmiyorum. Ben istemiyorum...”

“Neyi?”

Reddedilmeyi. Bana gülünmesini. “Okulumla başımın belaya girmesini istemiyorum. Biliyorsun, öğretmen olarak sosyal medyada ne paylaştığıma çok dikkat etmem gerekiyor.” Gerçek adımları hiçbir sosyal medya hesabımda kullanmıyordum ama yüzümü gösteriyordum. Öğrenciler beni bulmak isteseler bulabilirlerdi. “Ve kendi oluşturduğum bu yapıyı zedelemek de istemiyorum.”

“Ben de pornografi paylaşmanı önermiyorum Winnie. Göz farı sürmenin ya da romantik meydan okumalarla ilgili eğlenceli videolar paylaşmanın sana ya da okuluna nasıl zarar vereceğini düşünüyorsun?”

“Hadi ama Amelia. Sen tıp fakültesi adayydın. Biyolojide kimyadakinden daha çok kadın vardı ama yine de hâlâ yüzde 50-50 değildi. FeTeMM alanında ciddiye alınmak istiyorsan duygusuz olman gerekiyor. Öyle olmalısın...”

“Ne demek bu?”

“Erkek gibi davranman gerekiyor yani,” dedim düşünmeden ve sonra söylediklerimden pişman oldum. “Bekle, demek istediğim o değil...”

“Erkek gibi davranmak mı? Bu ne demek? Erkeklerin de hoşlandıkları kişiler yok mu? Erkekler de âşık olmak, sevgi dolu bir ilişki yaşamak, nasıl göründüklerini umursamak istemezler mi? Tıpkı kadınların erkeklerle evlenmesi gibi erkekler de kadınlarla evleniyor. Harry Styles’ı elbiseyle gördün mü? Üzgünüm ama sana kötü haber vereyim, klonlama, insan üremesi için nispeten yeni bir yöntem. Önceden –ah pardon– 20-30 yıl öncesine kadar penis sokma diye bir şey va...”

“Ha ha ha. Dur, ne demek istediğimi biliyorsun. Kadın olarak ve belki de erkek olarak, bilim camiasında ciddi şekilde kabul edilmek istiyorsan hiçbir şekilde... Herhangi bir duygusal şeyle ilgilenemezsin. Mesela... İşte...”

“Merhamet? Romantizm? Duygular? Güzellik ve modayı bir ifade biçimi olarak görmek? İnsanlar arası ilişkiler ve dinamikler? Bunlar, birçok kadının –yine, hepsi değil ama çoğunun– doğuştan değer verdiği ve ilginç bulduğu şeyler.”

“Tamam.” Teslim oldum. “Evet, öyle.”

“Ama bunun kızlar ve bu ilgi alanlarına sahip diğer insanlar için sorun olmadığını mı düşünüyorsun?” Şimdi tonu daha da yumuşak ve ısrarcıydı. “Bunun, kadınların FeTeMM alanlarına girmesinin engellerinden biri olduğunu düşünmüyor musun? Bilim, mühendislik, matematik ve teknoloji kariyerlerinin onlardan uzak tutulmuş gibi olması. Bu seçenek bile değil çünkü onlara, kendileri olamayacakları ve bilim insanı olamayacakları söylenmiş. İlgi alanlarının gereksiz olduğu söylenmiş. Pop müziği seviyorsan ciddiye alınamazsın. Romantik kitaplar okumaktan keyif alıp aynı zamanda önemli dergilerde makale yayımlaya-

mazsın. Sevdığın kıyafetleri giyemezsin ve gözücüyla bakılmazsın. Bu bir sorun! Neden biri sadece sevelebilmek için kim olduğunu, neye değer verdiğini, neyi sevdığını gizlemek zorunda kalsın? Bunu yapmamalılar, kızlar ve kadınlar bunu yapmamalı. Ve sen, onlara böyle olmak zorunda olmadıklarını gösterebilirsin.”

Ağır bir şekilde iç çektim çünkü gerçekten çok iyi bir noktaya değinmişti. *Kahretsin!*

Amelia, zaferi hemen hissetmiş gibi görünüyordu ve son darbeyi yapmaya hazırlanıyordu.

“Kendin ol, gerçek bir kadın olarak, seni tanıdığım kadarıyla sevdiğin şeyleri yap ve aynı zamanda bilim insanı ol. Bu sadece moda ve makyaj olmak zorunda değil, video oyunları, koşu, dans meydan okumaları ya da ‘Kendin Yap’ projeleri olabilir. Hem bir insan hem bir kadın hem de bir bilim insanı olabilirsin. Tüm yönlerini gösterebilirsin. Ve bunu yaparak aslında hem kendin olmanın hem de bilim insanı olmanın mümkün olduğunu hiç düşünmemiş bir kitleye ulaşabilirsin.”

İkna edici tartışmalarda çok iyiydi. *Yine, kahretsin.*

“Tamam, tamam,” dedim, ellerimi havaya kaldırıp geri otururken. “Kazandın. Haklısın. Dumanlı göz makyajı ve her şeyi yapacağım.”

Amelia başını çevirdi, beni yeni bir açıdan inceler gibi. “Peki, romantik meydan okumalar da yapacak mısın?”

“Hiçbir şekilde abartılı olamazlar. Tamamen masum olmalı yoksa okulda başım derde girebilir. Ama tamam. Yapacağım.”

“İyiiiii, iyiiii.” Sesini bir oktav düşürüp korkunç bir İngiliz aksanıyla ekledi: “Evet... Kaderini kucakla.”

“Yeter. Palpatine taklidini seviyorum ama yapma,” dedim.

“Yoda’yı mı tercih edersin?” Amelia Yoda’yı o kadar iyi yapmıyordu, daha çok Kurbağa Kermit’e benziyordu.

“Niye böylesin sen?”

Amelia kahvesini masadan alıp büyük bir yudum içtikten sonra, “O zaman ne zaman soracaksın?” diye sordu.

“Kimi?”

“Jeff-rey,” dedi şarkı söyler gibi.

“Ah.” Kalbim sıkıştı.

“Sor. Ona.” Amelia parmağını bana doğrulttu. “Zaten Tık-Tok’ta. Çok tatlı. Takipçi sayın fırlayacak ve işte tam olarak ihtiyacın olan şey bu.”

“Onu kullanmış olacağım.”

Omuzlarını silkerek, “Sanmam, o buna karşı çıkmaz,” dedi.

“Bir düşünmeme izin ver,” dedim.

“Hımm...” Amelia dikkatlice beni süzerek kafasında bir şeyler döndüğünü belli etti. Bu yüzden ağzından çıkan bir sonraki kelimeler bana çok garip geldi: “Hey, bu hafta *Stardew Valley* oynuyor muyuz?”

Stardew Valley, 1990’lar rol yapma oyunlarının geleneğinden ilham alınarak yapılmış, tıpkı *The Legend of Zelda: A Link to the Past*’e benzeyen harika bir çiftçilik oyunuydu gibi. Piksel grafikler ve geniş oyun alanıyla, son birkaç yılda beni öğrencilik borçlarım ve yeni öğretmenlik kariyerimin baskılarından uzaklaştıran bir sığınak olmuştu.

“Evet, hâlâ her cuma oynuyorum, bu gece de oynayacağız. Ama önümüzdeki hafta oynamıyoruz çünkü kamp gezisi var. Çarşamba gidiyorlar.” Keşke arkadaşlarımla yüz yüze bir araya gelebilseydim ama herkes çok meşguldü. Hayatları değişiyor, yeni ilişkiler başlıyordu; düğün planlamaları, bebek partileri, iş seyahatleri ve kariyer gelişmeleri derken birbirimizle geçirecek vakit bulamıyorduk. Eskiden çok sıkı bir gruptuk ama şimdi birbirimizden uzaklaşıyoruz. Birbirimizi çok fazla uzaklaştır-

mamak için düzenli yüz yüze etkinlikler yapmaya karar verdim. Aynı şekilde cuma günleri herkesin katılabileceği bir oyun sunucusu oluşturmuştum.

Bir saatliğine olsa bile cuma günleri bir araya gelmek, sohbet etmek, beraber vakit geçirmek en azından hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

“Evet, doğru. Byron bahsetmişti. Jeff ve arkadaşlar kamp yapmaya gidecekmiş.” Amelia düşündü.

“Evet, öyle. Bu arada, çiftliğin felaket durumunda.” İlk başlarda herkes cuma günleri birlikte oynardı ama birkaç ay sonra çoğu kişi düzenli olarak katılamaz oldu. En sonunda sadece ben, Jeff ve Laura (üniversiteden bir başka arkadaşım, bilgisayar mühendisliği okumuştı ve şu anda “The Zon”da çalışıyordu) kaldık. Bazen diğerleri gelip oynuyordu ve bu da harikaydı.

Amelia’nın ağzı açık kaldı. “Tarlaları temizlemiyor musun? Benim bitkilerimi sulamıyor musun?”

“Hayır. Sen geçen aydan beri oynamıyorsun. Bu, *Stardew Valley* zamanında iki yıl gibidir. Tarlaların bakımsız, tıpkı onlarla ilgili umursamadığın diğer şeyler gibi.”

Bir hırıltı sesi çıkardı. “Tamam. Bu akşam katılacağım.”

“Güzel. Sabırsızlanıyorum.” Kalbim mutluluktan uçtu. Onunla oyun oynamak çok iyi olacaktı.

Amelia gözlerini kısarak bir diğer kurabiyeyi ısırırken beni dikkatlice inceledi. “Tarlamı işleyip sulayacak mısın? Toprağımı gübreleyecek misin?”

“Sen tohumları ve gübreyi getir, ben de ürünlerinin yüzde onunu alırım ama tamam.”

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Bu güpegündüz soygun!”

“Bir iridyum fıskiyesi de eklerim.”

Bana keskin bir bakış attı, elini uzatarak, "Tamam. Anlaştık," dedi. El sıkıştık. Ama bilmediği bir şey vardı, bende fazlasıyla iridyum vardı.

Ama en azından bir mesele çözüldü. Şimdi yapmam gereken tek şey hayatımla ilgili her şeyi çözmekti. İlk adım ise Jeff'e Tik-Tok'ta romantik meydan okuma partnerim olup olmayacağını sormak ve bunu, onun geçici bir ilişki yaşamak için bulduğu biri haline gelmeden nasıl yapacağımı düşünmekti.

BÖLÜM 3

WINNIE

Stardew Valley oyununa başlamadan hemen önce elimde sıcak çikolata dolu kupam ve İsviçre peyniri dilimleriyle masaya yönelmişken sabah kaydettiğim sporcu içeceği laboratuvar videosunun istatistiklerine bakmak gibi bir hatada bulundum. Şaşkınlık ve hayret içinde videonun yüz binin üzerinde izlendiğini ve sayının giderek arttığını gördüm. Ayrıca, üç binin üzerinde yeni takipçi kazanmıştım. Fakat hemen ardından yorumların yüzde sekseninin Byron Visser hakkında, kalan yüzde yirmisinin ise ikimizin “harika bir uyum” içinde görüldüğümüze dair olduğunu fark ettim.

Nasıl “harika bir uyum” içinde olabilirdik ki? Ekranda yalnızca on saniye birlikte görünmüştük.

“Neden yüzün öyle görünüyor? Kızarmışsın.” Amelia küçük oval mutfak masamızda tam karşıma oturmuştu; kendine bir fincan daha naneli çay ve üç tane daha glütensiz zencefilli kurabiye almıştı. Muhtemelen henüz benimle yolları ayırıp kendi evine çıkmamış olmasının sebebi, bu kurabiyelere olan düşkünlüğüydü. Seattle’da kira fiyatları çılgıncaydı, bu yüzden masraflarını paylaşması benim için büyük bir nimetti. Bir oda arkadaşım

olmasa okula yakın bir yerde yaşamam mümkün olmazdı. Onu çok seviyordum, taşındığında ise -ki bir gün taşınacağını biliyordum- onu çok özleyecektim.

Telefonumu kapatıp bilgisayarımın yanına koydum. "Günün erken saatlerindeki videomun yorumlarına bakıyordum. Sen giriş yaptın mı?"

"Evet. Laura da girmiş ama Jeff geç kalacağını mesaj attı. Videonu izledim, gerçekten harikaydı." Amelia telefonunu aldı, kaşını kaldırarak ekranda bir şeyler okudu, ardından hızlıca cevap yazdı.

Peynir dilimlerinden birini ikiye bölerken, isteksizce bekleyerek, "Yorumları okudun mu?" diye sordum.

"Hayır, neden?" Gözleri hâlâ telefonundaydı.

"Çoğu yorum Byron hakkındaydı," diye mırıldandım.

Bu kez kıskanmıyordum, ciddi. Elbette onun okurları ve hayranları onu görmekten heyecan duymuştu ve bundan dolayı ona ya da onlara içerlemem mümkün değildi. Ama bir miktar hayal kırıklığı yaşadığımı inkâr edemezdim. FeTeMM videolarımla ve hazırladığım deneylerle gurur duyuyordum. Çok çalışıyordum ve sanırım, videomun ve yorumların FeTeMM dışına kayması beni biraz demoralize etti.

Bu romantik içerikleri yapmaya devam edersem, sürekli FeTeMM odaklı mesajımın etkisini azaltmış olurum. Bu, benim için kabul edilebilir mi?

Amelia bakışlarını kaldırdı, bir an gözlerimin içine baktı, sonra tekrar telefonuna döndü. "E, Byron'ın sosyal medya hesabı yok, artık röportaj yapmıyor, etkinliklere veya konferanslara katılmıyor, hayran mektuplarına cevap vermiyor, kitaplarını imzalamıyor; hatta yardım amaçlı açıkartırmalar için bile. Yani, onu senin videonda görmek hayranları için bayağı bir heyecan yaratmış olmalı."

“Neden böyle davranıyor ki?” Çok oyunculu oyun butonuna tıkladım. “Okurlarıyla neden daha fazla etkileşim kuramıyor?”

Bu konu da beni Byron hakkında düşündürüyordu. Milyonlarca sadık hayranı vardı; merakla bir sonraki kitabını ya da özel hayatına dair ufacık bir bilgi kırıntısı bekliyorlardı. Ama o asla güncelleme ya da röportaj yapmıyordu. Bu, bana oldukça garip geliyordu.

Amelia cevap vermeyince yükleme ekranından gözümü ayırıp ona baktım. Dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı.

“Kiminle mesajlaşıyorsun?” diye sordum.

“Jeff.”

Hemen kaşlarımı çattım. “Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?”

Gülümsememek için çaba gösterdi, ama beceremedi. “Hiçbir şey.”

İçime bir endişe doldu. “Amelia!”

Gülümsemesini gizleyemeden hızlıca yazmaya devam etti. “Bir saniye...”

“Sakın...”

“Kabul etti!” Telefonunu *şak diye* masaya bırakıp iki kolunu havaya kaldırdı ve zafer işareti yaptı.

Ona şaşkın, endişeli ve merak dolu bir ifadeyle bakarken bir kez daha ne yaptığını sordum. Cevap olarak telefonundaki bir dizi mesajı ekrana getirdi ve uzattı. “Jeff, TikTok için seninle romantik içerikler hazırlamayı kabul etti.”

Ağzım açık kaldı, şaşkınlıktan olduğum yere mihlanmıştım; içimdeki sıcak endişe dalgası büyüdü. Titreyen ellerimle telefonu alıp mesajlara göz gezdirdim.

Amelia: İşte sana ipucu; Winnie senden bir iyilik istiyor ama sana sormaya çekiniyor çünkü seni kullanıyormuş gibi hissedecek.

Jeff: SDV'ye giriş yaptın mı? Geç kalacağım. İyilik ne?

Amelia: Hani o sosyal medya işini almak istiyor ya? Talipçi kazanması lazım bu yüzden romantik içerikler yapmalı ve bence bu içeriklerde sen olmalısın.

Jeff: Nasıl romantik içerikler?

Amelia: Mesela en iyi erkek arkadaşının kucasına oturmak gibi. Ya da Hoşlandığın Kişiyi Öp gibi. Üzerinde çalıştığımız on tane seçeneği var.

Jeff: Evet be! Ama, Win benimle böyle şeyler yapmak ister mi?

Amelia: Hadi ama.

Jeff: Ne? Ciddi mi?

Amelia: Onunla sen konuş.

Jeff: Ciddi msn?

“ONA SÖYLEDİN!” diye çığlık attım, *eski* dostuma şok içinde bakıyordum. “Bunu nasıl yaparsın?”

“Winnie, lütfen.” Gözlerini devirdi. “Sana bugün söylediğim gibi, senden hoşlanıyor.”

“Ne? Hayır, hoşlanmıyor.”

“Hoşlanıyor,” dedi, çayını alırken bana düz bir ifadeyle baktı. “Benden onunla çıkmak isteyip istemediğini sormamı istedi. Bugünkü mesajları yukarıya kadar okudun mu?”

Dizlerimin altındaki zemin kayıyormuş gibi hissettim ve bakışlarımı tekrar telefona yönelttim. Öğleden sonraki mesajları yukarı kaydardım.

Jeff: Winnie hâlâ kimseyle çıkmıyor mu?

Amelia: Duruma göre değişir. Neden?

Jeff: Sence ben sorsam benimle çıkar mıydı?

Amelia: Sor ve öğren.

Jeff: Bir ipucu? Hiç şansım var mı? Bu çocuğa bir yardım eli uzatsan.

Amelia: İşte sana ipucu; Winnie senden bir iyilik istiyor ama sana sormaya çekiniyor çünkü seni kullanıyormuş gibi hissedecek.

Ağzımı kapatarak derin bir nefes aldım ve gözlerimi tekrar Amelia'ya çevirdim. Gülümsemesi, kurnaz bir sırıtışa dönüşmüştü.

“Sana *demiştim*. Romantik içerikler için ondan yardım iste. Birçok açıdan mükemmel olurdu. İkiniz de öğretmensiniz, ikinizin de FeTeMM odaklı bir sosyal medya kitlesi var. Düşünsene, aşk hikâyenizi gerçek zamanlı olarak paylaşabilirsiniz.”

Titreyen bacaklarımla sandalyeye oturdum ve tekrar mesajları okudum çünkü inanamıyordum. Göğsümde bir mutluluk kabarıyor, içimdeki sevinç dalgası yüzüme yansıyor. Fakat tam mutluluğumu dile getirecekken Amelia'nın telefonu çaldı.

Başımı kaldırıp Jeff'in ekrandaki suratına bakakaldım. “Jeff arıyor.”

“Ta-maaam” Amelia kaşını kaldırdı.

“Ne yapmalıyım?”

“Bana verebilirsin ya da...”

“Cevap vereceğim,” dedim ve ekranın altındaki çubuğu kaydırarak telefonu kulağıma götürdüm. “Alo?”

“İl, Amelia?”

“Hayır,” dedim pişmanlık içinde, aceleci kararımı sorgulayarak. “Hayır, ben Winnie. Ama telefonu ona verebilirim.”

“Hayır, hayır. Senin cevap vermen iyi oldu.” Jeff güldü, gülüşünde hafif bir tedirginlik vardı. “Sanırım mesajları gördün, değil mi?”

“Beelkii.” Aklımı yitirmiş gibi gülümsedim, sanki bulutların üstünde süzülüyordum. “Eğer TikTok içeriklerinde yardım etmemi istiyorsan ben hazırım. Beni kullanmış olmuyorsun.”

Sessizce iç çektim çünkü o çok... Çok...

“Çok tatlı,” dedi Amelia, gülerek. Gözleri dizüstü bilgisayarının ekranına sabitlenmişti.

“Ama dürüst olmam lazım, Win,” diye devam etti Jeff. “Lucy’den yeni ayrıldım ya da o ayrıldı benden. Zamanı gelmişti, iki ay oldu ama hâlâ taze, anlıyor musun?”

Jeff’in eski sevgilisinden bahsetmesi içimdeki sevinç bulutlarını dağıttı. Başımı salladım. “Anlıyorum. Ve dürüst olduğun için teşekkür ederim. O yüzden ben de söylemeliyim ki aslında... Aslında...” bir an duraksayıp yutkundum. “Aslında seni uzun zamandır beğeniyorum. Bunu bana TikTok’ta yardım etmeden önce bilmelisin.” Amelia’nın bakışlarını üzerimde hissettim; hayret içinde bana bakıyordu, ani duygusal cesaretim karşısında şaşkına dönmüştü.

Dürüstlüğün ceza gerektiren bir şey olarak görüldüğü bir evde büyüdüğümü biliyordu. Bir şey istemek bir yana, istediğim bir şeyi talep etmek, kibirli veya açgözlü olmak demekti ve sonucunda arzuladığım her neyse onu elde etmek imkânsız hale gelirdi.

Üniversiteye gitmek üzere ayrıldığım günden beri içgüdü haline gelmiş o derin alışkanlıkları değiştirmek için gerçekten çok ama çok çaba sarf ediyordum, fakat yol oldukça zorlu geçmişti. En çok güvendiğim insan olan Amelia’ya karşı olan duygularımı dahi dile getirme konusunda hâlâ çekingen hissediyordum.

Ancak Jeff dürüst olabiliyorsa ben de olabilirdim. Gördün mü? *Birbirimiz için mükemmel olabileceğimizi biliyordum.*

“Ciddi misin?” Bu seferki kahkahası inanması güç bir tondaydı.

“Evet.” Panik içimde yükselirken yeşil kargo pantolonumun yan cebini inceliyordum. *O da seni beğeniyor, seninle çıkmak istiyor, sersem olmayı bırak artık.* “Ama Lucy’yle olsaydın bunu asla söylemezdim.”

Kıkırdadı, başını salladı. “Hayat çok garip. İnanamıyorum.”

“Yine de meydan okumaları yapmak ister misin? Zorunda değilsin.”

“Yok yok, yapmak istiyorum. Biz uzun zamandır arkadaşız.” Oturduğunu duyabildim, sesi daha rahatlamıştı. “Bu videoları yapmak eğlenceli olur ve belki de ne bileyim, birlikte eğleniriz.”

“Çok isterim.” Gülümsememi kontrol altında tutmaya çalıştım ama başaramadım; yüzüme yayıldı ve yanaklarım acıdı. *Ah! Hayatımın en iyi günü!*

“Pekâlâ, güzel.” Onun da sesi gülümsüyormuş gibiydi. “Meydan okuma listesini gönder bana, tamam mı?”

“Evet. Tabii ki. Bu gece göndereceğim.” Dizüstü bilgisayara dönüp Amelia’yla hazırladığımız listeyi açtım. Öğleden beri bu liste üzerinde çalışmıştım.

“Ne zaman başlayabiliriz?” diye sordu. “Yarın?”

Bu sefer de ben güldüm; sesindeki heyecan kalbimi uçurmuştu. “Yarın ya da pazar yapamam ama pazartesi nasıl olur?” İkimiz de bahar tatilindeydik. Haftayı yıl sonuna kadar olan ödevlerime çalışarak ve TikTok için otuz saniyelik videolar hazırlayarak geçirmeyi planlamıştım ama pazartesiyi Jeff’le romantik meydan okuma videolarını planlayarak geçirmek çok daha iyi bir fikir gibi geliyordu.

“Çarşamba günü kampa gidiyorum ama cumartesi döneceğim. Dönünce daha fazlasını yaparız.”

“Uygun.”

Amelia bilgisayar ekranımı hafifçe sallayarak bana doğru eğildi. “Ona Byron’ın evinde çekim yapıp yapamayacağımızı sor. Onlarda ışık bizimkinden çok daha iyi.”

Başımı salladım. O kadar keyifliydim ki Byron’ı tekrar görme fikri bile tadımı kaçırmadı. “Hey, çekimi senin evde yapabilir miyiz? Kamerayı Amelia tutabilir. İlk video için bir senaryo üzerinde çalıştık.”

“Bir senaryo mu?”

“Evet, her birini senaryolaştırmak istiyoruz ki en az çekimle doğru şekilde yapabilelim ve bir hikâye anlatabilelim. Seni hoparlöre alayım.” Onu hoparlöre aldım ve Amelia’nın da planlamamıza katılabilmesi için telefonu masaya koydum.

“Hey Jeff,” dedi Amelia, bana bakıp gülümseyerek.

“Hey Amelia, eski dostum, eski arkadaşım.”

Ah! ÇOK TATLI!

“Ha ha. Şimdi, dinle. Bunu doğru yapmak istiyoruz. Her Tık-Tok meydan okuması bir öncekine eklenip bir hikâye anlatacak, tamam mı?” Amelia, son derece ciddiye. “İnsanların hesabına tekrar tekrar gelip yeni bir romantik meydan okuma yayınlanmış mı diye bakmalarım istiyoruz. Hedefimiz viral olmak; virale çıkmış bir romantizm, anladın mı?”

“Ah, sanırım anladım. Evet.”

“Yani bu, ilk birkaç videoda ikinizin arkadaş gibi olacağı, arada bir gerilim yaratacağınız anlamına geliyor –olacak mı, olmayacak mı havası– sonra da ilerleyen videolarda...” Amelia bana bakıp düşüncelerini tamamlamadan önce izin ister gibi yüzümü süzdü. Başımı sallayarak onay verdim, o da devam etti: “Sonrasında ise sanki sevgiliymişsiniz gibi olacak, aslında sevgili olmasanız bile. Bu hafta ve gelecek hafta çekim yapabiliriz, sonra da önümüzdeki on hafta boyunca yayınlarız. Biraz oyunculuk yapman gerekebilir. Bu sorun olur mu?”

“Hiç sorun değil! Yardım etmekten mutluluk duyarım, kulağa harika geliyor.”

Derin bir nefes verip rahatladım, ardından dudaklarımı kemirerek hızla ekledim: “Pazartesi olabildiğince fazla çekim yapmamız iyi olur, böylece çoğunu halletmiş oluruz. Ne dersin?”

“Evet, evet, harika olur. Kaç gibi geliyorsunuz?” dedi, sesi heyecan doluydu.

Amelia’ya baktım, omuz silkerek cevapladı. “En erken beşte çıkabilirim, yani beş buçuk, altı gibi orada oluruz. Sonrasında elimizden geldiğince çekim yaparız.”

“Tamam, o zaman görüşürüz.”

Amelia, masadan telefonunu aldı, hoparlör özelliğini kapattı ve tekrar kulağına götürdü. “Görüşürüz Jeff. Ve Jeff? Bana borçlusun.”

Diğer taraftan onun hafif bir kahkaha attığını duyar gibiydim. Jeff’in mutluluğu ve Amelia’nın bana doğru kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırması beni baş döndürücü bir mutluluğa sürükledi.

İnanamıyordum. Gerçekten oluyordu. Altı yıldır Jeff Choi ile olma ihtimalini aklımdan bile geçirmemiştim ama sonunda, sonunda oluyordu.

* * *

Bu, gerçek olamazdı.

“Bu bayağı iyiydi,” dedi Jeff, Amelia’ya gülümseyerek.

Amelia’nın ona baktığı ifade acıyla doluydu. Gülümsemeye çalıştım ama yüzümde garip ve kasvetli bir şey vardı. *Tam bir felaket.*

Başta her şey mükemmel gitmişti. Capitol Hill'in lüks mahallesindeki Byron'ın evine ilk girdiğimizde bulutların üzerinde gibiydim. Jeff paltolarımızı almış, bize içecek bir şeyler teklif etmiş, bizi güldürmüştü, her zamanki gibi birkaç espri patlatmıştı. Sonra bana suyumuzu uzatıp salonun ön odasında –onların tabiriyle “salon”da– yanıma oturmuş, kolunu sırtıma koymuş, bacağı da benim bacağıma değmişti. İki hareket de dostluğun ötesinde dev ve olumlu adımlar gibi gelmişti.

Ama sonra Byron, o alışılmış siyah pantolonu ve siyah uzun kollu tişörtüyle merdivenlerden aşağı süzülüp salona doğru yürümüş ve bütün hislerimi altüst etmişti. Midem kasılmış, kalbim çılgın gibi atmaya başlamıştı. Amelia'ya selam vermiş, ardından bakışları bana dönmüştü, önce Jeff'in koluna, sonra da bacaklarımızın birbirine değdiği yere odaklanmıştı. Gözleri kısılmış ve olduğu yerde duraklamıştı.

“Siz ikiniz... Bu gerçekten oluyor mu?” demişti Byron, bakışlarını aramızda gezdirirken. Sesi düz ve belirsizdi.

Boynumda bir sıcaklık hissettim. Byron'ın bana bakış şekli –çenesini hafifçe aşağıya eğmesi, sağ dudağının azıcık kıvrılması, gözlerindeki mavi-yeşil yoğunluğun koyulaşması– bana yakalanmış gibi hissettirdi, sanki Jeff ile bir şeyler olacağına dair umudum beni aptal yapmış gibi.

Hepsi kafanda, Winnie. Byron seni neredeyse hiç tanımıyor, senin hakkında düşünmüyor, seninle Jeff'in birlikte olmasını umursamıyor, seni hiç umursamıyor. Onu görmezden gel.

Jeff gülerek omzumu sıktı. “Hadi ama dostum. Winnie'ye o videolar konusunda yardım ediyorum. Sana onların geleceğini söylemiştim.”

Byron, sırtını duvara yaslamış, kollarını kavuşturmuştu ve giydiği siyah Henley tişörtü geniş omuzlarını sarmıştı. Gözleri, benimkilere kilitlendiğinde daha da kararmış gibiydi. “Ah, tabii. İzlememde sakınca var mı?”

Kalbim hızla atmaya başlamıştı, sanki bir anda neredeyse ışık hızına ulaşacaktı.

İzlememde sakınca var mı?

Bir titreme hissini zorla bastırdım.

Eğer dürüst davranma konusunda rahat olabilseydim, “Evet, sakıncası var,” derdim. Ama ben öyle yetiştirilmedim. Bana birinin beni rahatsız ettiğini dile getirmenin –özellikle de onun evinde misafirken– kaba bir davranış olduğu öğretilmişti çünkü gerçekten de kabaydı.

Bu yüzden, içimdeki sıkışma ve kıvrınma hissiyle, “Tabii ki hayır,” diyerek bu kelimeleri boğazımdan zorla döktüm.

O andan sonra her şey korkunç bir şekilde yanlış gitti.

Salondan en iyi ışığı almak için oturma odasına geçtik. Byron’ın evinde mutfak ve oturma odası alanını ayıran uzun bir cam akordeon kapı vardı ve bu kapı, muazzam bir terasa açılıyordu. Terasta gömme bir ateş çukuru ve jakuzi vardı.

Amelia ve benim sahne için hazırladığımız plan şöyleydi: Jeff, oturma odasındaki kanepeye oturacak, *Super Mario Bros.* oynuyormuş gibi yapacaktı ve ben kameranın içine adım atıp parmağımı dudaklarıma koyarken yaramazca gülümseyecektim; sanki izleyiciyi sessiz olmaya davet ediyormuşum gibi (Amelia, bunun onları videonun bir parçası gibi hissettireceğini söylemişti). Sonra ellerim ve dizlerimin üzerinde sürünerek kanepedeki Jeff’in yanına gidecek, o bana ne yaptığımı sorduğunda, onun dizlerine oturup orada kalmak istediğimi söyleyecektim. Jeff şaşıracak ama memnun olacaktı ve video, başımı göğsüne yaslayıp kameraya yumuşakça gülümsememle sona erecekti.

Sahne sonu. Çok masum, çok tatlı, sağlam bir meydan okuma videosu.

Ama yaşananlar hiç de öyle olmadı.

“Hayır, harika değildi, Jeffrey.” Byron’ın, her zaman tiksintiyle kıvrılacak gibi duran üstdudağı bu kez gerçekten kıvrıldı. Kolları hâlâ birbirine kavuşturulmuştu. Duvardan uzaklaştı. “İki aydır tam bir pislik gibi davranıyorsun. On dakika kendini düşünmeyi kesemez misin?”

Vay be. Bu gerçekten sertti.

Amelia elini sakinleştirici bir hareketle kaldırdı. “Byron...”

“O kendine acıyor,” diye onu kesti. Bağırıyor gibiydi ama ses tonu keskindi, “ve tüm bunlar Frede yardımcı olmuyor.”

Byron’ın bunu neden bu kadar kişisel algıladığını anlamaya çalışarak sessizce, “İyiydi,” dedim.

Ama aslında hiç de iyi değildi. O videoyu ya da çektiğimiz diğer beş videoyu hesabımda paylaşamazdım. Jeff’in rasgele ve eğlenceli davranarak yardımcı olmaya çalıştığını biliyordum ve bunu seviyorum ama keşke sadece senaryoya uysaydı.

Durumu daha da kötüleştiren şey, Byron’ın her felaket çekimi izlemeyi başarmış olmasıydı: Jeff’in kahkahaya boğulduğu an, Jeff’in beni kanepeye fırlattığı an, oyun kumandasıyla şaka yollu popoma vurduğu an, yüzümü yalayıp sonrasında güldüğü iki an ve sonuncusu, gerçekten abartılı bir sahne öpücüğüyle dilini boğazıma soktuğu an.

Byron son videoya kadar bir kelime bile etmemişti; sadece köşede sessizce öfkelenmişti, dudağının sağ tarafı biraz daha yukarı kalkarken gözleri bıçak gibi kısılarak bana odaklanmıştı. Şimdi ise öfkesini serbest bırakmaya hazır gibiydi.

“Ama senin ‘iyi’den daha fazlasına ihtiyacın yok mu?” Byron bakışlarını bana çevirdi.

Ben tereddüt edip cevap veremeyince, “Yok mu?” diye tekrarladi.

Onun doğrudan ve saldırgan üslubuyla kafam karışmış bir şekilde yardım için Amelia'ya baktım. O, yorgun ve tükenmiş görünüyordu. Güneş batmıştı, henüz yemek yememiştik ve bütün gün çalışmıştı. İçimde bir suçluluk duygusu hissettim. *Gitmeliydik.*

"İşte." Byron bileğini çevirerek Jeff'in kenara çekilmesini işaret etti. "Göstereyim. Git orada dur, kameranın dışında."

"Winnie'yi nasıl öpeceğini mi göstereceksin?" Jeff gözlerini ikimize dikti.

"Hayır. Onu öpmen gerekmiyordu," diye mırıldandı Byron, çene kasları hareket ederken. "Ya da yüzünü yalaman gerekmezdi"

Jeff, Byron'ın daha önce durduğu duvara yaslanarak, "Neden olmasın? Eğer şansın olsaydı, eminim yüzünü yalardın," diye şaka yaptı.

"Video oyununu oynamadığını hemen anlayabiliyordum, o kısım bariz şekilde sahteydi." Byron, Jeff'in söylediklerine aldırmadan, odayı süzdü ve biraz telaşlı bir şekilde devam etti: "Ayrıca o öpücük berbattı."

Jeff, Byron'm sözlerinden incinmiş gibi elini göğsüne koydu, ama dudağı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dostum..."

"Herkesin zamanını boşa harcıyorsun." Byron gülümsemi-yordu. Uzun saçlarını sinirle geriye doğru itti. "Ya doğru yap ya da hiç yapma."

Konuşma devam ederken Jeff'i hayal kırıklığına uğratmak için kendimi zor tutuyordum. Yardım edeceğini söylemişti ama sanki takımın bir parçası olmaktan çok dikkatleri üzerine çekmeye daha çok ilgi gösteriyordu. Belki sadece makyaj dersleri, dans meydan okumaları, moda trendleri, otuz saniyelik FeTeMM videoları yapar, video oyunlarıyla düetler ekler ve romantik meydan okumaları tamamen unuturum.

“Win, kötü bir öpücük müydü o?” Jeff’in sorusu beni ona bakmaya zorladı. Gözleri tüm bunların eğlenceli olduğunu düşündüğünü belli ediyordu. İkisi o kadar farklıydı ki, daha önce de defalarca düşündüğüm gibi, bu kadar uzun süre nasıl birlikte kaldıklarını anlamakta zorlanıyordum.

Byron, Jeff’e keskin bir bakış fırlatarak, “Bunlardan herhangi biri paylaşılsa, hikâye akışını mahveder, gerilimi daha baştan mahvedersin,” dedi. Sesi alçak ve suçlayıcıydı. “Bütün hikâye kaybolur, sıkıcı olur.”

“Ve sıkıcı bir hikâyeden daha büyük bir günah yoktur,” dedi Amelia küçük, yorgun bir gülümsemeyle.

“Aynen.” Byron, Jeff’in oturduğu yere oturdu, oyun kumandasını aldı. “Tamam, bunu izle. Fred!”

Omuzlarım gerildi. Konuşmanın sadece bir kısmını dinliyordum ve nazıkçe nasıl gidebileceğimi düşünüyordum. Amelia’nın karnını doyurması gerekiyordu ve ben de bu tüm romantik meydan okuma işini yeniden gözden geçirmeliydim.

“Şunu yap.” Bana bakmadan parmaklarını yönelterek beni işaret etti: “Şunu yap.”

Şaşkınlık içinde, önce Jeff’e sonra Byron’a bakarak, “Şu ne?” dedim.

“Ellerin ve dizlerinle sürünerek gel, Jeffrey’ye yaptığın gibi. Ona ne yapması gerektiğini göstereceğim.”

BÖLÜM 4

WINNIE

Kulaklarıma inanamayarak kelimeleri birbirine karıştırdım: “S-sen –sen istiyorsun– ben –ben senin– senin... Kucağına...”

Byron, yanındaki kanepeyi hafifçe sıvazladı. “Jeff’e nasıl doğru yapılacağını göstereceğim; senin ve Amelia’nın hazırladığı hikâyenin akışını bozmadan.”

Karnıma ağrılar girdi ve nefesimi kontrol etmeye çalıştım. “Ah...” Amelia’ya baktım. O da bana bakıyordu.

Arkadaşım başını hafifçe suratsız yazara doğru kaldırarak omuzlarını silkti.

“Byron’la aynı fikirdeyim. O öpücük berbattı –üzgünüm Jeff– ve diğerlerini kullanamayız. Eğer bunlardan birini paylaşırsan kimse seninle Jeff’in arasında ne olacağını öğrenmek için videoyu izlemez.”

“Tamam, tamam.” Jeff sonunda biraz pişmanlıkla gülerek söyledi. “Üzgünüm. Hadi, Win. Göster bakalım nasıl yapmam gerektiğini.”

Byron gözlerini ekrana dikmişti, *Mario Brothers* oyununda ilerledi ve kaydedilen bir oturumu başlattı. Ekrana tamamen odaklanmış bir şekilde oyun oynamaya başladı.

Boynumu kaşırken anın baskısı üzerime çökmeye başladı. *Bu da neyin nesi?* Benim Byron Visser'in dizine oturmamı mı istiyorlar? Gerçekten bunu mu istiyorlar? Karnımda dönen kasırga iyice büyüdü.

Bunu yapamam.

Derin bir nefes alıp Byron'a dönerek, "Sorun değil, çektiğimiz videolarla devam edelim," diyecektim ama o, sözümü kesip, "Bana dokunmak istemiyor musun?" diye sordu. Keskin bakışları gözlerime indi, beni süzdü ve sonra hemen uzaklaştı. Bütün bu zaman boyunca son derece sıkılmış bir yüz ifadesi vardı.

"Hayır." Dik durdum. "Sadece..."

"Bir dakika alır," dedi. Sıkılmış gibi derin bir iç çekti ve sanki sıkıntısını pekiştiriyormuş gibi, "Yardım etmek istiyorum," diye devam etti.

Amelia telefonumu indirip nazik bir şekilde, "Eğer istemiyorsan yapmana gerek yok, Win," dedi. "Başka bir şey buluruz."

Gözlerindeki şefkat ve endişeye baktım ve ne kadar saçma davrandığımı fark ettim. Byron'ın bir şeyler planladığından şüphem yoktu, ihtiyaç duyduğumuz şey bu olabilirdi. Kitaplarını okumuştum. Onlar, tıpkı onun gibi, inanılmaz ve etkileyiciydi. Eğer Byron'ın gerçekten anladığı bir şey varsa o da harika hikâye anlatmanın yolunu bulmaktı ve sonuçta biz de tam olarak bunu yapmaya çalışıyorduk, değil mi?

O zaman Jeff sahneyi yeniden canlandırır ve işimiz biterdi. Amelia, bu topluluk yöneticisi pozisyonunu elde etmem için elinden gelen her şeyi yapıyordu; pazartesi akşamını feda etmişti, bana strateji konusunda yardımcı oluyor, uzmanlığını ve desteğini sunuyordu. Yapabileceğim en basit şey, Byron'ın dizine oturmak ve Jeff'e nasıl yapılacağını göstermekti.

Sonunda kendimi ikna edebilecek şekilde, “Gerçekten sorun değil, büyük bir şey değil,” diyerek gülümsedim.

Gözleri biraz endişeli olsa da telefonu tekrar yerleştirdi. “Bir saniye, yeni bir video başlatayım. Sanırım... Burada. Tamam, üçe kadar sayacağım, sonra başla. Bir, iki, üç.”

Omuzlarımı dikleştirip kameraya doğru adım attım ve bir an için kameraya baktıktan sonra parmağımı dudaklarıma koyarak önceki gibi yaramazca gülümsedim ve midemdeki fırtınayı sakinleştirmeye çalıştım. *Sorun değil. Bu büyük bir şey değil. Rolünü oyna.*

Bütün uyarı sinyallerini, alarm ve siren seslerini kulaklarımda duymazdan gelerek önceki gülümsememi zorla takınmaya çalıştım. Ya da bir gülümseme takınmaya çalıştım. Sanırım bu gülümseme içinde bir belirsizlik taşıyor gibiydi.

Islak ellerimi bir şekilde yoga pantolonuma sildim, ileriye doğru adım attım. Tıpkı önceki gibi bir dizimi kanepeye koydum. Byron hâlâ oyun oynuyordu –gerçekten oyun oynuyordu– ben de ona doğru sürünerek gittim. Yanına ulaştığımda onun yakışıklı profilinin keskin hatlarına bakakaldım ve bir an duraksayıp yutkundum, kalbim kaburgalarımda zıp zıp atıyordu. Sıcak, odunsu bir parfüm ve temiz sabun kokuları burnuma geldi.

Gerçekten çok iyi kokuyor.

Byron bana baktı ve ardından mükemmel ve tamamen inandırıcı bir bakış attı. “Ah, selam,” dedi, sesi ve bakışı şaşkındı. “Bir şeye mi ihtiyacın var?”

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve nefesimi tuttum. Sonra yaptım. Elimini omzuna koydum, dizlerimin üstüne kalktım ve üzerine tırmandım.

Byron Visser’in kucağına oturdum. Dar kalçalarının üzerindeyim, karnımız ve göğsümüz sadece birkaç santim aralıkla birbirine bakıyordu. Avuçlarım omzundan boynuna kayarken

nefesimi verdim ve kollarımı boynuna doladım. Yüzüm onun yüzüne denk gelmişti. Nefeslerimiz birbirine karıştı. Göz göze geldik. Ve dilimi yutacakmış gibi hissettim.

Tanrım.

Nefes al.

Nefes al!

Amelia'nın bize bir iki adım yaklaşarak yüzlerimizin daha yakından bir fotoğrafını çekmeye çalıştığını fark ettim. Byron'ın şimdi genişlemiş ve alaycı bir şaşkınlıkla açılmış olan o harika ve sıra dışı gözleri, gözlerimin arasında gidip gelirken arayarak bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. Sesi boğuktu ve sanki cümleyi güçlkle çıkartıyor gibiydi.

“Buraya oturmak istedim,” dedim. Sözlerimi nefes nefese söylemişim.

Gözlerini birkaç kez kırptırdı, dudakları aralandı. Kısık bir sesle yutkunarak, “Peki,” dedi. Gözlerinin ardında sıcak ve arzululu bir şeyler vardı ve –yemin ederim ki– bir sonraki hareketimde ne yapmam gerektiğini unutmuşum.

Altımdaki kalçası oldukça sağlam, bedeni sıcak ve sertti. Varlığı etrafımı sarmış gibiydi. Dokunmadığımız halde beni kendine çekiyordu. Sadece benim ona dokunduğum yerlerde temas ediyorduk. Jeff'in o sakar tekrar tekrar dokunuşlarının aksine, Byron ellerini ne uyluklarıma ne de kalçama koymuştu. Önce onları bedenimden uzak tutmuş, sonra da bacaklarımın her iki yanında kanepenin üzerine bırakmıştı.

Ama gözleri –gerçekten muhteşem, içinde yeşil, mavi ve elahalkalar barındıran o gözleri– dokunuşumun hoş karşılandığını anlatıyordu. Bunu arzuluyordu. Bu konuda düşünmüş olduğunu hissediyordum. Ve o büyüleyici bakışların ağına kapılmak tamamen sarhoş ediciydi.

Bir milimetre daha yaklaştım. Gözleri, dudaklarıma bakmak için aşağı kaymadan bir saniye önce alev alır gibi oldu. Ve ben...

Ah hayır.

Ah hayır. Hayır. Hayır, Winnie. Bu, Byron Visser.

O, rol yapıyor. Rol. Yapıyor.

Bu bir oyun. Sana Fred diyor çünkü adını hatırlamıyor. Senden hoşlanmıyor. Ağzını sadece eleştirmek için açıyor.

Bu. Bir. Oyun!

Utancın sıcaklığı yüzüme vurdu ve yanaklarımda yükselip bir an için boğulacakmışım gibi hissettirdi. Gözlerimi onun etkileyici yüzünden ayırarak geri çekildim.

“Özür dilerim, özür dilerim. Aptalca bir fikirdi, kusura bakma.” Başımı onun omzuna yaslayıp kameraya gülümsemek yerine, kollarımı boynundan çözerek hızla geri çekildim.

Byron elimi tuttu. “Bekle...”

“Boş ver!” Kanepeye oturarak bir an toparlanmaya çalıştım ve elimi ondan çektim, ardından hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya başladım. Byron Visser ile aynı odada olmadığım herhangi bir yere gitmek için düşünmeden yürüdüm. *Ne yapıyorsun, Win?*

“Winnie. Win, bekle...” Byron seslendi ancak kelimeleri, kulaklarımda nabız gibi atan kanın sesiyle ve televizyondan bir Mario Brothers’ın öldüğünü duyuran müzikle boğulmuştu.

“Harikaydı bu!” Jeff, bir zıpçıktı gibi önüme fırlayarak kalbimi boğazıma kadar sıçrattı. Beni ürküttüğünü fark etmeden ellerini omuzlarıma koydu ve yüzüme gülerek baktı. “Benim yaptığının çok daha iyisiydi. Şimdi ne yapmamı istediğini anladım; nasıl bir etki yaratmak istediğini. Bir sonraki adımı merakla bekliyorum.”

Ağzımı sıkıntılı bir şekilde açıp kapattım. Byron’la çekim yaptığımızı unuttuğum bu kadar belli değil miydi?

Amelia, odanın diğer ucundan, “Katılıyorum, harikaydı,” dedi. Gözlerim refleks olarak Byron’ı aradı ve onu, Amelia’nın biraz arkasında, iki elini mutfak adasının kuvars tezgâhına dayamış olarak buldu.

Amelia yanıma geldi, telefonumu elinde tutarak cesaret verici bir bakışla bana döndü. “Her şeyi kaydettim. Tekrar izleyebiliriz ve Jeff, Byron’ın yaptıklarını taklit etmeye çalışabilir. Ama senin değiştirmen hoşuma gitti. Odayı terk etmen iyi bir ekleme oldu. Ekran başındakiler çılgılık atacak. Sahnenin onun kucağında bitmesi yerine böyle olması çok daha iyi oldu. Sağ ol Byron!”

Byron tezgâhtan uzaklaşıp doğruldu. Aramızdan hiç kimseye bakmadan, elini kaldırarak belirsiz bir el sallayıp çıktı. Birkaç saniye sonra üst kata çıkan ön merdivenlerdeki ayak sesleri duyuldu.

Jeff ve Amelia sahneyi tartışıp olumsuz eleştirilerde bulunurken ben kapıya bakakaldım. Sanırım aklımı kaybediyordum. Az önce ne oldu?

Aklımı mı kaçıırıyordum? Sadece rol mü yapıyordu? O bakışı, o sıcaklık... O kadar ikna ediciydi ki. Yoksa bu –gerçekten mi– Byron... Ahh!

“Bak, izletmeme izin ver. Elleriyle ne yaptığını görebilirsin. Ona dokunmuyor. Bu, sahneyi çok daha gerilimli kıldı,” dedi Amelia, telefonumun şifresini girerken.

Ama videoya ulaşmadan önce Jeff’in telefonu çaldı. Ekrana bakınca aniden irkildi.

“Gidip açmam gerek.” Artık tüm akşamki şakacı halinden eser yoktu. Sesi soluğu çıkmıyordu.

Amelia telefonumu indirdi. “Bir sorun mu var?”

“Lucy.” Jeff, eski kız arkadaşının ismini fısıldarken sesi titredii, gözlerinde üzgün bir ifadeyle bana döndü. “Üzgünüm, Win. Beni görmek istiyor. Aylar sonra ilk kez ondan haber alıyorum.

Belki şey... Belki sonra gelebilir misin? Ya da başka bir şey de yapabiliriz..."

"Endişelenme." Yüzümde beliren yumuşak bir gülümsemeyle hayal kırıklığımı gizledim. "Bizim de çıkmamız gerekiyordu zaten."

Jeff, Byron'ın az önce tuttuğu aynı elimi kavradı ve sıktı. "Teşekkürler. Kamptan dönünce seni ararım. Şey, takılırız."

Başımınla onaylayıp zoraki bir gülümsemeyle ön kapıya doğru yürüdüm. Byron'ın kısa ama etkileyici oyunculuğunun bıraktığı karmaşık duygularla midem hâlâ altüst olurken kalbim hayal kırıklığıyla sızlıyordu. Montumu giydim; beni daha çok rahatsız eden şeyin Jeff'in eski sevgilisinden gelen bir mesajla beni hemen bırakması mı yoksa Byron Visser'in o kısa, doğaçlama performansının beni neredeyse kendine inandıracak kadar ikna edici olması mı olduğunu bilemedim.

* * *

Amelia evde değilken mümkünse evde çalışmamayı tercih ederdim. Lisans dönemimde fark etmiştim ki bir kafede ya da başkasının yanında çalıştığımda verimliliğim artıyordu. Ses, hareket, yanımdaki kişinin varlığının getirdiği o akış bir şekilde yoğunlaşmama yardımcı oluyordu.

Yakınlarda sayısız kahve dükkânı vardı (ya da bana öyle geliyordu) ve buralarda soğuk bir kahve eşliğinde saatlerce masa işgal edebilirdim. Ama –lütfen yargılamayın– kafein tüketmiyordum.

Evet, doğru. Amerika'nın kahve başkenti olan Seattle'da yaşıyordum ve kahve içmiyordum. Kafein, en küçük dozlarda bile beni garip ve gergin hissettiriyordu. Beyaz çikolata yiyen, Kom-

bu çayı hazırlayan, bitki çayı içen o insanlardan biriydim. Kafein hassasiyetim, buğday alerjim ve bir bardak çay için dört dolar ödemeye pek niyetim olmaması sebebiyle kahve dükkânlarına nadiren girerdim.

Peki ya neden Seattle'da yaşıyordum? Kira ve yaşam maliyeti bu kadar yüksekken, teknoloji sektöründe çalışmıyorken ve kahve ve kültürüne de dahil değilken?

Birkaç neden vardı: Dünya standartlarında yürüyüş rotalarına, tekne gezintilerine, kayak ve kar kayağı imkânlarına yakınlık; Amelia, Serena ve diğer üniversite arkadaşlarıma yakınlık; toplu taşıma ve Washington Eyalet Feribotları; yağmur, yağmuru seviyordum; pazarda her mevsim taze balık bulabilmek ve Seattle Halk Kütüphanesi.

Seattle şehir merkezindeki halk kütüphanesinde bir gün geçirmediyse gerçekten yaşamış sayılmazsınız. Burası büyüleyiciydi. Elmas şeklindeki pencereleri ve geometrik hatlarıyla şehrin ortasında dev bir cam heykel gibi görünüyordu.

Ama içeride olmak –özellikle gri, yağmurlu günlerde– gökyüzündeki bulutların arasına asılmış bir kitap adasında süzülme gibiydi. Tüm planlama günlerimde çalışmak için favori yerimdi. İkinci favori yerim ise Seattle'dan Bremerton Adası'na giden feribottu. Ancak cüzdanımda fazladan otuz dolar ve bitirmem gereken iki saatlik bir işim varsa; ki bu nadiren olurdu.

Demek istediğim, kütüphanede mönüden en ucuz şeyi satın aldıktan sonra dört saat boyunca bir masayı işgal ettiğim için kimse bana ters bakışlar atmıyordu. Hem, *hadi ama*, kitap dolu bir bulutta gökyüzünde oturmak? Bundan daha iyisi olabilir mi?

Bir süredir favori masamda zamanın nasıl geçtiğini fark etmeden çalışıyordum. Derken biri önümdeki sandalyeye oturup dizüstü bilgisayarımı kapattı. Biri bu şekilde işime karışınca irkildim ama Amelia'yı görünce rahatlardım. Parmakları hâlâ bilgisayarımın üzerindeydi.

“Ne yapıyorsun burada?” diye fısıldadım ve yağmurla ıslanmış ceketine bakarak kaşlarımı çattım. Kapüşonu başındaydı.

Oda arkadaşım öne eğilip ellerini masada kenetledi, bakışları ciddi bir iş konuşur gibiydi. “Öncelikle şunu hatırlaman gerek: Yıllardır dostuz ve adeta ruh eşiyiz.”

Ansızın çıkıp gelmesine ve garip sözlerine şaşırarak telefonumu açıp saate baktım. “Saat daha on biri biraz geçiyor. Öğle yemeği mi yemek istiyorsun?”

Sorumu geçiştirdi. Gözleri endişe ve panik arasında gidip geliyordu. “Ve ruh eşine kızmak yasak. Ruh eşi kanunlarına aykırı,” dedi.

Ona şüpheyile baktım. “Neden bahsediyorsun?”

“Kuş kanunlarma benzer şekilde, ruh eşi kanunları da ruh eşine kızmayı yasaklar...”

“İlk söylediğinde de duydum. Neden senden nefret edeceğimi düşünüyorsun? Ve neden gün ortasında beni takip ediyorsun?” Emin olmak için kapının üstündeki duvara asılı saate hızlıca bir bakış attım. 11.03.

“Çünkü ben...” Yüzünü buruşturdu ve boğuk bir sesle, “Bir hata yaptım,” dedi.

Başımı yana eğip rahatsızlık verip vermediğimizi kontrol etmek için sağa sola bakınarak çevreye göz attım. Kimse umursamıyordu. Seattle’da yaşamamanın harika yönlerinden biri de buydu. İnsanlara yaklaşmaya veya onları tanımaya çalışmadığınız sürece sokakta çıplak dans etseniz bile kimse size ikinci bir bakış atmazdı.

Yol tarifi mi soracaksınız? Herkes size yardım etmek için yarıyordu.

Cüzdânınızı mı düşürdünüz? Onlarca blok ötede peşinize düşüp onu size geri getirmeye çalışırlardı (biliyorum ki söylüyorum).

Biraz sohbet edip arkadaş mı edinmeye çalışıyorsunuz? Hayır. Asla, asla ve asla. Koca bir "hayır, teşekkürler". İyi günler dilerim, efendim.

Ders planlarımın bekleyebileceğine karar vererek, "Nasıl bir hata?" diye sordum.

"Yanlış tuşa bastım," diye mırıldandı Amelia, parmaklarını birleştirip tekrar ayırarak.

Onun bu gergin haline hafifçe gülümsedim; bir bakıma tatlıydı. "Bu ne anlama geliyor?"

Amelia ellerini düşürdü. "Bu, her ne olursa olsun aramızın iyi olacağına dair söz vermen gerektiği ve bana kızmayacağına dair," dedi.

"Neye kızmam gerektiğini söylesene."

"Önce söz ver," diye ısrar etti.

"Tamam, söz veriyorum." Bu kolaydı; Amelia'dan nefret edeceğim bir durumu hayal edemiyordum bile.

Bugün sabah, bana kahvaltı hazırlamış ve Jeff'i yerden yere vurmuştu; önceki akşamki kötü davranışını diline dolamıştı. Byron'ın gösterişli evinden döndüğümüzde hiçbir şey konuşmak istememiştim ama sabah çay ve yumurta eşliğinde beni teselli etti. Ne kadar harika olduğumu, Jeff Choi tarafından göz ardı edilip değersiz hissettirilmekten çok daha iyisini hak ettiğimi söyledi. O sözlerle ihtiyacım olduğunu sanıyorum.

Amelia sabah işe gittikten sonra hüzünlü bir müzik açıp bir banyo yaptım ve Jeff'le yaşananların umutlarımı yükseltip ardından bir mesajla beni Lucy için terk etmesinin aslında iyi bir şey olduğuna karar verdim.

Jeff, liseden bu yana gerçekten hoşlandığım, birkaç randevudan sonra kendimi onunla bir ilişkide görebildiğim, hatta yakınlashabileceğimi hissettiğim tek adam olmuştu. Belki de düşündü-

ğüm gibi iyi biriydi. Ama dünkü tavrı bana karşı iyi biri olmadığını gösterdi ve aslında önemli olan tek şey de buydu, değil mi?

O fikri bırakmam gerekiyordu çünkü hepsi sadece bir fikirdi. Tatlı, komik ve girişken bir fikirdi ama artık onu kafamdan silme zamanı gelmişti. Eğer bir ilişki istiyorsam ya da bir gün istemeyi düşünürsem karşılık veren, gerçek duygulara sahip gerçek bir insan aramalıyım. Bir fikir değil.

Ve başka bir şey daha vardı!

Belki de hiç ilişkiye ihtiyaç duymuyordum. Belki de romantik bir partnerim olmaması kaderimdi. Ya da belki, beş-on yıl sonra, öğrenci borçlarımı ödedikten, biraz boş zaman kazandıktan sonra uzun vadeli bir şeyler aramak yerine hayatın tadını çıkarmaya odaklanmalıyım. Belki de hayatımın nasıl şekillenmesi gerektiğine dair katı düşüncelerimi bir kenara bırakıp olayları olduğu gibi kabul etmeliydim; tıpkı şu anda Amelia'nın derin bir nefes alarak bana ciddi bir ifadeyle baktığı durumu kabul etmem gerektiği gibi.

Amelia, telefonunu çıkararak, "Tamam. Söz verdin," dedi. Birkaç ekranda gezindikten sonra telefonu bana uzattı. "Sana bunu gösterdiğimde sözünü hatırla."

Dikkatimi arkadaşşımdan telefonuna kaydırıp videoyu izlemeye başladım. Videoda, Byron kanepede oturmuş, *Süper Mario Bros* oynuyordu.

"Bu dünkü video." Mideme tuhaf bir his çöktü; onu izlemek, dörtayak üzerinde ona doğru süründüğüm anı görmek ve ardından olanlar... Videonun devamında kaydın varlığını unuttuğum o kısmını izlememek için gözlerimi kırıştıtararak kaçırđım. "Buna neden kızayım ki? Çekim yaptığını biliyordum zaten."

"Daha dikkatli bak."

Kaşlarımı çattım ve yeniden telefona odaklandım. Ne görmek istediğini anlamıyordum, ama şimdi video tekrar oynuyordu ve...

“AMAN TANRIM!” Telefonu kaptım. “Bu... Bu...”

“Şşş! Evet.” Amelia şimdi etrafına bakınıyordu, Seattle’daki insanlar arasındaki kibar sessizliği bozmamayı istiyormuş gibiydi. “Evet. Canlı yayına kaydettim. Çok, çok, çok özür dilerim.”

Öne eğildim. “Bu, yani bu şu anlama geliyor...”

“Dünden beri yayında. Evet, doğru,” dedi Amelia, yüzünü elleriyle kapatarak inleyip özürler yağdırdı.

Gözüm, videonun izlenme sayısına takıldı ve masadan hızla kalktım, sandalyem muşamba zeminde gürültüyle kaydı. “BİR MİLYON İZLENME Mİ?”

“Üzgünüm!” dedi Amelia, yan masadaki birine fısıldayarak. “Biz... Hemen çıkıyoruz.” Dizüstü bilgisayarımı ve defterimi kapattı ve başıyla çıkışı işaret etti. “Artık gitme vakti geldi, ayrıca en son kontrol ettiğimde bir milyon üç yüz bindi. Çantayı al, hadi.”

Şaşkın bir halde telefonunu aşağı indirdim ve kayışını tutmaya çalışarak, sırt çantamla montuma uzandım. Parmaklarım sanki işlevini yitirmiş gibiydi. Amelia masanın etrafından dolaşıp sırtıma elini koyarak beni sessiz alandan dışarı yönlendirdi ve koridorda durduğumuzda, “Çok üzgünüm. Bu tamamen kazaydı,” dedi.

“Ben... Ben hiçbir şey yapamıyorum.” Ne düşünebiliyordum ne hareket edebiliyordum ne de konuşabiliyordum. *Bir milyon üç yüz bin izlenme. Byron ne düşünüyordu acaba?* “Eyvah,” diye fısıldadım, bakışlarım kütüphanenin içinde dolaşıyor ama hiçbir yere odaklanamıyordu. “Ya Byron? Haberi var mı? Buna ne tepki verecek?”

“Onun haberi olup olmadığını bilmiyorum. Sabahın erken saatlerinden beri onu aramaya çalışıyorum ama telefonunu açmıyor, sesli mesaj bırakmaya da açıkçası korkuyorum. Sosyal medyada olmadığı için belki haberi yoktur.” Amelia dizüstü bilgisayarımı ve defterimi sırt çantama tıktı, kayışını omzuma yerleştirip telefonunu parmaklarımın arasından aldı.

Refleksle yüzümü kapattım, sanki bu utançtan saklanabilir mişim gibi... Yanaklarım ateş gibiydi. Jeff'in dünkü kararlarıyla yüzleşmek için sabah saatlerimi harcamışken Byron'ın performansına verdiğim saçma tepkiyi düşünmeye ise TEK BİR SANİYE BİLE ayırmamıştım. Düşünmek istememiştim; ne gereği vardı ki? O sadece rol yapmıştı, sahnede idi, eğleniyordu... Ve ben her zamanki gibi, aptal gibi hissetmişim.

"Bunu silmeliyiz," diye hırıldadım, ağzım kurumuş, beynim alev almış gibiydi. "O görmeden ve öğrenmeden silmeliyiz."

"Hayır! Hayır, sakın!" dedi, telefonu göğsüne bastırarak.

"Ne? Neden silmeyelim ki?"

"Bir saniye düşün," dedi ve beni asansöre doğru itekledi. "Eğer silersen, bu mesele daha büyük bir şeye dönüşebilir. O, milyonlarca insanın daha fazlasını öğrenmek için can attığı ünlü bir adam. Sosyal medyada yok ama bir anda TikTok'ta seninle görünüyor? Ve bu, cuma günkü laboratuvar videosu gibi değil; bu, ikinizin sanki yakın arkadaş gibi, hatta birbirinize ilgi duyuyormuş gibi davrandığınız bir şey. Önce onu arayıp durumu anlatmalıyız ama bunu onun telefonunu açtırarak yapmamız gerek." Amelia, kendi önerisini onaylarcasına başını salladı ve hızla asansör düğmesine bastı.

"Aramak mı? Birlikte mi aramak istiyorsun?" *Aman Tanrım.* Onu aramak istemiyordum. Bir daha asla onunla konuşmak istemiyordum. "Hemen kaldırmamızı istemeyeceğini mi düşünüyorsun? Dediğin gibi, milyonlarca insan onun hakkında daha fazlasını bilmek istiyor. Bunu özel hayatma bir müdahale olarak görmeyecek mi sence?"

"Belki."

"Belki mi?" Geriye çekildim. "Bence, kesinlikle evet demek istiyorsun."

“Hayır.” Beni kollarımdan çekerek asansöre soktu ve tüm doğru tuşlara bastı. “Onu aramalıyız, birlikte bir sesli mesaj bırakmalıyız ve ona tam olarak ne olduğunu anlatarak ne yapmamızı istediğini sormalıyız. Eğer kaldırırırsan, o videoyu kaldırman ona daha fazla zorluk çıkarabilir. Olduğu gibi bırakıp sürecin akışına bakmak daha iyi olabilir.”

Yüzümü tekrar kapatıp destek almak için duvara yaslandım. “Bunun olduğuna inanamıyorum.”

“Hey, olumlu taraftan bakarsan, on binlerce yeni takipçin var. Bu... Bir şeydir.”

İçimden inledim. O videonun paylaşılmasını geri alabilseydim, kazandığım yeni takipçilerin her birini geri verirdim. Ne korkunç bir kâbus.

BÖLÜM 5

WINNIE

Yolda eve dönerken ne yapacağımızı tartıştık ve raylı sisteme binmek yerine yağmurda yürümeyi tercih ettik. Hâlâ videoyu silmek istiyordum. Bunun Byron'ın isteyeceği şey olduğunu düşünüyordum ve ne kadar uzun süre yayında kalırsa o kadar çok kişi izleyecekti.

Amelia, önce Byron'a telefon etmemiz gerektiğinde ısrarcıydı, çünkü silmek, videoyu yayında tutmaktan daha fazla dikkat çekebilirdi. Sonunda, beni videoyu henüz silmememiz konusunda ikna etti çünkü internetteki hiçbir şey aslında tamamen silinmezdi ve onun ceptelefonuna bir sesli mesaj bırakmamız gerektiğini söyledi. Byron muhtemelen bir süre sonra bunu –yöneticisinden, yayıncısından ya da ajansından– duyacaktı. Onu arayıp özür dilemek, ona durumu anlatmak daha iyi olurdu.

“Yine arayacağım.” Amelia anahtarı girişteki sepetin içine attı ve yağmurluğunu mutfak sandalyesine koydu. “Ona benim suçum olduğunu söyleyeceğim, sonra sen de ondan müsait olduğunda geri aramasını isteyeceksin, bu kadar.”

Ben de onun arkasından giderek eşyalarımı masanın üzerine bıraktım ve montumu çıkardım. “Bunu daha iyi hale getirebilmek için ne yapabiliriz? Ona kek mi yapmalıyım? Ne sever?”

“Karanlığı, yağmuru ve sessizliği sever,” dedi, sonra gülerek ekledi: “Aslında, tıpkı senin gibi, See’nin şekerlemelerini sever. *Bitter çikolata*. Ama ona çikolata alma, benim özür dilemem yeterli olmalı. Umarım.” Tırnağını ısırmaya başladı. “Tamam, bunu yapalım ve o bize geri dönene kadar bekleyelim. Yapabileceğimiz tek şey bu.”

Beklemek istemiyordum. Ne kadar uzun beklersek o kadar çok kişi o videoyu görecekti. “Sence ne kadar sinirlenir? Muppet Ölçeği’nde kaç puan olur?”

Üniversitede üçüncü sınıfta *The Muppet Show*’u izleme maratonu yapmıştık ve birinin ne kadar sinirli olduğunu ifade etmek için Muppet Ölçeği’ni kullanırdık. Kuklalar hakkında konuşurken öfkeli kalmak zordur; örneğin, en düşük puanda Sam the Eagle vardır, en yüksek puanda ise Kermit’i başka bir domuzla sarmaş dolaş bulan Bayan Piggy.

“Belki Kermit’e muz eskizinden bahsedilmediğinde olduğu kadar sinirlidir?” Amelia yüzünde düşünceli bir ifadeyle mutfığa dalıp çaydanlığı açtı.

“O kadar mı sinirli?” Ellerimi çenemin altına sokarak parmaklarımı ısıttım.

Telefonu ikimizin arasındaki tezgâha koyup derin bir nefes aldı, yanakları şişti, telefon çalarken hoparlörü açtı. “Tamam, hadi bakalım, ne olacaksa olsun.”

Telefon tek çalışta açıldı. “Amelia.”

“Byron!” Mutfak tezgâhının arkasından bana baktı, yüzündeki acı dolu, paniklemiş ifade benimkinin aynısıydı muhtemelen. “Açtın telefonu.”

“Evet.” Onun derin sesi midemde bir düğüm ve sıkıntı yarattı. *Tanrım, bu kötü olacak.* “Ne var?”

“Şey... Selam,” diye zayıf bir sesle cevap verip dudaklarını yaladı. “Nasılsın Byron?”

“Neler oluyor?”

Amelia yüzünü buruşturdu. “Neden böyle bir şey...”

“Beni on kere aradın ve hiç mesaj bırakmadın. İyi misin? Ne oldu?”

“İyiyim. Ama...” Amelia her iki elini tezgâha düz bir şekilde koyup başını eğdi, yenilmiş gibi görünüyordu. “Tamam, tamam. Konuya doğrudan gireceğim.”

“Lütfen yapma. Senin küçük tahmin oyunlarını oynamaya bayıldığımı biliyorsun.”

“Alaycılığı bir kenara bırak ve dinle, lütfen. Şimdi...” derin bir nefes aldı, “Bir hata yaptım.”

“Tamam?”

Parmaklarımı boynumun iki yanına koyarak rahatlamaya çalıştım ama ellerim hâlâ buz gibiydi. İşte bu, diye düşündüm. Şimdi ona her şeyi anlatacaktı ve Byron öfkeden deliye dönecekti. Buna emindim.

Byron, bence fazlasıyla abartılı bir tepkiyle Comic-Con’da bir hayranının onu gizlice kaydetmesi üzerine tüm sosyal medya hesaplarını kapatmıştı. Ağlamaktan kendini kaybetmiş bir okurunu teselli ederken görüntülenmişti; kolunu okurun omzuna dolamış, başını göğsüne yaslayıp ağlamasına izin vermişti ve internet dünyası da bu nazik teselli karşısında kendinden geçmişti. Ben bile –ki ondan mümkün olduğunca uzak duruyordum– o anı çok tatlı bulmuştum. Hayret verici ama tatlı.

Ama Byron, izinsiz kaydedildiği için o kadar sinirlenmişti ki bu olay viral olduktan bir hafta sonra tüm hesaplarını silmişti.

Bu konuyu onunla hiç konuşmamış ya da bu kadar masum bir kayıttan sonra neden bu kadar keskin bir tepki verdiğini sormamıştım. O zamanki öfkesine de tanık olmamıştım. Ancak -kendisini adeta bir aziz gibi gösteren bir videoya karşı verdiği tepkiyi düşününce- şu an en az o seviyede sinirleneceğine emindim.

“Ve şöyle oldu...” Amelia gözlerini sımsıkı kapattı. “Seninle Winnie’nin olduğu dünkü videoyu yanlışlıkla canlı yayınladım, yüklenip paylaşıldı. Ama yemin ederim, taslaklara kaydettiğimi sanıyordum. Ne olduğunu bu sabah fark ettim.”

Tekrar yumruklarımı çenemin altına koydum, bir ayağımdan diğerine sallanarak tezgâhtaki telefona bakıyordum. Telefonun patlayacağını ya da en azından bir çizgi filmdeki gibi duman çıkarmaya başlayacağını yarı yarıya bekliyordum.

Ama öyle olmadı. Byron hiçbir şey söylemedi.

Birkaç saniye geçti, ardından birkaç saniye daha.

Amelia bir gözünü araladı, sonra diğerini. “Byron? Duydun mu beni?”

“Duydum.”

Birbirimize baktık. Onun dingin sesi, Amelia’nın gerginliğini hiç de hafifletmemişti, bunu görebiliyordum.

Amelia pes etmeden devam etti. “Ve şu anda, şey, neredeyse iki milyon kere izlendi.”

“Hımm.” Onun tarafından gelen seslerden ayağa kalktığını ya da bir şekilde hareket ettiğini anladık. “Demek sabahki diğer aramaları da bu açıklıyor.”

“Kimlerden?” diye sordu Amelia.

“Yayınevinden, menajerimden, halkla ilişkiler sorumlusundan.”

Amelia, “Ne dediler?” diye sorarken bir kez daha bakiştık ve o an ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordum.

Sesinde fazlasıyla sakın bir ton vardı. Kabul, Byron'ı hiç gerçekten sinirlenmiş görmemiştim. Bana karşı hep o monoton, robotik ve sıkılmış haliyle konuşurdu. Onu sinirlenmişe en yakın gördüğüm an, dün Jeff çekimlerin hepsini mahvettiğinde olmuştu. Ama o durumda bile gayet sakindi.

Yine de Amelia ile uzun zamandır arkadaş olduklarına göre Byron'ın öfkeli haline tanıklık etmiş olmalıydı.

Byron, hâlâ sakın bir tonla, "Aramalara cevap vermedim," dedi.

"Elbette vermedin," dedi Amelia, tavana yalvarırcasına baktıktan sonra. "Ama dinle, bu Winnie'nin suçu değil. Hiçbir şeyden haberi yoktu."

Bir süre tamamen sessizlik oldu. Sonra, "Biliyor mu?" diye sordu Byron.

"Aramadan önce söyledim ona. Sana birlikte mesaj bırakacaktık."

Tekrar bir duraksama, ardından parke üzerinde yuvarlanan bir şeyin sesi; belki bir ofis sandalyesiydi? "Yanında mı?"

"Evet, burada ve seni hoparlörde dinliyor. Ama bu benim hatam, o yüzden sana anlatan da ben olmalıyım."

Byron boğazını temizledi. "Ne yapmak istiyor?"

"Bilmiyorum. Ama senin silmek isteyeceğini düşündü. Yine de önce sana sormamız gerektiğini düşündüm."

"Neden silsin ki?" dedi, sanki bu fikir saçma ya da yapılacak en kötü şeymiş gibi. "İki milyon kez izlendiğine göre bu iyi bir şey, değil mi? Yeni takipçileri var mı?"

"Evet, ama..." Amelia yardım beklercesine bana baktı.

İç geçirdim ve içimdeki mide bulantısını bastırarak biraz daha güçlü durmaya çalışıp durumu açıklamaya başladım. "Hey, Byron."

“Fred.”

Dişlerimi hafif yana kaydırıp, “Fred” demesine karşı içimde yükselen tahammülsüzlük dalgasını bastırmaya çalıştım. Gerçek adımlı dün kullanmıştı; bu detayı düşünmemeye çalışıyordum ama artık adımlı bildiğinden emindim. Yani, beni özellikle “Fred” olarak çağırmayı seçiyordu. Bunu neden yapıyordu ki?

Biraz titrek bir sesle, “Dinle,” dedikten sonra sakinleşmek için yutkunup konuşmama devam ettim. “Videoyu kaldırmamız gerektiğini düşündüm çünkü bu bir mahremiyet ihlali gibi hissettirdi. Ama Amelia, silmeden önce sana danışmamı istedi. Bir kelimenle silerim.”

“Senin mi yoksa benim mi?”

“Pardon?” dedim, anlamayarak.

“Videoyu kendi mahremiyetin açısından mı yoksa benimki açısından mı ihlal olarak görüyorsun?”

Bu açıkça sorulmuş soru beni afallattı, midemde sıcak ve huzursuz edici bir kasılma hissettim. *Dün çekim sırasında kontrolümü kaybettiğimi fark etmiş miydi acaba?* Sözlerime sahte bir güven katmak için çabaladım. “Senin mahremiyetin, elbette. Jeff’e ne yapması gerektiğini göstermeyi kabul etmiştin, benimle bu meydan okumayı yapıp bunu kamuya açık bir şekilde paylaşmayı değil. Böyle bir şey yaşandığı için üzgünüm.”

“Özür dileme. Bu senin hatan değil.”

“Yine de videonun benim hesabımda yayınlandığını ~~unut-~~ mamalıyız. İstersen şimdi silebilirim.” Midemdeki huzursuzluk gittikçe artarken elimi karnıma koyarak bastırmaya çalıştım.

Byron’ın sessizliği içimdeki gerginliği daha da artırdı. Kızgın gibi görünmüyordu, bu iyi bir şeydi. Ve eğer dün ne kadar saçmaladığımı fark etmişse ne olmuş yani? Yakın zamanda tekrar karşılaşacak değildik ki. Yollarımız yeniden kesiştiğinde her şeyi çoktan unutmuş olacağını umuyordum.

Ama sonra, “Sen ne yapmak istiyorsun? Silmek istiyor musun?” diye sordu ve beynim dondu kaldı.

Neden bana soruyor ki!

Çaresizlik içinde Amelia’ya baktım. Gözleri kocaman açılmış bir halde omuzlarını silkip durumu bana bıraktı.

“Win?” Byron tekrar sordu, sesi alçak ve tuhaf bir şekilde yumuşaktı. “Silmek istiyor musun?”

“Karar bana kalmış gibi hissetmiyorum aslında,” diye cevap verdim.

“Diyelim ki videonun kalmasında bir sakınca görmüyorum. Sen ne istiyorsun?”

Mutfak tezgâhının karşısındaki Amelia’ya bakmaya devam ederken sessizce bana bir ipucu ya da cevap vermesi için adeta yalvardım. Bu, tam anlamıyla bir tuzak gibi hissettiriyordu.

Amelia kaşlarını çatıp sessizce, “Bana bakma,” diye dudaklarını oynattı.

Derin bir iç çekerek sinirli ve şaşkın bir şekilde cevapladım. “Jeff’le kalan meydan okumaları yapacağımıza göre videonun orada durmasının pek anlamı yok gibi.”

Bu cümleyi söyler söylemez, Jeff’in dün gece Lucy’den bir mesaj aldığı anda beni bıraktığını hatırladım. *Yani hayır. Jeff’le hiçbir meydan okuma yapılmayacak.*

“Ya da belki başka biriyle,” diye ekledim, yüzüm buruşarak.

Amelia bana anlayış dolu bir bakış attı. Bu bakışlarını el sallayıp geçiştirdim ve Byron’ın yanıt vermesini bekledim. Fakat o hiçbir şey söylemedi.

“Byron?” diye seslendim, kulak kesilerek. “Hâlâ orada mısınız?”

“Geliyorum,” dedi Byron. Telefonun diğer ucunda bir kapının açılıp kapanma sesi ve ardından anahtarların şingirtisi duyuldu.

“Ne?” Gözlerim kocaman açılarak Amelia’ya baktım. Onun da en az benim kadar şaşırmış olduğu belliydi.

“On dakika içinde oradayım. Ama hamurışı istiyorsanız o ayrı, daha uzun sürebilir. İstiyor musunuz?”

Ağzım açık, öylece durakaldım. Bu garip soruya nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Ciddi miydi?

“Bakery Nuevo mu yoksa Macrina mı?” diye atıldı Amelia hemen. “Fark etmez ama Macrina’ya gidiyorsan bana bir iki simit alsana.”

Tezgâhın üzerinden uzandım, Amelia’nın omzuna hafifçe vurup ona sert bir bakış attım. Bana gözlerini devirip fısıldayarak karşılık verdi: “Ne var? Acıktım. Daha öğle yemeği bile yemedim.”

“Yirmi dakikaya oradayım. Videoyu *silmeyin*.” Byron, hoşça kal bile demeden ve ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu bırakmadan telefonu kapattı.

Yirmi dakika sonra midem düğüm olmuş halde oturma odasındaki koltuğa oturmuş bekliyordum. Amelia’nın kısa bir mesafedeki kapıya doğru koştuğunu duyunca belki ayakta olmak daha iyi olur diye düşünerek kalktım. Sonra tekrar oturdum, alnımı ovuşturup kendi kendime sert bir dille konuşmaya başladım.

Saçmalama! Endişelenecek bir şey yok. O, muhtemelen dün onun kucağında otururken dalıp gittiğini fark etmedi bile, hatta umursamadı. Muhtemelen kadınların onun o büyüleyici gözlerinin halkalarında kaybolmasına alışkındır. Normal davran.

Sorun şu ki, Byron’ın yanında normal davranmak genelde onu görmezden gelmek veya mümkün olduğunca az konuşmak anlamına geliyordu. Bugün onu görmezden gelemeyeceğim için

bu buluşmanın muhtemelen benim kendimi aptal gibi hissetmemle sonuçlanacağını biliyordum.

Girişten sesler gelmeye başladı ve kâğıt torbaların el değiştirdiğini, ardından Amelia'nın neşeli bir şekilde, "Simit ve çörek mi? Seni seviyorum. Biliyorsun değil mi? Çok seviyorum," diye haykırdığını duydum.

"Biliyorum," dedi Byron, derin sesi omurgamdan yukarıya, ardından tekrar aşağıya bir ürperti gönderdi. Hızla ayağa fırladım, ayakta durmanın en iyisi olduğuna karar verdim. *Ya da belki oturmalıyım.*

Amelia burun delikleri bir torbaya gömülmüş bir şekilde odaya girerken Byron hemen arkasından takip etti ve göz göze geldik. Her zamanki gibi gözlerimi kaçırmak yerine bu kez onun bakışlarını karşıladım ve bir de çenemi yukarı kaldırdım. Hem alışkındım hem de alışık değildim bu bakışlara. Alışkındım çünkü Byron insanlara hep öylece bakardı, gözlemlerdi, izlerdi. Öyleydi işte. Fakat şimdi olduğu gibi, dün kucığına oturduğumda da onun gözlerinin içine bakmaya alışık değildim.

Onun yüzündeki ifadenin dikkatli ve hazırlıklı olduğunu düşündüm. Başka biri olsaydı burada kötü bir haber vermek için bulunduğunu, yanındaki çörek ve simitleri bir tür barış çubuğu olarak ya da durumu yumuşatmak için getirdiğini sanırdım.

"Fred." Ceketini çıkarırken bana kısa ve sert bir baş selamı verdi, bakışları her zamanki gibi dikkatliydi.

Yüzümü hafifçe buruşturup başımı sallayarak onu selamladım. Evet, onu görmezden gelmem mümkün değildi ama mümkün olduğunca az konuşabilirdim.

"Çörekler Nufours'dan ve glütensiz," dedi Byron, ceketini bir sandalyenin arkasına asarken.

Dikkatim bir an için mutfakta dolanan Amelia'ya kaydı. Dolaptan üç tabak çıkarmıştı bile.

“Teşekkür ederim, gerçekten düşünceli bir hareket,” dedim, kafamın karıştığını gizlemeyerek. *Çölyak olduğumu nasıl biliyor?*

Amelia sadece birlikte yaşadığımız için biliyordu. Alerjim, ölüm gibi hissettiriyordu ama şiddetli bir tepki değildi. Üniversitede kimseye açıkça söylememiştim, restoranlarda hiç glütensiz bir seçenek talep etmemiştim. Genel bir kural olarak restoranlardan kaçınıyordum. Amcamın garsonlara bağarmaktan keyif aldığı bir geçmişim olduğu için üniversiteye kadar rahat bir restoran deneyimim olmamıştı.

Ne yazık ki tecrübelerime göre garsonlar çoğunlukla glüten yemediğimi unutuyorlardı ve sonunda tabağındaki hiçbir şeyi yemeyen o tuhaf kişi ben oluyordum. Bugünlerde nadiren restorana gittiğimde sadece kesinlikle buğday içermeyen, çapraz bulaşma olasılığı düşük ve en ucuz olan şeyi sipariş ederdim. Yıllar geçtikçe yanımda glütensiz protein barları ve atıştırmalıklar taşıma alışkanlığı geliştirmiştım.

Alerjimi saklamak istediğimden değildi aslında ama büyüdükçe insanların tepkileri değişmişti ve hiçbir şey söylememeyi daha kolay bulmuştum. Kimi zaman alaycı bir bakışla karşılanıyor, kimi zaman ise, “Ee peki, o zaman ne yiyorsun?” gibi sorularla birlikte bir şefkat seline maruz kalıyordum.

Byron’ım bildiğine şaşırmıştım.

Amelia, bir tabağa çörek, diğerlerine ise simit koyarken, “Daha fazla çay yapıyorum. Herkes ne ister?” diye sordu.

Ceketini astığı sandalyeye yaslanmış olan Byron başını salladı. “Bana bir şey yok.”

“Bir simit bile mi?” Amelia ona şaşkın bir bakış attı.

“Zaten yedim.” Dikkatini tekrar bana çevirdi, gözleri tetikte ve gözlemciydi.

Yanlarımda öylece sarkmaları garip geldiği için kollarımı göğsümde kavuşturdum ve doğrudan konuya girdim. “Videoyu sürebilirim.”

Çenesindeki kas oynadı. “Jeff ve Lucy yeniden bir araya geliyorlar,” dedi, ardından o da kollarını kavuşturdu. Gözlemci bakışlarının yoğunluğu katbekat artmış gibiydi.

Amelia, cevap vermek zorunda kalmamı engelleyerek, “Anladık,” diye araya girdi ve iki tabağı mutfak masasına taşıdı. “Lucy dün gece sen gittikten hemen sonra mesaj attı. Jeff, onu görmek zorunda olduğunu söyledi, sonra biz de ayrıldık.” Byron’ın bakışlarında kısa bir şaşkınlık parladı ama yine de gözlerini benden ayırmadı. “Lucy, Jeff’in o TikTok videolarını yapmasına izin vermez,” dedi sonunda.

Amelia’nın yanma, masaya doğru süzüldüm ve çörekleri inceledim. *Yabanmersinliydi. Favorim.* Bu sırada Amelia burun kıvrırdı. “Evet, doğru. Başka birini bulmamız gerekecek..”

“Ben yaparım,” dedi Byron.

“Ne?” Amelia şaşkınlıkla geri çekildi.

“Ben... Sen... Ne dedin?” Sözler ağzımdan doğru dürüst çıkmıyordu. Söylediği şeyi gerçekten söylemiş olamazdı.

“Ben yaparım.” Byron’ın dikkati Amelia’ya kaydı. “Videoları ben yaparım. Onunla.”

“Sen mi?” Amelia’nın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. İkimiz de aynı şok içindeydik.

“Evet. Ama bazı şartlarım var. Ve karşılığında bir şey istiyorum.” Ellerini cebine sokup, sanki ben odada yokmuşum ve sanki bu proje bana ait değilmiş gibi tamamen Amelia’ya hitap etti.

Şaşkınlığım yerini öfkeye bıraktı ve itiraz etmek için parmağımı kaldırdım. Ondan yardım istememiştim. Ve eğer yardım teklif ediyorsa bunu istediğimden de emin değildim. Beni, se-

çimlerimi, kariyerimi küçümsediğini biliyordum. Romantik içerikli bu meydan okumaları Byron'la yapmak nasıl mantıklı olabilirdi ki?

Daha itirazımı dile getirmeden, Amelia elimden tutup parmağımı indirdi ve aramıza girerek bir adım öne çıktı. "Tabii, evet. Ne istersen."

"Ne?" diye itiraz ettim.

Beni susturdu ve aramıza daha sağlam bir set çekerek Byron'a döndü. "Şartların neler?"

"Seyirci istemiyorum." Mesafeli ve kapalı gözleri, Amelia'nın omzunun üzerinden bana kilitlendi. "Bu videoları yaparsak, sadece ben ve Fred olacak."

Kaşlarımı çattım ama bu şart pek de şaşırtıcı değildi. Byron kalabalıklardan hoşlanmazdı. İki kişiden fazlasının onun için kalabalık sayıldığını tahmin ediyordum. Yine de bu şart, projenin lojistik zorluklarını kat kat artıracaktı.

Amelia'mın kavradığı itiraz parmağımı kurtararak omzunun hizasına geldim. "Peki ya kamerayı kim tutacak? Üçüncü bir kişi olmadan çekim yapmak, kadrajın düzgün olmama riskini artırır. Bir kamera sorumlumuz olsa, ikimizin de net bir şekilde görüneceği bir çekimi tek seferde tamamlayabiliriz."

"Bu tarz şeyleri insanlar genelde nasıl çekiyor?" Byron sorunu Amelia'ya yöneltti. "Odada genelde bir üçüncü kişi mi oluyor çekim yaparken?"

"Sanmıyorum." Amelia simidinden bir parça koparıp ağzına attı. "Genellikle meydan okumayı yapan kişi kamerayı kendine doğru yerleştirip kayda başlıyor. Ara sıra da ikisinin kadrajda kalıp kalmadığını kontrol ediyor. Bence aslında şartın gayet mantıklı. Videoları daha gerçekçi, daha samimi hale getirecek."

Byron sorularını Amelia'ya yönelttiği için ben de itirazlarımı ona yöneltmeye karar verdim. "Ama yine de birini çekimde görevlendirirsek aynı videoyu doğru dürüst kaydedebilmek için defalarca çekmek zorunda kalmayız. Mesela 'Toksik Dans Meydan Okuması' gibi. Sürekli hareket edeceğiz."

Tabii Amelia haklıydı. Kamerayı kendim kurup çekim yapmak videoyu daha doğal hissettirecekti, bu yüzden neden bu konuyu ısrarla zorladığımı tam anlamıyordum. *Fakat...* Bu meydan okumaları Byron'la, sadece ikimiz, başka kimse olmadan yapma fikri... Bu düşünce fazla samimi geliyordu. *Cidden bunu onunla yapmayı mı düşünüyorum?*

Bir yandan tek bir canlı videoda iki milyon görüntülenme ve artan sayılar, her şeyi anlatıyordu. Bu hızla gereken takipçi sayısına iki ay içinde ulaşmakta hiç sorun yaşamazdım.

Öte yandan Byron'ı her zaman Amelia'nın arkadaşı, Jeff'in oda arkadaşı ve beni inanılmaz derecede ürküten bir adam olarak görmüştüm. Hatırlayabildiğim kadarıyla onunla hiç yalnız kalmamıştım ve şimdi dokunaçak, öpüşecek, her şeyi videoya alacak ve bu anları (birlikte) yüz binlerce, hatta milyonlarca insanla paylaşacaktık?

"Bekle... Bir dakika." Ellerimi kaldırıp başımı hızla salladım. "Bu iyi bir fikir mi emin değilim. Jeff'le mantıklıydı çünkü..."

"Jeff'le rol yapmayacaktın," diye cümlemi tamamladı Byron, bakışları ayakkabılarına inerken dudak kenarında hafif alaycı bir gülümseme belirdi.

"Evet," dedim, bu itirafın utancını savuşturmaya çalışarak. "Ama şimdi... Seninle... Ben... Ben..."

Aniden bakışlarını kaldırarak, "Benden hoşlanmıyorsun," dedi, tüm dikkatini üzerime yoğunlaştırmıştı. "Söyle. Dürüst ol."

Yutkundum, göğsüm sıcak ve sıkışmıştı. Böyle şeyler söylemezdim. İnsanları inciten ya da kırıcı olabilecek şeyleri, içinde biraz gerçek payı olsa bile, dile getirmezdim. "Byron..."

“Ama bunu yaparsak...” diye devam etti, alaycı bir ses tonuyla, “Benimle rol yaparsan, Amelia’nın şirketinde marka yöneticisi olarak işe girmek için yeterince takipçi kazanırsın.”

“Topluluk yöneticisi,” diye düzelttim dişlerimi sıkarak. Bunu, kadınları FeTeMM kariyerine yönlendirmek için genç kadınları kandırıyormuşum gibi kötü ve bayağı bir şekilde anlatıyordu.

Kollarımı yine kavuşturarak onun eleştirel bakışlarıyla arama bir duvar çekmek istedim. Bunun yerine açıkça dile getirdim: “Göründüğü kadarıyla sen de benden pek hoşlanmıyorsun. İkimiz de bundan zevk almayacağız. Neden kabul ettiğini, bu işten ne kazanacağını ya da ilk başta neden bunu düşündüğünü anlamıyorum.”

“Karakterine çamur atmıyorum, Fred.” Benim duruşumu taklit etti. “Gerçekleri söylüyorum. Ve benimle rol yaparak bir hedefe ulaşacaksan –Instatok’ta flört sayını artırıp bu işi almak için– o zaman tam anlamıyla kendini adamalısın.”

Instatok mu? Flört sayısı mı? *Kaba!*

Başımı yana eğip gözlerimi kısarak ona baktım. “Kendini tam anlamıyla adamak mı? Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

“İnsanların sana tepki vermesini mi istiyorsun? Seni takip etmelerini mi? İnsanlar özgünlüğe tepki verir. Videoların olabildiğince gerçek ve samimi görünmesi gerek, değil mi?”

Sonunda, isteksizce kabul ettim. “Evet.”

“Öyleyse, şartım geçerli. Bunu yapmamı istiyorsan kamera tutan üçüncü bir kişi yok, odada başka kimse yok.” Ellerini mutfak sandalyesinin arkasına koyup öne doğru hafifçe eğildi ve meydan okuma gibi bir fısıltıya eşlik eden gülümsemesiyle ekledi: “Sadece sen ve ben.”

BÖLÜM 6

WINNIE

Tam Byron'a bunu onunla yapmak istediğimden emin olmadığımı hatırlatmak üzereydim ki, o ağır bakışlarını hissettim. Gözlerinin ağırlığıyla aklım bulanmış gibi oldu ve kendime güvenemeyerek ağzımı kapattım; anlamlı bir cümle kurabileceğimden bile şüpheliydim.

Rahatsız edici bir sessizlik anı yaşandı, Byron'la birbirimize bakarken konuşmayı reddediyordum. Neyse ki Amelia bu sessizliği bozdu. "Mantıklı görünüyor. Ne kadar gerçekçi görünürse o kadar iyi olur. Peki, Byron, başka şartların var mı?" dedi.

Byron'ın nihayet üzerimden uzaklaşan bakışları Amelia'ya yöneldiğinde yüz ifadesi biraz yumuşadı. "Listeyi gördüm, orada neler olduğunu biliyorum."

Amelia, parmağını düşünceli bir şekilde çenesine götürdü. "Liste istediğimden daha yumuşak ama Winnie öğretmen ve pozisyonunu riske atabilecek bir şey yapamaz."

"Ne güzel ki işvereni kişisel hesaplarına ne koyacağına karar veriyor," diye alaycı bir tonla söze girdi. "Bu hiç de 1984 gibi gelmiyor tabii."

Newton aşkına, mesleğimi bir kez daha eleştirirse... Şiddete meyilli biri değildim ama onu yumruklasam yumruğumun havadaki hızı ne olurdu acaba, diye düşünmeden edemedim.

“Listeyi değiştirmiyoruz,” diye hırslı bir şekilde söyledim. “Ve işimi, işverenimi ya da kariyer seçimlerimi asla konuşmuyoruz.”

Üstdudağındaki hafif kıvrılma dışında sanki konuşmamışım gibi devam etti: “Liste sorun değil. Ama videoları ne zaman çekeceğini bilmek istemiyorum.”

“Ne zaman çekim yapacağını bilmek istemiyorsun? Sana sürpriz yapmasını mı istiyorsun?” Amelia’nın bakışı benden ona doğru kaydı. “Winnie’nin videoları istediği zaman, istediği yerde çekmesini mi istiyorsun?”

“Aynen öyle.”

İstem dışı bir ses çıkıverdi benden: “Hepsini tek seferde yapmalıyız; hepsini bir günde halledelim.”

Byron başını salladı, hâlâ doğrudan bana bakmıyordu. “Gerçekçi görünmesini istiyorsanız ayda bir meydan okuma yapmalıyız.”

“Ne? Hayır! En az haftada iki kez,” diye itiraz ettim, sinirim kabararak. “Bu işi bitirmek için sadece on haftam var.”

“Gerçekçi görünmesi lazım, prova edilmiş gibi değil.” Bunu o kadar sakin ve mantıklı bir şekilde söyledi ki, tamamen mantıksız yaklaşan ben olduğumu hissettirdi. “On haftam var, on video,” diye devam etti. “Haftada bir. Çekeceğin zamandan haberdar olmak istemiyorum. Son teklifim bu.”

Byron’ın ünlü patavatsızlığı bana da bulaşmış olacak ki hemen karşılık verdim: “Eğer buraya geliyorsan ya da başka bir yerde ikimiz yalnızsak, tabii ki bir video çekiyor olacağım. Bu sürpriz olmayacak, Byron. Başka neden birlikte vakit geçirelim ki?”

Çenesi sıkıldı, kirpikleri titredi ama sessizliğini korudu.

Nedense bu sessiz bakışları, söylediklerinden daha çok sinirimi bozdu. “Pekâlâ. Telefonu saklamam da gerekiyor mu? Ya da şeker torbandaki tüm kırmızı M&M’leri seçip ayırmalı mıyım? Sırada ne var, Göz Teması Yok Salıları mı? Sadece Yeşil Havlular mı?”

“Hayır.” Byron kelimeyi yavaşça, uzatarak söyledi. Bakışları –kafamın üstündeki duvarda bir noktaya sabitlenmiş– buz gibi parıldıyordu. “Telefonu yüzüme dayamana da aldırmam, Fred. Hiçbir şeyin provasını yapmak istemiyorum. Sahnelenmesini, bana replik verilmesini falan hiç istemiyorum. Öyle şeyler yok.”

“Peki ne yapacağını nasıl bileceksin?” Konuyu bırakmaya niyetim yoktu, üstüne gittim.

Sonunda bakışlarını bana dikti, delip geçen ve tavizsiz, kalp atışlarımı ağırlaştıran birkaç uzun saniye boyunca gözlerime kilitlendi ve cevap verdi: “Ne yapacağımı çözerim.”

Amelia, her zamanki gibi duruma daha pratik yaklaştı. “Belki iki kez çekmen gerekecek. Ya da üç.”

Omuz silkti.

“Öpüşme de olacak,” diye ekledim, açıklamak zorunda hissederek. “Kıskançlık ya da Gizli Aşk Meydan Okumaları zorunlu. Listedekilerin hiçbiri pazarlığa açık değil. Toksik Dans Meydan Okuması da dahil tüm bu meydan okumaları yapacağız.”

Omuz silkti yine, bu sefer daha az sinirli ama konuya karşı açıkça ilgisiz görünüyordu, hatta birdenbire bu konuşmadan yorulmuş gibiydi.

Amelia, Byron’a, “Peki,” dedikten sonra bana döndü. “Peki?”

Homurdandım; Byron o kadar sık homurdanıyordu ki bir homurtu hakkım olduğunu düşündüm. Nasıl yorumlarılsa yorumlasınlar artık.

“Yani...” Oda arkadaşım parmaklarını kaldırıp onun koşullarını sıralamaya başladı. “Videolar çekilirken ikiniz yalnız ola-

caksınız. Onun elinde kamera olması ya da yüzüne yakın çekim yapması umurunda değil ama tepkini önceden prova etmek ya da konuşarak planlamak istemiyorsun. Ayrıca, kamera açısı veya kadraj dışına çıkmanız gibi bir problem olursa aynı meydan okumayı birkaç kez çekmek de umurunda değil. Başka bir şey?”

Amelia’nın bu özeti bana biraz düşünme payı verdi. Kabul etmeliyim ki hepsini bir arada düşündüğümde onun koşulları o kadar da kötü görünmüyordu. Çekim sırasında yalnız olmak ve önceden konuşup nasıl tepki vereceğimizi planlamamak –ikimizin de nasıl davranacağını veya ne söyleyeceğini tartışmamak– bu işin daha az yapmacık hissettirmesini sağlayabilirdi.

Ama bu yine de yapmacık olmaz mıydı? Daha az yapmacık olması, yine de yapmacık olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Bu düşünceyi hak ettiği şekilde irdelemeden önce Byron, “Bir randevuya ihtiyacım var,” dedi.

“Bir neye ihtiyacın var?” Amelia ve ben aynı anda sorduk.

“Bir randevuya. Bir etkinlik için,” dedi. Artık ikimize de bakmıyordu, gözleri mutfığa kaymıştı, ifadesi ve sesi yorgundu.

“Ne tür bir şey?” Sesimdeki kuşkuyu gizlemek gibi bir çabam yoktu.

“Bir ödül töreni ve başka birkaç şey,” dedi, ardından boğazını temizledi.

“Ah!” Amelia parmağını ona doğru uzatarak birden canlandı. “Jüpiter Ödülleri’ni mi kastediyorsun?”

“Evet.”

Amelia ile bakiştık ve ben sordum: “Ve ben mi senin randevun olarak gitmeliyim?”

“Evet.” Mutfakta sıkıcı bir şey inceliyor gibiydi, sanki hayatında karşılaşmak zorunda kaldığı en bunaltıcı konuşma buydu.

Amelia ile yeniden bakiştık, omuz silktim. “Sanırım... Yani, olur. Giderim. Ama başkasını da davet edebilirdin ve...”

“Hayır. Benim ihtiyacım olan...” Gözleri kısa bir an üzerime kaydı. “Bana senin gibi biri lazım.”

Parmak uçlarımı göğsümün ortasına yerleştirip kendimi işaret ettim. “Benim gibi biri mi?”

“Evet,” dedi sıradan bir tavırla, ardından alaycı bir tonda ekledi: “İnsanlarla iyi anlaşıyorsun.”

İnsanlarla iyi anlaşıyorsun. Bu bir iltifat mıydı?

“Byron haklı, gerçekten iyi bir seçimsin. Kim olursa olsun, ne geçmişten gelirse gelsin, herkesle sohbet edebiliyorsun.” Amelia omzuma hafifçe vurdu. “şık giyinmen gerekecek. Muhteşem bir şey bulmalısın.”

“Aman ne olur, lütfen yapmayın,” dedim alayla. Sosyal medyada FeTeMM odaklı içerikler paylaşıyor olabilirdim ama arkadaşlarım arasında şık giyinme sevgim sır değildi. Takma kirpikler takmam ve parlak bir elbise ile on santim topuklu ayakkabılar giymem için en ufak bir neden verin, hemen en parlak elbiseyi giyer, en uzun kirpikleri takar ve en kırmızı ruju sürer gelirdim.

“Güzeli.” Başını salladı ve eski model kapaklı telefonunu çıkarp siyah beyaz ekrana göz attı.

“Hepsi bu mu? Tek istediğin bu mu?” Ona şüpheyle baktım, bir şeyleri kaçırdığımdan emindim. Ünlü içine kapanık Byron Visser, neden sırf bir ödöl törenine randevu bulmak için on tane romantik TikTok meydan okumasına, hem de halka açık olarak katlanmayı kabul ediyordu ki?

“Başka şeyler olabilir,” diye mırıldandı, gözleri hâlâ telefonundaydı.

“Başka şeyler mi?” Amelia sabırsızca bir ses çıkardı. “Byron, daha spesifik olmalısın. Winnie böyle belirsiz şeylere onay vermez.”

“Başka etkinlikler olacak,” diye dişlerini sıkarak söyledi. “Ya da belki olabilir. Bir de New York’a bir gezi. Bana... Onun gibi biri lazım.”

“Ah. Anladım.” Amelia, sanki gerçekten anlamış gibi başını salladı. “Bu, sözleşmeyle ilgili yani?”

“Ne kaçırıyorum?” diyerek oda arkadaşımı süzdüm. Endişeli görünmüyordu ama özellikle New York’a gideceksem daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı, öylece kabul edemezdim.

Byron, gözlerini Amelia’ya dikip soğuk bakışlarıyla arkadaşımın bir şey anlamasını sağladı.

Amelia, sanırım onların sessiz iletişiminin sonucunu bana açıklamak üzere döndü. “Byron’ın ilk sözleşmesi sadece bir kitap içindi ve röportajlar, imza günleri, tanıtım turları gibi şeyler için uygunluk şartını kapsıyordu. Ama ilk kitap çok başarılı olunca ve serinin diğer iki kitabı için pazarlıklar başladığında menajeri neredeyse tüm tanıtım zorunluluklarını iptal ettirmeyi başardı.”

Byron’ın tanıtımdan, röportajlardan ve imza günlerinden kaçmak için her türlü yolu bulduğuna şaşırmadım. Neredeyse kimseyle konuşmazdı, üniversite arkadaş grubumuz için düzenlediğim üç aylık buluşmalara hiç katılmazdı –ki sanırım zaten bu gruba katılmak istememişti– ama ben yine de her seferinde onu davet ederdim. *Stardew Valley*, cuma akşamı oyunlarına da davet etmiştim. Bir kere bile gelmemişi.

Yani, ilk kitabının popülerliğini insanlarla etkileşimden kaçmak için kullanmış olmasına elbette şaşırıyordum.

Amelia, “Fakat şimdi kitap bu kadar ödüle aday gösterildiği için,” diye devam etti, “bu adaylıklar sözleşmede bir maddeyi devreye soktu. Yani birkaç –çok değil, birkaç– etkinlik yapması gerekecek. Jüpiter Ödülleri törenine katılmak ve bazı tanıtım işleri ile birkaç röportaj için New York’a gitmek zorunda.”

Ona bakıp bu işteki rolümün ne olacağını anlamaya çalıştım. “Tanıtım şeyleri için mi, etkinlikler için mi yanında olmamı istiyorsun?”

“Birini yanımda götürebileceğim söylendi,” dedi. Sesi gergindi. Gözlerini benden kaçıırıyordu.

“Yani, onun kalkanı olmanı istiyor,” diye tercüme etti Amelia. “Menajeri orada olacak ama senin onun partneri gibi davranmanı ve yabancılarla ufak sohbetlere girmek zorunda kalırsa konuşmaları onun yerine yürütmeni istiyor. Ateşli hayranları savuştur, işler garipleşirse onun oradan çıkabilmesi için bir bahane yarat, bu tarz şeyler.”

“Anladım.” İkisine birden bakarak başımı salladım. “Bu kolay. Tampon rolünü oynayabilirim.”

“Harika.” Amelia rahatlamış ve minnettar görünüyordu, sanki bu iyiliği aslında onun için yapıyormuşum gibi. “Aslında onunla ben gidecektim ama bursu kazandığımız için seyahatlerin tarihleri çakışıyor. Ama Byron, Jüpiter Ödülleri için ona elbise almak zorundasın.” Son kısmı söylerken onu işaret etti, bu açıklama beni şaşırttı.

Onun hemen, “Sorun değil,” demesi de öyle.

Gerek olmadığımı belirtmek için ağzımı açtım, bir şeyler ayarlayabileceğimi söyleyecektim ama Amelia bitirmemişti. “Ve ayakkabılar. Bir de çanta veya ihtiyaç duyacağı başka ne varsa.”

“Tamam.” Yine hemen kabul etti ama bu sefer ani bir “gitmem gerek” ifadesiyle ceketini alıp giymeye başladı.

Onun bu ani açıklaması karşısında irkildim ama Amelia hiç şaşırılmış görünmüyordu. “Ben de işe dönmek zorundayım ama anlaştık mı? Siz ikiniz bunu yapıyorsunuz, değil mi? TikTok ünlüsü olmak ve yeni bir elbise karşılığında Jüpiter Ödülleri’ne randevu, New York’a ücretli bir gezi ve Byron’ın şartları?” Amelia, apartman kapısına doğru yönelip omzunun üzerinden ona bakarak sordu.

Konuşmanın hızına yetişememiştim; arkadaşım Byron bana iyilik yaptığı halde *benim için* yeni, şık bir elbise pazarlığına girişmişti ve ben hâlâ bunu sindirmeye çalışıyordum.

“Evet,” dedi Byron, telefonunu cebine geri koydu ve Ameli-a’nın arkasından çıkmak üzere ona döndü.

“Bir dakika.” Düşünmeden arkasından gidip koluna uzanarak onu durdurdum ve bana dönmesini sağlamak için kolunu çekiştirdim. Bir şeyler hâlâ tam oturmamış gibiydi... *Gerçekten anlaşılmış mıydık?*

Bakışları, elimle tuttuğum önkoluna kilitlenmişti.

“Yani, dinle. Ben... Teşekkür ederim. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Yapmak zorunda olmadığını biliyorum ama teşekkür ederim. Bunu gerçekten takdir edi..”

“Teşekkür etmeyi bırak,” diye sertçe kesti.

Sanki sözlü bir tokat yemiş gibi irkilerek kolunu bıraktım ve ellerimi kotumun arka ceplerine soktum, yüzümde sıcaklığın yükseldiğini hissettim. Bir kutuyu kapatmaya çalışır gibi uzun zamandır bastırdığım çocukluk anılarımı, sebepsiz yere azarlanmış hislerimi kontrol altına almaya çalışarak ölçülü bir şekilde nefes aldım. *Bu işi onunla nasıl atlatacağım?*

“Peki, teşekkür etmeyeceğim.” Öğrencilerin kızgın ebeveynleriyle ya da huysuz amcamla uğraşırken yaptığım gibi dışarıdan sakin kalmayı başardım. “Ama netleşelim, bu demek oluyor ki ben seni aradığımda telefonu açman ya da en kısa zamanda geri dönmen gerekecek. Haftada bir yapıyoruz ama hesabım için video çekmem gerekirse sana ulaşabilmeliyim.”

“Aradığında her zaman açarım.” Bana attığı bakış sertti.

Aslında, hayır. Bu bakış aynı zamanda sinirli ya da sabırsızca bıkkın bir ifade olarak da tanımlanabilirdi. Ama daha çok öfkeliydi.

Bu kez, şaşırtıcı şekilde onun öfkesi beni şaşırtmadı. “Byron, altı yılda belki iki kere aramışımdır seni. Bu ciddi bir mesele.”

Robot gibi düz bir ses tonuyla, “Ciddi görünmüyor muyum?” diye sordu ve sanki hemen gitmek istiyormuş gibi kapıya baktı.

“Telefonunu asla açmamakla ünlü biri gibi görünüyorsun. Bana gerektiğinde ulaşabilir olacağına dair söz ver.”

Çenesini kaldırıp o rahatsız edici, gölgeli bakışlarını bir kez daha bana yöneltti ve neredeyse fısıltıya yakın bir sesle, “Eğer beni istersen ya da bana ihtiyacın olursa, orada olacağım,” dedi.

Bunun içinde öyle bir şey vardı ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ben mi mantıksızdım? Yoksa benimle dalga mı geçiyordu? “Yo, meşgulken açmak zorunda olduğunu söylemiyorum. Haftada birden fazla rahatsız etmeyeceğim, tamam mı? Bu çalışır mı?”

“Evet.”

“Ben sadece diyorum ki...”

“Ne dediğini biliyorum, anladım,” diyerek Amelia’nın yanından geçti ve kapıyı açarken bana döndü: “Aradığında, cevap veririm.”

* * *

Video izlenme sayısı arttıkça takipçi sayım da yükseldi. Byron’la yaptığım anlaşmanın üzerinden iki buçuk hafta geçmişti ve bu yeni takipçilerin birçoğu, sosyal medya hesaplarımdaki eski paylaşımlara geri dönüp FeTeMM odaklı videolarımla etkileşime geçmişti.

Tüm içeriklerimde izlenme sayıları, yorumlar ve beğeniler arttı. Son yayınladığım FeTeMM videosu, önceki derslerden çok daha fazla izleyici çekti; daha fazla etkileşim, daha fazla yorum

ve kimyasal bileşiklerin adlandırma konusuyla ilgili sorular vardı. Video bir saat sürmüştü ve yirmiden fazla bileşiğin kimyasal yapısını çizerek izleyicilerden gelen harika soruları yanıtlamıştım.

Bu beni mutlu etmeliydi.

Daha fazla etkileşim, daha fazla soru, FeTeMM'e aktif ilgisi olan daha fazla izleyici istememiş miydim? Anlamlı bir kaynak olmayı istememiş miydim? Evet, istemiştim. Ve kesinlikle o topluluk yöneticisi pozisyonunu istiyordum. 500 bin takipçi hedefime biraz daha yaklaşmak beni coşturmalıydı.

Ama öyle değildim.

Mutlu değildim. Bu da, üç günlük hafta sonunun perşembe gecesinde, kendimi Phoenix Comics & Games'in koridorlarında bulmamı açıklıyordu; bu ayki birikimimle, bir kutu oyunu almaya karar vermiştim. Ancak birdenbire Jeff Choi ile yüz yüze geldim.

Kahretsin!

Dükkânım sokağa bakan geçidine sığındım, hızlıca dönüp kapağıya olan mesafeyi ölçtüm. Ortalama boydaydım. Belki de beni görmemişti...

"Winnie?" Jeff'in köşe başından gelen sesiyle gözlerimiz buluşunca yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bunun sen olduğunu düşündüm."

"Ah, merhaba Jeff." Gülümsedim, el salladım ve göğsümdeki ağırlığı görmezden geldim.

"Nasılsın? Bir süredir görüşmedik." Yumuşak bakışlarını bana yöneltti, ses tonu gerçekten nasıl olduğumu merak ediyormuş gibiydi.

Sadece Lucy'den gelen mesajından beri birbirimizi görmemiş ve konuşmamıştık, bir de *Stardew Valley* oynamayı bırakmıştık. Bu, benim tarafımdan bilinçli bir çaba değildi ama Lucy ve Jeff

barıştıktan sonra Amelia, Lucy'nin Jeff'in cuma günleri koope-
ratife katılmasını istemediğine dair bir mesaj almıştı.

Amelia, Serena ve ben yeni bir ekip kurmuş, adını da "Erkek-
ler Giremez Çiftliği" koymuştuk.

"İyi. İyiyim." Başımı salladım, gözlerimle mağazayı tararken
bir süre etrafıma bakındım. Arkada birkaç kişi *Magic: The Gat-
hering* oynuyordu.

Parmağını arkasına doğru sallayarak, "Oynamaya mı gel-
din?" diye sordu.

"Yok. Ben daha çok *Pokémon Go* oynayan biriyim."

Gülümsemesi genişledi ve kadifemsi bakışları biraz daha yu-
muşadı. "Evet, biliyorum."

Bir süre birbirimize bakarak sessiz kaldık, göğsümdeki ağırlık
her kalp atışıyla biraz daha arttı. Bu iğrençti. Hemen gitmeliy-
dim. Şimdi.

Ve bu yüzden, "Şey, ben aslında..." dedim.

O da, "Ben şunu demek istemiştin..." dedi.

İkimiz de gülümsedik.

Ellerimle, onun devam etmesi için işaret ettim. "Devam et, ne
demek istemiştin?"

"Amelia ile geldiğiniz gün yaşananlardan ötürü gerçekten üz-
gün olduğumu bilmeni istiyorum. Bunun hakkında düşünme-
den duramıyorum," dedi Jeff. Birkaç adım daha atarak bana yak-
laştı. Gözleri samimi ve nazikti. Gerçekten nazikti. Çok nazikti.
Bu da bana, bir şekilde gizlenmiş bir acıma duygusu gibi geldi.

Kalbim sarsıldı. Kimsenin acımasma tahammülüm yoktu,
özellikle Jeff'in. "Açıklamana gerek yok." Ellerimi aramızda kal-
dırdım ve belki de onun sempatisine karşı bilinçsizce bir engel
koyma gayretiyle bir adım geri çekildim. "Senin için mutluyum."

Bu doğruydu. Jeff için mutluydum. Lucy ile olmak, onu belli ki mutlu ediyordu. Sadece Lucy onu terk ettiğinde mutsuz oluyordu.

“Teşekkür ederim, Winnie. Bu çok şey ifade ediyor,” dedi ama sonra gözleri kısıldı, sanki aniden bir şey düşünmüş gibiydi. “Hey, neden yarın Amelia ile gelmiyorsunuz? Lucy’yle evde küçük bir toplantı yapacağız.”

“Hangi ev?” dedim, şaşkın bir şekilde.

Gülümseyerek, “Byron’ın evi,” dedi.

“Gerçekten mi?” Byron’ın evinde bir akşam yemeği partisi yapacağına inanmak zor geliyordu. İnsanlarla birlikte.

Byron’m bizim dairemize gelerek ekmek ve simit getirmesinin üzerinden iki haftadan fazla zaman geçmişti. O günden beri ne onu aradım ne de mesaj attım. Başlangıçta, videoları kaydetme konusunda haftada bir kuralına uymak için aramamıştım. Ama bekleme süresi bitince, Amelia’ya (ve kendime) çok meşgul olduğuma dair bahaneler uydurdum. Ona (ve kendime) ertesi gün arayacağımı söyledim. Salı, çarşamba oldu; çarşamba, pazar oldu; pazar, bugün oldu. Hâlâ kendimde arama gücünü bulamıyordum.

Byron’la bir arada olmak istemediğim ve Byron’la iki iyi arkadaşmışız gibi davranmak zorunda kalmaktan da hiç hoşlanmadığım için, sosyal medyada hesabımı büyütme adına onun ününü ve gizliliğini kullanma fikri gittikçe daha da rahatsız edici gelmeye başlamıştı. Üzerine, öğrencilerimin yarısının bir ara sınavda başarısız olup yeni öğrenmeye başladıkları kuvvet ve hız konusunda zorlandıkları zorlu bir haftayı, sosyal medya hesabım için yeni bir ders hazırlamaya vakit bulamamı ve Jeff hakkındaki karışık hislerimi ekleyince, son günlerde pek de kendim gibi hissetmediğimi söyleyebilirdim.

Evet, kabul ediyorum, bunalımdaydım. Kasvet Diyarı’na gidiş dönüş iki bilet almıştım, ama nasıl çıkacağımı bilmiyordum.

Jeff, "Evet. Bir parti... Yemekli bir parti, galiba..." dedi ve tatlı bir yüz ifadesiyle, "Acaba akşam yemeği partisi düzenlemek için yeterince yaşlı mıyız?" diyerek güldü.

"Yirmili yaşlarımızın ortasında, ne istersek yapabiliriz. Akşam yemeği partisi, yat partisi, siyasi parti. Ama, şey, Byron şehir dışında mı?" dedim.

"Hayır. Byron orada olacak."

Boynumu kaşıdım, kuşkuyla gözlerimi kısıp, "Partide mi? Gerçekten mi?" diye sordum.

Jeff, gözlerini yarım yuvarlayarak, "Yani, evde olacak. Lucy onu davet etti ve evi kullanmak için onay aldı, ama aşağıya inip inmemesi başka bir mesele," dedi, ben de hafifçe gülümsedim. Birbirimize anlamlı bir bakış attık ve içimde bir şeyler rahatladı; iki haftadır taşıdığım bir endişe yok olmuştu.

Jeff'i görmek güzeldi. Ve onu bu kadar rahat ve mutlu görmek de öyle. Lucy ile ayrıldıktan sonra pek iyi bir durumda değildi, ama şimdi çok daha iyi görünüyordu. Bir arkadaşımın mutlu olduğunu görmek, beni de mutlu ediyordu.

"Tamam, peki... Benim gitmem gerek..." Morali düzeldi, başımı kapı yönüne doğru eğdim.

Tam kapıya yönelmeden önce Jeff elimi tuttu. "Hey, Win. Bekle."

Tüm dikkatimi ona vererek, "Ne oldu?" diye sordum. Bu kısa sohbet, perakende terapisine harcayacağım elli doları cebimde tutmuştu. Biraz olsun tasarruf yapmıştım bu yüzden hesap cüzdanım memnun olacaktı. Gözleri, sanki bir şey arıyormuş gibi gözlerimin arasında gidip geldi ama sadece, "Hâlâ arkadaş olmamız güzel," dedi.

Elini sıktım ve sonra parmaklarımı elinden çekip ceketimin cebime koydum. "Ben de Jeff. Ve gerçekten senin için mutluyum."

“Teşekkür ederim,” dedi, sesinde düşünceli bir ton vardı. “Yarın görüşür müyüz?”

Bir an bile düşünmeden, “Evet, tabii. Orada olacağız,” dedim.

Vedalaştıktan sonra oyun mağazasından çıktığımda bu kararın doğru olduğunu hissettim. Jeff’i Lucy ile görmek, onun ne kadar mutlu olduğunu görmek ve aramızdaki hâlâ var olan garipliği ortadan kaldırmak bana doğru bir çözüm gibi geldi. Kim bilir, belki Lucy ile arkadaş olurdum, belki *Stardew Valley*’i sever ve cuma günleri bizimle oynardı.

Bu kısa konuşma her şeyi açıklığa kavuşturmuş gibi görünüyordu. Akşam yemeği partisi, belki de Kasvet Diyarı’ndan çıkmak için tam gereken şeydi.

BÖLÜM 7

WINNIE

“N iye suçlu hissediyorsun? Suçlu hissedecek hiçbir şeyin yok.”

Amelia, ceketini boynuna daha sıkı sararken otobüsten indik. Byron'ın evi otobüs durağından üç blok uzaktaydı.

“Keşke Jeff'e onu beğendiğimi söylemeseydim, özellikle de uzun zamandır beğendiğimi söylemeseydim. Bu büyük bir hataydı.”

Amelia derin bir iç çekti. “Bence bu bir hata değildi. Cesurca ve duygusal olarak olgundu.” Şarap şişesinin olduğu çantayı diğer eline geçirdi ve kolumuzu birbirine kenetleyerek karşıya doğru yürümeye başladık. “Seni tanıdığım süre içinde şunu söyleyebilirim ki Jeff, senin beğendiğin veya arzuladığın tek adam.”

“Onu asla *arzulamadım*.” Jeff tatlı, yakışıklı ve nazikti ama ben onu hiç hayal etmemiş veya cinsel bir obje gibi görmemişim. İlk olarak, onun neredeyse her zaman kız arkadaşı olduğu için bu uygunsuz olurdu. Ve ikinci olarak, geçmişte Jeff'i düşündüğümde bu genellikle onun öğretme sevgisine duyduğum takdir ve onunla vakit geçirmekten aldığım keyifle ilgili olurdu. Onun her zaman dostça, nazik, kibar ve sabırlı davranmasına ba-

yılıyordum. Bir kez bile sesini yükselttiğini duymamıştım. Ona karşı hislerim arzu değil, hayranlık üzerineydi.

“Ama bir kere –tamamen sarhoşken– ona bakireliğini kaybetmekte bir sakınca görmediğini söylemiştin. Bu büyük bir şey.”

Burnumu çekip, “Bunu konuşmasak olur mu?” dedim. Yirmi altı yaşında bakire olmak bana tamamen doğal bir şeymiş gibi geldiği için, bunun toplum tarafından garipsenmesinden nefret ediyordum. Hiçbir zaman benimle seks yapmak isteyen biriyle karşılaşmadım ama bu benim suçum değildi. Kendimi evlilik için ya da mükemmel adam için saklamıyordum. Seks yapmak istiyordum! Ama sadece seks yapmak için seks yapmak istemiyordum. “Demek istediğim, cesaret için bir zaman var, ama dikkat ve akıl için de bir zaman var. Jeff’e gerçeği söylemek hataydı.”

“Win...”

“Hayır. Onun ve Lucy’nin bittiğinden tamamen emin olana kadar beklemeliydim, onun duygularından yüz yüzde emin olmalıyım. Bu daha akıllıca olurdu. Şimdi her şeyi garip hale getirdim, belki de sonsuza kadar.”

“Ve bundan dolayı suçlu hissediyor musun?”

“Bir tür suçluluk hissediyorum.” Bir su birikintisinin etrafından dönerken, “Ama tam anlamıyla suçluluk değil.”

Belki utanma? Pişmanlık? Ne olursa olsun, bunun bitmesini istiyordum. Karşılaşmalardan nefret ediyordum. Jeff ile tekrar arkadaş olmak istiyordum ve tekrar kendim gibi hissetmek istiyordum.

“Suçluluk gibi bir şey hissetmemen gerektiğini düşünüyorum. Bunu şöyle düşün: Lucy, Jeff’in arkadaşlarıyla arkadaş olmaya hiçbir zaman çaba harcamadı ve Jeff’le iki ay boyunca ayrıldılar. Ve Jeff, üç hafta önce seninle ilk adımı attı. Sen kesinlikle hiçbir şeyi yanlış yapmadın.”

“Ama ben neredeyse başka birinin şu anki erkek arkadaşıyla bir randevuya çıkıyordum.” Bir sonraki caddeden geçmeden önce her iki yöne de baktım.

Seattle'daki arabalar yayalar için durma konusunda oldukça iyi ama ilginç bir şekilde bisikletçiler öyle değil. Özellikle bisiklet taytı giymiş orta yaşlı adamlar ve özellikle de bu mahallede, burada bu tarzda orta yaşlı adam bol, ama çeşitlilik yok.

“Zamanında bekâr olduğuna göre!” diye homurdandı. “Bu tür şeylerde ne kadar inatçı olduğunu anlamıyorum. Doğru ve yanlış hakkında senin kadar katı fikirleri olan hiç kimse tanımadım... Belki de Byron dışında. Ama sen, kendine fazla sert davranıyorsun, oysa o herkese karşı çok sert.”

Konuya tam olarak odaklanmamıştı. “Jeff’le yıllardır arkadaştık ve o her zaman Lucy ile çıkıyordu, o iki ay dışında. Benim ihmalkârlığımdı...”

“Onlar daha önce de birkaç kez ayrıldılar, bu ilk değildi.”

“Yine de hem kadınlık hem de arkadaşlık kurallarının kutsal ilkelerini ihlal ettiğimi hissediyorum.” Tüm blok boyunca devam eden bir tepeye yaklaşırken çantamın askısını omzumda daha yukarıya çektim. “Onlar yeniden birlikte olduktan sonra içgüdümlü ona yaklaşmamaktı. Jeff’i görmek ya da onunla konuşmak istemiyorum.”

“O zaman bu akşam yemeği partisine neden gidiyoruz?”

“Çünkü dünkü karşılaşmamıza kadar kaybolan fırsatımızı düşündüğüm her seferde bir huzursuzluk ve üzüntü hissettim. Artık böyle hissetmek istemiyorum.” Karşılaşmalardan ne kadar nefret etsem de işler rahatsız edici ve karışık olduğunda daha da fazla nefret ediyorum. Bu, amcamın etrafında her zaman yumurta kabuklarının üstünde yürüyormuşum gibi hissettiğim zamanları hatırlatıyor, ne zaman kırılacağı belli olmuyor. “Onun etrafında garip hissetmek istemiyorum. Dün tesadüfen karşılaştık.”

tığımızda bazı kötü hisleri ortadan kaldırmama yardımcı oldu ve umarım bu akşam gidersek, belki Lucy ile arkadaş olabiliriz.”

Amelia iç çekiyor gibi görünüyordu ama bu derin nefes, yokuşun dikliğinden de kaynaklanmış olabilirdi. “Tahmin edeyim, üzgün olman durumu daha da kötüleştiriyor çünkü sevgilisi olan biriyle bir şansını kaybetmenin yasını tutuyorsun. Sonra da bu çok doğal düşünce ve hisler için bir tür suçluluk hissediyorsun.”

“Aynen öyle. Ve bu da kendimden iğrenmeme neden oluyor. Bana mesaj attığı an o kızla beni ilk kez ekti. Yani, benim gururum nerede?” Peh! *Hisler. Onlar en kötüsü.* “Onları birlikte, barışmış ve âşık görmek istiyorum. Arkadaşım için mutlu olmak istiyorum. Jeff *fikrini* aşmam gerek. Sinir bozucu çünkü biriyle ilişki içinde olmak gibi yoğun bir arzum da yok. Erkek arkadaş bile istemiyorum. Hatta bir taşbebek bile beslemeye vaktim yok. Çok fazla şeyle meşgulüm.”

“Tamam, anladım.” Tepedeki yokuşa tırmanırken başını salladı, nefes nefese kaldı. “Ve arkadayım. İçeri gireceğiz, bedava yemeği yiyeceğiz, odada dolaşacağız, bedava yemeği yiyeceğiz, Lucy’nin bizi sevmesi için elimizden geleni yapacağız, bedava yemeği yiyeceğiz, sonra belki yanımıza paket de alarak çıkacağız.”

Merdivenleri Amelia’nın bedava yemek için Spokane’e kadar gidebileceği düşüncesiyle tırmanırken burnumu çektim.

Byron’m ön bahçesi geleneksel bir bahçeden ziyade, dört yaşlı sedir ağacının etrafım saran her türlü eğreltiotu ile çalılarla dolu, iki merdivenin çevrelediği dolambaçlı bir yola benziyordu. Ev, yoldan zar zor görünüyordu ama sedir ağaçları gibi o da devasa bir yapıydı. Adam yüz yıllık gerçek bir malikâne sahibiydi.

Aynı şekilde devasa olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim verandaya ulaşip yola doğru baktığınızda ise, ev çok yüksekte kaldığı için yolu göremiyordunuz. Karşınıza yaşlı sedir ağaçlarının gövdeleri, çeşit çeşit çalılar ile gökyüzü ve açık bir günde

Cascades Dağları çıkıyordu. Seattle'ın ortasında olup aynı zamanda bir ormanın içinde yaşamak gibi bir şey olmalıydı.

En sonunda verandaya kadar tırmandığımızda Amelia nefesini toplarken ben montumun kapüşonunu indirdim ve öne geçip kapı zilini çaldım.

“Byron’a geleceğimizi mesaj atmadım. Belki de atmalıyım...”

Amelia cümlesini tamamlayamadan kapı açıldı ve Lucy’nin gülümseyen yüzü bir anda ifadesiz bir yüze dönüştü.

“Ah. Merhaba.”

“Merhaba Lucy,” dedim neşeyle. “Ben Winnie, bu da Amelia.”

Soğuk bakışları ikimizin arasında gezindi. “Kim olduğunuzu biliyorum.”

“Eee. Tamam. Şey, bizi davet ettiğiniz için teşekkürler.”

“Affedersin?” Hafifçe geri çekildi, kaşları çatılmıştı.

“Şey...” Amelia’ya baktım.

O ise taş gibi donup kalmıştı, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibiydi. Ya da belki de hareket etmeyerek Lucy’nin onu fark etmeyeceğini umuyordu.

“Oh! Geldiniz.” Jeff, açıkça düşmanca görünen kız arkadaşının yanından sıyrılarak önce bana sonra da Amelia’ya birer öpücük verdi. “Geldiğiniz için teşekkürler, hadi içeri gelin.”

Fakat Jeff geri çekildiğinde, Lucy hâlâ gövdesiyle girişi kapatıyordu ve bakışları adeta ateş saçıyordu. “Onları sen mi davet ettin?”

“Evet. Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi.” Umursamazca omuz silkti, kız arkadaşının açıkça hoşnutsuzluğunu önemsemiyormuş gibiydi.

Amelia ve ben hızlıca birbirimize baktık, tek bir saniyede tüm ortak düşüncelerimizi ifade ettik.

“Biz, şey... Çıkabiliriz.” Amelia arkamızı işaret etti. Şarap şişesini yanında sıkıca tutuşunu gözden kaçırmadım.

“Hayır. Saçmalamayın. Geldiğiniz için teşekkürler,” dedi Jeff, gülümseyerek.

“Evet. Göründüğünüz için teşekkürler,” diye sert bir ifadeyle ekledi Lucy. “Birkaç tabak daha eklememiz gerekecek ama mutfak masası için bazı kâğıt tabaklar bulabilirim. Yemek odası zaten dolu.”

“Lucy!” Jeff şaşırmış ama aynı zamanda eğlenmiş gibiydi.

“Üzgünüm Jeff. Ama birilerini davet ettiğini söylemedin bana. Bir haftadır bunun için hazırlık yapıyordum.”

Yuh.

Geriye doğru bir adım atıp ellerimi kaldırdım. “Kalmak zorunda değiliz...”

“Hayır, hayır.” Lucy nihayet savunmacı duruşundan vazgeçerek içeri girmemizi işaret etti ve yorgun bir iç çekti. “Bu sizin suçunuz değil. Üzgünüm, kaba davranıyorum. Keşke bana söyleseydi.”

“Bunun sorun olacağını düşünmedim.” Jeff kolunu onun beline doladı ve boynunu okşadı. “Hadi ama, hayatım. Kalabilirler.”

“Zaten sorun değil dedim.” Ellerini vücudundan uzaklaştırdı ve Amelia ile ben isteksizce içeri girerken Jeff’e sert bir bakış attı.

Amelia, Lucy’ye çantayı göstererek, “Şarap getirdik,” dedi.

Lucy çantayı hemen Jeff’e uzattı. “Fosfatlara alerjim var. Şarap içmem.”

“Fosfat değil, sülfat mı demek istiyorsun?” diye sordu Amelia. “Şarapta fosfat yok.”

“Doğal olmayan her şey, beni hasta eder,” diye hırladı Lucy. Sanki ben sülfatla doluymuşum da ona hastalık getiriyoymuşum gibi gözlerini bana çevirmişti.

Amelia en neşeli ses tonuyla, “Ta-maaam. Pekâlâ, belki Jeff ve Byron onu makarna sosunda kullanır,” dedikten sonra, “Ayrıca ağrıyı uyuşturmak gibi tıbbi kullanımları da var,” diye ekledi.

Kalmalı mı yoksa gitmeli mi emin olamayarak ceketimi yavaşça çıkardım ve Amelia’nın düşüncelerini anlamak için ona baktım. Yağmurluğunu çoktan çıkarmış, ön dolaba doğru yürümüştü bile. İki askı alarak bana işaret etti.

“Şey, affedersiniz,” diyerek arkadaşımın yanına koştum.

“Tabii ki,” diye düz bir sesle cevap verdi Lucy, hâlâ sinirli olduğu açıktı ama ona hak veriyordum.

“Her şey güllük gülistanlık sanılırken aslında yolunda gitmeyen şeyler var,” diye fısıldadı Amelia omzuma dokunarak. “Ama zaten hep böyle değiller mi?”

“Sinirlenmesine şaşmıyorum. Bu yemeği açıkça planlamış ve bizim geleceğimizi ona söylememiş,” dedim, omzumun üzerinden gizlice bakarak. Lucy’nin beni izlediğini fark ettiğimde irkil-dim... Sanki evcil yılanını boğmuşum gibi bir ifadeyle Amelia’ya değil, bana bakıyordu. Aceleyle ceketimi astım. “Belki de yemekten önce gitmeliyiz. Bir bacak krampı numarası yaparım.”

Amelia, “Hayır! Bana bedava yemek vaadi verildi. Tüm gece burada kalıyoruz,” dedi ve omzunun üzerinden göz atarak fısıldadı: “Ayrıca, Jeff’in isterse arkadaşlarını davet etme hakkı olması... Hey. Neden sana öyle bakıyor?”

Bir daha bakmaya ihtiyaç duymadan ve bunu istemeden omuz silktim. “Bilmiyorum.”

Amelia bir nefes alarak, “Ah, hayır,” diye bana döndü. “Jeff’in, Lucy’ye seninle ilgili bir şey söylediğini düşünmüyorsun, değil mi?”

“Ne anlatacak ki? Hiçbir şey olmadı.”

Kaşlarını endişeli bir ifadeyle çattı. “Seni öptü ve yüzünü yaladı.”

“Seksi bir şekilde değil!”

“Şşş!” Elimi tuttu ve tanımadığımız yirmi kadar insanın arasından sıyrılarak Byron’ın evinin iç kısmına doğru ilerledik. Lucy ve Jeff’in durduğu yere sırtımızı verip şöminenin yakınında birbirimize sokulduk.

“Bildiğim tek şey, o şişeyi kendime saklamam gerektiği idi,” dedi. Elini şöminenin pervazına dayayarak oradaki fotoğraflara baktı, fotoğrafların çoğunda kendisi ile Byron vardı ve çoğunu baskıya verip çerçeveleyen de oydu. “O şarap bana yirmi dört dolara mal oldu.”

“Vay canına. Büyük harcama yapmışsın.”

“Yani, şey... Güzel bir şey getirmek istedim, anlıyor musun? Bir dahaki sefere iki dolarlık ucuz şarap alacak”

Kendimi tutamayıp gözlerimi tekrar Lucy ve Jeff’in durduğu yere çevirdim. Hâlâ oradaydılar, tartışmaya devam ediyorlardı. Artık bana bakmıyordu ama eliyle benim tarafımı işaret ederken misafirlerin önünde mutsuzluğunu gizlemeye çalışmıyordu. Ve açık şekilde üzgün olmasına rağmen Jeff hâlâ kayıtsız görünüyordu.

Aslında... Hayır. Gerçekten mutluydu, Lucy’ye neşeli bir şekilde gülümsüyordu ve onu daha iyi bir ruh haline sokmaya çalışmaktan keyif alıyor gibiydi.

Hımm. Amelia haklı mıydı? Hep böyle mi olmuşlardı? Onları birlikte nadiren görmüştüm ama Amelia, Byron’la çok zaman geçirdiği için ve Byron’la Jeff üniversiteden beri oda arkadaşı olduklarından Amelia’nın da Jeff ve Lucy’yle epey vakit geçirmiş olması muhtemeldi.

Amelia düşüncelerimi bölerek, “Byron nerede?” diye sordu ve elimi avucuna aldı.

“Gerçekten burada olmasını mı bekliyordun? Burada... İnsanlar var. Ve oda oldukça aydınlık” Onu burada göreceğimi hiç sanmıyordum.

“Yeni video için bağlantı kurdunuz mu? Hazır mı?”

“Henüz değil,” dedim kaçamak bir şekilde.

“Lucy kaç kişiyi davet etti böyle? Burada ev sahipleri hariç yirmiden fazla insan var. Ve hepimiz nereye oturacağız?” Amelia boynunu uzattı, muhtemelen oturma odasındaki –bizim bulunduğumuz yer– ve karşı salondaki görebildiği tüm insanları saymaya çalışıyordu. Salonun ilerisinde, sağ kısmında büyük bir antika maun masa bulunan yemek odası vardı. Ama o haklıydı; maksimum on altı kişi alabiliyordu.

Omuz silktim, bakışlarım odanın karşısında, içki dolabının yanında duran iki adama takıldı. Bej pantolonlar ve gömlek giymişlerdi ve bizi süzüyorlardı, bu konuda ne hissetmem gerektiğinden emin olamadım.

İkisi de nispeten uzun boylu ve fit görünüyordu, ama dışarıda değil de spor salonunda çalıştıklarını belli eden bir solgunlukları vardı. Birinin benimkine yakın, biraz daha koyu kestane rengi saçları, güzel kahverengi gözleri ve biraz alaycı bir gülümsemesi, diğerinin ise sarı saçları, mavi gözleri ve kum rengi, kısa kesilmiş bir sakalı vardı.

Genelde kim olursa olsun bana bakılmasından rahatsız olmazdım. Bu gece için epey hazırlanmış; saçımı düzleştirmiş, akşam yemeğine uygun makyaj yapmıştım ve bu, favori elbiselerimden biriydi. Siyah önü açık elbisem, truvakar kolluydu, derin V yaka kısmı göğüslerimi oldukça güzel gösteriyordu.

Ama bu adamlar muhtemelen Lucy’nin arkadaşlarıydı ve onunla aynı hukuk firmasında çalışıyorlardı. Kapıdaki tatsız karşılaşmadan ve varlığımızdan ne kadar rahatsız olduğunu belli etmesinden sonra onu daha fazla üzmemek istemedim.

Ücretsiz ve lezzetli yemek, gecenin garipliğini ve cuma günkü *Stardew Valley* oyunumuzu ka ırmamızı neredeyse telafi ediyordu. Neredeyse.

Lucy, her etkile imimizde özellikle soğuk davranmı tı bu yüzden Jeff'in, barı malarından önce, öğleden sonra yaşadığı-mız küçük olay hakkında ona yanlış bir şeyler söylemiş olabileceğinden   phelenmeye başladım. Belki düpedüz bir yalan değil –bunu yapacağını sanmıyordum– ama gerçeğin biraz farklı bir yorumu. Bu ak am burada olmamı Lucy için rahatsız edici hale getirecek bir şey. Tüm bunlar, mutlu ve doyurucu bir hayat için sonsuza dek bekâr kalmanın muhtemelen en iyi seçenek olduğuna dair inancımı güçlendirdi.

Neyse ki Lucy her kar ıla tığımızda oturma düzenlemeleri veya benzeri bir konuyla ilgilenmek üzere  ağırılmı tı, böylece bana attığı bakı lardan ve Jeff'in *kız arkadaşının önünde* beni rahatlatmaya çalışırken yaptığı beceriksiz çabalardan kurtulmuş oluyordum! Jeff'in sorunu neydi?

Misafirlerin yemek odasında birlikte oturmaları yerine sırayla ve vardiya şeklinde yemek yemeleri talimatı verilmişti. İlk başta tuhaf geldi ama sonunda i e yaradı.

Amelia ve ben gecenin çoğunu iki tatlı kadınla geçirdik. Danielle Hardy, Socier Tıp Fakültesi'nin son yılındaydı ve Olivia Canelli, aynı zamanda temassız terapötik dokunu  (NCTI) uygulayan, son derece başarılı bir yoga ve *fitness* gurusuydu.

Ne eli bir dörtlü oluşturduk ve yemek odasındaki sıranın bize geldiği an telefon numaralarımızı deği tirdik. Amelia'nın yirmi dört dolarlık  arabını dördümüz arasında payla tırıp her yudumda kadeh kaldırdık. Sırayla en iyi ve en kötü kamp gezisi hik yelerimizi anlatıyorduk.

Keyifli sohbetimizin arasında bir anlık duraklama olduğunda, Amelia'ya, "Hey, hemen döneceğim," diye fısıldadım.

“Nereye gidiyorsun?” dedi ve elimi yakalayıp beni durdurdu.

Olivia ve Danielle’e döndüm. “Bayanlar tuvaletini kullanması gereken var mı?” Üç bardak su, şarap ve tüm o vegan yemekler sonunda beni etkilemişti.

Yeni arkadaşlarımız başlarını salladı ve Danielle, “Sana bir parça elmalı turta ayıracağım. Daha önce yemiştin ve çok lezzetli,” dedi.

Hâlâ elimi tutan Amelia, omzumun üzerinden dikkatlice bir bakış attı, sonra tekrar bana döndü. “İkinci kattaki banyoyu kullan. Merdivenlerin tepesinde, sağda. Buradakinde muhtemelen sıra vardır, o yüzden oradan kaçın.”

Omzumun üzerinden gizlice baktım. *Ah!* Meğer Jeff ve Lucy, bu kattaki banyoya giden yolu kapatmıştı ve Amelia beni onlarla karşılaşmaktan *kurtarmak* istiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim, onun elini sıkarak. Sonra ikimiz de ellerimizi bıraktık.

Lucy ve Jeff’in durduğu yere sırtımı dönerek arka merdivenlere doğru yürüdüm. Evin iki merdiveni vardı. Birincisi büyük bir ön merdivendi ve bronz ve mermerden yapılmış *art-deco* tarzı bir heykel lambayla süslenmiş, oyma bir direk ile dikkat çekiyordu; ikincisi ise, sade bir korkulukla donatılmış ve duvardaki tek aplik lambasıyla aydınlatılmış hizmetli merdiveniydi. İkinci kata hiç çıkmadığım için merdivenleri daha önce kullanmamıştım ama yerlerini biliyordum.

Arkamdaki kapı kapanarak partinin gürültüsünü boğdu ve dar, halı kaplı merdivenlerden çıkarken gecenin tuhaflığı hakkında düşünmeden edemedim.

Jeff’in Lucy’ye benden bahsetmiş olmasına anlam veremiyordum. Aramızda hiçbir şey olmamıştı ki. Ve eğer Lucy’yi üzecek bir şey söyleyorsa, neden bu akşam beni ve Amelia’yı yemeğe davet etmişti? Ve neden kız arkadaşına bizi çağırdığını söyleme-

mişti? Neden onu şaşırtmıştı? Üstelik Lucy, bu akşamki yemek davetini güzel bir hale getirmek için bu kadar uğraşmışken.

Bütün bu olay kafamı karıştırmış, tuhaf ve dikkat dağıtıcı bir hale getirmişti; bu yüzden Amelia'nın talimatlarını takip edip sağ tarafta karşıma çıkan ilk kapıyı açmış olmam ve karşımda Byron Visser'ı üstü çıplak, sadece iç çamaşırıyla görünce şaşkına dönmem herhalde mazur görülebilir. Nefesim kesildi. Ve sonra kapıyı yüzüme kapattım.

BÖLÜM 8

WINNIE

“**A**h! Tanrım! Özür dilerim. Özür dilerim!” Kapalı kapının ardından seslendim.

Geri çekilip daire çizerek dönerken beynime kazman neredeyse çıplak Byron imajını silmek için gözlerimi kırptırdım.

Siyah iç çamaşırı. Siyah iç çamaşırı giymişti. Boxer değil. Boxer slip değil. Gri bir bel bandına sahip siyah iç çamaşırı. Bunu, asla bilmek istemediğim şeyler kategorisine not alabilirim.

Ve o bacaklar...

Göğsüm sıcaktan, tedirginlikten ve utançtan oluşmuş kırıl-gan cam parçacıklarıyla doluydu. Kaslı bacaklarının görüntüsünü zihnimden silip telaşla ilerleyip sağdaki rasgele bir başka kapıyı açtım. Odanın içi bir ofise benziyordu ama ışıkları kapalıydı. Emin olamadım. Ancak kesinlikle bir banyo değildi.

“Lanet olsun,” diye fısıldadım ve tekrar dönerek kapıları saymaya başladım. *Kahrolası banyo nerede!* Yedi kapı ve daha fazla kapıya açılan iki koridor gibi görünen yerler vardı. Hepsi kapalıydı.

Yani, ilk kapı –ilk denediğim kapı– hariç hepsi kapalıydı. O kapı açıldı ve Byron dışarı çıktı. Elleri, koyu gri pijama panto-

lonunu yeni yukarı çekmiş gibi belinde duruyordu. Etrafta bir gömlek yoktu.

HARİKA.

“Özür dilerim,” diyerek onu selamladım ve bakışlarımı kaslı göğsünden uzaklaştırdım. Yeniden ve daha yoğun bir sıcaklık dalgası üzerime çullandı. Yanaklarım şu an kırmızı rujum kadar kızarmış olmalıydı.

Elbette daha önce çıplak erkek göğüsleri gördüm; pek çok çeşit, renk ve boyutta. Plaja gittim. Film ve gençlik dizileri izledim. Hatta Byron’ın çıplak göğsünü daha önce görmüştüm; bir dergi için yaptığı o gömleksiz röportajda.

Ama Byron’ın çıplak göğsünü canlı görmemiştim. Yakından değil. Yüz yüze değil... *Orada*. Dokunma mesafesinde.

Dokunma olmayacak tabii ki. Ayakkabılarımın altındaki kabarık halıya bakarak elimi alnıma götürdüm. Neden dokunmayı düşünüyorum? *Dokunma olmayacak!*

“Merhaba.” Derin, hafif eğlenceli bir ses tonuyla konuştu. “Kayıp mı oldun?”

“Özür dilerim. Banyoyu arıyordum. Amelia sağ tarafta olduğunu söyledi. Özür dilerim.” Gelişigüzel bir şekilde inişin sağındaki kapıları işaret ettim.

“Odama bağlı bir banyo var.”

Ona gizlice göz gezdirirken, gözlerinin yüzüme sabitlendiğini fark ettim. İfadesi gizemliydi ama tam anlamıyla nötr değildi. Midedem sıkıştı. “Üzgünüm, ama bu katta tek banyo odanın içinde mi?”

“Hayır. Bu katta yedi tane banyo var.” Çenesiyle birkaç kapıyı işaret etti. “Her yatak odasında bir ebeveyn banyosu var. Amelia sanırım şuradaki banyoyu kastetmişti.” Sol tarafta, büyük merdivenlere en yakın kapıyı gösterdi. “Yalnızca koridordan erişilebilen tek banyo o.”

“Ha.” Dikleşip düzeldim. “Sağda olduğunu düşünmüştüm. Üzgünüm.”

“Hangi merdiveni kullandığına bağlı.” Gözleri hâlâ gözlerimde kilitliydi, bana bakıyordu ve bu durum ciğerlerimdeki havayı askıya alıyordu. “Muhtemelen ön merdivenlerden çıkacağını düşündü.”

“Anladım. Teşekkür ederim. Üzgünüm.” Bu cümleyi nasıl bu kadar nefessiz söylediğime sinirlenirken zoraki bir gülümseme takındım ve hızla bana işaret ettiği kapıya yöneldim, karın kaslarının hipnotize edici görüntüsünden kurtulmak istiyordum.

Ama banyoya gitmeden önce seslendi: “Çok fazla özür diliyorsun.”

Bu sözler beni durdurdu ve omzumu çevirip kaşlarımı çatarak ona baktım. “Affedersiniz?”

Byron, ellerini pijamasının cebine sokmuştu. “Üzülmen gereken hiçbir şey yokken özür diliyorsun.” Ses tonu, hava durumunu tartışıyormuşuz gibi durağandı, dili dudaklarını yalayarak dışarıya fırladı. “Bunu yapmamalısın.”

Hızla kafamı sallayıp bir anlığına ona şaşkın bir şekilde baktıktan sonra, hiçbir şey söylemeden banyoya doğru devam ettim. Kesinlikle aptal gibi hissediyordum, yanaklarımın kırmızı olduğundan eminim. Bunu bana neden yapıyordu? Neden –çok nadiren aynı alanda olduğumuzda– her zaman ne söylemem gerektiğini söylüyordu? Ve neden bu kadar canımı sıkıyordu?

Kaçmak için sabırsızlanarak, ışığı açma zahmetine girmeden kapıyı arkamdan kapattım. Sinirliydim ve lambayı bulmak için birkaç saniye zaman ayırmam gerekti, o sırada kendime kaba insanlardan, akşam yemeklerinden ve çok fazla kapısı olan evlerden bahsederek homurdandım.

Nihayet ışığı açtığımda, kaşlarım çatık bir halde işimi gördüm ve kendime bir söz verdim: Bir daha Byron’dan asla özür di-

lemeyecektim. Ve *bir daha* bu eve gelmeyecektim. Bu eve gelmek için hiçbir nedenim yoktu.

İşte. Karar verilmişti.

Ellerimi yıkarken, kendime başka bir söz daha verdim: Artık romantik meydan okumalar yapmayacaktım. Hiç kimseyle, hele ki Byron Visser'la, asla.

“Onun ihtiyacım yok. Toksik Dans Meydan Okuması’nı tek başıma yapacağım. Ve dudak lekeleri üzerine incelememi yapacağım ve ne kadar çok yeni takipçi edindiğime bakacağım.” Kapıyı açmaya yöneldim. “Belki dudak lekelerinin arkasındaki bilim ve teknolojiyi de anlatırım ve neden... AH!”

Byron, banyodan çıkmamı beklerken, “Bunu zarifçe yapmanın bir yolu yoktu,” dedi.

Arkamı dönüp baktım. Tuvaletimi yapmamdan ım bahsediyordu? “Zarifçe neyi yapmak?”

“Seni beklemek.”

“Beni mi bekliyorsun?” Başımı yana çevirip gözücuyla ona baktım. “Banyoyu yanlış mı kullandım?”

Dudaklarının kenarı, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe yukarı kıvrıldı. “New York. Jüpiter Ödülleri. Lojistiği tartışmamız gerek.”

Ona bakakaldım, beynim yavaşça bu çıplaklıkla zirveye ulaşmış öfke ve korku karışımına sahip Byron’a, Jüpiter Ödülleri’nde ve New York’a yapacağımız seyahatte eşlik etmeye gerçekten karar verdiğimi hatırlatıyordu. İç geçirerek umutsuzluğumu ortaya koydum. Son beş dakikada yine kanıtladığımız gibi, aynı mekânda herhangi bir süre geçiremezdik çünkü onun varlığı bile beni mahcup ediyordu.

Ama söz vermiştim. Yani...

“Tamam. Haklısın.” Kaderime boyun eğmiş bir şekilde tekrar iç çektim. “Devam et. Tartış.”

Bakışları daraldı, ağzının hafifçe kıvrılan kenarı düzleşti. “Fikrini mi değiştirdin? Anlaşmamızla ilgili?”

Genellikle bu noktada karşılaşmak istemediğim bir durumu engellemek için kendi rahatımı uzun ya da kısa vadede feda ederek kişiyi yatıştırmaya çalışırdım. Ama bu gece artık nazik olma havasında değildim; bu yüzden, “Bilmiyorum,” dedim.

Byron bu bilgiyi özümseyerek çenesini kaldırdı. “Bu yüzden beni aramadın ya da anlamayı takip etmedin.”

Ona bakakaldım, yakalanmışım.

“Açık olmak gerekirse, beni aramadın, değil mi?”

“Hayır, aramadım.”

Dikkati dağılmış bir şekilde, “Telefonumda bir sorun olduğunu düşündüm,” diye mırıldandı.

“Telefonunda bir sorun olduğunu düşündüysen, beni arayıp kontrol edebilirdin.”

“Hayır.” Byron kapıdan uzaklaşıp döndü ve geniş omuzlarını silkerken, sırtındaki kasları göstererek sahanlık boyunca ilerledi.

“Ne? Neden olmasın?” Arkasından yürüdüm, anlamadığım bir şekilde ağzımda biriken tükürüğün fazlasını yuttum, gözlerim yuvarlak hatlarına kayarken, o odaya girdi.

Byron büyük oda boyunca yürüdü ve yatağın yanındaki yeşil çamaşır sepetinin önünde durdu. “Bu anlaşmamızın bir parçası değil.”

“O ne demek?” Bilinçli olarak yapmadığım bir şekilde, yatak odasının rahat döşemelerini fark ettim ve aklıma kazıdım: Köşede eski görünümlü kitaplarla dolu iki avukat kitaplığı, büyük ihtimalle gündüz saatlerinde Cascades manzarasını harika bir şekilde görebilen camlı pencereye bakan büyük, rahat kahverengi deri bir kanepe vardı. Meşe bir çerçevenin içinde yer alan

yatak, sade beyaz bir kuştüyü yorganla kaplanmış, üzerine iki lacivert yastık yerleştirilmişti ve düzensizdi. Dayanıklı çerçevenin her iki yanında, yine meşe işçiliği sağlam gece masaları vardı. Sol taraftakinde kitaplar, bir lamba ve bir mendil kutusu duruyordu, sağdaki ise tamamen boştu.

Duvarlar sade beyazdı, ancak resim rayları, çerçeveler ve taban tahtaları hiç boyanmamıştı; bunlar, Seattle mimarlarının 1900'lerin başında tercih ettiği orijinal maun rengindeydi. Ama duvarlarında sanat eserleri vardı, orijinal görünümlü yağlıboya tablolar ve imzalı baskılar, hepsi resim pervazlarında asılıydı. Bir tanesi özellikle dikkatimi çekti. Bir kadının dinlenirken kitap okuduğu bir tabloydu ve...

"Seni aramıyorum." Byron'ın düz açıklaması, meraklı uyukluğumu delip geçti.

Dikkatimi tablodan zorla kopardım, konuşmamızın ipucunu beynimde aramak için bir saniye geçmesi gerekti ve sonra yanıt verdim. "Byron, beni arayabilirsin."

"Arayabilir miyim?" Belini bükerek, siyah kıyafetlerin üzerinden siyah bir tişört çekti.

Gözlerim vücudunun çıplak halini, kaslarının keskin hatlarını ve karın kaslarının pürüzsüz tenini bir saniye boyunca istemsizce inceledi. *Aman Tanrım*. Gerçekten mükemmeldi.

Uygunsuz şekilde, bir kez daha tükürüğümü yuttum ve hırıltılı bir şekilde, "Arkadaşız biz," dedim.

"Öyle miyiz?" Tişörtünü giyerken bir kahkaha patlattı. "Son duyduğumda, beni sevmediğini söylemiştin."

Bir an tereddüt ettim, sonra geri adım attım. "Altı yıldır tanıyoruz. Bu, beni arayabileceğin anlamına gelir."

"Birilerini yıllarca tanımak, onlarla telefon görüşmesi yapmaya uygun oldukları anlamına gelmez. Bunu ben bile bilirim."

Vurgulu bakışları gözlerime çarptı, başı tişörtün yakasından çıktı. tığında uzun saçları dağılmıştı. Byron, siyah saçlarını gözlerinden ve alnından geriye itti, çenesindeki kaslar sanki itiraz etmemi istermiş gibi titreşiyordu.

“Doğru...” dedim, başka bir şey eklemeyen. Anlamsız kelime aramızda yankılanırken Byron bana baktı –tam anlamıyla sert bir bakış değildi ama hiç dostane veya sıcak bir izlenim de bırakmıyordu– ben de ona baktım. Yatak odasının girişinde amaçsız bir şekilde bekliyordum.

Gitmeliydim. Ama ayaklarım –hareket edemiyordu– hareket etmeyecekmiş gibi hissediyordum. Kaybolmuş hissediyordum. Bu gece buraya yüksek umutlarla gelmiştim. Jeff ve benim hakkımda olan hayallerimi sonlandırmayı ve Lucy ve Jeff’le bir arkadaşlık geleceği kurmayı bekliyordum. Ama bunun yerine Lucy beni hiç sevmez gibi görünüyordu, Jeff garip davranıyordu ve Byron...

Neyse. Byron, Byron gibi davranıyordu.

“Sanırım...”

“Anlaşmadan vazgeçmeye mi karar verdin? Yoksa ne zaman yeni bir video yapacağız?” diye sordu.

Sıkılmış ya da ilgisiz gibi görünseydi, hemen iptal edebilirdim. Ama öyle değildi. Sıra dışı bir şekilde, ilgili ve hatta *üzgün* gibi görünüyordu.

Zaman kazandım. “Videoları ne zaman yapacağımızı bilmek istemediğini düşünmüştüm.”

“Haftada bir kere demiştin. Şimdi neredeyse üç hafta oldu.” Konuşurken çenesini kaldırdı, gözleri benimkilerden ayrıldı ve elbisemin önünü tarayarak aşağıya indi.

“Ben... Bilmiyorum. Ben...”

“Söyle, fikrini değiştirdin.”

**“Hayır,” dedim, gözlerinin –ayakkabılarıma inmiş olan bakış-
larının– tekrar yukarıya yöneldiğini görünce, kendimi parmak-
larımı bükmeyi bırakmaya zorladım.**

**Byron başını yana eğdi, dikkati belimle boynum arasında bir
yerdeydi. “Öyle değil mi?”**

“Tamam. Belki.”

Gözleri tekrar keskin bir şekilde bana bakarken kısıldı. “Neden?”

**Omuzlarımı silktim, cesaretim tükendi. Ya da belki sonunda
görgü kuralları devreye girdi.**

**Bu, aramızda yaptığımız en uzun konuşmaydı ve onun direkt
–neredeyse kaba– sorularına konuşmayı daha nazik bir hale ge-
tirmeye çalışmadan dürüstçe yanıt verdiğim ilk seferdi. Neden-
se o an ona her zamanki kadar sinirli hissetmiyordum. Ama bu,
banyodaki o sinir bozucu anın ardından gelmiş olabilirdi. Bu gece
neredeyse her şey ve herkes beni sinirlendiriyordu. Yorgundum.**

**Ancak patlama noktasında ve yönsüz huzursuzluğum onun
kabalığını taklit etmeye hazır olduğum anlamına gelmiyordu.**

**“Neden?” diye tekrar sordu, ağzının hattı küstah bir şekilde
eğildi. “Anlaşmamızdan döneceksen, en azından nedenini söyle-
melisin... Ve gerçeği.”**

**Dudaklarımda inanmayan bir gülümseme belirdi. “Sana ya-
lan söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?”**

“Evet.”

Gerildim. “Bana yalancı mı diyorsun?”

“Evet.”

**Öfke patlamasını örtbas etmek için bir kahkaha attım. “Ha,
gerçekten mi? Ne zaman yalan söyledim ki?”**

**“Birinin sana kötü davranmasına izin verip bununla ilgili bir
şey söylemek yerine konuyu değiştirdiğinde, şaka yaptığında ya
da onların zavallı, vicdansız, birer dalkavuk, sinsi pislik olmaları-
nı telafi etmeye çalıştığın her seferinde yalan söylüyorsun.”**

Ağzım açık kaldı ve ne söyleyeceğimi bilemeden şaşkınlıkla bakakaldım.

Dalkavuk, sinsî pislik. Ne? Bunu kim söyler? Hangi anlamı vardı? Ve bunu çekici bulup gülmek istemem benim hakkımda ne söylüyordu?

Ama aynı zamanda, *birisi sana kötü davrandığında...*

“Özür dileyeceksin herhalde!” Ellerimi kalçalarımaya koyarak durdum. “Hiç kimsenin bana böyle davranmasına izin vermem. Nazik biri olmak beni yalancı mı yapıyor? O zaman, demek ki sen tanıdığım en dürüst kişisin.”

Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi. “Bu, senin söylediğin en dürüst şey.”

“Ah, gerçekten mi?”

Omuzlarını silkerek cevap verdi. “Bana, beni sevmediğini söylediğin zamandan başka.”

“Anlıyorum.” En alaycı, en iğneleyici şekilde başımı sallayarak, odaya bir adım attım, sonra bir adım daha attım. “O zaman ne dersin? Sen huysuz, kibirli, gösterişçi bir g-toşsun. Bu kadar dürüstlük yeter mi?”

Dudaklarını birleştirdi, sanki bir gülüşü bastırıyordu. “G-toş mu? Sanırım bu, ‘dallama’ için kullanılan bir terim, değil mi?”

“O zaman yanlış tahmin ettin, Doktor İlgisizlik Çukuru.” Küfrümü vurgulamak için başımı sağa sola salladım.

Byron’ın kaşları yukarı kalktı ve biraz daha yaklaştı. “Doktor mu? Beyefendi olmasın?”

“İki doktoranız var. Kaba olmak istemedim.”

“Ah. Evet. Tanrı korusun.” Derin sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi ve yüzünde hâlâ, dudaklarını zorla çeken, bastırmaya çalıştığı bir gülümseme vardı. Yine de dişlerinin en küçük bir parıltısını bile göstermemeye kararlıydı. Yine de o sıra dışı gözleri kesinlikle eğlenceyle parlıyordu.

Ve şimdi, bu konuda, *nasıl cesaret edebilirdi!*

Nasıl cesaret edebilirdi, onun seviyesine inmek zorunda kaldığım anın ardından gözlerindeki ışıltıyı serbest bırakmaya? Nasıl cesaret edebilirdi, sadece vücudunun harikalığını vurgulayan sıkı pijamalarla kendi evinde dolaşmaya? Nasıl cesaret edebilirdi, gömleksiz olarak koridorda dolaşıp da fazla özür dilememi eleştirmeye? Gerçekten fazla özür diledim, evet. Ama kimdi o, beni bu konuda azarlayacak?

Ayrıca, siyah iç çamaşırı giymeye nasıl **CESARET EDEBİLİRDİ**? *Ve o bacaklar...*

Ona gülümsemeden, kafam karışmış bir şekilde, boynumun sığağını hissederek bakarken bir yandan da bu durumdan garip bir şekilde etkilenmiş olmamdan dolayı sinirliydim. Diğer yandan onun beni açık bir biçimde çocukça bir aptal olarak görmesini doğrularcasına küfretmemi sebep olduğu için üzgündüm. Bu arada, o hâlâ bana bakıyordu ve dudakları memnun bir şekilde rahatlamıştı, aramızdaki gerilim bir süre devam etti.

Sonunda, Byron bana doğru bir adım daha attı, bakışları her zamankinden daha rahattı. “Kendini daha iyi hissediyor musun?” diye sordu, dudaklarındaki o memnun eğim hâlâ devam ediyordu. “Şimdi, Doktor İlgisizlik Çukuru diyorsun demek.”

“İnsanlara kötü davranmaktan ve isim takmaktan hoşlanmıyorum, doğru bile olsa,” dedim, yüzümdeki somurtmayı serbest bırakarak. “Yani, hayır. Daha iyi hissetmiyorum.”

Gülümsemesi soldu. “İnsanlara isim takmadan da dürüst olabilirsin.”

“Ama *sen*, dürüst olurken kaba davranmadan edemiyorsun,” dedim ve söylediklerimden pişman olup olmayacağımı merak ettim.

Yine çenesini kaldırdı, sözlerimi içine sindirerek düşündü, bakışları dalgınlaştı. “Anlıyorum.”

“Ne anlıyorsun?”

“Bu yüzden anlaşmadan vazgeçmek istiyorsun.”

Yorgun bir şekilde alnımı ovuşturdum. Amelia’nın yanına dönmem gerekiyordu. Bu, hayatımda yaşadığım en garip konuşmalardan biriydi, hele ki bu kişiyi altı yıldır tanıdığımı düşünürsek. “Sebep bu değil.”

“Gerçekten mi?” Bu kelime dudaklarından küçümsercesine döküldü. “Dürüst olup sınırlarını koymak seni kaba yapıyorsa benim kaba olduğumu düşünmende bir sakınca görmüyorum, Fred. Ama sırf beni sevmiyorsun ya da kaba olduğumu düşünüyorsun diye hayat kaliteni büyük ölçüde etkileyecek, borçlarını ödemen için sana fırsat sunan bir anlaşmayı geri çevirmek...”

“Kaba olman sebep değil dedim. Gerçekleri söylüyorum.”

“Öyleyse başka ne sebep olabilir ki? Sana bir fırsat sunuyorum, karşılığında çok az şey istiyorum.” Sesine şimdi hayal kırıklığı ve adeta yalvaran bir ton eklenmişti. “Peki. New York’a ya da Jüpiter Ödülleri’ne gelmek istemiyor musun? Gelme. Bu sorun değil. Seni bu dertten kurtarıyorum.”

“Byron...”

“Yardım etmeme izin ver.” Ellerini, sanki benimkileri tutacakmış gibi kaldırdı ama son anda kendini durdurmuş gibi görünüyordu; onun yerine sertleşmiş parmaklarını saçlarına daldırarak gözlerini haliya indirdi. İç çekip, doğrudan bana yönelttiği bir bakışla, beni adeta içime işlercesine izledi, bu bakış kaburgalarımın arasında ağır, sıcak bir kurşun varmış gibi hissettirdi. “Bunu yapmama izin ver. Sana yardım etmeme izin vermen için beni sevmen gerekmiyor.”

“Bu sahte hissettiriyor, tamam mı?” dedim, gözlerindeki beklenmedik yumuşaklıktan dolayı kendimi zorluyordum. “Bu şekilde takipçi kazanmak yanlış geliyor.”

Byron duraksadı, bakışları içine dönük bir hal aldı. “Nasıl yani?”

“Yalan söylemiş olacağız ve senin ününle yükseliyor gibi olacağım.” Ona doğru işaret ettim. “İnsanlar beni değil, seni izlemek için bağlanacaklar ve kendi kitlemi kazanmak istiyorum. İnsanların orada olmalarını, FeTeMM videolarım için orada olmalarını isterim, senin ünün için değil. Ve bunu yapamayacaksam, en azından... En azından yalan söyleyerek takipçi kazanmak istemiyorum.”

“Aynı fikirde değilim.”

Bunu umursamaz bir kahkaha ile geçiştirmeye çalıştım. “Oh, öyle mi? Ne gibi?”

“Her şey gibi.”

“İnsanların beni izlemek için bağlanacaklarını mı düşünüyorsun?”

“Hayır. Beni ya da seni izlemek için bağlanmazlar. Bizi izlerlerdi; senin ve Amelia’nın yarattığı hikâyeye, karşılıksız hislerin gerilimine, farklı bir ilişkiye dönüşen bir bağın gelişimine tanık olmak için. Ama diyelim ki benim ünümden yararlanıyorsun, bu benim umurumda değil. Senin de umursamaman lazım.”

“Ama ben umursuyorum.” Büyük bir nefes verdim. “En azından Jeff’e karşı bir platonik hislerim vardı.”

Byron’un dudağı aniden kıvrıldı, ilk kez yüzünde bir küçümseme belirdi, gözleri yumuşaklığını kaybetti ve sanki sert bir rüzgârla kapanan bir pencere gibi kapanıverdi.

“Hâlâ ona karşı bir şey mi hissediyorsun?”

“Hayır. Hayır, hayır, hayır.” Bu inkârı bir kahkaha ve alaycı bir el hareketiyle eşleştirdim. “Bu gece beni tamamen ondan soğuttu. Ama –demek istediğim– o zamanlar yazdığımız hikâye en azından kısmen de olsa doğrudu. Ama seninle?” Omuz silktim. “Bunu yapabileceğimi sanıyordum ama doğru gelmiyor.”

Ben kapıya doğru geri çekilirken, yüzündeki acı, kararlılık ve hayal kırıklığını izleyebiliyordum.

Bu yüzden ekledim: “Bak, seninle New York’a ve ödül törenine gideceğim. Meydan okumalar hakkında ne karar verirsem vereyim, sözümü tutup senin yanında olacağım. Seni yüzüstü bırakmayacağım, söz veriyorum.”

“Bekle.” İleri yürüyerek parmaklarını tekrar saçlarına daldırdı, dikkati yukarıya, sağa doğru kaydı ve arkamdaki duvara sabitlendi. “Bekle, yapma... Ya eğer...” Çenesini sıkıp elini yanına bıraktı. “Ya sahte olmasaydı?”

Yüzüm gülümsemekle somurtmak arasında gidip geldi. “Ne? Farklı bir hikâye mi anlatacağız? Birbirine tahammül edemeyen iki eski tanıdık, romantik akımlarla ve meydan okumalarla cembelleşiyor?”

“Hayır,” dedi, hiçbir kısmını komik bulmuyormuş gibi.

Gözlerimi devirmek üzereydim –neredeyse– ama kendimi tuttum, en azından biraz önce ona Doktor İlgisizlik Çukuru diye hitap ederek çocuk gibi davrandığım için. Onun saçmalıklara gülme isteksizliğinin ya da yetersizliğinin, asla arkadaş olamayışımızın, asla anlaşılamayışımızın ve birbirimizden asla hoşlanmayacak oluşumuzun nedeni olduğuna inanıyordum. Hepsi buydu.

Bu düşünceler zihnimde dolanırken Byron, uzun bir an boyunca çenesini sıktı, sonra bakışlarını duvardan indirip benimkine kilitledi ve dedi ki: “Senden hoşlanıyorum.”

BÖLÜM 9

BYRON

“**S**en... Ne dedin?”

“Hoşlanıyorum senden,” diyerek gerçeği itiraf ettim ve bunu görmesi için açığa çıkardım. Kalbim deli gibi çarpıyordu; düşüncelerim hızla akarken, bu gereksiz ve telaşlı ritme ayak uydurmak zorunda kaldılar. Bunu beklemiyordum. Boğazımı sıkan ip gibi bir sıcaklık hissetmeyi de beklemiyordum.

Ama madem bu yola girmiştım, sadece bunu yapacaktım, her neyse. “Sana karşı bir... Şey hissediyorum,” diye açıkladım, dışarıdan sakın görünerek, aksi için bir sebep yoktu. “Eğer böyle adlandırmak istersen.”

Winnie’nin tarçın rengindeki kahverengi gözleri, gözlerimin arasında gidip geldi. Dehşet içindeydi. Boğazımdaki ip biraz daha sıkılırken güçlükle yutkundum. Onun dehşete kapılabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Şaşırmasını mı? Evet. Gurur duymasını mı? Belki. Eğlenmesini mi? Belki de.

Ama dehşete düşmesini? Hayır.

“Hayır, bu olamaz, imkânsız,” dedi. Sözleri, havada asılı kalan bir fısıltı gibi zorla ağzından çıkmıştı. “Felç mi geçiriyorsun? Ambulans çağırmam gerekiyor mu?”

Kendi dilimi yutmak üzere olduğum o an somurtmamaya çalışarak içimden bir homurtuyu bastırdım. *Evet, baltayı taş vurdum.* “Fred.”

“Özür dilerim, bu... Bu... Şey...” Elini kaldırarak sanki beni uzaklaştırmak istiyordu. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır.”

“Sen...”

“Evet. Hoşlanıyorum senden. Senden hoşlandım. Sana karşı hislerim var.” Sözler düzensizce ağzımdan dökülüyordu. Hiçbir planım yoktu.

Düzeltilme: Aslında bir planım vardı. Plan, ona asla söylememkti. Neden ona söyleseydim ki? Bu zamana kadar, kendiliğinden ortaya dökülen gereksiz hislerim yüzünden hiçbir şey yolunda gitmemişti. İşte bu –böyle boşuna hisleri paylaşmak gibi saçma bir alışkanlık– belli ki tam öğrenemediğim bir dersti.

Bu konuda kendine çalış, Byron. Bu yanını düzelt. Bu özelliğini hayatından çıkar ve devam et.

Burnumdan derin bir nefes aldım, içimde üçe kadar sayarak tuttum ve yavaşça bıraktım. Gerginlik biraz azaldı.

“Ama... Ama ne zaman? Ve nasıl?” Bir adım ileri sendeledi, ağzı açılıp kapanıyordu, kalm, siyah kirpiklerinin altındaki parlak kahverengi bakışı yüzümde gezindi. Bu, gözlerime en uzun süre baktığı an olabilirdi. “Ve... Neden?”

Winnie’nin, Winnie olduğu için, belki de aşırı tepki verdiğini düşündüm. İnsanları derinlemesine hissediyordu, onların trajedilerini kalbine alıyordu, oysa gürültüyü filtrelemeyi, başkalarının hayatlarındaki uyarıcı derslerden pay çıkarmayı ve devam

etmeyi öğrenebilirdi. Bunun izleyicisi olmak ne denli sinir bozucu olsa da, Winnie, yardım etme dürtüsüne engel olamıyordu.

Onu sakinleştirmek istedim. “O kadar da büyük bir şey değil.”

Gözlerini kırparak irkildi. “Öyle mi?”

“Hayır.” Hislerim, benim için ne kadar rahatsız edici olursa olsun, onunla alakalı değildi. O, bu hisleri teşvik etmek için hiçbir şey yapmamıştı, onları tetikleyen özel bir şey de yoktu. Hiçbir şey beklemiyordum. Hiçbir şey istemiyordum... Sadece ona yardım etmek istiyordum, daha önce anlaştığımız gibi ve onun söz verdiği gibi...

“Ah. Tamam.” Sözlerinde bir rahatlama vardı. “Yani, biraz hoşlanıyorsun benden.”

“Hayır.” Yanlış anlamayı kabul etmeyen biri olarak, kulaklarımın uçları yanmasına rağmen düzelttim: “Senden çok hoşlanıyorum. Ama o kadar da büyük bir mesele değil.”

“O kadar da büyük bir mesele değil mi?” diye fısıldadı.

“Hayır.”

“Neden...” Winnie başını salladı, uzun saçları omuzlarından kayd ve bir kez daha dehşetini gizlemek için hiçbir çaba göstermedi.

Ve bu... Güzel, canlı, duygularını açıkça gösteren yüzü, gizli hislerimi duyduğunda sanki ona tapınan yaşlı bir köpek gibi gözünde bir yük haline geldiğimi düşünerek duyduğu dehşet beni neredeyse güldürüyordu.

Başka bir yol bulmalıydım.

“Büyük bir mesele değil.” Ben onun başı kutularından biri değildim. Ona olan ilgim –hayranlığım– onun bana karşı olan hoşnutsuzluğu kadar önemsizdi. “Ve artık bunu bildiğine göre, bunu geride bırakabiliriz.”

“Bu ne anlama geliyor?”

“Meydan okumaları yapabiliriz ve sahte olmaz.”

Rengi soldu, yüzü hafif yeşil bir tona büründü. “Çünkü bana karşı güçlü duyguların var.”

“Doğru.” Şimdi istemsizce bir kahkaha çıktı ağzımdan. Panikliyordu. Winnie ne düşünüyordu? Onu, bu garip çekimimle rahatsız edeceğimi mi?

“Endişelenmene gerek yok, Fred. Duygularım senin problemin değil.”

Yine de yüzündeki dehşet ifadesi kaybolmamıştı. “Cidden, şaka mı yapıyorsun?”

Ona sert bir bakış attım. “Hayır.”

“Ben...”

“Ne?”

Ayakları üzerinde ağırlığını değiştirerek ileri geri hareket etti, sesi biraz daha tizleşti. “Bu konuda soru sormama izin var mı?”

Kasılmıştım. *Sorular mı?* Hayır. Devam sorularına hayır. Ne sormak isteyebilirdi ki...

“Winnie? Hâlâ orada mısın?”

İkimiz de ana merdivenlerden çıkan Amelia’nın sesinin geldiği yöne baktık.

“Evet. Buradayım.” Winnie boğazını temizledi, bana panikle dolu bir bakış attı, sanki patlamaya hazır bir bomba gibiydi. “Ben... Şey...”

“Byron. Hey.” Amelia odaya girdi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” dedim, sıcak ve rahatsız boynumu kaşıyarak.

“İyi.” Amelia gözlerini ikimizin arasında gezdirdi. “İkinizi bir arada bulduğuma sevindim. Video çekmek için bir zaman belirlediniz mi? Haftalardır yapmadık.”

Winnie sendeledi, soru onu adeta sersemletmişti. “Hayır, biz...”

“Evet.” Başımı bir kere salladım. “Hallediyoruz.”

Winnie’nin gözleri şaşkınlık ve endişeyle iyice büyüdü. Ona hızlı, sıkı bir gülümseme attım. Gerçeği, yardımına izin vermemi kabul etmesi ve sahte görünmeye dair korkusunu yatıştırması için söylemiştim. Ona vereceğim sadece buydu.

“Gerçekten mi?” Amelia kollarını kavuşturdu. “Ne zaman?”

“Yarın üç günlük tatil için geleceğim.” Boğazımı, tüm kalan sıkıntılarımdan arındırarak temizledim. “Son birkaç haftayı kaçırdık, iki tane çekeceğiz.”

“Ah. Güzel.” Amelia beni onaylayarak başını salladı. “Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi gidebilir miyiz?” Winnie’ye dönerek elini tuttu. “Yeni arkadaşlarımız gitti ve bir haksız fiil reformu konuşmasını daha kaldıramam.”

“Evet. Evet,” dedi Winnie zayıf bir sesle. “Gidebiliriz.”

“Teşekkürler, Byron.” Amelia, Winnie’yi odamdan çıkarırken bana göz kırptı. “Biraz uyumalısın. Yorgun görünüyorsun, dostum.”

Winnie’nin dikkatinin bana yöneldiğini hissedince bakışlarımı onunkilerden kaçırdım. İki kadın odadan çıkarken gözlerim haliya sabitlendi. Ayak sesleri tamamen kaybolana ve ciğerlerimdeki dikenli acı hafifleyene kadar bekledim.

Bir şey söylememeliydin. Bu bir hataydı.

Kapıyı kapattım. Bu konuyu düşünmeyecektim. Değiştirilemez bir durum için ne zamanımı ne enerjimi ne de düşüncemi harcayacaktım. Ona söylemiştim. Artık olmuştu. O sözleri geri almak mümkün değildi.

Yazmaya karar verdim.

Göğsümü ovuşturup, odamın garip bir şekilde ağır ve durağan havasını hissederek çalışma odama doğru yürüdüm ve sebepsiz bir şekilde, on yedi yaşında geçirdiğim ilk ve tek araba kazasını hatırladım: Adrenalinin boşalması, zamanın durması, hızlanması, takılması ve atlaması, havanın ağır ve durağan oluşu.

Kısa bir an, karşılık bulamamış hislerin itirafının TSSB'ye' yol açıp açamayacağını merak ettim.

Otuz dakikalık mantıksız bir huzursuzluk, dikkatsizlik ve tek kelime yazamamanın ardından koşu yapmaya karar verdim.

Masamdan kalkarak ofisimden çıktım ve yatağımın yanındaki çamaşır sepetine doğru yürüdüm. Henüz tişörtümü çıkarmıştım ki telefonum titredi.

Winnie: Şaka mı yapıyordun?

Boğuluyormuş hissi yeniden kendini gösterdi ve kasılan midem sıkı bir yumruya dönüştü. Yalancı değildim ama bu durumda bir yalanın doğru bir hamle olup olmayacağını kısaca düşündüm. İkimiz için de nazik bir yaklaşım olur muydu? Winnie'ye gerçeği söylediğimde ya da onun gerçekten ne diyeceğini düşündüğüm nadir anlarda, tepkisinin bu kadar büyük, bu kadar... Çalkantılı olacağını hayal etmemiştim.

Hayallerimde, harika bir şekilde davranmıştı.

Ama düşündüğümde, gerçek Winnie'nin nasıl tepki verebileceğini aklımdan geçirdiğimde, hafif bir şaşkınlık gösterdiğini, nazikçe bu duygulara karşılık veremeyeceğini söylediğini ve birlikte duygularımın boşuna olmasma güldüğümüzü hayal etmiştim. Ne kızgın davranmıştı ne şiddetle inanmaz bir tavır takınmıştı, ne de bu akşam olduğu gibi öfkeyle karşı çıkmıştı.

Belki de onun aşırı tepkisinin, bilmediğim bazı nedenleri vardı ama şimdi, niyetim onun meydan okuma videolarında samimi olmama konusundaki endişelerini gidermek olsa da onu üzdüğümü ve rahatsız ettiğimi fark ediyordum.

Yine de yalancı değildim. Birini rahatsız etmekten kaçınmak için bile olsa kendimi kandırmak istemiyordum. Bir kere ken-

* Travma sonrası stres bozukluğu. (ç.n.)

dime yalan söylemeye başlarsam, asla duramazdım. Bu yüzden yanıt verdim:

Byron: Hayır. Şaka yapmıyorum.

Kalbimin gürültülü atışı boğazıma kadar tırmanmıştı, gözlerimi sımsıkı kapattım. *Rahatsızlık geçicidir, yalanlar ise sonsuza dek sürer.*

Telefon tekrar titredi.

Winnie: Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Byron: Hiçbir şey söyleme. Eğer seni rahatsız ettiyse, etmemeli. Senden bir şey istemiyorum, bir beklentim yok.

Winnie: ÇOK karıştı.

Kaşlarım, onun bu sıradan kelimeyi büyük harflerle yazmak için zaman ayırmasına şaşırarak kalktı; aşırı, olağanüstü, son derece gibi herhangi bir eşanlamlı kelime kullanmak, iki kez çok demekten daha etkili olurdu. Hâlâ onun tuhaf sözcük tercihlerini düşünürken Winnie'nin numarası ekranımda belirdi ve midem iyice kasıldı. Tanıştığımızdan beri ilk kez, Winnifred Gobaldi aradığında telefonu açmamayı düşündüm. Bundan önce altı yılda tam altı kez aramıştı. Bu ise yedinciydi.

Yine de ona eğer beni aramak isterse ya da ihtiyaç duyarsa telefonu açacağıma dair söz vermiştim. Nihayet nabzımın yeniden hızlanan ritmini sakinleştirmek için iç çekerek telefonu açtım.

“Fred.”

“Byron, bana beni sevdiğini söyleyip sonra da bu önemsizmiş gibi davranamazsın. Bunu yapamazsın.”

Gözlerimi tavana diktim. “Tamam.”

“Nasıl tamam?”

“Tamam, sana seni sevdiğimi söylemem.”

“Ama seviyorsun.”

“Doğru.”

Derin bir nefes aldı ve ardından tam anlamıyla bir bıkkınlık sesi çıkardı.

“Beni sevmiyorsun! Bana katlanamıyorsun. Bana aptalmışım gibi davranıyorsun...”

“Hiç öyle yapmadım.”

“Öyle mi? Gerçekten mi? ‘El-ki değil, Al-ki Sahili olarak telaffuz ediliyor.” Sesini alaycı bir şekilde, sanki bir kitaptan ya da filminden alıntı yapıyormuş gibi düşürdü.

“Ne diyorsun sen?”

“Bunlar bana söylediğin ilk sözlerdi.”

Gözlerimi tavandan indirdim ve boş bir noktaya baktım; sözleri, çözmekte zorlandığım bir bilmeceydi. Dikkatimi onun kafa karıştırıcı açıklamasının tek bir parçasma yoğunlaştırdım.

“Dur. İlk sözlerimi hatırlıyor musun?”

“Konu bu değil! Konu şu ki, bana hiçbir zaman bir şey söylemiyorsun ancak söylediğim bir şeyi düzeltmek ya da yaptığım bir şeyi eleştirmek için konuşuyorsun. Beni sevdiğini nasıl iddia edebilirsin? Sevmiyorsun. Benimle dalga geçiyorsun.”

Eğer amacı beni sinirlendirmekse bu konuşma başarılı olmuştu.

“Seninle dalga geçmiyorum, Fred. İnan bana, keşke öyle olsaydı.”

“Bu ne demek? Ve neden *bana* sinirlisin? Sinirlenmesi gereken kişi benim.”

“Bu, seni sevdiğim anlamına geliyor ama özellikle de istemediğim halde,” dedim, neredeyse bağırarak kadar öfkeyle.

“Neden olmasın? Ben iyiyim, değil mi? Başkalarının dilbilgisini düzeltmeye yeltenmiyorum, değil mi? Biri Roma İmparatorluğu dediğinde ve aslında Bizans İmparatorluğu demek istiyorken, ben de sinirlenmiyorum, değil mi?”

“Hiç kimsenin dilbilgisini düzeltmedim.” *Sesli bir şekilde.*

“Hayır! Sadece yerlerin telaffuzunu ve önemsiz şeylerin ayrıntılarını düzeltiyorsun.”

“Yalan söylemeni ve halka açık yerlerin isimlerini yanlış telaffuz etmeni teşvik etmemi mi istiyorsun? *Nazik* olmamı ve *senin* bebek gibi tökezleyip bilgisiz ve eğitimsiz görünmene izin vermemi mi tercih edersin?”

“Hayır, Doktor Alaycı İlgisizlik Çukuru!” diye bağırınca, sesinin yüksekliği yüzünden telefonumu kulağımdan uzaklaştırmam gerekti ve bu da bana bir miktar acı verdi. “Bir yabancından duyduğum ilk sözlerin bir eleştiri olmasını istemiyorum ve... Biliyor musun? Boş ver. Aradığımı unut. Neden aradığımı bile bilmiyorum. Seninle konuşamıyorum! Beni sevdiğini söylediğinde bile sinirlerimi bozuyorsun.”

“Tamam,” dedim, mümkün olduğunca sakin kalmaya özen göstererek. “Yarma görüşürüz.”

“Ne? Hayır.”

“Evet. Yarın video için geleceğim.”

Derin bir nefes aldı.

“Saat onda orada olacağım. Çörek getireceğim. Ve ağzımdan çıkan her kelime sana büyük bir şekilde rahatsızlık verdiği için bir şey söylemeyeceğim.”

Şimdi homurdandı.

“Ve seni *sevdiğime* düşündüğün kadar inanmasan da... Bu tamamen samimi bir şey, bu yüzden artık bunu bahanen olarak kullanamazsın.”

“Bunu bahane olarak kullanmıyordum...”

“Hoşça kal, Fred.”

Telefonu kapattım. Odaya fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Ama sonra titreşti. Dişlerimi gıcırdatarak ekranda hızla gelen mesajlara göz attım.

Winnie: Hâlâ beni sevdiğine ya da bir şeyin olduğuna inanmıyorum

Winnie: Değilsin. Ve beni böyle kandırmana GERÇEKTEN KIZGINIM

Winnie: Glütensiz yabanmersinli çörek olmalı yoksa kapıyı açmayacağım

Winnie: SEN! Senin. Sen. Sen

Winnie: İyi geceler

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 10

WINNIE

Amelia bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. Bana hiçbir soru sormadan, First Hill'e geri dönerken sessizliği sürdürdü; içten bir şekilde bana alan tanınması gerektiğini anlamış gibiydi.

Ama ertesi sabah kahvaltıdan sonra, bütün gece dönüp durup Byron'ın o güzel, her zaman mesafeli yüzünü hayal ederek yastığımı yumruklamışken Amelia bana sarıldı ve usulca, "Jeff vakit harcamaya değmez. İkinizle ilgili seni cesaretlendirmeye çalıştığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi. Bana sıkıca sarılarak, "İyi bir destekçi olmak istemiştım," diye ekledi.

"Sen en iyi destekçisin." Ona sarıldım. "Ve Jeff umurumda bile değil. O her zaman iyi bir adamdı ve ne olursa olsun, bir gün yeniden arkadaş oluruz diye umuyorum. Ama o ve Lucy birbirlerini hak ediyorlar."

Ziyafetten ayrıldığımdan beri Jeff'i bir saniye bile düşünmemiştim. Jeff'e ve onun kafa karıştırıcı davranışlarına kafa yormak aklımın ucundan bile geçmemişti. Buna karşın, Byron'ın garip itirafı –beklentilerimi altüst edecek kadar tuhaf bir şekilde, o

tüm konuşmamız boyunca sakinliğini korumuşken benim öfkelenmiş olmam– on iki saattir beynimi tamamen meşgul ediyordu. Hatta ne denli huzursuz olsalar da rüyalarımı bile. Byron, arka planda defalarca belirip durmuştu.

Bakkal alışverişi yaptığım bir rüya görmüştüm; o, bonfile seçimi konusunda beni yargılayan bir kasaptı. Bir veli-öğretmen toplantısında sunum yaptığımı görmüştüm; o, PowerPoint grafiklerimin kalitesini eleştiren teknik ekipten bir uzmandı. Doktora kontrol için gittiğimi görmüştüm; o, ziyaretçi bir jinekologdu.

Bu rüya çok hızlı bir şekilde garipleşmişti.

Hiç kimse spekulum ve bacak destekleri içeren seksi rüyalar görmemeli, hele hele orgazmı Wong-Baker Ağrı Ölçeği üzerinden değerlendiriliyorsa. Daha kötüsü, hem tahrik olmuş hem de üzgün, hem kendimi bilinçli hem de arzulu hissederek uyanmıştım. Gel de bunun bilimsel açıklamasını yap bakalım.

Ve... Sıcak ve yasak her şey adına, neden tam da şimdi Byron Visser hakkında seksi rüyalar gördüğüm konusuna hiç girmeyeyim.

Nedenini biliyorsunuz.

Gerçeğin ağırlığını yutkunarak kabul ettim: Byron'dan ciddi anlamda hoşlanıyordum. Ya da daha doğrusu, bedenim ona karşı BÜYÜK BİR CİNSEL ÇEKİM duymaktaydı ve bu duygu, Jeff ya da eski erkek arkadaşlarımdan biri ya da daha önce tanıştığım herhangi biri için hissettiklerime hiç benzemiyordu. Byron çevreme girdiği anda hissettiklerim, lise birinci sınıfın ilk iki haftasında futbol takımının benimle dalga geçtiği sırada yaşadığım yoğun utanç hissine daha yakındı, genel olarak çekim ve ilgi olarak düşündüğümünden ve deneyimlediğimden çok uzaktı.

Yapmam gereken şey feromonların kimyasını okumaktı. Biyolojisinde bir şey benimkini çıldırtıyordu ve eğer bu konuyu çözebilirim belki bunu durdurabilirdim. Ah! Bu Instagram için harika bir FeTeMM dersi olurdu.

“Winnie?” Amelia sarılmamızdan uzaklaşıp gözlerimi yakalamaya çalıştı. “Gerçekten iyi misin?”

Dudaklarımın iç kısmını kemirirken, Byron hakkında fikrini sorup sormama düşüncesini tarttım. Eğer benimle dalga geçiyorsa, mitokondrilerimin ona karşı bir şeyler hissettiğini fark etmişse ve hipofiz bezimle (namı diğer akıl oyunları) oynuyorsa Amelia’nın benim adıma öfkelenmesini istemezdim. Onların ilişkisine, dolaylı bile olsa, kendimi karıştırmak istemiyordum.

Ve eğer benimle dalga geçmiyorsa, eğer doğruyu söylüyorsa ve bana karşı bir şeyler hissediyorsa, Amelia’nın bunu bilmesini de istemezdim. Amelia, yüzleşmekten asla çekinmezdi.

Sonunda sadece başımı salladım ve omuz silktim, sorunumu onun sorunu yapmaktan kaçınacaktım. Zihnime hemen düdüklü tencerede tavuk *tikka masala* yapmayı not ettim. O ve Elijah, bugün öğleden sonra kar ayakkabılarıyla yürüyeceklerdi ve onların eve baharatlı, lezzetli yemekler eşliğinde dönmelerini istiyordum.

Amelia, Elijah’ın yanına gittikten hemen sonra banyoya koştum, uzun ve sıcak bir banyo yaptım ve Byron’ın mastürbasyon tekniğim hakkında, aşırı eleştirel bir şekilde sessizce konuşarak geribildirim verdiğini hayal ederek kendime dokunma dürtüsüne direnmeye çalıştım ama başarılı olamadım. Ve ardından hayalimdeki ben, onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayarak ellerimi siyah saçlarma doladım ve ağzını bedenime yönlendirdim. Hayalimdeki Byron bunu yapmaktan fazlasıyla mutlu görünüyordu.

Duşta hayal gücümün tuhaf doğasına rağmen haddinden fazla güçlü bir şekilde boşaldım; buhar ve kafa karışıklığı içinde kaybolmuştum. Eleştiri benim fetişim olabilir miydi? Bir parçam azarlanmayı, yargılanmayı ve kötü muameleyi mi arzuluyordu? Eğer öyleyse, benim neyim vardı böyle?

Her neyse, kendimi toparlamam gerekiyordu. Çünkü o saat onda elinde çöreklerle gelecekti. Kurulanırken ve giyinirken bir gece önceki konuşmamızın parçaları zihnimde dolanıyor ve beni rahatsız ediyordu.

“Yani, biraz bana benziyorsun.” “Hayır. Çok benziyorum.”

Gözlerindeki ateşli bakışı ve sesinin o kısık tonunu hatırlayınca tenim sanki bedenime dar gelmiş gibi hissettim. Ama sonra ardından söylediği şu sözleri anımsadım:

“Bu önemli bir şey değil.”

“Senden bir şey istemiyorum ya da beklemiyorum.”

“Seni seviyorum ama bu pek de istemediğim bir şey.”

Bu sözler vücudumdaki arzu ateşini söndürüp kan basıncımı tavan yaptırdı ve öfkemi bir anda dindirdi. Giyinip saçımı kuruturken sanki ağızımdan alevler çıkartabilirmişim gibi hissediyordum.

Byron’ın tarzı işte buydu. Birine duygularını itiraf ederken bile kendini aptal gibi hissettirebilirdi. Belki onun kendi sapkın, ilgisiz biçiminde beni seviyordu. Ya da belki sevmiyordu. Ya da belki bunu asla bilemeyecektim. Ama –nemlendiricimi ve rimelemi uygularken düşündüğüm gibi– bu önemli miydi?

Hayır!

Bu önemli değildi. O, hissettiğini iddia ettiği şeyler hakkında hiçbir zaman gerçekten bir şey yapmayı düşünmediğini açıkça belli etmişti. Yoksa onlara “önemsiz bir şey” demezdi.

Aynı şekilde, onun bedenime olan ilgisiyle ben de hiçbir zaman bir şey yapmayı düşünemezdim. Byron Visser, duman alarmını çalıştırırken elinde kırmızı bir bayrak ile bir işaret fişegi tutan sarı uyarı bantlarının insanlaşmış hali gibiydi.

Önemli olan bu meydan okumaları benimle yapmaya kararlı görünmesiydi. Her şeyi dikkatlice değerlendirirken dudak

parlaticımı açıp sürdüm. Videoları yapmak istiyorsa yapacaktık. Yeterince takipçi kazanıp topluluk yöneticisi pozisyonu için rekabet edebilir hale gelirim öğrenci kredilerimi öderken aynı zamanda öğretmenlik yapar ve (umarım) dünyada bir fark yarattırdım.

Gerçekten dünyada bir fark yaratmayı umuyorum. Gerçekten harika bir şeyin ortaya çıkmasını umuyorum. Gerçekten bunun boşuna olmamasını umuyorum.

Bu varoluşsal tartışma ve öfkeyle dudak parlaticısı sürme işi bir kapı tıklamasıyla bölündü. Gözlerimi kapatarak banyo lavabosuna yaslandım ve kendimi sakinleştirmek için üç saniye verdim. Eğer bugün bana bağırırsa, sesini yükseltirse, bir kelimenin telaffuzunu ya da başka bir şeyi eleştirirse, bu anlaşmayı sonlandıracaktım. Buna kesinlikle katlanamazdım. Makyajı bırakarak banyodan kapıya doğru yavaşça yürüdüm.

Onun benimle oyun oynayıp oynamadığını çözememiştim ama kararlıydım: Soğukkanlı, mesafeli, sakin ve kendinden emin olacaktım.

Saat tam onu göstermesine rağmen, “Kim o?” diye sordum.

Kapının diğer tarafından, Byron’ın boğazını temizlediğini duydum, uzun bir süre sessiz kaldı, ardından nihayet şunları söyledi: “Çörekler hem glütensiz hem de yabanmersinli.”

Sesini duyduğum anda omuzlarımdan aşağıya bir ürperti geçti. Bu hissi bastırmaya, boğmaya çalıştım.

“Kaç tane?” diye sordum. Üst kilidi açarken ellerimin sabit kalması için kendimi zorluyordum.

“Dört.”

Kapının emniyet mandalını açtım ve onun karanlık, somurtkan, kusursuz yüzü görüş alanıma girince boğazımdaki düğümü yutkundum.

“Merhaba,” dedim. Ona yüz tane soru yöneltmemek için kendimle mücadele ediyordum: Ne zaman benden hoşlanmaya başlamıştı, nedeni neydi, bunu nasıl gizlemişti ve nasıl olur da hem sevip hem de aslında sevmiyormuş gibi davranabilmişti...

Elindeki çantayı kaldırdı. “Fidye.”

Alaycı bir şekilde gülümsememi bastırmak için dudaklarımı sıkarak kenara çekildim ve ona alan açtım. Kaybolan ilgimi yeniden ele geçirmeye çalışarak döndüm. “Çörekler için ve geldiğin için teşekkür ederim. Zamanını ayırdığın için minnettarım. Sakıncası yoksa, lütfen çörekleri mutfak masasına bırak. Hemen döneceğim.”

Yatak odama gidip telefonum ile günlük planlayıcıyı aldım ve birkaç derin nefesin ardından mutfığa döndüm. Çörek çantası masanın üzerine bırakılmıştı, o tarafa bakmadan, onun –yargılayıcı bir şekilde süzülmeyle tercih ettiği yer olan– küçük yemek alanındaki duvara yaslanıp kollarını kavuşturmuş olduğunu hissettim. Gözucuyla ceketinin katlanmış bir halde giriş kapısına en yakın sandalyeye bırakıldığını fark ettim.

“Bugün ‘En İyi Arkadaş Kontrolü / Zıt Kutuplar Birbirini Çeker’ yapıyoruz,” dedim, tamamen ciddi bir ifadeyle. “Teknik olarak bu ilk videomuz olmalıydı ama bir ve iki numaraların yer değiştirmiş olması sorun olmaz.” Günlüğü masanın üzerinde onun tarafına doğru yerleştirip meydan okuma videoları için el yazısıyla hazırlanmış orijinal trendler listesini açtım.

Kıpırdamadı. Sessiz kaldı. Kendimi toparlayıp ona baktım. Byron, sanki... Bir şey bekliyormuş gibi bana bakıyordu.

Dün gece söylediklerini düşünmemeye ve bunun beni daha fazla sarsmasına izin vermemeye kararlıydım. Masadan doğruldum, kollarımı kavuşturup onun duruşunu taklit ederek profesyonel tonumu korudum. “Bu hafta sonu yapmam gereken tonla iş var, eminim senin de vardır, o yüzden bunu hızlıca halledebili-

riz. Zamanını boşa harcamak istemiyorum. Eğer kendi başlığını seçmek ya da ikimiz için fikir üretmeme yardım etmek istersen, lütfen söyle. Ama biliyorum ki videoları önceden prova etmek ya da konuşmak istemediğini söyledin. Senin görüntülerini hızlıca alabilirim, sonra el ele tutuşup daire içinde dans ederiz ve gitmekte özgürsün.”

Byron, bu sefer hem daha iyi hem de daha kötü olan bir dikkatle beni süzdü. Daha iyiydi çünkü varlığı beni anında sınırlendirmiyordu. Ama daha kötüydü çünkü açık bir kibir göstermemesi, bu sabah ne kadar nefes kesici görüldüğünü fark etmemi sağladı.

Saçı ya ıslaktı ya da ustaca şekillendirilmişti; yüzünden geriye doğru süzülen zarif bir dalga oluşturunuyordu. Çenesi tıraşlıydı, yüzünde genelde olan kirli sakal yoktu. Harika koktuğuna bahse girerdim. Gümüş gri bir gömlek ile her zamanki siyah tişörtü ve kot pantolonundan farklı olarak siyah yün kumaş pantolon giymişti. Bu sabah önemli bir iş toplantısı mı vardı yoksa etkileyici görünmesi gereken başka bir etkinlik mi?

“En İyi Arkadaş Kontrolü’ neydi hatırlat bana?” dedi Byron. Duvardan uzaklaşıp hareket edince dikkatim kıyafetlerinden yüzüne kaydı.

Göğsümdeki sıkışıklık hafifledi. Bugün tartışmacı tavrını bir kenara bırakmıştı hatta video hakkında konuşarak kurallardan birini esnetmeyi kabul eder gibi görünüyordu.

“Bu, Zıt Kutuplar Birbirini Çeker Meydan Okuması. Hiç konuşmuyoruz. Arka planda kullanmamız gereken müzik uygulamaya yüklenmiş durumda. Temel olarak, senin kendin olmanı yansıtan kısa bir video çekiyoruz, sonra benim altyazıma uygun bir şey yaptığım kısa bir video çekiyoruz. Ardından telefonu yere koyup yukarı doğru çekim yaparken ellerimizi havada tutup kollarımızı sallıyoruz.” Günlükteki açıklamayı işaret ettim. “Son

olarak hızlıca bir daire içinde dans ediyoruz, ortada 'eniye arkadaşlar' kelimesi beliriyor. Hepsi bu."

Notlarımı inceledi ve kaşlarını çatı. "En iyi arkadaşlar' birleşik bir kelime değil, ayrı yazılmalı."

Ah. İşte orada.

Sıkıntımı sesime yansıtmamak için kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. "Bunu biliyorum, Byron. Ama bu meydan okumada ve diğer en iyi arkadaş meydan okumalarında gençler bazen bu kelimeyi bitişik yazıyorlar. 'En iyi arkadaşlar'ı iki kelime ya da tek kelime olarak yazabiliriz. Her iki şekilde de olur."

Her zamanki küçümseyen bakışını atmayıp çenesini hafifçe kaldırarak beni düşünceli bir şekilde incelemeye devam etti ve ardından başım salladı. "Sen daha iyi bilirsin."

Ağzım bir an açık kaldı. Bu cümleyi basit ve tek bir damla alay olmadan söylemişti. Bir konuda benden daha az şey bilebileceğini kabul etmişti. Konuyu uzatmadı, beni aptal yerine koymadı, sesini yükseltmedi. Sadece... Kabul etti.

"Şey..." Ağzım açık kalmıştı ama kendime geldim ve dikkatimi günlüğüme çevirdim. "Belki de altyazıları önce belirlemeliyiz."

"Zıt olmaları gerekiyor, değil mi?" Masaya doğru birkaç adım attı ve bir sandalyenin arkasına ellerini koyarak durdu. Uzun parmakları rahattı. *Güzel elleri var.*

Karnımın alt kısmında garip bir his oluştu.

"Az çok," dedim, midemi görmezden gelerek. "Altyazılar ve ilgili hareketler farklı olduğumuzu göstermeli." Çöreklerin olduğu torbayı alıp içindekilere göz atarak dikkatimi ellerinden başka bir yere çevirdim. Aç değildim ama çörekler harika kokuyordu. "Her şey olabilir, yeter ki farklarımızı vurgulasın. Bazı insanlar uzun arkadaş-kısa arkadaş yapmış. Başka bir videoda biri parti düşkünü, diğeri düz ve alkol kullanmayan bir kişi olmuş. Birinde biri modayla ilgiliydi, diğeri hiç değil. O tür şeyler."

"Ne düşünüyorsun? Altyazılarımız ne olsun?"

Başımı yana eğerek haftalar önce günlüğe yazdığım listeyi okumak için eğildim. “Bakalım. Burada insanların nasıl zıt olabileceğiyle ilgili bir liste yapmıştım. Buradan birini seçebiliriz.”

“Bizimle ilgili özgün bir şey seçmek daha iyi olmaz mı?” dedi.

O ne düşünüyorsa kendimi hazırlamak için ona baktım; avuçlarım aniden terlemeye başlamıştı. “Mesela ne gibi?”

Gözkapakları o alışlagelmiş aşağı düşen hareketi yaptı. Ama bu sefer küçümseyici değil, hafifçe eğlenmiş gibi görünüyordu. “Sen insanları seviyorsun. Ben sevmem.”

Ağzımın bir köşesi hafifçe kıpırdadı. “Halkla ilişkiler uzmanının bu başlığı pek sevmez diye tahmin ediyorum.”

Omuzlarını hafifçe silkti, dudaklarının üzerinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Ee, ne olmuş?”

“Kimsenin işini zorlaştırmak istemem.”

Byron tam karşı çıkacakmış gibi ağzını açtı ama ben –hiç tartışmak istemediğimden– onu hemen böldüm. “Ama bu, üzerinde çalışabileceğimiz bir şey olabilir. Genel fikir güzel. Mesela, bir sürü sosyal medya hesabım var, ama senin hiç yok, diyebiliriz.”

Düşünceli ifadesi geri döndü ve işaretparmağının ucunu alt dudagina bastırdı. “Bu iyi bir fikir.”

Onun övgüsüyle temkinli bir şekilde memnun oldum ve doğruldum. “Teşekkür... Ederim?”

“Bu bir soru muydu?”

“Hayır...” Bunun nasıl görüldüğünü fark edince aceleyle düzelttim, “Bekle. Hayır. Bu bir soru değildi. Bir ifadeydi. Teşekkür ederim. Teşekkür. Ederim.”

Dikkati bir anda daha yoğun, daha ağır bir hale büründü. “Bana teşekkür etmemelisin.”

İşte başlıyoruz.

Beynimin alarm zilleri çaldı, tüm vücudum gerildi ve bundan nefret ettim. Nefret ettim çünkü tek bir cümleyle sıradan konuşmamız yine Byron’ın Winnie’yi eleştirdiği başka bir tura

dönmüştü ki -o bana hiç bağırmasa bile- bu, yine benim dış-
lerimi sıkarak Byron'ı görmezden gelmeme ve onun gitmesini
dilememe yol açacaktı. Bunu istemiyordum, özellikle de bundan
sonra sekiz video daha çekmemiz gerekiyorken.

Ama bir umut kıvılcımı hissetmeden de edemedim. "En iyi
arkadaş" kelimesinin alternatif kabul edilebilir yazımını açıkla-
dığımı o kadar çabuk pes etmişti ki, belki de bazı öğrencileri-
min ebeveynlerinde olduğu gibi eğer konuyu açıklamak için bir
dakikamı ayırırsam beni dinlerdi.

Neredeyse tüm sezgilerim anlaşılmamızı tamamen iptal etme-
mi talep ediyordu ama tartışmaktan yorulan Winnie gerilmekten
vazgeçti ve kapanmamaya karar verdi. Ona açıklık ve dürüstlük-
le seslendim. "Yapabilir miyiz... Bunu yapmasak? Lütfen. Sadece
yapmasak." Aramızda bir şey değişmeliydi.

"Ne yapmasak?"

"Tartışmasak. Sen bana iltifat ettiğinde teşekkür edemez mi-
yim, sen de bana teşekkür etmemem gerektiğini söylemesen?
Söylediklerimin yanlış, hatalı ya da gereksiz olduğunu söyleme-
den konuşmama izin verir misin? Bu mümkün mü?"

Gözlerini benimkilerden ayırmadan, altdudağını dişlerinin
arasma alıp kemirdi. Bakışlarının ağırlığı ya da yoğunluğu azal-
mamıştı ama isteğimi değerlendiriyor, süreç işliyordu. Parmak-
ları sandalyenin arkasında kıpırdadı, koyu renkli kanat gibi kaş-
ları birbirine yaklaştı.

Bu noktada, başka bir eleştiriye, bir açıklamaya hazırlandım;
Byron'ın neden söylediklerini söylediğine -duygularımın önem-
li olmadığına, onun haklı olduğuna ve benim daha fazla aydın-
lanmaya ihtiyaç duyduğuma dair- ve bu parlak fikirlerine min-
nettar olmam gerektiğine dair bir konuşma bekliyordum.

Ama sonra, apansız bir şekilde, şunu söyledi: "Sen olağanüs-
tüsün."

BÖLÜM 11

WINNIE

Gözlerimi kısmış, tamamlanmamış düşüncesine bakıyordum. “Ben olağanüstü derecede neymişim?”

Dili hızlıca dudaklarını ıslatmak için dışarı çıktı. “Hayır. Sen olağanüstüsün. Sen eşsizsin. Ve seni kendini değersizleştirirken izlemek, duymak... Zor.”

Yerimde kımıldamadan kaldım, kalp atışlarım hızlandı. Yanlış duyduğuma emindim.

“Birinin doğru bir şeyi söylemesi için teşekkür etmen gerektiğini hissetmemelisin,” diye devam etti, temkinli bir tonla. “Kibar ya da cömert değildim. Gerçeği söyledim. Bu iyi bir fikirdi. İyi fikirlerin var. Bu bir iltifat değil, bir gerçek.”

Sesindeki yumuşaklıkla eşleşen bu beyanlar yumağını –beni olağanüstü bulduğu, iyi fikirlerim olduğu– kafamdan atmaya çalıştım, ama hepsini daha sonra takıntı yapacağımı biliyordum. Şu anda ise, ne ikimiz de sinirlenirken ne de birbirimizi rahatsız etmekten kaçınmaya çalışırken amacıma odaklanmak istiyordum. Konunun aslına.

Onu görmezden gelmeyi denedim. Nazik olmayı denedim. Kaçmayı, bağırmayı, isim takmayı denedim. İş odaklı ve mesafeli olmayı denedim. Belki de artık kendim olmayı denememin zamanı gelmişti. Zaten harika bir dostluğu feda edecek değilim, birbirimizi zar zor tanıyoruz. Ve eğer beni bir aptal gibi görüp istemeden benden hoşlanmayı bırakırsa, bırakır.

İşte başlıyoruz.

“Byron, teşekkür etmek istersem, bunun uygunluğunu ya da sıklığını sorgulamadan teşekkür etme hakkım var. ‘Üzgünüm,’ ‘affedersiniz,’ ‘heyoo’ ya da ‘bir sürü hindistancevizim var’ demek istiyorsam, istediğim kadar, istediğim zaman diyebilirim. Senin ya da başka birinin bunu takip etme, yorumlama ya da eleştirme hakkı yok.”

Ağzını açtı, dilinin ucunda fazla mantıklı bir tartışma olduğunu görebiliyordum bu yüzden son bir çabayla onu benim bakış açıma çekmeye çalıştım. “En azından biri sana bunu yapsa bunun sinir bozucu ve incitici olabileceğini görebiliyor musun? Özellikle de bunu yapan kişi senin gibi yetenekli ve başarılı biriye ve o dâhiyane ağzından çıkan her kelime bir düzeltme oluyorsa. Sanki dün beni suçladığın bebekmişim gibi. Sanki sürekli düzeltilmeye muhtaç, zayıf zihniyetli bir çocukmuşum gibi.”

“Ben... Sen benim sana...” Byron’ın ağzı bir anda kapandı, bakışları masaya düştü, yüzünde beş perdelik bir opera kadar duygu oynuyordu. Nihayetinde sert bir nefes verdi. “Zayıf zihniyetli bir çocuk olduğuna inanmıyorum ve seni öyle hissettirmek hiçbir zaman amacım olmadı.” Kelimeleri sert geldi ama hâlâ alaycı değildi.

İç çektim ve alnımı ovuşturmak için parmaklarımı kaldırdım, orada toplanan gerilim tipi baş ağrısını hafifletmeye çalışarak. “Bak, sana... Sana çok fazla saygı duyuyorum. Sana hayranım. Sen inanılmazsın.”

Ağzının bir köşesi isteksiz bir şekilde kıvrıldı. “Beni inanılmaz mı buluyorsun?”

Gözlerim farkında olmadan tavana doğru kaydı ve boynumda oluşan sıcaklığı görmezden geldim. “Seni inanılmaz bulmak imkânsız. Seni inanılmaz bulmayanlar aşırı küçük bir azınlıkta olurdu. Ama seninle konuşmanın her zaman bir sınav gibi olduğunu, doğru ya da yanlış cevapların olduğu bir final sınavı gibi hissettirdiğini bilerek nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Bunun büyük bir kısmı benim kendi takıntılarımdan kaynaklanıyor olabilir ama bence –en azından bir kısmı– senin, ağzımdan çıkan her kelimeye yorum yapma ve düzeltme hakkını kendinde bulmanla ilgili.”

Yutkunurken boğazı hareket etti, yüzü yeniden ciddi bir ifadeye büründü ama hiçbir şey söylemedi.

“Her ne sebeple olursa olsun bu videoları benimle yapmak istiyorsun, gerçekten bana yardım etmek istiyorsun. Yardım etmeye istekli olduğun için sana minnettarım. Teşekkür ederim. Ama bugüne kadar seninle yıllardır tanışıyor olmamıza rağmen yanında rahatlayabileceğimi ya da kendim olabileceğimi hiç hissetmedim. Ama tüm bunlara rağmen senin de benim yanımda kendin gibi olamayacağını hissetmeni istemiyorum.”

Bu sözler Byron’ın gözlerini bir anda benimkilerle buluşturmasına neden oldu. Alnındaki gerginlik, sihirli kelimeleri söylemişim gibi bir anda hafifledi.

Barış dalı uzatmak için cesaret verici bir gülümseme sundum. Bu, sınıfımdaki çocuklar pişmanlık hissettiklerinde –ödevlerini teslim etmediklerinde, yaramazlık yaptıklarında ya da sınıfta karşılık verdiklerinde, aptalca hatalar yaptıklarında– ama özür dilemek için ya gururlu olduklarında ya da nasıl yapacaklarını bilmedikleri zamanlarda onları rahatlatmak için geliştirdiğim o teşvik edici gülümsemeydi.

Masanın etrafından dolanıp sesime umut sızmasına izin vererek, “Baştan başlayabilir miyiz?” dedim ve yavaşça onun tarafına doğru ilerledim.

Yaklaştığımda ağırlığını geriye verdi, kollarını yeniden göğsünde kavuşturmak için kaldırdı ve yüzünü bana döndü. “Baştan mı başlayalım?”

“Milyonlarca yabancından oluşan bir izleyici kitlesi için en iyi arkadaş gibi davranmak üzereyiz. Daha önce olan her şeyin hiç yaşanmamış gibi olduğunu varsayamaz mıyız? Temiz bir sayfa açamaz mıyız?”

Bir adım geri çekildi. “Hayır. Baştan başlayamayız.”

Omuzlarım düştü, şakaklarımın arasında zonklayan bir baş ağrısı vardı. Ama ben onun deneme bile yapmayı istememesi yüzünden çok fazla hayal kırıklığına uğramadan önce, Byron kollarını çözdü, elini sağındaki mutfak sandalyesine koyarak yarım adım ileri gitti ve “*Ben duracağım,*” dedi.

Olduğum yerde donup kaldım. “Durmak mı? Neyden bahsediyorsun?”

Dudakları ve gözleri sertleşirken bakışındakinin kibir değil kararlılık olduğunu fark etmem bir saniyemi aldı. “İstenmeyen tavsiye ve yorumlar sunmayı bırakacağım,” dedi sonunda. Yumuşak bir şekilde, dikkatli bir ses tonuyla konuşuyordu. “Üzgünüm, Winnie.”

Birbirimize baktık, adımın –*gerçek adımın*– aramızda yankılanması karşısında kendime engel olamadım. Gülümsedim.

“Ama bazı koşullarım var.”

Gözlerim kapandı, gülümsemem genişledi. “Tahmin etmeliydim.” Bu sözleri daha çok kendime söyledim.

Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve devam etmesi için işaret ettim. “Devam et. Koşulların neler?”

“Bu yaz New York gezisinden sonra seni arayabilirim. Ve mesaj atabilirim.”

“Tamam.” Bana göre, zaten beni araması ve mesaj atması her zaman mümkündü. Bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu.

“Ve dün söylediğim şey hakkında, felç mi geçiriyordum, şaka mı yapıyordum ya da seninle dalga mı geçiyordum diye bir daha sormayacaksın,” dedi, gözlerini eline indirerek. “Dün söylediklerim hakkında,” diye tamamladı sonunda.

“Pekâlâ,” dedim sessizce. Mermer gibi keskin yüzüne bakarken vücudumun onun varlığına verdiği sıcak, titreyen tepkiyi bastırmaya çalışıyordum. Byron’ın yüzü keskin açılar ve dramatik çizgilerle doluydu, gerçekten muhteşemdi. Hâlâ bu güzel, zeki, huysuz dâhinin benden hoşlandığına ikna olmuş değildim, ama eğer bu konuda soru sormamı istemiyorsa, sormazdım. “Başka bir şey?”

Gözleri hareket etti, benimkilere doğru kaydı. “Hâlâ bana inanmıyorsun, değil mi?”

“Bunu konuşmam yasak olduğunu söylemiştin.”

İfadesi donuklaşmış gibi göründü. “Belki de videoyu yapmalıyız.”

Telefonumu aldım, tam olarak şaşkın değildim ama ona yakın bir haldeydim. “Tabii.”

Videoyu yapmak mı istiyordu? Tamam. Ama bu biraz saçma hissettirdi, sanki odadaki fili görmezden geliyorduk. Ve neden fili ortaya attıktan sonra onun hakkında konuşmak istemiyordu ki? Hiç mantıklı değildi.

Tekdüze bir ses tonuyla, “Nerede olmamı istersin?” diye sordu.

Duşta...

“Şey...” Hızlıca bir silkelenip o uygunsuz düşünceyi aceleyle kafamdan attım. “Bakalım... Seni odamdaki masada yazı yazıyor gibi çeksem nasıl olur? Dizüstü bilgisayarımı kurabilirim. Yoksa defter mi kullanıyorsun?”

“Burada oturacağım.” Konuşurken yanındaki sandalyeyi çekip oturdu, kollarını kavuşturdu. “Hadi başla.”

“Ben... Videoyu başlatmamı mı istiyorsun?”

“Kayda başla.”

“Şey, tamam.”

Kamera uygulamamı açarak video seçeneğini seçtim, telefonu indirip onu doğal bir açıya yerleştirdim. Gözleri öne bakıyordu, açık ve duygusuzdu. Bekliyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden kırmızı düğmeye bastım ve kaydettiğimi bildirmek için başımı salladım ve... Hiçbir şey yapmadı. Sadece kameraya bakıyordu, huysuz bir heykel gibi bakış yarışına giriyordu.

Bir kahkaha koyuverdim. “Tek yapacağım bu mu? Kameraya bakmak mı? O seksi gözlerle insanları hipnotize etmeye mi çalışıyorsun? Eğer öyleyse, kesinlikle işe yarıyor.”

Soğuk duruşu sözlerimle çatladı, kaşları hızla çatıldı. Ama sonra yavaş bir gülümseme –önce sağ taraftan başlayıp sonra sola kayan– ağzına yayıldı. Biraz dişlerini bile gösterdi.

“Seksi gözler?” Bahsedilen gözler yavaşça telefonun üstünden benimkilere kalktı ve geriye yaslanarak çenesini kaldırdı. Bakışlarımız kilitlendi. Kalbim takıldı.

“Hadi ama,” dedim, rahatsız edici bir şekilde nefessiz kalarak. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Hayır. Söyle bana.” Ve yüz ifadesinde çok tanıdık bir şey vardı. Neredeyse hemen, daha önce nerede gördüğümü hatırladım. Haftalar önce, onun evinde kucağında oturduğumda bana baktığı gibi bakıyordu, sanki beni düşünüyormuş gibi. Yüzünden aynı sıcak ve ihtiyaç dolu kıvılcım geçti ve yüzümde yoğun bir kızarıklık belirdi, boynumun arkasına ve kulaklarımın arkasına kadar yayılan bir sıcaklık hissettim. Kanım yavaşça pompalanıyordu, midem yeniden aşağıda büküldü ve bu sabahki duş hayatım tam o anda hafızamda yeniden canlandı.

Gülümsemesi soldu. Dudakları aralandı. Göğsü inip kalktı. Gözlerini kırptı.

“Tamam. Sanırım bu iyi.” Sinir bozucu bir şekilde, çok tiz bir sesle konuşmuştum ve videoyu durdurmadan önce ondan uzağa döndüm. Ellerim titriyordu, bu yüzden telefonla beceriksizce uğraştığımı görmesini istemedim.

Düşünemiyordum. Ne hakkında konuşuyorduk?

Ah, evet.

Vücudum Byron’a karşı büyük bir çekim hissediyordu ve görünüşe göre bu durum tam olarak yoğun bir utanç duygusuna benziyordu.

On adım mesafedeki oturma odasına giderek avucumu göğsüme bastırdım ve ne yaptığımıza, onun neden burada olduğuna odaklanmaya çalıştım. *Video. TikTok için. En İyi Arkadaş Kontrolü.*

“Kendi videomu kendim kaydedebilirim, senin beni çekme- ne gerek yok. Bu işe yarar.” Elim havada salladım. “Ya da belki Amelia bunu daha sonra yapabilir. Bakalım...”

Etrafıma bakınarak bir sonraki yapmamız gerekeni hatırlamaya çalıştım. “Ah! Doğru. Şunu buraya koyacağım.” Telefonumun kamerasını öz-çekim video ayarına aldım ve yere sabitledim. Ardından yarı dönerek elimi Byron’a doğru uzattım. “Şimdi, Sprockets zamanında dans etme vakti.” Cumartesi Gecesi Canlı Yayını referansımın fazla bilinmeyen bir şaka olup olmamasını umursamadan hafif ve tasasız bir tavır takınmaya çalıştım. Zihnim şimdi tamamen kendini koruma durumuna geçmişti.

Kendini koruma.

“Sprockets mi?” Byron oturma odasına kadar beni takip etti ve elini benimkine kaydırды; bu dokunuş kolumdan yukarı doğru elektrik gibi bir ürperti gönderdi. Elim titrediği için hissetmiş olmalıydı. Gözlerime kayan gözleri hafifçe açıları sorgular gibi baktı.

“Üzgünüm. Burası biraz soğuk. Her neyse.” Diğer elini de tutarak onu tamamen kendime çevirirken telefonumun ekranına bakıp kadrajdan çıkmadığımıza emin oldum. Kısa bir süreliğine ellerini bırakarak eğildim ve kayıt düğmesine bastım, sonra doğrulup tekrar ellerini tuttum. “Şimdi, kollarımızı böyle ileri geri hareket ettiriyoruz.” Ellerimizi bir araya getirip ayırdım, hemen hemen telaşlı bir şekilde gösteriyordum. “Ama aynı zamanda böyle bir çember çizerek hareket ediyoruz.” Ellerimizi sallamaya devam ederek yana doğru bir adım attım, onu da yanımda sürükledim ve telefon ekranına bakıp kadrajı kontrol ettim.

Kadrajdaydık. Bu da yapmam gereken tek şeyin, gözlerinden kaçmayı bırakıp, yaklaşık on saniye boyunca küçük dansımızı kaydetmek olduğu anlamına geliyordu. Sonra işimiz bitmiş olacaktı.

“Bu çok saçma,” dedi soğuk bir şekilde, dikkatimi çekerek Somurtkan ifadesi beni güldürdü ve bu da bir ilkti.

“Ne? Dans etmeyi sevmiyor musun?” diye takıldım. “Doğru hatırlıyorsam, önümüzde Toksik Dans Meydan Okuması var. Ve mükemmel bir uyum içinde olmamızı istiyorum.”

“Bana, pratik yapmamız gerektiğini mi söylüyorsun?”

Byron’ın gerçekten dans meydan okumasını benimle yapmasını hiç beklememiştim. Aslında listeyi ilk hazırladığımda bunu Jeff’in yapacağını bile düşünmemiştim.

“Evet, bu hareketler gerçekten zorlu ve pratik gerektiriyor. Ama sen pratik yapmak istemediğini belirttiğin için tek başıma yapacağımı ve senin de, bilmiyorum, yanımda duracağını düşündüm.” Şu noktada, sıkı bir çember içinde hareket ederken ellerimizi sallayan görüntümüzü çekmek için yeterince kayıt almıştık ama ikimiz de kaydı durdurmaya yanaşmıyorduk. “Bir tanesini gördüm; adam kızın sonunda dönmesini sağladı, yaptığı tek şey buydu. Bütün dans boyunca durdu, kız ise koreografiyi *mükemmel* bir şekilde yaptı. Sonra BUM! Dönüş. Usta bir şekilde.”

Birden Byron beni kendine doğru çekti. Göğsüne çakılmak üzereydim ama kolumdan tutarak beni yakaladı, ustaca döndürdü ve bir sonraki an beni aşağıya doğru eğmişti. Başlangıçta ellerimden çekişiyle şaşkın bir nefes almıştım ve şimdi, o nefesi hâlâ tutuyordum. Üzerime doğru eğilmişti, yüzlerimiz birkaç santim mesafedeydi. Bir kolu belimi sımsıkı sararken tüm ağırlığımı taşıyordu, diğer elinin parmakları ise belimin alt kısmına yayılmıştı.

O kadar yakındı ki gözleri ve belirgin yüz hatları görüş alanımı doldurmuştu; nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Ve tıpkı daha önce kucağına oturduğum gün olduğu gibi, onu koklayabiliyordum ve –ah Tanrım– o kadar güzel kokuyordu ki.

Hızlı! Kokla onu. Kokusunu kaydet. Daha sonraki feromon araştırmaların için not al.

Evet, her zamanki çam ve sandal ağacı kokan tıraş losyonunu sürmüştü. Fakat bunun altında sıcacık, rahat, temiz ve baharatlı bir koku vardı. Kokladıklarımı ve hissettiklerimi, vücudumun tepkisini –ayak parmaklarımın kıvrılmasından başımın hafifliğine kadar– anlamlandırmaya çalışırken gözlerim aşağıya kaydı.

“Bu iyi mi?” Dudakları bu kelimeleri oluşturdu ve onları büyüleyici buldum.

“Hangi tıraş losyonunu kullanıyorsun?” diye sordum. Bakışlarım üstdudağının sağ tarafına kaydı; bu nokta, birine ya da bir şeye karşı tiksinti duyduğunda kıvrılırdı. Onu yalamak istiyordum. *Not et: Byron’ın dudaklarının kıvrıldığı kısmı yalama isteği.*

“Tıraş losyonum mu?” Kolunu sıkarak beni daha da yaklaştırdı. “Neden?”

“Şey...” Nasıl cevap vereceğimi tarttım ve hızla gerçeğin bir versiyonunu seçtim. “Instagram videosu için bir FeTeMM projesi düşünüyordum da.”

Başı geriye çekildi ve ben de gözlerimi dudaklarında ayırarak onun yüzümü inceleyen bakışlarıyla buluştum. Kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşmuştu. Bu sırada gözlerim onun güzel irisine kaydı; fındık kabuğu, yeşil ve mavi halkaları ezberliyordum. *Seksi gözler.*

Nazikçe ikimizi düz bir pozisyona getirdi. Avuç içlerimin göğsünün üzerinde olduğunu, o beni bırakıp geri çekilene kadar fark etmemiştim. Artık ellerim onun sıcak ve sağlam gövdesi yerine havayı hissediyordu.

Ağzını sıkıca kapatarak eğildi ve yerden aldığı telefonumu “Kaydı Durdur” düğmesine bastıktan sonra bana uzattı. “Al.” Telefonu elime bıraktıktan sonra hızla yanımdan geçip ceketini koyduğu sandalyeye yöneldi. Niyetini tam olarak kavrayamadan kapıya yürüdü ve omzunun üzerinden seslendi: “Haftaya görüşürüz.”

“Nasıl geçti? Kaç video çektiniz? Hiçbirini yayınladınız mı? Hâlâ yükleniyor mu? Yeni bir şey göremedim.”

Kapının kapanma sesini ve Amelia’nın peş peşe gelen sorularını duyunca odanın köşesine eğilip Amelia ve Elijah’a el salladım.

“Karda yürüyüş nasıl geçti?”

“Eğlenceliydi. Hey, harika bir şey kokuyor.” Elijah, üzerindeki katmanları çıkarırken burnunu mutfığa doğru yöneltti. “Bizim için yemek mi yaptın? Bu... Bu düşündüğüm şey mi?”

“İşte bu yüzden asla seninle birlikte taşınamam,” dedi Amelia, bana göz kırparak. “Winnie’nin yemeklerinden mahrum kalırsınız ve kim benim için her hafta bu lezzetleri yapar?”

Elijah ellerini havaya kaldırdı. “Haklısın. Ama ya Winnie bana senin en sevdiğin yemeği yapmayı öğretirse? O zaman eve döndüğünde ben yaparım ve yine haftalık lezzetlere kavuşursun.”

Mideme bir ağırlık oturdu ve kendimi odaya geri çekip hem onlara hem de kendime biraz mahremiyet verdim. Amelia ve Elijah'ın birlikte yaşamayı konuştuğunu biliyordum. Bir yılı aşkın süredir çıkıyorlardı ve birbirleri için mükemmel birer sevgiliydiler. Arkadaşım için çok mutluydum.

Ama aynı zamanda biraz... Ya da oldukça fazla panik yapıyordum.

Her şey yoluna girecek. İyisin. Yeni bir ev arkadaşı bulursun. Hiç sorun olmaz. Amelia'nın mutluluğu önemli olan.

Gözlerimi kısarak bilgisayar ekranına ve çevrimiçi sisteme girdiğim notlara baktım. Koşuya çıkmak için geç mi kalmıştım acaba? Bugün henüz dışarı adımımı atmamıştım. Kütüphaneye gitmeliydim. Ya da Pike Place Market'a gidip turistlere seksi çaylarını satması için Serena'ya yardım etmeliydim.

Byron gittikten sonra yapmam gereken işler dururken tüm günü yalnız başına ve sessizlik içinde ödevleri değerlendirerek geçirmiştim.

Ama yarın okulun son ayı için laboratuvar materyal kutularını bir araya getirmekle geçecekti. Haftada iki deney planlamıştım ve materyallerin ayrılarak kutulara konması gerekiyordu. Bugün notlarımı tamamlamak, verileri girmek ve geri kalan öğrencilere özel çalışma paketlerini hazırlamak için tek günümüdü.

"Yanii?" Amelia, kar pantolonunun kumaşı her adımıda hışırdarak odama doğru yürüdü. "Ne oldu? Byron geldi mi? Videoyu çektiniz mi?"

Bilgisayarı işaret ettim. "Hâlâ düzenliyorum." Genelde videolarımı düzenlemek için TikTok kullanmazdım; bunun yerine bilgisayar için ücretsiz bir program kullanırdım. Bilgisayarım telefona kıyasla çok daha yeniydi ve bu nedenle düzenlemeleri işlemek konusunda çok daha hızlıydı. Ancak canlı videolar için telefonum işimi görüyordu.

“Bakabilir miyim?” Ellerini ovuşturarak yatağımın yanındaki sandalyeyi masama çekti.

“Ah, tabii.” Video düzenleme programını açıp tam ekrana getirdim ve oynat düğmesine bastıktan sonra geriye yaslandım. Byron’ın yüzü ekranda belirlediği anda iç organlarım sanki deliye dönmüştü.

“Ah, Byron burada,” dedi Amelia gülümseyerek ve eklediğim altyazıyı okudu. “BYRON: paylaşım yapmaz, gönderi eklemez, sosyal medyası yok ve sinsi bir çiğnemelik tütün kullanıcısı...” Bana döndü. “Çiğnemelik tütün kullanıcısı mı? Byron tütün kullanmaz ki.”

“Videoyu izle.”

Amelia suratını ekşitti. “O sigara bile içmedi. Kesinlikle çiğnemelik tütün kullanmaz.”

“İzle.”

Ona gözlerinin seksi olduğunu kazara söyledikten sonra gülümsemesini içeren kısmı videodan kesmiştim. Belki biraz tuhaftım ama o kısmı kimseyle paylaşmak istememiştim.

Ayrıca “tuhaf Winnie” argümanımı destekleyecek ek bir kanıt olarak, gülümsemesini içeren görüntüyü kendime sakladım ve bunu üç farklı yere, bir USB sürücüsüne ve buluta kaydettim. Belki yüz kez izledim; her izlediğimde sıcak basıyor, telaşa kapılıyor ve ürperiyordum. Bu da vücudumun Byron’a verdiği tepkinin tamamen feromonlardan kaynaklanamayacağını kanıtlıyordu. Fiziksel varlığı olmadan bile biyolojim tepki veriyordu.

Video, Amelia’nın eski iPad’i, dizüstü bilgisayarını ve Kindle Fire’ını kontrol ediyormuş gibi yaptığım bir özçekim videosuna geçti; bunları mutfağın her yerine yaymıştım. Başlık şu şekildeydi: “WINNIE: sürekli video, eğitim içerikleri yapar ve güncellemeler paylaşır. Her yerde hesabı var, hatta Myspace’te bile (Sana inanıyorum, Myspace!). En iyi arkadaşının çiğnemelik tütün kullandığını bilmez.”

Amelia, bu sözleri okuduktan sonra gülümsedi ve burnunu kırıştırdı. Video, mutfakta dönerek hareket ettiğimiz ve kollarımızı salladığımız zemin görüntüsüne geçti. Ortada “En İyi Arkadaşlar” yazan bir başlık yanıp söndü. Ve aynı gerçek hayatta olduğu gibi birdenbire öne çekildim ve telefonun üzerinde bir dip hareketiyle eğildim. Başlık hızla şu ifadeye dönüştü: “KİMSE İSPANYOL ENGİZİSYONUNU VEYA BİR EN İYİ ARKADAŞ ÇİĞNEMELİK TÜTÜNÜNÜ BEKLEMEZ!”

Amelia güldü, bir kez alkışlayarak arkasına yaslandı. “Aman Tanrım, bu harikaydı. Siz ikiniz çok iyi iş çıkardınız. Şimdi anlıyorum, *çiğnemelik tütün* yapıyor.” Yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüp sordu: “Seni tütüreceğini biliyor muydun?”

“Hayır. Hiçbir fikrim yoktu.”

Parmak uçlarıyla omzuma dokundu. “Görüyor musun? Byron’ın prova yapmamanız veya sahnelememeniz konusunda ısrar etmesi akıllıcaydı. Sürprizin gerçek gibi görünüyordu çünkü gerçekten sürprizdi.”

“Ah, Byron. Yüzü sevimli olmanın da ötesinde.”

Bu sözler onu tekrar güldürdü. “Sanırım tüm o salon dansı dersleri sonunda işe yaradı.”

Gözlerimi devirerek ona alaycı bir bakış attım.

Amelia gerinerek ayağa kalktı. “Neden bunu paylaşmadın? Harika olmuş.”

“Uh...” Bilgisayarımı kapattım ve ben de ayağa kalktım. “Önce Byron’a göndermem gerektiğini düşündüm, onayını alayım diye.”

Bugün video çekiminden önce Byron’la on dev adım atmış gibi hissetmiştim ama ardından o aniden gidince en az yedi adım gerilemiştik. Bu yüzden evet, videoyu henüz paylaşmamış olmamın bir nedeni, önce ona göndermek ve onayını almaktı. Sosyal

medya hesaplarını bir sebepten dolayı silmişti; bunun nedeni tam olarak anlamamış olsam da burada ekstra bir dikkat göstermek gerektiğini hissediyordum.

Ama hiçbir şey paylaşmamış olmamın diğer nedenleri tamamen benimle, biyolojimle, dün evinde yaptığı ani açıklamayla ve videoyu herkese açık bir şekilde paylaşmayı düşündüğümde hissettiğim kafa karıştırıcı bir korku duygusuyla ilgiliydi.

“Hadi, yemek yiyelim. Açlıktan ölüyorum.” Amelia, esneyerek odadan çıkarken, “Diyorum ki, eğer onun izni olmadan canlı yayınlanan o video umurunda olmadıysa, bununla da bir problemi olmaz. Paylaşmalısın,” dedi.

“Ama yine de...” Bakışlarım masamdaki USB sürücüsüne, Byron’ın ekstra görüntülerini kaydettiğim üç yerden birine kaydı. Göğsümde sıcak ve endişeli bir his belirdi. “Emin olmak üzmekten iyidir.”

BÖLÜM 12

BYRON

Akıllı telefonum sosyal medya uygulamalarını indirebilecek ve çalıştırabilecek kapasitedeyken ve bu uygulamalarda hesaplarım varken bile, hiçbir zaman hesaplarımın etkileşim ve aktivitelerini –yorumlar, beğeniler, abonelikler vb.– izlemek gibi bir şey yapmamıştım. Başkalarının hesaplarını ve içeriklerini tekrar tekrar kontrol etmek de yapmadığım bir şeydi. Bu tür davranışlar, uzun zaman önce “aktif bekleme” olarak adlandırdığım kategoriye giriyordu. Beklemenin hiçbir türü bana cazip gelmemiştir.

Ama yine de, geçen cumartesi Winnie’nin dairesinden ayrıldığım andan itibaren her uyanık anımı sürekli, felç edici ve aktif bir bekleme halinde geçirmiştım. Öyle ki, uygulamanın ana akışına bakacak kadar kendimi kaptırmıştım; akılsızca videolar arasında kaydırıyordum. Bazıları beni güldürdü. Özellikle “Kızını Duvara Yasla Meydan Okuması” gibi bir isim taşıyan bir meydan okuma, Winnie ile asla gerçekleştiremeyeceğim fikirleri aklıma getirdi.

Ama yine de, bu fikirler güzeldi.

Bugün üçüncü kez ekranı yenilerken simgeler ve profilindeki video ön izlemeleri düzenlenirken kaşlarımı çattım. Sayfa yenilediğinde beni önceki halinin birebir aynısı karşıladı. Winnie hâlâ yeni videomuzu paylaşmamıştı.

Onun beni arayıp ya da mesaj atıp listesinde yer alan meydan okumaları kaydedebilmemiz için çağırmasını beklediğim üç hafta ile bu son birkaç günlük belirsizlik arasında beklemekten bıkmıştım. Ne olduğunu bilmek istiyordum.

Telefonumu kaptım ve ona mesaj attım.

Byron: Videoyu yeniden çekmemiz gerekiyor mu?

Beş kelimeye, yazması bu kadar kolay olan ama son iki saatte yazabildiğim tek cümleye bakakaldım. Sandalyemde öne eğildim, dirseklerimi dizlerime dayayıp saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım. Geçen hafta gözlerimin seksi olduğunu söylemişti ve bu anı defalarca zihnimde canlandırarak kendime fazla fazla izin vermiştim. Acaba bu sözleri gerçekten mi kastetmişti yoksa kamerada bir tepki almak için mi söylemişti, diye düşünüp duruyordum.

Cevabı gelir gelmez okudum.

Winnie: Hayır. Gayet iyi oldu. Ayrıca merhaba. Nasılsın?

Byron: Neden paylaşmadın?

Byron: İyiyim.

Byron: Sen?

Yazdığım bu yeni dört kelimeye baktım; böylece dokuz olmuştu. Telefonum bir an sonra titredi, ekranımda Winnie'nin numarası belirdi.

Kendime ucuz kapaklı telefonu fazla sıkmamam gerektiğini hatırlatarak, "Alo?" dedim.

"Hey, şey, videoyu iki nedenle paylaşmadım."

"Tamam."

"Birincisi, o kadar aniden gittin ki. Bana kızgın mısın diye biraz endişelendim. Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır. Kesinlikle hayır." Her şeyi doğru yapmıştı. Fazla doğru. Ve sorun da buydu.

"Emin misin?"

"Evet." Onu kollarımda tutmanın, ona dokunmanın hissettirdiği anıyı zihnimden silmeye çalışırken boğazımı temizledim.

"Başka bir şey düşünme. Diğer sebep ne?"

"Bunu söylemeden önce... Muhtemelen deli olduğumu düşüneceksin ama hâlâ şunu düşünmeden edemiyorum: Videolar... Samimi değilmiş gibi hissediyorum."

Bana inanmak konusundaki isteksizliğinin hâlâ bir tereddüt kaynağı olması hem bir rahatlama hem de bir rahatsızlıktı. Anlaşmamızı tamamen iptal etmeye karar verdiğinden endişelenmiştim. Winnie'nin tereddüt etmesi, etkileşimlerimizi tamamen sonlandırmasından çok daha iyiydi. "Bunu zaten çözmüştük."

"Çözmedik. Tartışmamı yasakladın."

"Bu hiç doğru değil. Tartışmanı yasaklamadım. Sadece bunu sorgulamamanı ya da bana felç geçirmişim gibi davranmamamı rica ettim."

"Benden bunu..." Homurdanır gibi bir ses çıkardı. "Biliyor musun, önemli değil. Şu noktada, mesele senin beni sevip sevmediğin ya da benim seni sevip sevmediğim değil, bu kısmı kabullendim."

“Öyle mi?” Doğrulup oturdum.

“Dur ve bunu söylememe izin ver, tamam mı?”

“Tamam.”

“Mesele benim içeriğim. Belki de haklısındır. Belki gerçekten genç kadınları FeTeMM kariyeri düşünmeleri konusunda kandırıyorumdur.”

Hafızamı yokladım. “Bunu ne zaman söyledim?”

“Tam olarak öyle söylemedin ama yardım etmeyi ilk teklif ettiğinde bende bıraktığın izlenim buydu.”

“Öyleyse doğruluk adına bu yanlış izlenimi düzeltmeme izin ver. Genç kadınları FeTeMM kariyerine yönlendirdiğini düşünmüyorum. Onları motive etmeye çalışıyorsun ve bunu da başarakacaksın.”

Anlamlandıramadığım kısa bir ses çıkardı. “Bunun için teşekkür ederim. Ama belki de Amelia’yla yaptığımız bu plan – bütün plan, FeTeMM dışındaki tüm içerikler, makyaj videoları, diğer meydan okumalar, seninle çektiğim videolar– takipçi kazanmanın yanlış bir yolu. Belki de bu plan sahte, kötü ve yanlış.”

“Katılmıyorum.” Bu sözler otomatik bir şekilde ağzımdan çıktı, bu yüzden ağzımı hemen kapattım.

Onun endişelerine gerçekten katılmıyor muydum? Belki de endişeleri haklıydı; belki hesabındaki içeriği çeşitlendirmek masumiyetten ziyade yanıltıcı bir kategoriye giriyordu. Hiçbir zaman amaca ulaşmak için her yolu mubah gören bir insan olmamıştım. Dolayısıyla onun endişelerini anlıyor ve takdir ediyordum.

Ama yine de onunla o videoları çekmek istiyordum.

“Neden katılmıyorsun?” diye sordu ve telefonda bir çıt sesi gibi bir şey duydum.

Garip sese kaşlarımı çatıttım. “Ne yapıyorsun?”

“Bu ayın geri kalanı için laboratuvar kitleri hazırlıyorum. Pazar günü doğru boyuttaki kutulardan elimde kalmadı. Goodwill’den bulduğum bazı Tupperware kutularını kullanıyorum. Üst üste çok iyi diziliyorlar.”

“Nerede? Neredesin?”

“Okuldaki sınıfımdayım.”

“Ne halt etmeye...” diye başladım ama kendimi tuttum. *Ne halt etmeye perşembe akşamı saat yedide çalışıyorsun, diye sormak üzereydim.*

“Ne?”

“Boş ver.” Onun adına hissettiğim ani öfke patlaması, keskin ve ekşi bir tat bırakıyordu. Benden kendi görüşlerimi dayatmamamı istemişti. Öyle yapacaktım.

Kadın, tanıdığım herkesten daha çok çalışıyordu. İnanılmaz bir bilim, mühendislik, teknoloji ve matematik yeteneğine sahipti; zamanı ve insanları etkileyici bir şekilde yönetiyordu, birden fazla talebi ve önceliği samimi bir neşeyle dengeliyordu, potansiyel sorunları gerçekleşmeden önce tespit ediyor ve öngörüyordu. Ancak, kendisine bir tür sözleşmeli hizmetçi gibi muamele edilmesine izin veriyordu.

Bir CEO, başarılı bir girişimci, bir patent avukatı, hatta bir astronot olabilirdi; her şey olabilirdi. Ama o, değeri bilinmeyen, aşırı çalışan ve az maaş alan bir öğretmen olmak istiyordu. Ve bununla ilgili lanet olası tek bir şey yapamıyordum.

“Byron? Hâlâ orada mısın?”

“Buradayım.”

“Peki, söyle bana” –telefonun diğer ucundan başka bir çıt sesi geldi– “neden karşı çıkıyorsun?”

“Neye karşı çıkıyorum? Bedava çalışmaya mı?”

“Hayır,” diye uzattı, sesi bir oktav düştü. Kesinlikle bana gözlerini devirmiş olduğuna emindim. “Sosyal medya hesaplarımda yeni içeriklerin samimiyetsiz olmadığı konusundaki fikrime neden karşı çıkıyorsun? Açıkla bana. Bunu düşünmeme yardım edecek birine ihtiyacım var ve sorduğum herkes –Serena, Elijah, John, Jason, Amelia, Lauren– hepsi fazla düşündüğümü söylüyor ama neden yanlış olmadığını açıklayamıyorlar. Yine de kendimi rahatsız ve huzursuz hissediyorum ve bunu görmezden gelemem. Nedenini söyle bana, Byron.”

“Fikrimi mi merak ediyorsun?”

“Evet. Bu gezegende bana acı da olsa gerçeği söyleyip duygularımı umursamayacak tek kişi sensin.”

Ne saçmalık! “Duygularını umursuyorum.”

“Bu... Üzgünüm, yanlış ifade ettim. Demek istediğim, fikirlerin için mantıklı ve objektif sebeplerin var. Araştırmanı yapıyorsun. Wikipedia’dan daha fazlasını biliyorsun. Gerçeği söylüyorsun, hatta gerçek zor olsa bile ve buna saygı duyuyorum. İhtiyacım olan da bu.”

“Ha.” *Kahretsin.* “Tamam.” Saf, katıksız bir panik neredeyse beni boğuyordu. Ne ironi! Bir nedeni savunmamdaki çıkarıcı bir niyetimin olduğu tek sefer, Winnie’nin fikrime ihtiyaç duyduğu zamana dek geliyordu.

Tam da bu yüzden yalan söylemez ya da röportaj vermezdim. Tüm mevcut verileri, gerçekleri ve bakış açılarını gözden geçirip savunulabilir bir pozisyona ulaşmak için üç saniyeden fazlası gerekirdi.

Omuzlarımı sandalyenin arkasına yaslayarak tavana odaklandım ve kendimce, zarif olmayan gerçeğin dışında geçerli bir açıklama bulmak için telaşla arandım.

Arkadaşlarının gerekçelerine oldukça benzediğini düşündüğüm başka sebepler de vardı. Örneğin: Bu gelire öğrenci kredilerini ödemek için ihtiyacın var; bu iş için en iyi kişi olduğundan

hiç şüphem yok ve bu yüzden takipçi sayın ne olursa olsun bu işi hak ediyorsun; izleyicin ne kadar geniş olursa o kadar çok etki yaratırsın; insanlar zekânı gördükten sonra şüphesiz onları Fe-TeMM (fen, teknoloji, mühendislik ve matematik) alanlarında kariyer yapmayı düşünmeye teşvik edersin.

Bu argümanların her biri, *amacın aracı haklı çıkardığı düşün-*cesine benzer bir şekilde yankılanıyordu. Ve bu, onun *rahatsız-*lığının temel sebebi olabilir diye düşündüm. Winnie de *amacı* aracı haklı çıkarır türünden biri değildi.

“Eee?” diye homurdandı. “Doğru dürüst söyle.”

*Videoları yapmalıyız çünkü seni görmek istiyorum ve seni öp-*mek istiyorum. “Şey, yani...” Sözlerimi toparlamaya çalıştım. Gerçeğin onu hiçbir şeye, belki de tekrar felç geçiriyor olabileceğimi düşündürmek dışında, ikna edemeyeceğinden şüpheleniyordum. “Açık olmak gerekirse, bu istenen bir tavsiye mi?”

“Dediğim gibi, evet. Doğru. Bu istenen bir tavsiye. Lütfen bana akıl ver, Byron-Wan Kenobi.”

“Tamam.” Boğazımı temizledim, daha fazla oyalandım, ama bu da yetmedi. Düşünemiyordum. Yazılı olarak daha iyiydim. Benden bir rapor yazmamı isteseydi ve bana bir hafta verseydi hiç sorunum olmazdı. Zamana ihtiyacım vardı.

“Şey... Yani...” *Bana zaman kazandıracak ne söyleyebilirim?* “Bize gelsene.”

SİKTİİİİİR! Bunu söylemeyecektim!

“Ne?”

Dün rugby oynarken giydiğim, sonra uyuduğum ve hâlâ üstümde olan eşofman altlarıma baktım. Tıraş olmamıştım. Berbattım.

“Bize gel.” Kendi aptallığımla boğuluyordum. “Sonra oturur konuşuruz.”

“Ha. Şey, bugün mü?”

“Ya da yarın...” Onun sözünü kestim. Yarın harika olurdu. Daha iyisi, gelecek hafta. Duş yapabilir, tıraş olabilir, çamaşır yıkayabilir, evi temizleyebilir, yaprakları toplayabilir, onu karşılamak için düzgünce giyinebilir, bir argüman yazabilir, her açıdan düşünebilir, karşı argümanlar hazırlayabilir, düzenleyebilir, tekrar gözden geçirebilir, ekleyebilir, silebilir, son haline getirebilirdim.

“Yarın *Stardew Valley* oynayacağım ve kaçırmayı sevmiyorum. Ama bugün gelebilirim. Burada işimi bitiriyorum. Yemek yedin mi? Akşam yemeğini getirmemi ister misin?”

Yaklaşık bir saat önce mutfak lavabosunun başında iki kâse mısır gevreği, üç kaşık fıstık ezmesi, bir konserve tonbalığı ve iki muz yemiştım. “Sipariş veririm.”

“Bir şey sipariş etme. Restoran yemekleri her zaman çapraz bulaşma nedeniyle beni hasta ediyor. Zaten markete uğramam gerekiyor. Ayrıca iyiliği bana yapıyorsun. Akşam yemeğini ben getiririm.”

“Ben sana iyilik yapmıyorum.” *Kötü bir adamım. Kirli, kötü, pis kokan bir adam.* “Fred, yemek getirme.”

“Yemek getiriyorum. Birazdan görüşürüz. Hoşça kal!”

Telefonu kapattı.

BÖLÜM 13

BYRON

Duş yaptım, saçlarımı gözlerimden uzak olacak şekilde geriye doğru taradım ve tıraş oldum. Acele ettiğim için boynumun yanını kestim, bu da küçük yaraya bastırmak için tuvalet kâğıdından bir parça koparıp kullanmamı gerektirdi.

“Lanet olsun.”

Yatağımın yanındaki çamaşır sepetini karıştırırken kıyafetleri çekmecelere yerleştirip dolaba asmak yerine, belirsiz bir temizlikte çamaşır yığınları oluşturmaktan vazgeçeceğime dair kendime söz verdim.

“Salak.”

Winnie’ye mesaj atmaya çalışırken arka merdivenlerden koşarak indim ve kaydım. Son anda tırabzana tutundum, bu da telefonumun elimden fırlayıp en alt basamağa uçmasma neden oldu. Telefon yere çarptı ve küt diye bir sesle parçalandı. Donakaldım.

“Hımm.”

Cihazı olduğu gibi bırakarak merdivenleri ikişer ikişer geri tırmandım, eski bir defterden bir kâğıt koparıp bir bant parça-

sını yırttım. Kâğıda *Fred...* Kapı açık, içeri gir, market poşetlerini dışarıda bırak diye kalmı uçlu kalemle yazdım ve bu kez ön merdivenlerden aceleyle inip mesajı ön kapının dışına bantladım.

“Tamam. Güzel.”

Hiç mantıklı bir sebep yokken nefes nefese kalarak mutfığa koştum, lavabodaki tabakları duruladım ve akşam yemeğinde ne yapacağımı düşünmeye başladım. Elbette makarna olmazdı. *Tako* da olmazdı, çünkü elimde sadece unlu *tortilla* vardı. Diğer fikirler de benzer nedenlerle hızla elendi. Bu kadın ne yiyordu ki?

Bulaşıkları yıkamaya ara verip ellerimden damlayan suyla buzdolabını açtım ve olasılıkları inceledim. Bir dakika sonra, hayal kırıklığı içinde, kesinlikle buğday içermediğine emin olduğum her şeyi aldım: peynir, bonfile, mantar, yeşil soğan, marul, üzüm, yumurta, patates... Bunları tezgâhın üzerine dizdim.

Altdudağımı başparmağım ve işaretparmağım arasında sıkarak, bir yemek fikrinin kendini belli etmesini bekleyerek seçeneklere baktım: bonfile, kızarmış mantar ve fırında patates.

Gereksiz olan malzemeleri buzdolabına geri koyarak patatesleri fırına yerleştirdim, bulaşıkları bitirdim, bulaşık makinesini çalıştırdım ve tezgâhları dikkatlice üç kez sildim; onu yanlışlıkla mısır gevreği kalıntısı ya da ekmek kırıntıları ile zehirlemek istemiyordum.

Ocağın gaz ızgarasını önceden ısıtıp bonfilelere baharat ekledikten hemen sonra, “Merhaba? Byron?” diyen hafif bir ses duydum.

“Siktir. Kahretsin. Lanet olsun.” Dönerken biftekleri ızgaraya koydum ve bir çekmecede alüminyum folyo aradım. “Mutfaktayım,” diye seslendim. Folyo ile biftekleri sarmayı bitirip bir kesme tahtası almak için döndüğümde o da kapıda belirdi.

“Merhaba.” Geriye yaslanarak onu süzdüm ve kaburgalarımın altında kıvılcımlanan duyguyu bastırmaya çalıştım. Parlak

gözler, pembe yanaklar, kırmızı dudaklar. Winnie inanılmaz güzeldi; adeta haksızlık edercesine. Montunu, atkısını, şapkasını ve eldivenlerini giymişti.

“Üşümüştü görünüyorsun.”

“Üşüdüm.” Başparmağıyla ön kapıyı işaret etti. “Neden market poşetlerimi dışarı bırakmamı istedin? Ve bu ne kokusu?”

“Akşam yemeği.” Tahta bloktan bir bıçak çekerek cevap verdim, hâlâ o kıvılcımı bastırmaya çalışıyordum.

O, sanki arkamdan bakmaya çalışıyormuş gibi yana eğildi. “Bizim için yemek mi yapıyorsun?”

“Evet.”

“Yemek yapmayı biliyor musun?”

“Evet.”

“Bana tavuk *nugget* vermeye kalkmazsın, değil mi?”

“Hayır. Sadece kendim yetiştirdiğim, doğadan topladığım ya da avlayıp kestiğim şeyleri servis ederim.”

“Ciddi misin?”

Onun yüz ifadesine gülerek cevap verdim: “Hayır, ciddi değilim. Bu bir şakaydı.”

“Seninle bunu asla anlayamıyorum.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Bu kesinlikle bir şey.” Winnie bana gözücuyla bakıp gülümserken eldivenlerini çıkardı ve montunun cebine tıktı. “Akşam yemeği için teşekkür ederim.”

O küçük gülümseme bile beni anlık olarak karşılık veremez hale getirdi. Onun bu açık samimiyetini tehlikeye atacak bir şey söylemek ya da yapmak istemedim. Bu yüzden gereksiz yere ellerimi bir havluyla kurularken onun montunu, şapkasını ve atkısını çıkarıp hepsini bir taburenin arkasına asmasını izledim.

Ancak benim sessizliğime rağmen gülümsemesi soldu, gözleri daraldı ve birkaç kez gözlerime bakıp hemen uzaklaştı. “Ne?”

Havluyu bir kenara koydum. “Ne?”

“Yüzümde bir şey mi var?” Burnunu sildi.

“Hayır.” Mantarları lavaboya aldım. Yıkarken başparmaklarımla üzerlerindeki toprağı ovuşturdum. “Eğer olsaydı, söylerdim.”

“Çünkü tüm kusurlar derhal düzeltilmeli, değil mi?”

Sorunun bir şaka amacıyla mı yoksa ciddi bir cevap bekleyerek mi söylendiğini anlamak zordu. Onu bir an inceledim ve ikisinin de olabileceğine karar verdim. “Eğer yüzümde bir şey olsaydı, bana söylenmesini isterdim.”

“Utandırıcı bile olsa mı?”

“Gerçek genellikle utandırıcıdır. Yalanla avutulmak yerine gerçek yüzünden utanmayı tercih ederim.”

“Vay. İlginç.” Winnie yavaşça başını salladı, bakışları odaklanmayı bıraktı ve düşüncelere daldı.

Görünüşe göre kendimle ilgili büyüleyici bir sırrı açığa çıkarmıştım ve bu sır ciddi bir değerlendirme gerektiriyordu.

Musluğu kapatıp mantarları kesme tahtasına koydum, Winnie’ye gizlice bakarak neye daldığını anlamaya çalıştım. Ayakta hafifçe sallanıyordu.

Ona ne düşündüğünü ya da iyi olup olmadığını sormak istedim.

Bunun yerine, “Otur,” dedim.

Başını sertçe salladı, gözlerini kırıştırdı ve tekrar bana odaklandı. “Ne?”

“Şarap var. İstersen.” Kışlık kıyafetlerini astığı tabureyi işaret ederek daha yumuşak bir sesle tekrarlardım: “Otur.”

“Hayır, şarap istemem. En azından bu gece.” Winnie tabureye otururken bir elini boynunun hemen altına doğru kaldırdı, başını sağa eğerek üst sırtını ovaladı. “Zaten çok yorgunum.”

Gözlerinin altındaki halkaları ve parmaklarını kürekkemiğinin arasına bastırışını inceledim. “Sırtın mı ağrıyor?”

“Biraz. Tüm gün ayakta durdum.” Ağzını kapatmak için elini kaldırarak esnedi. “Ama önemli değil.”

“Şey, acaba...” Ona masaj yapmayı teklif etmek istedim.

Ama aynı zamanda bunu teklif etmek istemedim.

Videoları çekerken Winnie’ye dokunmak, her birimizin bu “en iyi arkadaşlar” kurgusundaki rolümüzü oynadığı anlarda, anlaşmamızın açıkça tanımlanmış bir parçasıydı. Kayıttan önce başlayan ve kayıt bittiğinde sona eren düzenli kurallar ve zaman sınırları, hayati sınırlar yaratıyordu. Çekim sırasında benden ne beklendiğini ve neye izin verildiğini biliyordum. Ama şu anda durum farklıydı.

Sözümü tamamlamayınca bakışları üzerimde dolaştı. “Ne?”

“Yok bir şey.”

“Tamaam.” Winnie’nin parmakları kucığına düştü, dikkati benim ellerime ve doğradığım mantarlara kaydı. “O zaman düşüncelerini söyle. Açık açık konuş.”

“Videolar hakkında.” Kendime bıçağı dikkatli kullanmam gerektiğini hatırlattım.

“Evet. Videolar. Meydan okumalar. Hepsi.”

Videoları savunmak için zihnimde plan yapmaya çok az vaktim olmuştu, yalnızca duşta birkaç dakikam vardı. Sonunda, onun ikilemini kendi sorunum gibi ele alıp mantık akışını takip etmeye karar verdim. Bu akışın varacağı nihai yer ise tamamen Winnie’ye bağlı olacaktı.

Boğazımı temizleyerek mantarları doğramayı bıraktım ve bıçağı bir kenara koydum. “Bu basit bir soru değil. Düşünmekte ve konuya bu kadar dikkat göstermekle haklısın. Bu, bütünlüğüne değer verdiğini gösteriyor. Aynı şekilde, hiç tanımadığın, asla ta-

nışmayacağına insanlara, yani bu konuşma için ‘potansiyel kitlen’ dediğimiz kişilere derinden önem veriyorsun.” Sözler, istediğinden çok daha beceriksiz bir şekilde dile geldi ama genel niyetim doğrudu.

Ben konuşurken Winnie dirseğini tezgâha koyup yanağını avucuna yasladı, yüzü bana dönüktü.

“Asıl sorguladığın sorunun, amacın aracı haklı çıkarıp çıkarmadığı olduğuna inanıyorum. Aşırı durumlar hariç, çoğu durumda, amacın aracı haklı çıkaramayacağına inanıyorum. Daha fazla takipçi kazanarak iyi bir işe ulaşmak, öğrenci kredilerini ödemek, insanları motive etmek ya da onlara yardım etmek gibi hedeflere dair tüm savlar, bence, alakasız.”

İfadesi biraz dalgın göründü, dudaklarında yavaşça yumuşak bir gülümseme belirdi. Yeniden bıçağı elime alıp kaşımı kaldırdım, dikkatim mantarlar ve Winnie arasında bölünmüştü. Yüzünde bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim. Bu... Dikkat dağıtıcıydı.

“Bu da... Şey... Beni yeni içeriklere karşı argümanlara getiriyor.”

“Bana yeni içeriklerin neden kötü bir fikir olduğunu mu söyleyeceksin?” diye sordu.

“Doğru. Kendinden şüphe duymadan ileriye yönelik bir yol belirlemeye dair en iyi yöntemin, öncelikle mevcut yolumun neden yanlış olabileceğini ve buna karşı tüm argümanları düşünmek olduğunu görüyorum. Bazen mevcut yolum yanlış olur ve ayarlamalar yapmam gerekir. Bazen de yanlış değildir ve planladığım gibi devam ederim. Ve bazen hiçbir doğru cevap yoktur; o durumda, mevcut tüm alternatifler arasında en az zararlı olan yolu izlemek zorunda kalırım.”

“Bu mantıklı.” Başını salladı.

“Bunu yapmak, aynı zamanda, benim –senin de önerdiğin gibi– bir konuyu fazla düşünüp düşünmediğimi anlamamı sağlıyor. Eğer önerdiğim yolun karşısındaki argümanlar önemsiz,

gereksiz, hayali veya etkisizse, planlarımı haklı çıkarmak için kendimi zorlamama gerek yok. Sadece devam ederim.”

Yavaşça göz kırptı, bakışları ağızma, sonra boynuma kaydı. Gülümsemesi büyüdü ve başını hafifçe yana eğdi. “Düşünme şeklin hoşuma gidiyor.”

Kaskatı kesildim. “Winnie. Ne yapıyorsun?”

“Ne?” Yumuşak gülümsemesi devam etti, gözlerindeki tanımlanamaz ama büyüleyici bakış da öyle.

Hareketlerim durdu. Gözlerimi kıstım. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Nasıl?”

Dudaklarımı yaladım, umutlarımı ele vermeyen bir açıklama bulamıyordum. “Sanki... Uykulu ve mutluymuşsun gibi bakıyorsun.” Kaba bir tanım ama yine de geçerliydi.

“Ah!” Dikleşti, sonra güldü. Yanaklarına tatlı bir kızarıklık yayıldı. “Üzgünüm. Ben... Bu sadece...” Yine güldü, parmaklarını alnına götürdü. “Seni hiç bu kadar çok ve rahat konuşurken duymamıştım. Çok...” Bana bakarak devam etti, “Dinlemesi gerçekten ilginç birisin. Yani... Dinlemek ilginç.”

“Ah.” Zihnimi övdü ama beklediğimden farklı bir şekilde etki etti. “Teşekkür ederim.” *İlginç olduğumu mu düşünüyor? Kendimi daha dik, daha uzun dururken buldum.*

“Teşekkür etme,” diye takıldı. “Bu bir iltifat değil, gerçek”

“Ah, evet. Doğru.” Şu anki istemsiz gülümsememin bakışımı sertleştirme çabamı mahvettiğine emindim. Ona sırtımı dönüp gereksiz yere bifteklerin iç sıcaklığını kontrol ettim. Beklendiği gibi hâlâ on dakikaya ihtiyaçları vardı. *Ne diyordum?*

“Videoları yapmamın aleyhindeki argümanların gereksiz olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ah, evet! “Ben... Hayır. Yani, bilmiyorum. Bu bana bağılı değil, sana bağılı. Benim gördüğüm kadarıyla, aleyhteki argümanlar şöyle özetlenebilir: Hesaplarının odak noktasından bağımsız içerikler çekmek ve yüklemek –özellikle yeni takipçiler kazanmak amacıyla– bu ek içerik videolarının hangi konuları kapsadığı fark etmeksizin samimiyetsizdir.”

“Evet. Kesinlikle. Katılıyorum. Sorun tam olarak bu.” Sözlere, tezgâhın üzerine vuran eliyle kesildi. “Bunu doğru şekilde ifade edebildiğimi hiç hissetmedim. Kimse kendi açımdan durumu açıklamaya çalıştığında beni anlayamadı.”

Zaman kazanmaya çalışarak folyonun etrafını bifteklere daha sıkıca sardım. İlginç olduğumu düşünüyordu. İlginç olmaya devam etmeliydim. “Bu tartışma bağlamında hesaplarının orijinal odak noktasına ‘yaratıcı vizyonun’ diyeceğiz ve nedenini birazdan açıklayacağım.”

“Tamam, kulağa güzel geliyor,” dedi, sesi yumuşak ve neşeliydi, bu da bende beklenmedik ve ani bir tepkiye yol açtı. Sesine bayılıyordum.

Ona arkamı döndüm. Düşünmek ve konuşmak, görüş alanımı bulandırmadığında daha basit işlerdi. “Herhangi bir şey yaratan herkes için –ister STEM videoları, ister kitaplar, filmler, resimler olsun– yaratıcıyla izleyici arasında her zaman bir gerilim vardır. Bu gerilim, bizim izleyicinin ne istediğini düşündüğümüz, izleyicinin ne istediğini düşündüğü ve bizim orijinal yaratıcı vizyonumuz arasındaki farktan kaynaklanır.”

Buzdolabına yürüyerek tereyağını aldım. “Benim inancıma göre, her şeyden önce, karar verirken yaratıcı vizyona en fazla ağırlık verilmelidir. Hepimiz hem bilinçli hem de bilinçsiz arzular tarafından yönlendiriliyoruz. Mevcut ve potansiyel izleyicin, bir şeyi istediklerini iddia edebilirler ama gerçekte bilinçaltları başka bir şeyi istemektedir. Mutlu bir son istediklerini söyleye-

bılırler ama aslında trajik bir hikâye arzuluyorlardır ya da tam tersidir ve sen onların istediğini vermeye çalıştığında tatminsiz kalırlar.”

“Yani, demek istediğin şu: İnsanlar ne istediklerini bilmiyor.” Kuru bir tonla söylediği bu sözler yüzümde bir gülümseme oluşturdu.

“Tam olarak değil,” dedim, genellemesi ve bunu ifade ediş tarzı beni eğlendirmişti. “İnsanlar *bazen* ne istediklerini bilir. Ve bunu bildiklerinde bile, bilinçli ve bilinçaltı arzuları uyumlu olduğunda dahi, istedikleri şeyle ihtiyaç duydukları şey aynı hizada olmayabilir.”

“Anladım...”

“Bu yüzden, eğer insanları mutlu etmeye çalışırsan ya da onların istediklerini düşündüğün şeyi, onların kendilerinin istediklerini düşündükleri şeyi ya da ihtiyaç duyduklarını düşündüğün şeyi sunmaya çalışırsan asla başarılı olamazsın. Yaratıcı bir kişi için imkânsız olan tek hedef, tüm izleyicilerini memnun etmektir. Dolayısıyla, öncelikle ve her zaman kendi vizyonuna sadık kalmak daha iyidir.”

“Yani, ek içerikleri paylaşmamam ve orijinal yaratıcı vizyona bağlı kalmam gerektiğini söylüyorsun,” dedi Winnie. Sesi duyulur derecede hayal kırıklığı doluydu.

“Hayır. Bu kadar karamsar olma, henüz bitirmedim. Söylediğim gibi, bu basit bir mesele değil.”

“Tanrım, Byron. Lütfen artık beni bu işkenceden kurtar ve ne yapmam gerektiğini söyle! Kafanın neden bu kadar büyük olduğunu anlıyorum. Bir de ben kendimi fazla düşünen biri sanıyordum.”

Gülerek başımı salladım. O –tek kelimeyle– sevimliydi. Düşünmeden omzumun üzerinden ona baktım. Bakmamalıydım.

Dirseği hâlâ tezgâhın üzerinde, yanağı hâlâ avucunda dinlenirken Winnie'nin tarçın rengi gözleri kocaman ve parlaktı; yüzünü süsleyen alaycı gülümsemesiyle daha da vurgulanıyordu. Nefesim kesildi. O kadar güzeldi ki bu güzelliği beni delip geçmişti.

“Ne oldu?” Gözleri hafifçe kısılrken gülümsemesi genişledi. “Bir şey mi var?”

“Şey...” Gözlerimi kaçırdım ve elimde açmaya çalıştığım bir tereyağı çubuğu olduğunu fark ettim. *Neden tereyağı var elimde?* Tereyağıyla ilgili hiçbir şey ilginç değil. *İlginç ol.*

“Mantarları ben doğramaya devam edeyim mi?” diye sordu.

Mantarlar.

“Ş-şey, tabii.” Bir tava almak için eğilirken kendi beceriksizliğim yüzünden dişlerimi sıktım. Bir yazar olup bir hatip olmamın bir nedeni vardı. Gerçek insanları gözlemleyip yalnızca kurgusal olanlarla iletişim kurmamın da.

Bir tabure yerde sürüklendi. Bir an sonra, mutfak adasının etrafında yürüyerek arkamda durduğunu hissettim. “İzleyicilerimi –potansiyel ya da mevcut– mutlu etmeye odaklanmamalı, kendi orijinal yaratıcı vizyonuma sadık kalmalıyım,” dedi, özetinden dolayı minnettardım.

“Doğru.” Ocağın düğmesini çevirip çakmağın tıklamasını bekledim, ardından gaz alev aldı. “Ve dahası, inanıyorum ki izleyicin seni bulacaktır. Ve onlara en büyük mutluluğu kendi kendine sadık kalarak yaşatacaksın.”

“Mantarları ince mi dilimleyeyim?”

“Hayır. Kabaca doğraman yeterli.” Derin bir nefes alarak tereyağını doğru sıcaklıkta eritmeye odaklandım.

“Benim orijinal vizyonum, FeTeMM videoları yapmaktır; bu konularda ilgilenen herkese yardımcı olmak, bir kaynak ol-

mak, faydalı olmak. Ama aynı zamanda, kızlara ve kadınlara FeTeMM'e ilgi duymanın –Amelia'nın dediği gibi– onlara mahsus olmadığını gösterebileceğimi ummuştum.”

“Takdire şayan bir vizyon.” Tereyağını ahşap bir kaşıkla karıştırarak son ve en önemli düşünceme odaklandım. “Bununla birlikte şunu sorardım: Ek içerik paylaşmak orijinal vizyonundan sapmaya mı yol açıyor? Vizyonunun doğası o kadar katı mı ki yeni içerik niyetini seyretilip onu daha az etkili veya tamamen etkisiz hale getirecek? Yoksa yeni içerik, yaratıcı vizyonuna katkıda bulunuyor ve onu geliştiriyor mu?”

Onu görmeyi bekleyerek omzumun üzerinden baktım. Sırtı bana dönüktü ve tamamen mantar doğramaya odaklanmış görünüyordu. Bu uzun soluklu mantık ve akıl yürütme keşfinin yardımcı olup olmadığını ve hâlâ ilginç kalıp kalmadığını merak ettim. Tereyağını tamamen eritirken ona bir anlık sessiz düşünme fırsatı verdim ve onun görüldüğü andan itibaren her anı geri sarıp tekrar tekrar kafamda oynattım.

Sonunda beni anımsamalarımın içinden çekerek, “Hayır. Sapmıyor,” dedi ve elindeki kesme tahtasında kabaca doğranmış mantarlarla dirseğimin yanma yerleşti.

Alanımı işgal etmişti. Bir nefes aldım, tuttum ama hareket etmedim.

“Telefonla konuştuğumuzda bana katılmaman doğrudu ve senin bakış açını şimdi anlıyorum. Ek videolar FeTeMM videolarımdan sapmıyor çünkü Amelia'nın orijinal argümanı hâlâ geçerli. FeTeMM dışında ilgi alanlarımın olması, beni daha az bilim insanı ya da mühendis yapmaz, sadece beni daha insana yakın, daha gerçek ve daha ilişkilendirilebilir kılar. Ve bu, kadınlara FeTeMM konularının ve kariyerlerinin onlar için de erişilebilir olduğunu gösterme noktasında, orijinal yaratıcı vizyonumu gerçekleştiriyor. Bu alanlarda ciddiye alınabilmek için

kim olduklarını gizlemeleri ya da değiştirmeleri gerekmediğini gösteriyor.”

Sormadan mantarları tahtadan aldı ve bekleyen tavaya yerleştirdi. Görev tamamlandığında başını kaldırıp bakışlarını yakalayarak o kr edici glşlerinden biriyle beni çaresizliğe mahkûm etti.

“Yardım ettiğin için teşekkür ederim, Byron.”

Sözleri yumuşak ve samimiydi, bastırmaya çalıştığım o kıvılcım, kaburgalarımın altından sert bir şekilde vurdu; alev oksijen topluyor, ciğerlerimi çevreleyip işgal ediyordu. O kadar harikaydı ki. Hiç kimse bu kadını ve onun iyiliğini, hırsını, zekâsını ve dürüstlüğünü hak etmiyordu. Tek bir ruh bile.

“Hiçbir şey yapmadım,” dedim. Sesim, boğazımın sıkışan ağrısı arasında boğulurken gözlerimi onunkilerden ayırdım.

“Ha! Hiçbir şey yapmadığını söylüyor,” dedi ve bir adım geri çekilip kalçasını tezgâha yasladı; dikkatinin ağırlığı kaçınılmazdı. “Bu arada, Amelia ile her şeyi yazdığımızdan beri, bu plan konusunda kendimi ilk defa şu an tamamen emin hissediyorum. Hissediyorum ki, evet, doğru şeyi yapıyorum. İşe yaramazsa bile en azından doğru şeyi yaptığımı biliyorum.” Winnie, omzumu hafifçe iterek ekledi: “Cidden, teşekkür ederim. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ve sanırım bu konuda kararsız olmamın beni ne kadar strese soktuğunun farkında bile değildim.”

Tahta kaşığını kullanarak tereyağını dağıtırkenvgsn umursamaz bir tavırla geçiştirdim; bunun hoşuma gitmesinden fazla hoşlanmamıştım.

Kızarmış mantarların çıtırtısı ve kokusu, kutsal bir suskunluk anında daha da belirginleşti. Onunla konuşmak güzeldi. Onunla yemek yapmak da güzeldi. Ama Winnie’nin yanında olmayı nadiren istememin mükemmel bir nedeni vardı: Onun yanında geçirdiğim her an –zellikle şimdi olduğu gibi, herhangi bir rol ya

da gereklilikten bağımsız anlar– sonrasında onsuz geçecek anları düşünmekten kaçınılmaz şekilde korkmama neden oluyordu.

Ocakları kapatıp fırının üstündeki saate baktım. Akşam yemeği dört dakika içinde hazır olacaktı, yarım saat içinde yemek bitmiş olurdu, yaklaşık yirmi dakika sonra o gidecekti. Sadece bir saatim kaldı...

Yaklaştı. Yakınlığı dikkatimi çekti.

“Hey, yani, az önceki konuşmamızı hatırlıyor musun?” dedi, sesi neredeyse fısıldar gibiydi. “Yüzümde bir şey olursa bilmek isterim,’ demiştin ya?”

Elimi çeneme kaldırıp, ağzımın köşelerini ovuşturdum. “Yüzümde bir şey mi var?”

“Hayır, sadece, şurada bir şey var.”

Winnie’nin parmakları omzumda yeniden belirdi. Avucunun sıcaklığı tişörtümün altından tenime ulaşırken, beni yerimde tutacak sıcaklığı orada kaldı. Diğer eli boynuma doğru ilerlerken gözleri ve parmağı çenemin altındaki bir noktaya odaklandı.

“Şurada biraz peçete var.” Benimle ocağın arasında kalan dar alana sıkışırken dişlerinin arasından bir nefes aldı.

“Ah. Tıraş olurken kendini mi kestir? Çeneni yukarı kaldır.”

“Kestim.” Tahta kaşığı bir elimde tutmaya devam ediyordum, yakınlığı ve dokunuşuyla donup kalmıştım. “Hâlâ kanıyor mu?”

“Yalnızca birazcık. Ah, keşke peçeteyi orada bırakmış olsaydım. Antibiyotik merhemim var mı?”

Ayaklarım ve bacaklarım işe yaramaz halde geriye doğru yaslanıp ona bakmaya çalıştım, içimdeki kıvılcım yeniden alevlendi. O kadar yakındı.

“Bir şey olmaz.”

Boynumdaki eli uzun süre orada kaldı, gözleri benimkine yükseldi. “Biliyorum ama...” Winnie derin bir nefes aldı, kirpikleri titredi. “Aman Tanrım, Byron. Ne tür bir tıraş sonrası losyonu kullanıyorsun? Kevin Klein’in Effortless Subjugation’ı mı?”

“Calvin Klein mi?” Kaşığı tutmayan elim bir noktada beline gitmiş olmalıydı. Şimdi nereye yerleştiğini fark ettiğimde onu daha da yaklaştırıyordu.

“Demek istediğim buydu, değil mi?”

“Hayır,” diye fısıldadım, yüzündeki her detayı hafızama kazımaya çalışarak. O kadar yakındı ki, daha önce video çekimi dışında hiç böyle olmamıştık. “Kevin Klein’ dedin.”

“Ah. O zaman Calvin Klein’in Brain Malfunction’ı olmalı,” diye fısıldadı, çenesini iki-üç santim kadar kaldırarak, ama o iki-üç santim her şeydi. Kesinlikle her şeydi. İçimde kabaran sert bir umut dalgası beni keskin bir bıçak gibi delip geçti. Gözlerim kocaman açıldı, o ise ağzıma bakıyordu ve Tanrım, acaba o...

“Vay! Hey... Özür dilerim!” Jeff’in sesi, yaratılışın ve varoluşun karatahtasında gezinen tırnaklar gibi anı işgal etti, umudu alıp yerine kederi bıraktı.

“Jeffrey.” Adını söylerken içimde kabaran öfkeye denk düşen bir hınç, her hecede kendini belli etmişti. Gözlerimi kapattım, bir anlık bir duraklamaya ihtiyacım vardı, keşke şu anda durduğu yerin tam altına, ardında kan kokusuna susamış dev timsahlar bulunan bir tuzak kapısı yerleştirmiş olsaydım. Belki de kafalarına lazer ışınları da yerleştirilmiş olurdu.

“Üzgünüm. Özür dileriz.” Üzgün gibi sesleniyordu, bu da onun Winnie’yi henüz fark etmediği anlamına geliyordu.

Beline yerleştirdiğim parmaklarım onu daha sıkı tutuyordu ama ayakları üzerinde hafifçe kıpırdandığını hissettim. Belki de onu görmezse giderdi ve biz de hiç kesintiye uğramamış gibi davranabilirdik. O anımıza geri dönebilirdik.

“Birini beklediğini bilm... Dur...”

Nefesimi tuttum. *Hayır, hayır, hayır.*

“Winnie?”

Dalkavuk, sinsi pislik.

BÖLÜM 14

WINNIE

“**Ş**u anda çekim mi yapıyorsunuz?” Jeff öylesine şaşkıncı ki bu şaşkınlığı –hayır, sadece varlığı bile– insanı gerçeklikle dolu buz gibi bir su kovaına maruz kalmış gibi hissettiriyordu.

Byron’ın omzunun üzerinden bakarken Lucy’nin şu anda boynunu bir sağa bir sola çeviren Jeff’in yanında durduğunu gördüm. Jeff odayı tarıyordu, muhtemelen telefonumu ya da bir kayıt cihazını arıyordu.

Keşke yer yarılrsa da içine girsem.

Az önce Byron’la flört mü ediyordum? Tam bir aptal gibi davranıp onu öpmeye mi kalkışıyordum? Bu gerçekten ben miydim? Ve bu, bana hoşlandığını ama bunun büyük bir mesele olmadığını, benden bir şey istemediğini ve özellikle de benden hoşlanmak istemediğini söyleyen Byron mıydı? O Byron mı?

Neyse ki biri lafımızı bölmüştü.

Utançla gelen ani bir farkındalık dalgasıyla ellerimi Byron’ın omuzlarından çektim, yumruk yapıp aramızdaki mesafeyi artırmaya çalıştım. Ancak aramıza mesafe koyamıyordum. Fırın he-

men arkamdaydı, Byron'ın heybetli bedeni ise tam önümdeydi.

Kendimi bu duruma –hem de bilerek– saniyeler önce sokmuştum. O kadar doğal bir şey gibi görünmüştü ki.

Ne yaptın Winnie? . . . BYRON MI!

Kısa bir süre öncesine kadar beni sürekli eleştiren, işimle ilgili alaycı düşüncelerini kendine saklayamayan Byron mı? Hormonlarım, bir akşamlık aşırı keyifli sohbetin onun altı yıllık bakışlarını ve işnelemelerini geçersiz kılmadığını fark edememişti. Sürekli yargılandığım bir evde büyümüştüm; insan, bedenimin böyle ihanet etmeyeceğini düşünürdü.

“Bir video mu çektik? Yoksa...” Jeff sesini alçaltmıştı, hâlâ bizi sarılmaya iten şeyin bir çekim olduğunu varsayarak çekimi neyle yaptığımızı bulmaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedi Byron. Bana bakmıyordu, bakışlarını başımın tam üzerinden bir noktaya odaklamıştı. Yavaşça Jeff ve Lucy'ye döndü, ben ise yüzümü kapatma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

Şimdi yanımda duran Byron'ın bir eli mantarları karıştırdığı kaşığı tutarken diğer eli hâlâ üzerimdeydi; biraz daha aşağı kayarak belime doğru dolanıyordu. Byron'ın kolu sırtıma sarılmıştı, avucunun sıcaklığı midemde gizemli etkiler yaratırken uzun parmakları belimde kıvrılıyordu.

Bu arada Jeff, gözlerini kalçama dikmiş, yakınlığımızı analiz ediyor ve değerlendiriyor gibi görünüyordu. Yanaklarımın alev alev yandığını hissederken ağzımı açtım; belki de, *bu görüldüğü gibi bir şey değil*, gibi bir şeyler söylemek için.

Ama tam olarak görüldüğü gibiydi. Beynim, onların neyin ortasına denk geldiklerini yalan söylemeden ya da fazla itiraf etmeden açıklamanın bir yolunu bulamıyordu. Ve beynim ne düşünüyordu ki? *Beyninle düşünmüyordun, Winnie. Biyolojinle düşünüyordun.*

Jeff'in bakışları ikimiz arasında gidip geldi ve onun komik şekilde şaşkın kaş çatışının ya da Lucy'nin eğlenmiş gülümsemesinin altında kıvranmamaya çalıştım.

Jeff öne doğru bir adım attı, genellikle arkadaşça olan ifadesinin ardında sert bir hava belirmişti. "Peki o zaman ne yapıy..."

"Haydi, J." Lucy söze girerek kolunu tuttu ve onu salona doğru çekmeye çalıştı. "Arkadaşlarına biraz mahremiyet verelim."

Jeff kımıldamadı; kaşları daha da çatılırken Lucy'nin elini silkeledi. İfadesi karışıklıktan endişeye döndü ve bakışları benimkine odaklandı.

"Gitmemizi ister misin, Winnie?" diye sordu.

Byron'ın parmakları hafifçe kasıldı ama hiçbir şey söylemedi. Ancak Byron'ın uzun zamandır birlikte yaşadığı arkadaşına yönelttiği yoğun bakışı hissettim; bu, bir kamp ateşinden yayılan sıcaklığı hatırlatıyordu.

Gitmelerini istiyor muydum? *Evet. Evet, istiyordum.* Hem de olabildiğince çabuk.

Ama bu isteğimi kaba olmadan iletme için derin, sakinleştirici bir nefes alıp Byron'ın kollarından çıkmam gerekiyordu ki düşünmeye başlayabileyim... Ve tam da öyle yaptım.

Yüzüme dostane bir gülümseme yapıştırarak arkamdaki uzun, esmer ve yakışıklı adamdan bir adım daha uzaklaştım ve mutfak adasına doğru geçtim. Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğinden kesme tahtasını aldım.

"Kalabilirsiniz ya da gidebilirsiniz, size kalmış." Tarif edilemez bir rahatlamayla, sesimin çoğunlukla normal çıktığını fark ettim. Üstüne bir de omuz silktim, aralarında göz gezdirirken kesme tahtasını durulamak için musluğu açtım. "Biz, az sonra yemek yiyeceğiz. Siz yediniz mi?"

Konuşurken Jeff bir adım daha atarak mutfak adasının ucuna, tam karşıma geldi. Aramızda ise lavabo ve tezgâh uzanıyordu. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi, alnında hâlâ endişenin izi vardı.

“Kalabiliriz...”

Byron, “Onlar için yeterli yemek yok,” diyerek nezaket ve normalliğe yönelik çabamı kısa bir şekilde kesti. “Muhtemelen başka planları vardır. Burada değil.”

Dudaklarımı dişlerimin arasına alıp gözlerimi kısa bir an için kapatarak aklımı toparlamaya çalıştım ve Byron’ın kabalığına karşı içimdeki olumsuz tepkimi bastırmaya uğraştım. *Neden nazik olamıyor ki?*

Gözlerimi açtığımda Lucy’nin bakışlarıyla karşılaştım. Kahkahasını tutmaya çalışıyor gibiydi. Hızlı bir şekilde anlayışlı bir bakışma yaşadık. Anlaşılan Lucy ve Byron yabancı değildi ve neyse ki Byron’ın davranışını kırıcı bulmuyordu.

“Hadi gidelim.” Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken dudaklarına hafif bir gülümseme yerleşti. Erkek arkadaşının sırtına elini koyarak onu oturma odasına doğru itti. “Benim eve giderken bir şeyler alırsınız.”

Jeff ayaklarını sürüyerek yürüdü, dikkatini arkamdaki bir yere çevirip kaşlarını çatı. Muhtemelen büyük adamla bakışıyorlardı. Kızgınlık, mahcubiyetimin üzerine çıktı ve Lucy’ye giderken kısa bir şekilde minnettarlığımı ifade eden bir baş hareketi yaptım. Kesme tahtasımı hırsla yıkamaya başladım.

Jeff’in sorunu neydi ki? Ne olmuş bizi samimi bir şekilde görmüşse? Bu, onu neden ilgilendiriyordu?

“Sen... İyi misin?”

Hafif bir homurtu çıkardım. Yalan söylemek istemiyordum ama son birkaç dakikayla ya da öncesinde yaptığım aptallıklarla

İlgili düşüncelerimi ya da hislerimi de konuşmak istemiyordum. Belki Byron da bu yüzden homurdanıyordu: Hem yalanlardan hem de gerçeklerden kaçınmak için.

Arkamda durduğunu, bana baktığını hissediyordum; ben ise kesme tahtasını gereksiz yere temizlemeye devam ediyordum. Yeniden utanç gözlerimi bulandırdı ve özür dilemeli miyim diye düşündüm.

Onun alanını ihlal eden, ocakla arasma giren, ona dokunan ve bir öpücük için çenemi kaldıran bendim. Vücudumun mantıksız ve istenmeyen tepkisini suçlamaktan başka bir bahanem yoktu. Ama ne diyebilirdim ki?

Üzgünüm. Neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Sana dokunmak istememem gerekiyor ama bir şekilde ellerim istiyor. Seni öpmek istememem gerekiyor ama bir şekilde dudaklarım istiyor. Bunların herhangi birini ya da hepsini itiraf etmek, ona fazla güç verecekmiş gibi hissediyordum.

Jeff'e hislerimden bahsetme hatasını yapmıştım ve bak nereye geldim.

"Win..."

"Akşam yemeği hazır mı?" Musluğu kapattım ve ıslak elimle alnımı sildim. "Açlıktan ölüyorum."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Byron'ın boğazını temizleme sesi geldi. "Evet. Sanırım hazır."

"Bana tabakların ve çatal bıçakların yerini göster. Masayı ben hazırlarım." Kesme tahtasını tezgâha bırakıp bir bulaşık bezi aldım ve lavabonun etrafındaki su damlalarını sildim. "Bir de havlu var mı? Bunu kurularım."

Ben masayı kurarken Byron tabaklarımızı yemekle doldurdu. Onun geniş yemek odasında buluştuk ve yemek yedik; ben masanın başında, o ise sağımdaydı. Bu durum biraz Disney'in *Güzel ve Çirkin* filmindeki o sahneye benziyordu ama çatal bıçak takımı dans etmiyor, tabaklar şarkı söylemiyordu.

O kırmızı şarap içti, ben ise su. Bifteklerin baharatının ne kadar güzel olduğuna dair yorum yaptım, Byron ise mantarların ne kadar mükemmel doğrandığı hakkında bir şeyler söyledi. Küçük gülümsemeler paylaştık ve benim tuhaf davranışlarımdan kaynaklanan tüm o garipliğin unutulmuş olmasını umdum.

Ama sonra, yemek yerken aramızda geçen kısa bir sessizlikte, Byron tabağındaki yemeği ittirirken, "O adamı neden seviyorsun ki?" dedi.

"O adam mı?" Yüzümü buruşturdum, onu hafifçe tiye alarak. "Jeff'i mi diyorsun? Son altı yıldır oda arkadaşın olan Jeff?"

"Evet. Onu bir süredir seviyorsun."

Çatalım havada durdu ve başıboş bir mantar tabağıma düştü. "Sana bunu mu söyledi?"

İşte bu. İşte bu yüzden, biri hakkında tamamen emin olup duygularının karşılıklı olduğundan yüzde yüz emin olana kadar kimseye bir şey itiraf etmek asla iyi bir fikir değildir. Jeff'e inanmıyordum.

"Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Ama bana bariz geldi."

"Gerçekten mi?" Kalbim suçlulukla sızladı ve çatalıma takılı mantarları ağızıma attım. Çiğneyip yuttuktan sonra ekledim: "Bariz olduğumu düşünmemiştim."

"Değildin." Bir an beni inceliyormuş gibi göründü. "Ve yanlış bir şey yapmadın."

Ona sorgulayıcı bir bakış attım. "Uzun süreli, ciddi bir ilişki içinde olan birini sevmek yanlış değil mi?"

“Değil.”

“Ne kadar da eminsin.” Bu kez mantarları çatalımla toplayarak değil, birkaçını birden batırarak aldım.

“Onların ilişkisine zarar vermek için bir şey yaptın mı?”

“Hayır.”

“İşte, mesele bu.”

Çatalımı masaya bıraktım. “Ama ben...”

“Neden kendin hakkında kötü düşünmekte bu kadar kararsısın?”

Bu soru beni daha dik oturmaya ve onu daha dikkatlice incelemeye itti. Sinirli görünüyordu.

“Ne? Hayır, öyle değilim.”

“Evet, öylesin. Bu yüzden hak ettiğinden daha azını kabul ediyorsun.”

Homurdandım –homurtu sanatını tamamen benimsemeye karar verdim– ve elimi havada salladım, soruları beni hem kızdırmış hem de bunaltmıştı.

“Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum.”

“Peki, o zaman bana Jeff’i neden bu kadar uzun süredir sevdiğini söyle, bariz olan dışında.”

Bıçağımla bifteğimi keserek bakışlarından kaçındım. “Bariz olan neymiş?” “Her zaman oldukça yakışıklı ve fit biri olmuştur.”

Bifteğimden bir lokma alarak –ki bu oldukça lezzetliydi– sorusuna en iyi nasıl cevap vereceğimi düşündüm ve Byron’ın hâlâ tabağından hiçbir şey yemediğini fark ettim. “Sanırım o yakışıklı ve fit biri.”

Bana o bildik, inanmaz bir bakış attı.

Bu yüzden sordum, “Ne var?”

“Bunu sanki onun vücudu ve yüzü –fiziksel çekiciliği– onu sevmenin hiçbir parçası değilmiş gibi söylüyorsun.”

“Muhtemelen öyle olmuştur. Eminim bir noktada onun yakışıklı olduğunu, güzel bir gülüşü olduğunu fark etmişimdir ama onu bu kadar çok sevmeme sebebim bu değildi ya da onu bu kadar uzun süre sevmiş olmamın sebebi bu değildi. Neden? Bana sadece çok güzel kadınlardan mı hoşlandığını mı söylüyorsun?”

“Evet.”

Şaşkın bir kahkaha patladı benden. Omzuna hafifçe vurdum. Gözlerini indirdi ve dudaklarında isteksiz –ya da belki utangaç– bir gülümseme belirdi.

“Byron Visser, yüzeysel olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.” Şarabından bir yudum aldı, dudaklarını yaladı ve sonra kadehinden daha büyük bir yudum aldı.

“Ama hadi. Sadece fiziksel özelliklerden daha fazlasına çekilmiş olmalısın.”

Gözlerini kaldırdı, yüzümde hızla göz gezdirdi, sonra tabağına baktı. Boğazını temizledi. “Tabii ki. Ama yüz –ve vücut, ses tonu, nasıl konuştuğu, nasıl hareket ettiği, nasıl güldüğü– kesinlikle büyük bir kısmını oluşturuyor.”

Ses, hareket ve kahkahanın dışsal özellikler olmayabileceğini işaret etmeye hazırlanıyordum ki, o tekrar sordu: “Peki ya ne? *Jeffrey*’e bu kadar kapılmana sebep olan şey ne?” Şarabından bir yudum daha aldı.

Onun tonundaki alaycı ipucunu görmezden geldim, bifteğimden bir lokma alarak oyalandım, ardından suyla yuttum, çatalımı tabağa bıraktım ve sandalyeme yaslandım.

“Açıklaması zor mu?”

“Hayır, o...”

“Ne?”

“Gerçekten nazik. Sadık.” Sebebimi onaylarcasına başımı salladım.

“Başka?”

“O, komik. Beni güldürüyor.” Byron’ın ne beklediğinden emin değildim ama Jeff’i sevmem her zaman normal ve doğal görünmüştü bana. Tabii ki Jeff’i severdim. Herkes Jeff’i severdi. Jeff sevilesi biriydi.

“O, komik,” dedi Byron, sanki bir noktayı kabul eder gibi ama ardından homurdanarak ekledi: “Bazen.”

“Ve tonla ortak yanımız var.”

“Mesela ne?”

“Mesela –ve bununla ilgili yorum yapmana izin yok– işlerimiz. Neden öğretmen olmayı seçtiğimiz ve bunun için duyduğumuz heyecan. Aynı film ve müzik zevkine sahibiz, mizah anlayışımız aynı. Aynı aktivitelerden hoşlanıyoruz, kamp yapmayı, yürüyüşe çıkmayı, balık tutmayı seviyoruz. İkimiz de...”

“Sence bu sıkıcı olmaz mı?” Dudaklarının sağ tarafı kıvrıldı.

“Sıkıcı mı?”

“Senin sevdiğin her şeyi seven biriyle birlikte olmak? Seni hiçbir zaman farklı bir şekilde düşünmeye zorlamayan? Yeni bir şey denemeye teşvik etmeyen?”

Kendimi tutamadım, ona düz bir bakış attım. “Bunu sen söylüyorsun –ki kendi ifadenle– insanlardan hoşlanmıyorsun.”

“İnsanları seviyorum.” Mantarlarını çatalıyla dürtüp tabağında oradan oraya hareket ettirdi.

Burnumdan güldüm. “Kurgusal insanlar.”

“Onlar da insan.”

“Kontrol ettiğin insanlar.”

Şimdi dudaklarının sağ tarafı kıvrıldı ve gözlerini tekrar bana çevirdi. “Kontrolü seviyorum.”

Göz kırptım, şaşkına döndüm; aklımı toparlama yetim, karının altlarında patlayan bir sıcaklıkla anlık olarak askıya alındı.

O iki kelime, sesinin düşük tonuyla ve delici bakışıyla birleşince ensemdeki ince tüyleri diken diken etti ve ağzım tamamen kurudu. Ya bu, *kontrolle* ne kastettiği hakkında tamamen uygunsuz yorumlarla kuşatılmış hayal gücümün bir ürünüydü ya da Byron Visser’in açıklaması son derece imalı ve kasıtlı bir şekilde çifte anlam içeriyordu. Daha kötüsü, hayal gücüm ve bedenim bu anlamı tam olarak keşfetme fikrine tamamen hazırды; ister bilimsel yöntemle ister bu masada rasgele, aceleyle yapılan bir keşifle.

Byron hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı. Kabul etmeliyim, bu bakışın hiçbir yanı basit değildi. Hem anlaşılmaz hem talepkâr, hem acımasız hem de ilgisiz görünüyordu. Ve ne kadar uzun süre ona bakarsam nefesim o kadar sıklaşıyordu.

Ve yine de bedenimin karmaşasına ve onun biyolojisinin hormonlarım, bezlerim ve koku alma sistemim üzerindeki büyümlü etkisine rağmen, Byron Visser’in –ünlü asosyallik dâhisi– benimle oyun oynadığı hissini içimden bir türlü atamıyordum. Neye ulaşmaya çalıştığı hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi ondan ayırarak mantığıma hâkim olma çabalarımı tehdit eden o sıcak kasırgayı görmezden geldim ve su bardağıma uzandım. Büyük bir yudum aldım ve sırada ne yapacağımı düşündüm. Belki milyonuncu kez günler önce söylediği sözler beynimde yankılandı.

Senden hoşlanıyorum.

Bu anının hatırası kalbimi sıktı, boynumun üzerinden yukarı bir elektrik dalgası geçti. Çok kafa karıştırıcıydı.

Bu büyük bir mesele değil.

Pekâlâ. Beni seviyordu ama bu büyük bir mesele değildi. Benim de bunu büyütmemem gerekiyordu.

Senden hiçbir şey istemiyorum ve hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Geçmişte onun yanında rahatsızlık hissettiğimde yaptığım gibi kibarca bir bahane uydurup ayrılmayacaktım. Kendime güvenli koca kız gözlüklerimi takıp başka bir yol bulacaktım.

Kendi kendime sordum: Byron dışında biri imalı bir şey söyleseydi, ne yapardım? *Bir şaka yap. Gerginliği mizahla dağıt.*

Derin bir nefes alarak su bardağımı masaya geri koydum ve kontrolle ilgili bir şaka bulmak için zihinsel şaka veritabanımda dolaşmaya başladım, aklıma ilk geleni seçtim.

“Şey, bilim insanı bir çiftin ikizleri olduğuna dair hikâyeyi duydu mu?” dedikten sonra çatal ve bıçağı elime alarak biftekten bir parça kesmeye başladım. Dikkatimi bıçağın hareketine odakladım. Henüz onun büyüleyici bakışlarıyla yüzleşmeye hazır değildim.

Byron sessiz kaldı. Yemeğimi kesip ağzıma götürdüm, çiğnedim, yuttum ve bir yudum daha su içtim. Kucağımdaki peçeteyle oynarken onun sessizliğini can alıcı nokta olan ilgisinin göstergesi olarak yorumlamaya karar verdim.

Gözlerim hâlâ tabağıma dikili, ona kısa ve sıkı bir gülümseme göndererek dedim ki, “Birine James Lind, diğerine Kontrol Grubu adını vermişler.”

Onun nefesini duyabildim; bu bir kahkaha değildi, sadece duyulabilir bir soluk alıştı. Gözucuyla sandalyede arkasına yaslandığını gördüm.

“Ne kadar çok şaka bildiğin beni her zaman şaşırtıyor.”

Bir bakış atmaya cesaret ettiğimde içimde büyük bir rahatlama hissettim. Çünkü o önceki anlaşılmasız ifadesinin büyük ölçüde kaybolduğunu fark ettim. Yerini dudaklarının hafif bir kıvrımı ve hafifçe kalkmış tek bir kaş almıştı.

“Her durum için bir ya da iki tane var,” dedim. Saçlarımı parmak uçlarımla omuzlarımdan geriye iterek, *ne kadar etkileyiciyim, değil mi*, havası verdim ve gülümsedim. “Sınıftayken çocukların dikkatini tekrar derse çekmek için çok işe yarıyorlar.”

“Şimdi de bunu mu yapıyorsun? Dikkatimi mi dağıtıyorsun?”

Sırtımdan garip bir ürperti geçti –hem huzursuzluk hem de heyecan karışımı, daha önce böyle bir duygu kombinasyonu yaşamamıştım– ama Byron tekrar aklımı dağıtmadan önce toparlanmayı başardım.

“Bana ironik geliyor,” dedim.

“Nedir ironik?” Byron sandalyede biraz öne eğildi, dirseklerini sandalyenin kollarına dayayıp ellerini kucağında birleştirdi.

Ona doğru bir el hareketi yaptım. “İronik olan şu ki, bana konforlu olan şeylerden uzak durmam gerektiğini söylüyorsun ama sen evinden dışarı nadiren çıkıyorsun. Sosyal medya hesabın yok ve dış dünyayla iletişim kurmayı reddediyorsun.”

Şakaklarındaki kas seğirdi. “Doğru.”

Gerginliği daha da dağıtmayı umarak şakayla iğnelemeye çalıştım. “Hiç –şey, bilmiyorum– kendi tavsiyeni dinlemeyi düşünüdün mü?”

“Beni zorlayacak ve yeni şeyler denememi sağlayacak birini mi bulmam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Doğru,” dedim, onun önceki sözlerini ve tonunu taklit ederek. Bu, dudaklarının kıvrık ifadesini bir gülümsemeye dönüştürdü.

“Mesela?” diye sordu ve ileri doğru uzanarak uzun parmaklarını boş şarap kadehinin sapında döndürdü. “Belki sosyal medya meydan okumaları kaydetmek gibi bir şey?”

Kalbim bir an durakladı ve tökezledi.

Kendimi koruma içgüdüleriyle bu mayın tarlasını atlayıp konuyu değiştirdim. “Şey, neyse. Orijinal soruna dönelim. Her za-

man sonunda birlikte olacağım kişinin temelde bana benzeyen biri olacağını düşünmüştüm.”

“Dur, benim orijinal sorum neydi?”

“Jeff’i neden sevdiğim. Sanırım bilmiyorum.” Omuz silktilim. “Jeff ve ben her zaman bir şekilde uyuyorduk. Doğru kişi gibi hissettiriyordu.”

Byron şarap kadehine kaşlarını çattı. “Hissettiriyordu mu? Geçmiş zaman olarak mı?”

“Evet.”

Bir an duraksar gibi oldu, sonra sordu: “Ne değişti?”

“Şey,” dedim, yanağımın kenarını kaşıyarak. Nihayet konuşmanın daha sağlam ve zararsız bir zemine döndüğünü hissediyordum. “Onu Lucy ile akşam yemeği partisinde görmek... Aralarındaki dinamiğin garipliği...”

Byron’ın gözleri kısıldı ama hâlâ boş şarap kadehine sabitlenmişti. “Nasıl garip?”

“Lucy bütün gece sinirli görünüyordu ve Jeff de, bilmiyorum, Lucy’nin sinirlenmesinden hoşlanıyor gibiydi. Bayağı tuhaftı.” Gözlerim odaklanmayı kaybetti ve içe dönerek onların etkileşimlerini hatırladım.

“Onlar hep öyle.”

“Ama sadece akşam yemeği partisi değil.” Kendi kendime yüksek sesle düşünürken buldum kendimi. “Videolar konusunda hiç yardımcı olmadı. Haklıydın, kendisiyle ilgili bir meseleye dönüştürüyordu. Amelia işten sonra bir şey yememişti. O kadar düşüncesizce ve bencilce davranıp işi bu kadar uzatması... Üstelik Lucy mesaj atar atmaz beni bırakıp gitmesi, oysa yardım edeceğine söz vermişti. Ben...” İç çekerek başımı salladım, Jeff hakkında giderek daha huysuz hissediyordum.

“Ne?”

Byron'a baktım. İlgiyle bana odaklanmıştı, neredeyse koltuğunun ucunda oturuyor gibiydi, yüz ifadesinde hiçbir yargılama yoktu.

Bu yüzden dürüstçe cevap verdim: "Bana davranış biçimini sevmedim."

"Neden?"

"Ne demek *neden*? Bundan daha iyisini hak ediyorum."

Genelde sert olan yüz hatları gözle görülür şekilde yumuşadı, dudaklarının etrafında hafif bir gülümseme belirdi. "Evet, hak ediyorsun, Fred. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun." Tonunda, mantığımdan ve duygularımdan memnun olduğunu hissettiren bir onay vardı.

Göğsüme bir mutluluk yayıldı, sanki sıcak ve güneşli bir sabah pencereyi açmak gibi bir his. Bu hissi dengelemek, onun onayından ne kadar hoşlandığımı belli etmemek için, ona sahte bir sert bakış attım. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Nasıl bakıyormuşum?"

Bir an düşündükten sonra daha önce kullandığı tanımı kullanmaya karar verdim. "Sanki uykulu ve mutluymuşsun gibi."

Byron güldü.

Tamamen hazırlıksız yakalandım; ciğerlerimdeki hava sıkıştı ve bir kez daha mantıklı düşünme yetim askıya alındı. Beynim ben farkına bile varmadan hayatımı Byron'ı güldürmeye adanmam gerektiğine karar verdi. O sesi ve görüntüyü görmek vücudumdaki her sinir ve hücreyi parlak ve kesinlikle harika bir hisle titretti.

Dopamin. Büyük bir dopamin patlaması yaşadın. Bu adam doğrudan nörotransmitterlerine erişim sağladı. Vasküler, endokrin ve nörolojik sistemlerini ele geçirdi! UYARI!

Birden ayağa kalkarak -Byron'ın o dizginsiz gülümsemesinin ve kahkahasının bağımlılık yaratan etkisinden uzaklaşma zo-

runda olduğuma emin bir şekilde- tabağımı kaptım ve mutfığa doğru döndüm.

“Dur... Winnie. Nereye gidiyorsun?” Sandalyenin yere sürünme sesini duydum, adımlarımı hızlandırdım.

Arkamı dönmeden sesimi yükselttim. “Şey, bulaşıkları yıkayacağım. Bulaşıkları yıkamalıyım. Yemeği sen yaptın.”

“Bitirdin mi?”

Mutfak adasının etrafından dolanarak, onun organik atık kutusunu aradım. “Tıka basa doluyum. Bir lokma daha yiyemem.”

Lavabonun altındaki dolapları açtım, kutuyu buldum ama bu gerçekten lezzetli yemeği atmaya tereddüt ettim. Of! Yemek israf etmekten nefret ediyordum. *Kahretsin.*

“Ne oldu? Torba mı dolmuş?” Yanıma geldi.

Dolabı kapattım. “Şey, hayır. Sadece düşündüm, bu yemek çok. Bir kabın var mı? Yarın yerim.”

“Evet,” dedi, ama onu almak için hareket etmedi.

Ona bir göz attım ve dikkatinin arkamdaki duvarda yoğunlaştığını, işaretparmağının altdudağına yaslandığını gördüm. Belimi döndürdüm ve onun bakışını takip ettim. Fırının saati gibi görünüyordu.

“Yani... Gitmemi ister misin?”

“Hayır,” dedi, cevabı keskin ve aniydi. Sonra kaşlarını çatıp ekledi: “Yani, gitmen gerekiyorsa sorun değil. Ama buradayken ve videoların gerisindeyken belki bir tane çekmemiz iyi olur.”

“Ah.” Kafamda, hâlâ kaydedilmemiş olan meydan okuma videolarını tarayarak başımı salladım. Listenin bir sonraki videosu, başımı onun kucağına koymamı gerektiriyordu.

Onun. KUCAĞINA.

“Yapmamıza gerek yok.” Byron, ellerini cebine sokarak dikkatle bakmaya başladı.

“Hayır, sorun değil. Hemen döneceğim. Bir film aç.” Sesimin yüksek ve garip bir şekilde çıkmasından tiksinierek etraftan dolaştım, uşak odasından geçerek yemek odasına geri döndüm. Bardaklarımı ve kalan tabakları almam gerekiyordu ama aynı zamanda hareket etmenin içimdeki karışık huzursuzluk ve heyecan duygularını koymama yardımcı olacağını umuyordum.

Sorun değil. İyiyim. Listeyi ben yaptım. Listede beni rahatsız edecek bir şey yok. Sorun değil. Her şey yolunda olacak.

Derin bir nefes alıp verdim ve havaya yayılan tıraş losyonunun hafif kokusunu fark ettim. Yavaşça masanın etrafında yürürken dökülen kırıntıları arıyordum. Kendime zaman kaybetmediğimi söyledim ama kaybediyordum. Byron’ın kucağını yastık gibi kullanarak video çekmeden önce düşünmem gerekiyordu. Biyolojimi kontrol altına almam gerekiyordu. Ve Byron’la aramızdaki şeylerin bu kadar karmaşık olmaya devam etme olasılığını merak ediyordum.

Büyük bir mesele değil.

En azından benim bakış açımdan, oldukça karmaşıktı. Belki de buradaki tek garip olan bendim, tek zorlanan ben.

Ama... Bu, seni sevdiğim anlamına geliyor ama bunu özellikle istemiyorum. Yan sehpanın yanında durdum, daha önce Byron’ın odasında yaşadığım anları hatırlayınca aklıma bir düşünce geldi. Belki...

“Fred? Geliyor musun?”

Onun sesini duyunca döndüm ve kendimi durduramadan düşüncelerimi söyledim. “Beni sevmek istemediğin için mi benimle videoları çekmeyi kabul ettin?”

BÖLÜM 15

•WINNIE•

B yron bana iri gözlerle ve kımıldamadan baktı. “Affedersin?”
“Anlamlı. Gerçekten çok mantıklı. Bir noktada, istemeden çekim duyduğun birisiyle zaman geçirmek kolaylaşmalı. Teorik olarak, sürekli maruz kalındığında, istemsiz hisler eninde sonunda kaybolacaktır.”

Bakışları dikkat kesilmişti. “Bu bir teori. Neden? Jeff üzerinde mi uygulamayı düşünüyorsun? Onunla daha fazla zaman geçirmeyi mi planlıyorsun?”

“Ne? Hayır.” Yüzümü buruşturdum. “Jeff’i sevmiyorum. Ama beni dinle.” Bilinçakışımın beni yönlendirmesine izin verirken masanın etrafında dolaşmaya başladım. “Eğer şu anda kişi A’nın varlığı –gülümsemeleri, kahkahası, yüzü, elleri, kokusu, her neyse– kişi B’nin beyninde bir dopamin salgınını tetikliyorsa ve kişi A’nın feromonları kişi B’nin koku alma sistemini ciddi şekilde etkiliyorsa artan maruz kalma süresinin bu etkileri körelteceğine inanmalıyız, sence de öyle değil mi?”

Byron, kelimelerim sanki yabancı bir dilde söylenmiş ya da aklımı mutfakla yemek odası arasındaki kâhya dolabında kaybetmişim gibi gözlerini kırptı.

Bir benzetme kullanmaya karar vererek devam ettim: “Nöroreseptörler üzerinde etkili olan herhangi bir madde gibi... Örneğin reçeteli ilaçlar. Her seferinde aynı kimyasal tepkiyi hissetmek için daha sık kullanım ve daha güçlü dozlar gerekmez miydi? Bu nedenle teorik olarak sadece takılmak, kişi A’yı vücudunun kişi B’ye verdiği biyolojik tepkiden kurtarmalı.” Ellerimi birbirine kenetleyerek aceleyle oluşturduğum planın gittikçe daha mantıklı olduğuna inanmaya başladım.

Yavaşça ellerini cebine soktu, bakışları üzerimde gezinirken bir şeyler düşündüğünü belli ediyordu. “Seni seviyor olmaktan kurtulmak istediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Eğer birini sevmek istemsiz bir durumsa, ondan kurtulmak bir lütuf olmaz mı? Bence öyle.” Söylediklerimi hafifçe yumuşatarak cevap verdim, bu teorinin aslında ondan çok beni ilgilendirdiğini belli etmek istemiyordum. Yine de iyi bir noktaya değinmişti. Birlikte zaman geçirmek, bu istenmeyen çekimden kurtulmamıza ikimiz için de yardımcı olabilirdi.

Byron, gözlerini bir kez şaşkınlıkla kırptı ve muhtemelen itiraz etmek için ağzını açtı, ama sözünü kestim. “Videoyu yapmıyoruz.” Yanından geçip oturma odasına doğru yürüdüm, bu sırada deneyimin belirli amaçlarını ve yöntemlerini kafamda şekillendiriyordum. “Eğer bu işe yarayacaksa, bundan sonra birbirimize maruz kalmanın süresini ve oranını, yaptığımız aktiviteleri, ne sıklıkla dokunduğumuzu ve benzeri şeyleri kontrol etmeyi denemeliyiz. Ardından, zamanla bu duyarlılığın etkileri azalacak ve sonunda tamamen kaybolacak.”

Evet. EVET! Bu işe yarayacak. Al sana, yerleşik biyolojik tepkiler!

Ceketimin cebinden telefonumu çıkararak oturma odasının düzenini incelemeye başladım. Byron çoktan televizyonu açmış ve seçtiği filmi durdurmuştu.

“Teorinin geçerli olduğunu düşünmüyorum,” dedi.

Omzumun üzerinden ona baktım. Hâlâ kapının hemen içinde duruyordu, elleri cebindeydi. Yüzünde, eskiden DNA’sına kazınmış gibi görünen o kibirli ifade yoktu. Ya da belki artık biraz zaman geçirdiğimiz için bu ifade bana kibir gibi görünmüyordu. Sadece Byron gibi görünüyordu.

Kendime Hades kadar yakışıklı ve iki kat daha karamsar Byron’ın, tanışıklığımızın ilk kez bu noktasında ne kadar olağanüstü görüldüğünü hayranlıkla izleme izni verdim; kalın bacaklarından kömür siyahı saçının pürüzsüz parlaklığına, üstdudağının hafif kıvrımından gözlerinin büyüleyici güzelliğine kadar her detayını. Midem hafifçe bir titremeye düğümlendi, kalbim sıkışarak tepki verdi ve –biliyor musunuz– bu gayet normaldi.

Byron-biyolojik savaşını sistemimden arındırmak için bir planım vardı; sağlam, işleyen bir teori. Yakında Byron’ın karamsar cazibesi beni hiç etkilemeyecekti.

Bilim kazanacaktı! *İşte bu benim. Kazanan benim.*

“Neden teorimin geçerli olmadığını düşünüyorsun?” Oturma odasına geri döndüm, ona açıkça hayranlıkla bakmamın bıraktığı etkiler yüzünden göğsümde hafif bir sızı hissediyordum. Telefonumu televizyonun hemen altına koymaya karar verdim. Ekranın kanepeye dönük olmasını sağladım ki kayıt boyunca ikimizin de kadrajda kaldığından emin olabileyim. Telefonu uyandırıp video uygulamasına girdim ve özçekim ayarını açtım.

“Peki ya elli yıl süren ilişkiler? Eğer iki kişi arasındaki sürekli veya uzun süreli yakınlık sevginin etkilerini köreliyorsa insanlar neden yarım asır boyunca birlikte kalır?”

“Ben sevginin kalıcı olmadığını iddia etmiyorum. Teorim, kalıcı sevgiyle veya sevgiyle ilgili değil.” Telefonun açısını istediğim gibi ayarladıktan sonra geriye doğru kanepeye yürüdüm ve oturup kadrajı kontrol ettim. Gayet iyiydi. “Ben birini *beğenmek-*

ten bahsediyorum. Bir hoşlanmadan. Uzun süredir birlikte olan herhangi bir çifte sor. Hepsi, istemsiz duyguların ilk heyecanının birkaç ay içinde –ya da en kötü senaryoda– birkaç yıl içinde kaybolduğunu söyler. Bu da teorimi destekleyen bir veri. Şimdi buraya gel. Sanırım başlamaya hazırız.”

Ayağa kalkıp telefona doğru birkaç adım attım ve Byron çerçeveye girip bir koltuk kaparken kayıt düğmesine bastım. Kaşları çatılmıştı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Yine geriye doğru yürüyerek kanepeye ulaştım ve bacaklarımı kanepeye değdiğinde Byron’ın yanına oturdum. Son anda, doğru bir şekilde kadrajda yer almak için hemen yanına oturmam gerektiğine karar verdim.

Kadraj hizasını kontrol ettim, bacaklarımı altına alarak Byron’a doğru döndüm. Son olarak, kolumu onun koluna doladım ve elimi pazısının üzerine yerleştirdim. Ardından yavaşça nefes verdim, bir saniyeye ihtiyacım vardı. Byron’ın kolu fazlasıyla iyi şekillenmişti ve ona dokunmak, bu kadar yakın olmak, iç organlarımda birkaç kıvrak tepkiye neden oluyordu.

Ama her şey yoluna girecekti. Eninde sonunda. *Tekrar eden, kontrollü maruz kalma. Cevap buydu.*

“Tamam. Böyle iyi.” Parmaklarım üst kolunu hafifçe sıkıp okşadı, bu da dizlerimi bir arada tutmamı gerektirdi. Sesim neredeyse normal çıktığında bir mucize oldu: “Ne zaman istersen oynatabilirsin.”

“Şey...” Boğazını temizledi. “Kolumu omzuna koysam daha mı iyi olurdu?”

“Ne doğal geliyorsa onu yap. Hangi filmi izliyoruz?”

Byron kolunu omzuma koymadı. Uzaktan kumandayı aldı ve oynatma tuşuna bastı. Ekranda The Focus Features logosu belirdi, hemen ardından hoparlörlerden ezbere bildiğim bir müzik duyuldu.

“Zombilerin Şafağı!” Belki biraz çılglık atmış olabilirim. Byron’a dönerek, “Bu, favorilerimden biri!” dedim.

“Biliyorum.” Yüzüme bakmadı, profili ifadesiz görünüyordu ama sesinde bir gülümseme vardı.

Filmin tamamını izlersem ne kadar uyuyabileceğimi hızlıca hesapladım ve yeterli olmayacağını fark edince midem hafifçe burkuldu. *Ama yarın cuma ve cumartesi uyuyabilirsin, yani...*

“Kalabilir miyim?” diye fısıldadım, gözlerim artık açılış sahnelerine kilitlenmişti.

“Tabii ki.”

“Yani, meydan okuma bittikten sonra, tüm film boyunca kalabilir miyim?”

“Anladım zaten.” Byron hareket etti, kolunu çekti.

İsteksizce kolunu bıraktım, yakınlığını ve ellerimin altındaki kaslarının varlığını şimdiden özlüyordum. Ama sonra kolunu omzuma doladı, elini koluma koydu ve başımı omzuna doğru yönlendirdi. Diğer eli elime uzandı, avucumu göğsüne yerleştirip tuttu ve tüm vücudum hem kasıldı, hem rahatladı, hem sevindi, hem de donup kaldı.

Bu... çooooook... güzelllll hissettiriyor.

“Bu sorun olur mu?” diye fısıldadı.

Hayır, sorun olmazdı. Muhteşemdi.

“Hayır.” Daha da yaklaştım, başımın üst kısmını çenesinin altına yerleştirdim ve derin bir nefes aldım, neden olmasın ki? Bu bir rüya gibiydi ve aynı anda hem inanılmaz rahat hem de huzursuzdum. Bu çelişkili hisler beni biraz sersemletti.

Filmi izledik. Aynı yerlerde güldük. Ve bir sonraki yapmam gereken şeyi bilmeme rağmen kendimi hareket etmeye bir türlü ikna edemiyordum. Kaydı devam ettiremeyeceğimi biliyordum,

* Orijinal adıyla “Shaun of the Dead” (ç.n.)

telefonumda sınırsız depolama alanı yoktu ve video zaten yedi dakika olmuştu.

Yapmalısın, Winnie. Hareket etmelisin.

Ama o zaman her şey bitecekti. Video bittiğinde, kanepede böyle sarılarak kalmak için bir sebebimiz olmayacaktı.

YAP! Bu gerçek değil. Hiçbir şey gerçek değil ve bu hayalin içinde ne kadar uzun kalırsan gerçekliğe geri dönmek o kadar zor olacak.

Hüzünlü, sessiz bir iç çekişle göğsünden hafifçe uzaklaştım. Beni bıraktı, başını benim yönüme çevirirken doğruldum. Sessizce ona küçük bir gülümseme verdim ve kanepede pozisyonumu değiştirdim. Sonra, elimi onun gerçekten muhteşem olan bacağına koyarak –*sakın okşama, SAKIN*– yavaşça başımı kucağına yerleştirdim, ellerim yanaklarımı kiskanmaya başlamıştı bile.

“Ne...” diye kısık bir sesle konuştu, ardından boğazını temizledi. Cümlesini bitirmedi.

Başımı çevirdim ve ona baktım. “Bu sorun olur mu?”

Bana baktı, düşünüyormuş gibi göründü, sanki aklındaki karışıklığı gizlemeye çalışıyordu.

Yine boğazını temizledi. “Sana bir yastık getireyim.”

Dikkatimi tekrar filme çevirdim. “Başımı kucağına koymamı istemiyor musun?”

O sırada ellerini başımın altına kaydırıp yavaşça bir yastık yerleştiriyordu. “Bu şekilde daha rahat edersin.”

Yastığı koymasına izin verdim ama itiraz ettim: “Ama ben senin kucağını seviyorum.”

Çünkü video çekiyorduk ve bir daha böyle bir fırsatım olmayacağını düşünüyordum. Elim dizinin hemen üstüne, bacağına koyup hafifçe sıktım. *İşte bu, kaliteli bir bacak.*

“Kucağım da seni seviyor. Bu yüzden bir yastık kullanmalısın.”

Sözlerinin anlamı kafama dank etmeden önce birkaç saniye geçti –muhtemelen bacağından ötürü dikkatim hâlâ dağınıktı– ama sözler beynime ulaştığında, ağzım açık kaldı ve gözlerim büyüdü. Başımı çevirip ona baktım. İşleri daha da zorlaştırarak yüzünde en ufak bir pişmanlık taşımayan alaycı bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Bacağına hafifçe vurdum ve doğruldum. Güldü, ellerimi yakalamaya çalıştı ama çok geçti. Yastığı kucağından aldım ve yüzüne yumuşak bir vuruş yaptım. Byron kolayca yastığı benden alıp uzun parmaklarıyla bileklerimi bağladı ve beni kendine doğru çekti. Yüzlerimiz birbirine birkaç santim kala durdu.

Nedense ikimiz de hızlı hızlı nefes alıyorduk. Ben gülümsüyordum; o değil.

“Yastık ya da kucak yok,” dedi.

Bir kaşımı kaldırıp başımı yana eğdim: “Bir fikrim var.”

Gözleri şüpheyle kısıldı ama bileklerimi bıraktı. Ellerimi çevirerek kurtardığımda, bacaklarımı altımdan çıkarıp ayaklarımı yere koydum ve tekrar televizyona döndüm. Gözlerini hareketlerimde hissettim ve kendi kucağıma vurup ona baktım.

“Hadi, başını yasla bana.”

Byron bir anlığına şaşırarak geriye doğru çekildi.

Cesarettime ve oyuncululuğuma ben de şaşırmıştım. Ama aynı zamanda, Byron’a sürekli maruz kalma planım, bana eskiden hissettiğim kaçınma ve kaçma içgüdüsünün yerine, onun yanında cesaret vermişti.

Bu hislerle yüzleşmem gerekiyordu ki solup yok olsunlar. Eğer hislerden ve ondan kaçmaya devam edersem asla azalmazlardı. Teorim buydu, hipotezime güveniyordum ve bu deneyi sonuna kadar sürdürmeye kararlıydım.

“Hadi ama, başını koy bana,” dedim, tekrar kucağıma vurarak. Alçak bir sesle ekledim: “Videoyu bitirmek için harika bir yol olur, güzel bir ters köşe.”

Gözlerinde bir şeyler anlaşıldı ve netleşti. Çenesini kaldırdı.

Sonra, insanlardan uzak duran Byron Visser, kalçasını geriye çekti, elini bacağıma dayadı ve başını kucağıma koydu. Gülümsedim, anlık bir dürtüyle parmaklarımı onun harika saçlarının arasından geçirmeye karar verdim. Kaskatı kesildi ama bir an sonra derin bir nefes aldı ve uzun saçlarıyla oynadıkça boynundaki gerginliğin kaybolduğunu hissettim.

“Saçlarını seviyorum,” dedim düşünmeden. Ama gerçekten de seviyordum, o yüzden ne olmuş yani?

O da elini dizime koydu, tıpkı benim az önce onun bacağına yaptığım gibi. “Alabilirsin,” dedi.

Tuhaf bir şekilde mutlu hissederek kıkırdadım. Huzurluydum. *Ne kadar garip.*

Öylece en az bir dakika oturduk. Eminim o süre boyunca hep gülümsedim, kendimi koltuğun ve anın içine rahatça bırakırken başının kucağımda olmasının ve saçlarının ipeksi tellerinin parmaklarımın arasından kaymasının keyfini çıkardım.

Aklım en sevdiğim filmi izlemek yerine, akşamımıza kaydı. Onu dinlemekten ne kadar keyif aldığımı, bana yardım ettiği için ne kadar minnettar olduğumu, onu neredeyse öptükten sonra hissettiğim çatışmayı düşündüm. Ve onu öpseydim dünyanın sonu mu olurdu diye merak ettim.

Yemek yaparken ne kadar düşünceliydi. Bu gerçekten nazikçe bir hareketti. Ona teşekkür etmiş miydim? Yoksa kafamın içinde kaybolup kibarlığına temel bir nezaketle karşılık verememiş miydim?

Aman Tanrım. Belki de onunla biraz rahatlamam gerekiyordu. Herkesle rahat olmayı başarıyordum, peki neden Byron'la rahatlayamıyor ve anı yaşayarak keyfini çıkaramıyordum? Neden geçmişteki yanlış algıların sürmesine izin veriyordum ki...

Byron aniden doğruldu, koltuktan kalktı, telefonuma yürüdü ve onu eline aldı. Ona aptal gibi bakarken neler olduğunu sormak üzereydim.

Ama sonra döndü ve telefonumu bana attı, yanımdan geçip gitti. "Al. Bu kadar yeterli olmalı. İstedğin kadar kal. Yemeğini tezgâha bıraktım. Haftaya görüşürüz." Tonu kadar yüz ifadesi de duygusuzdu. Salondan çıkıp gözden kaybolana kadar gidişini izledim. Yüzüm utançtan yanıyordu, ağzım şaşkınlıktan aralandı.

Ama şaşırmamam gerekiyordu.

Yine, çekim yaptığımızı unutmuştum.

Ve yine, o kesinlikle unutmamıştı.

BÖLÜM 16

WINNIE

Cuma günü Byron ile konuşmadım. İki kez aradım ama açmadı. İlk seferde sesli mesaj bıraktım ancak ikinci kez bırakmadım. Bir şeyleri yanlış yapmış olabileceğimden endişeleniyordum. Belki de benimle konuşmak istemiyordu?

O... Kafa karıştırıcıydı. Onu anlamakta ya da davranışlarını tahmin etmekte zorlanıyordum. Gerçek bir arkadaşlık –ya da arkadaşlıktan öte bir şey– ihtimaline kapıyı araladığım her defasında o kapıyı kapatıyordu.

Birine ihtiyacım vardı; güvendiğim, benden çok daha fazla flört deneyimi olan biriyle bu kafa karışıklığını konuşmaya ihtiyacım vardı. Ancak başvurduğum kişi bu kez bir seçenek değildi. Amelia, tam da onun ketum eğilimlerini tarif ettiğim anda, hakkında konuştuğum kişinin Byron olduğunu kolayca anlayabilirdi.

Serena ise anlamazdı. Byron'ı ancak şöyle bir tanıyordu. Üniversite yıllarında birçok kişiyle çıkmış, en az üç ciddi ilişkisi olmuştu ve son sınıfta yaptığımız anlaşmaya dek flört etmeye devam etmişti. Şansa bakın ki, mayıs ayının son haftasında ve

haziranın ilk iki haftasında, cumartesi sabahları pazardaki standına yardım etmeyi teklif etmiştim. Yaşasın!

Stant sürekli yoğundu. Tutkulu Nane sabah ortasında öteki ürünlerin de neredeyse tamamı saat dörtte tükenmişti. Biz de kalan ne varsa paketleyip Belltown'daki dairesine geri götürdük.

Serena'nın ünlü ev yapımı glutensiz tavuk çorbasını ısıtırken mutfağında ayakta duruyorduk. Konuyu açacak cesareti bulmam ancak o zaman mümkün oldu.

Ocağın başında tahta kaşıkla çorbayı karıştırırken, "Hey, seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedim. Bana bakmasını bekledim ve ekledim: "Tavsiyene ihtiyacım var."

Serena, şaşırmış –hem memnun hem de şaşırmış– bir ifadeyle kaşığı ocağın yanına koydu ve tamamen bana döndü. "Tamam, nedir?"

"Şey..." Çenemi kaşıdım. "Bir... Çocuk var, hoşlandığım." *Hoşlanmak* doğru kelime miydi emin değildim ama İngilizcede Byron hakkında hissettiklerimi tam olarak anlatacak doğru kelime ya da ifade yoktu. Ya da belki vardı ama ben bilmiyordum.

Serena'nın gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi?"

"Neden bu kadar şaşırdın ki?"

"Hayır, bu güzel bir şey. Sadece, kimseyi beğendiğini pek görmüyoruz."

"İnsanları beğeniyorum," dedim, biraz savunmacı bir tonda.

"Demek istediğim şu ki, bundan hiç bahsetmiyorsun." Elini aramızda salladı, sonra tezgâhtan iki kâse çıkarmak için eğildi. "Beni görmezden gel. Söylediklerimi unut. Sana nasıl yardım edebilirim? Yoksa burada bir saldırı mı planlıyoruz? Bir baştan çıkarma mı?"

"Hayır, öyle değil. Ondan hoşlanmamam gerektiğini düşünüyorum."

Tam doğrulmamış halde dondu ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Tamaaam...”

“Hoşlanmayı bırakmak için bir fikrim var ama yöntemlerimin işe yarayıp yaramadığından emin olmak için biriyle konuşmam lazım.”

Serena binlerce soru sormak ister gibi görünüyordu ama sonunda, “Fikrin ne?” diye sormaya karar verdi.

Bar taburesinde rahat bir şekilde oturup Serena’ya duygusal tepkiyi azaltmak için kontrollü ve tekrar eden maruz bırakmalar üzerine olan teorimin kısa bir versiyonunu anlattım. Umu-dum, sonunda vücudumun Byron’ı hayatta kalmak için gerekli bir kaynak olarak görmekten vazgeçmesiydi. Gerçek kimliğini anlamaması için ona “Jake” adını verdim ve birlikte çalıştığımızı söyledim.

O beni dinlerken arada kaşlarını çattı, yemek yiyeceğimiz tezgâha kaşık ve peçeteler koydu. Bir veya iki kez burnunu kıvrırdı ve ikimize de dolu dolu çorba servis etti. Her şeyi açıklamamı bekledi ve ardından ikinci sorusunu sordu: “Yani evli mi?”

“Ne? Hayır, evli değil.” Kaşığımı aldım ve buharı tüten çorbayı karıştırdım. Yüzümü saran sıcaklığın serin yanaklarımda yarattığı his hoşuma gitti. Anma Günü* hafta sonu olabilirdi ama bugün en yüksek sıcaklık 9 dereceydi. Bahar sonu için alışıldık bir havaydı, ama imkânsız değildi.

“Peki birisiyle mi çıkıyor?”

“Hayır. Bekâr.” Bir kaşık çorbanın buharını üfledim. “Bildğim kadarıyla kimseyle birlikte değil.”

“O zaman şunu sorabilir miyim? Neden ondan hoşlanmayı bırakmak istiyorsun?”

Soruyu nasıl yanıtlayacağımı düşündüm ve en iyisinin dürüst davranmak olduğuna karar verdim. “Ondan hoşlanmamalıyım

* Amerikan İçsavaşı’nda ölenleri anma günü

Çünkü aramızda hiçbir şey olmayacak ve onunlayken nasıl hissettiğinden hoşlanmıyorum. Ve onu düşünmeden duramıyorum.”

“Onunlayken nasıl hissettiğinden hoşlanmıyorsun? Nasıl hissediyorsun?”

“Sıcak. Ve titrek. Rahatsız, başım dönmüş gibi. Bazen tünel görüşü gibi oluyor, sadece onu görüyorum ve geri kalan her şey bulanıklaşıyor. O beni dağıtıyor, sinirlerimi bozuyor. Bu his... Şey gibi...”

“Ne gibi?” Serena bana gülümsedi, dirseği tezgâhın üstünde, çenesini eline yaslamış halde tarifimi pürdikkat dinliyordu.

“Sürekli çok utanıyormuş gibi.”

O derin bir iç çekti. “Ben o hissi seviyorum.”

“Gerçekten mi? Benim için hiç hoş olmadı.”

“Peki, onun sana karşı hiçbir şey hissetmediğinden emin misin?” Sesi umutluydu.

“Ben...”

“Kendini küçümsüyorsun.” Bir kaşık çorba aldı, ardından bir tane daha. “Ona bir şans verirsen hislerine karşılık verebilir.”

Kaşığımı bıraktım ve yüzümü iki elimle kapattım. “Aslında, bana benden hoşlandığını söyledi.”

“Ne?”

Alnımı ovuşturdum, yüzümü buruşturdum. “Ama benden hoşlanmak istemediğini, bunun çok da önemli bir şey olmadığını ve benden bir şey istemediğini söyledi.”

Serena, oturduğu taburede geriye yaslandı. “Dur bir dakika, ne dedi dedin?”

Gözlerimi devirdim ve Byron ile haftalar önce yaptığım konuşmanın kısaltılmış bir versiyonunu, çorbayı içerken ona anlattım. Sabırla dinledi, yüz ifadesi giderek daha fazla dehşete büründü.

“Bir dakika, doğru mu anlamışım bakalım.” Ellerini bir peçeteye sildi. “Sana senden hoşlandığını söylüyor, sonra bunun çok da önemli olmadığını belirtiyor. Ama ona bir açık kapı bırakıp, ‘Belki sadece biraz hoşlanıyorsundur,’ dediğinde, ‘Hayır, senden çok hoşlanıyorum,’ diyor ve senden bir şey istemediğini söylüyor. *Ve sonra,*” –işaretparmağını tüm öfkesiyle ve tiksintiyle havada salladı– “sen ona, ‘Benimle dalga mı geçiyorsun?’ diye sorduğunda, senden istemeden hoşlandığını söyleme cüretinde mi bulunuyor? Doğru mu anlamışım?”

“Özetle böyle.”

Burnundan soluyarak bir ses çıkardı ve çorba kâsesine geri dönüp çorbayı öfkeyle kaşıklamaya başladı. “Tabii ki ondan hoşlanmak istemiyorsun. O tam bir hödük.”

“Hayır, değil.” Göğsümde bir yerleri sızlatan, sebebini bilmediğim o ağrıyı ovaladım. “Eskiden biraz hödük olduğumu düşünürdüm ama onunla daha fazla zaman geçirdikçe ve onu tanıdıkça o kadar da hödük olmadığını görüyorum.” *Tabii birden ortadan kaybolduğu ve bu durumu sorduğunda, “Bir anlam çıkarma,” dediği ya da telefonlarını açmadığı zamanlar hariç. Bunlar dışında.*

Başını salladı. “Peki, o zaman anlaşılamadığımız konuda hemfikir olalım.”

“Perşembe günü beni yemeğe davet etti ve...”

“Seni yemeğe davet mi etti? Randevu için mi?”

“Hayır, öyle değildi. İşle ilgili şeyler yapıyorduk. Neyse, beni yemeğe davet etti. Ev arkadaşı ve ev arkadaşının kız arkadaşı uğradı ve ben kibarca onlara da bize katılmalarını önerdim. Ama Jake, yeterince yemek olmadığını söyledi. Ama mesele sadece bu değildi, aslında biraz kaba davrandı. Bunun üzerine ev arkadaşı ve kız arkadaşı gitti.”

“Ee?”

“Sonra öğrendim ki hepimize yetecek kadar yemek varmış. O anda fark etmemiştim ancak eve gidip onun benim için hazırladığı paket yemeği açınca anladım. Beş biftek yapmış ve kalanların hepsini bana göndermiş.”

“Hı.”

Eve vardığımda paketi açtığımda gördüğüm üç biftek, kalan mantarlar ve üç fırın patates beni şoke etmişti. Hepsi benim artıklarımın yanında paketlenmişti.

Çenesini ovuşturdu. “Biftek pahalı bir şey.”

“Biliyorum.” Yemek, haftanın büyük kısmında bana yetebilirdi. Neredeyse tüm bozulabilir market alışverişimi ya dondurmak ya da pişirip bütün öğünler halinde saklamak zorunda kalmıştım.

“Açıkçası, seninle geçireceği zamanı ev arkadaşı ve kız arkadaşıyla paylaşmak istememiş.”

Onun varsayımına karşı çıkmadım ya da başka bir sebep öne sürmedim; mesela Byron’ın asosyal olması ve daha fazla insanın olduğu bir ortamda bulunmak istememesi gibi. Serena’nın Jake’in aslında Byron olduğunu fark etmesini sağlayabilecek bir bilgi paylaşmak istemiyordum.

“Üzgünüm.” Yüzü bir anda ciddi ve sempatik bir ifadeye büründü. “Sanırım planın işe yaramayacak. Ters tepecek.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani, birine sadece fiziksel olarak çekim duyuyorsan ve onunla zaman geçirmeye başladıktan sonra yüzeysel olduğunu ya da uyumsuz olduğunuzu, aranızda kimya olmadığını fark edersen planın işe yarar. Eğer kimya yoksa ya da o kişide hoşlanacak bir şey bulamazsan çekimin yok olur. Çünkü birini tanıdıkça çekim hislerin ya solup kaybolur ya da artar.”

“Ama kimya var. Fazla fazla kimya var ve düzeltmeye çalıştım şey de bu.”

“İşte bu yüzden planın işe yaramayacak. Birine gerçekten çok çekiliyorsan, sonra onunla daha fazla zaman geçirip onu daha iyi tanıyorsan ve o kişide rahatsız edici ya da itici hiçbir şey olmadığını keşfediyorsan hislerin sadece büyür. Bu giderek daha kötüleşir.”

“Ama bir noktada azalmak zorunda.”

“Hayır, hayır, hayır. İnsanlar uyuşturucu değil, onlar çok daha bağımlılık yapıcı ve tehlikeli. Aynı hisleri tekrar tekrar yaşamak için daha fazla doz alman gerekmez. Küçük bir an bile seni ayakta tutar. Sadece onu düşünmek bile yeterlidir. Ama başka bir sorum var... Eğer Jake’in bir hödük olmadığını söylüyorsan, o zaman neden senden hiçbir şey istemediğini ya da bir şeye ihtiyacı olmadığını söyleyerek seni sevdiğini itiraf etti? Bu bana biraz hödüklük gibi geliyor.”

Parmaklarımı çevirip durarak, Jake’in aslında Byron olduğunu belli etmeden bunu nasıl açıklayabileceğimi düşünmeye çalıştım. “Bu uzun bir hikâye ama onun iyi bir nedeni vardı. Kendi bağlamında anlamlıydı.”

“Öyle diyorsan.”

“Evet, öyle diyorum.”

“O zaman kafam karıştı. Eğer o seni seviyorsa ve sen de onu seviyorsan, neden birbirinizle çıkmayı denemiyorsunuz? Mantıklı olmaz mı? Eğer o bir hödük değilse ve hisleriniz karşılıklıysa, neden ona hislerini açmıyorsun?”

Kalbim hızlandı. “Sence bunu yapmalı mıyım?”

Serena altdudağını kemirerek düşüncelere daldı, bakışı odaklanmamıştı.

“Bilmiyorum. Onun seni sevdiğini söylemesi bağlamında mantıklı diyorsun ama sonra diğer o saçma şeyleri söylemesi? Sana hislerini anlatmanın büyük bir mesele olmadığını iddia ederken ona hislerini açmalı mısın, emin değilim.” Gözlerini kırıştırdı ve bakışları yeniden keskinleşti. “Sen...” Arkadaşım derin bir nefes alıp beni inceleyerek durdu, çorbasını tamamen unutmuştu. “Sen pek deneyimli değilsin ve bu asla bir eleştiri değil. Her zaman bize göre biraz daha hassas kalpli gibi görünürdün.” Kendi sözlerinden rahatsız oldu ve yüzünü buruşturdu. “Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yoksa tamamen saçmalıyor muyum?”

“Ne demek istediğini anlıyorum.” Ona güven verici bir gülümseme sundum. Serena, şimdiye kadar kimseyle yatmadığımı biliyordu. “Ama bu bilinçli bir tercih değil. Kendimi evlilik ya da hayatımın aşkı için saklıyormuşum gibi bir durum yok. Sadece, sırf seks yapmak için seks yapmak istemiyorum.”

“Anlıyorum, gerçekten. Ben de böyle hissediyordum. Ama aynı zamanda, şimdiye kadar başka insanlardan hoşlandığını iddia ediyorsun ama bunu hep kendine saklamışsın. Bu yüzden bu adamı gerçekten çok seviyor olmalısın diye düşünüyorum.”

“Her ne kadar bundan bahsetmemiş olsam da, geçmişte gerçekten çok hoşlandığım insanlar oldu ve elbette şimdiye kadar insanlara çekildiğim de oldu. Ama o insanları düşündüğümde, onlar hakkında sıcak bir hayranlık ve kişiliklerine duyduğum bir takdir hissedirdim. Bu farklı.”

“Nasıl farklı?”

“B-Jake ile fiziksel çekim her şeyin önüne geçiyor, her şeyi gölgeliyor gibi. Daha önce hiç bu kadar içgüdüsel, kontrol edilemez bir tepki hissetmemiştim.”

“Hımm.”

“O zaman ona çıkma teklif etmeli miyim? Yoksa...”

“Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?”

“Birkaç yıldır.” Aynı okulda birkaç yıldır öğretmenlik yaptığım için bu mantıklı görünüyordu.

“Kaç tane partneri oldu? Yani, yakın zamanda mı bekâr kaldı?”

Soruyu düşündüm ve Byron’ın hiç kimseyle çıktığını görmediğimi fark ettim ama ilk kitabı tüm çok satanlar listelerine girdiğinde oyuncularla ve süper modellerle çıktığına dair birçok söylenti vardı. “Hakkında dedikodular var ama somut bir şey yok. Onu hiçbir randevuda, kız arkadaşıyla ya da buna benzer bir şeyle görmedim ve evinde eski sevgililerle ilgili herhangi bir fotoğraf da yok.”

“Ama siz ikiniz birlikte çalışıyorsunuz, onunla etkileşimde bulunmak zorundasın. Ondan kaçınamazsın, değil mi?”

Mideme bir yumru oturdu. “Ondan kaçınmam gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Üzgünüm, Win. Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.” Serena boynunu kaşıdı. “Sence, onun senin bir erkek arkadaşın olduğunu düşünüyor olması mümkün mü? Bu yüzden seni sevmek istemiyor olabilir mi?”

“Hayır.”

“Belki de onunla çıkmak istemediğini düşünüyor olabilir mi? Genel olarak?”

“Bence bu değil.”

Serena ne diyeceğini bilemez görünüyordu. “Durum buysa, sen onun bir hödük olmadığını söylüyorsun ama o hödük gibi şeyler söylüyor. Seni yemeğe davet ediyor ve oda arkadaşını gönderiyor, yani açıkça sadece seninle vakit geçirmek istiyor ama bu bir randevu değil mi? Ve sana çıkma teklif etmiyor mu?”

“Hayır, bana çıkma teklif etmedi.”

“Peki, belki çıkma teklif etmek istediğine dair bir ipucu vermiş olabilir mi?”

“Hiçbir şekilde.”

Serena homurdandı, ellerimi tutarak kendi ellerine aldı. “Sana hoşlandığını söyleyecek kadar cesursa, o zaman çıkma teklif etmeye de cesaretinin olması gerektiğini düşünürsün. Sanırım...” Başını hafifçe salladı. “Başkası olsaydın ve onu işte görmek zorunda olmasaydın, karışık mesajlarını yüzüne vurmanı söylerdim. Ama sanırım belki de seninle zihin oyunları oynuyor. Ve sen olduğun için, geçmişin göz önüne alındığında, bu tür adamlardan yana çok deneyimin yok.”

“Yani saf mıyım?”

“Hayır.” Ellerimi sıktı. “Hayır. Demek istediğim bu değil. Sadece şunu söylüyorum: Yoğun çekim gözleri kör edebilir. İyi insanlar böyle şeyler demezler: ‘Seni seviyorum ama aslında istemiyorum.’ Ya da seni sevmenin büyük bir şey olmadığını iddia etmezler. Seni sevmek büyük bir şeydir çünkü sen büyük bir şeysin.”

Bir nedenden dolayı boğazımda bir yumru oluştu. “Keşke üniversitede birisiyle yatmış olsaydım.”

“Bunu deme. Kendin için doğru olanı yapmalısın. Hepimizin mutlu anıları ve pişmanlıkları var, senin deneyimin de hiç kimseninkinden daha az ya da daha fazla geçerli değil.”

“Fakat en azından *biraz* deneyimim olurdu. Şimdi kendimi kaybolmuş, aptal ve saf hissediyorum.”

Serena ellerimi bir kez daha sıktı, onaylamayan bir ses çıkardı ve omuzlarımdan tutarak beni tabureden kaldırıp kollarını etrafıma sardı. “Üzgünüm.”

“Neden üzgünsün?” İçimde biriken duyguyu yutmaya çalışarak ona sarıldım.

“Keşke böylesine yoğun bir çekimi ilk defa deneyimlediğinde, karşıdaki kişi seninle açıkça oyun oynayan bir tip değil de buna gerçekten değen biri olsaydı.”

Gözlerimi sımsıkı kapatıp başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Byron’ın benimle oyun oynadığını düşünmüyordum, en azından kasıtlı olarak yapmıyordu.

Serena’nın eli sırtımda yatıştırıcı bir hareketle yukarı ve aşağı hareket etti. “Bir şey daha söylemek istiyorum, bir tür uyarı gibi.”

“Tamam?”

“Birine karşı nasıl hissettiğini kontrol edemezsin. Ona çekiliyorsan, o zaman böyle olsun. Ama hareketlerini, bu hislerle ne yapacağını, onlara nasıl tepki vereceğini kontrol edebilirsin.” Geri çekilip gözlerimi açmamı bekledi, sonra devam etti: “Kendine hissettiklerini hissetme izni ver, bunun için kendini suçlama. Ona çekiliyorsun, ne olmuş? Onunla hiçbir şey yapmana gerek yok. Onunla çalıştığını biliyorum ama onunla mümkün olduğunca az etkileşimde bulunmaya karar verebilirsin.”

Her ne kadar her hücrem onun önerisini reddetse de başımı salladım. Byron’ı görmezden gelmek istemiyordum, artık değil. Onun etrafında olmak kafa karıştırıcı ve çoğu zaman rahatsız edici olsa da, tarif edilemez şekillerde inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. *O bağımlılık yapıcıydı.*

Geçmişteki halim şimdi beni görseydi, Byron Visser’in yanında olmaktan gerçekten keyif aldığım bir gerçekliğin var olduğuna asla inanmazdı diye düşündüm ve buna engel olamayıp küçük bir kahkaha patlattım.

Kahkahamı gören Serena’nın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. “Başka biriyle bir randevuya çıkmayı düşündün mü?”

“Uh...” Beklenmedik önerisi karşısında dikeldim, bir anlığına ne söyleyeceğimi bilemedim.

“Bu yardımcı olabilir. Bir uygulamaya kaydolmayı dene. Üniversitedeyken Tinder’ı kullanıyordun, yeniden aktifleştir. Sana doğru kişileri ayıklamada yardımcı olurum, dikkat etmen gereken şeyleri gösteririm. Birini tanımasan bile, sadece birkaç ay boyunca, sadece birkaç randevuya çıkıp hepsi boş geçse bile, enerjini başka insanlara –gerçekten bir şeyler olma potansiyeli taşıyan insanlara– yönlendirmek, işyerinde Jake’le olmak kadar zor gelmeyebilir.”

“Hiç aklıma gelmemişti.” şu ana kadar, tam bu anda, öneri-yi değerlendirmezdım. Birkaç hafta önce Amelia’ya, ilişki içinde olma konusunda acil bir ihtiyaım olmadığını söylemiştim. Hâlâ yle düşünüyordum.

Ama Serena söylediklerinde haklıydı ve bütün romantik enerjimi sadece bir kişiye odaklamanın sağlıksız olduğunu bizzat deneyimlemiştim. Bunu Jeff’le yapmıştım. Randevulara gitmeyi bırakmıştım, karşılıksız bir aşkla yetinmek için kendime izin vermiştim. Belki de insanlarla randevulaşmaya devam etseydim, Jeff’e bu kadar uzun süre aşık kalmazdım.

“Sadece...” Serena’nın alnı endişeli gibi görünen bir ifadeyle buruştu. “Bu ocukla dikkatli ol.”

“Dikkatli mi?”

“Zihin oyunları oynayan erkekler, kovalamayı severler. Etkileşimde bulunmayı bıraktığında seni rahat bırakabilirler ya da çabalarını iki katına çıkarıp hayatımı zorlaştırabilirler.”

“Hayır.” Bir saniye bile Byron’ın kötü niyetli bir şey yapacağına inanmadım. “O yapmaz... O böyle biri değil.”

“İyi. Bu iyi. Umarım yle değildir.” Kollarını kavuşturdu. “Ama onunla daha fazla vakit geçirmeye başladıkça dikkatli olmalısın. Dostça ol, ama fazla dostça değil. Ve tedbirli ol.”

“Tedbirli mi? Hangi konuda?”

“Ona istemedenden âşık olmak konusunda.” Yüzü, hoş olmayan bir hatırayı anımsamış gibi ciddi bir hale büründü. “Çünkü eğer öyle olursa, işin biter.”

“Winnie! Burada mısın?”

“İçerideyim. Akşam yemeği neredeyse hazır.” Salata da hazır olmak üzereydi, spagetti kabakları fırınlanmış, iki kavanoz ev yapımı domates sosum çözülüp ısıtılmıştı.

“Harika kokuyor!” Arkadan omuzlarımdan tutarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

“Masayı ben hazırlarım. Şarap ister misin? Şarabım var.”

Saate baktım. Perşembe günüydü ama saat sadece altıyı çeyrek geçiyordu.

“Bir kadeh alırım.”

“Güzel. İndirimdeydi ve uzun zamandır bunu denemek istiyordum. Hemen açayım. Bugün nasıldı?”

“Fena değildi.” Az önce dilimlediğim domatesleri salata kâsesine koydum.

“Gelecek yıl bilim fuarını yapabilmek için yeteri kadar para toplayabileceğim konusunda biraz endişeliyim ama üçüncü dönemim, nihayet kuvvet sabitleri kavramını anlamaya başladı.”

“Sekizinci sınıflara kuvvet sabitlerini mi öğretiyorsun?”

“Bunu yapabilecek kapasitedeler. Ve anlamaları önemli.”

“On üç yaşındaki çocuklardan çok şey bekliyorsun gibi hissediyorum. Ya buna yatkın değillerse?”

“Bunu kabul etmiyorum.” En olgun salatalıkları seçerek her iki ucunu kestim. “Dünyamızın artık ‘bilim konusunda kötü’ ya da ‘matematikte kötü’ insanlara tahammülü yok.”

Gülümsedi, geçerken omzuma hafifçe dokundu. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Kendi düşüncelerimi içimde tuttum ve küçük bir gülümsemeyi paylaştık.

Ne demek istediğini biliyordum ama bir öğretmen olarak, insanların on üç yaşındaki çocuklardan –ya da yirmi yaşındaki, otuz yaşındaki, altmış yaşındaki insanlardan– bilimsel kavramları anlamada *yeterince* şey beklemediklerini hissediyordum. Amcam, çocuklarına bunun sadece kötü bir şey olduğunu söylerdi ve bu beni deli ediyordu. Çocukları sınıfta bilimsel kavramları anlamaya teşvik etmezsek, onlardan bilimsel yasaları kabul etmelerini ya da miknatısları sihirli, hava durumlarını açıklanamaz bir büyü olarak görmemelerini nasıl bekleyebilirdik?

Bilimde kötü olan bir çocuk (ya da yetişkin) yoktu. Bilim her zaman mantıklıydı, işte güzelliği de buydu. Tabii ki, bilim bazen çocukların anlaması zor olacak şekilde açıklanabilir ya da öğretilir ama bu bilimin suçu değildi. Ne de olsa çocukların suçu da değildi. Bu yüzden okulda akıllı tahtamın üstünde, “Buraya giren herkes bilim insanıdır” yazan bir posterim vardı.

Bir de, “Merak, Schrödinger’in kedisini öldürmüş ya da öldürmemiş olabilir” yazan bir posterim vardı ve her seferinde beni güldürürdü.

“Hey, bugün Byron’ı gördüm.”

Kalbim bir anlığına durdu, salatalık yerine neredeyse başparmağımı kesecektim ama kendimi gayet normal bir şekilde tutarak, “Gerçekten mi? Gittin mi?” dedim.

“Evet. Videolar nasıl gidiyor diye sordum.”

Nedeni belirsiz bir şekilde nefesimi tuttum ve kesme tahtamdaki salatalığı düşündüm. Ne dediğini sormayacağım. *Ne dediğini sormayacağım. Ne dediğini sormayacağım...*

“Ne dedi?”

... Zayıf.

“İyi gidiyormuş, bu da Byron dilinde olağanüstü mükemmel demek. Salı günü yüz bin takipçiyi geçtiğini söyledim, memnun olmuş gibi görünüyordu.” Şarap şişesinin mantarı yavaşça patladı. “Bu arada, siz ikinizin yeni bir video kaydetmeniz gerekmiyor mu? Bir hafta oldu, değil mi?”

Parmaklarımı bıçağın hizasının dışında tutmaya dikkat ederek salatalığı yavaşça kestim. “Sanırım bana sinirli.”

Amelia’nın şarap bardaklarına şarap dökerken sesi kesildi. “Ne? Hayır. Neden?” Salatalığı ekleyip ellerimi belimdeki örtüyle silerken, “Telefonlarımı açmıyor,” dedim.

“Ah. Hayır. O yüzden değil.” Rahatlamış gibi seslendi. “Sana sinirli değil. Telefonu bozulmuş.”

“Telefonu mu bozulmuş?”

Harika.

Tüm hafta boyunca beni görmezden geldiğini düşünmüştüm, şimdi ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum.

“Evet.” Amelia, şaraplarımızla mutfaktan çıktı ve sevinçle dans eder gibi masaya doğru gitti. Bazen böyle yapardı, evin içinde dans eder gibi dolaşırdı. “Geçen hafta merdivenlerden düşürdüğünü ve telefonunun bozulduğunu söyledi. Bugün işten erken çıkıp ona yeni bir telefon aldım ama eski numarasıyla servis hâlâ açılmadı. Geçici numarasını istersen verebilirim.”

Arkadaşımı inceledim. “Neden ona yeni bir telefon aldın?”

“Ajansı bana iki bin dolar gönderdi ve bunu yapmamı istedi.”

“Ne?”

“Evet. O gerçekten ucuz bir katlanabilir telefondur. O kadar çok kırmıştı ki, yani telefona sadece yan bakman yeterliydi, hemen bozuluyordu. Sanırım bu sefer Byron işi ağırdan almış ve

numarasını Google Voice'a aktarmayı önererek ceptelefonundan kurtulmayı planlamış."

"O kadar..."

"İnatçı mı?"

"Zor biri," diye çıkardım, yarım yamalak düşüncemi yakalamadan, sonra hemen pişman oldum. "Üzgünüm, ben..."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Neden böyle düşündüklerini anlayabiliyorum. Byron, başkalarının hayatını kolaylaştırmak için çaba harcamaya pek hevesli değil, özellikle o insanlar ona çalışıyorsa ve ondan para kazanıyorsa. Kesinlikle kimsenin 'uyumlu' diyeceği biri değil ama o da başkalarının ona uyum sağlamasını beklemiyor." Amelia, masamızın yanına peçeteleri koyarken konuyu bir an daha düşündü. "Muhtemelen zor biri olmadığını, kişisel sınırlarını belirlediği bir dünyada bu sınırlarla tutarlı davrandığını savunuyordur. Çünkü -duydum ki- bu, bencillik ve tembelliği teşvik ediyor."

"Onun sürekli cevap verdiği bir ceptelefonuna sahip olması, diğer insanları tembellik yapmaya teşvik ettiği anlamına mı geliyor?" Salatayı masaya taşıdım.

Amelia kahkaha attı. "Buna böyle karşı çıkardı."

"Ben buna düşünceli olmak derdim," diye mızızlandım, çünkü geçen hafta boyunca kendimi çileden çıkarırken Byron'ın çağrılarımı görmezden gelmediğini yeni öğrenmiş olmama mı yoksa ceptelefonu sorununu basitçe kaliteli bir akıllı telefon alıp üzerine kılıf takarak çözebilecekken bunu yapmamış olmasına mı daha sinirli olduğumu tam olarak bilemiyordum.

"Her neyse." Salatayı karıştırırken düşüncelerime daldım ve Amelia'nın konuyu kapatmak istediğini fark ettim.

Ama o, spagetti kabağını getirene kadar öfke ateşime daha fazla tartışma malzemesi eklenmişti. "Diyorsun ki, başkalarının

ona uyum sağlamasını beklemiyor ama sen, bütün öğleden son-
rani onun için yeni bir telefon almakla geçirdin.”

“İstemedi, ajanı istedi. Ve bu iş için Byron’ın ajanından bin dolar kazandım. Ayrıca umursamadım.”

“Ama o fayda sağlayan oydu.”

“Hayır. Ajansı, halkla ilişkiler uzmanı ve menajeri, Byron’ın bir ceptelefonu olması ve daha ulaşılabilir olması sayesinde fayda sağladı.” Amelia hırslanarak güldü. “Byron, yeni telefonla geldiği-
mi görünce öfkeleni. Beni suç ortağı olarak adlandırdı.”

“Minnettar değil.”

“Zor,” dedi keskin bir şekilde, sandalyenin arkasına elini ko-
yarak bana delici bir bakış attı. “Sana ne oldu? Onunla ilgili bir
şeye mi kızgınsın?”

Boğazımda çok fazla düşünce, duygu ve soru birikmişti. Onun e-postası yoktu ama telefonu çalışmıyorsa Amelia’dan be-
nim e-postamı isteyebilirdi. Bir uyarı bile verebilirdi! Bir hafta
olmuştu. Ona birkaç mesaj bırakmıştım ve çalışmayan bir cepte-
lefonuyla bile sesli mesajları kolayca kontrol edebilirdi.

Serena’nın cumartesi günü söylediği gibi benimle psikolojik
oyunlar mı oynuyordu? Ne kadar düşünürsem o kadar olası gö-
rünüyordu. Önce sıcak, sonra soğuk, sonra donmuş, sonra ılı-
man, sonra tekrar donmuştu. *Ve o et! O etin durumu ne?*

Ben mücadele ederken Amelia kollarını kavuşturdu ve bana
dikkatlice bakarak kaşlarını çatı. “O videoları seninle yapıyor,
değil mi? Ve harika iş çıkartıyor. En yakın arkadaşlar videonuz
büyük bir hit olmuştu, tıpkı pazartesi günü başlattığın ve kafasını
dizine koyduğu son videon gibi. Takipçi sayın bu hafta başında
yüz bini geçti ve gördüğüm kadarıyla bunun nedeni onun yardı-
mı. Peki, ne işin var, Win? Ondan ne istiyorsun?”

Kalbim bir kez daha kütleli.

Ondan ne istiyorsun? İşte sorun buydu. Beni karıştıran ve bozan şey buydu. Byron'dan bir şey istiyordum.

“Haklısın,” diye mırıldandım, suçlu, minnetsiz ve aptal hissederek. “Haklısın. Bana yardım ediyor. Onu analiz etmeye ve yargılamaya çalışmak yerine yardımına şükretmeliyim.”

“Evet. Şükretmelisin. Sana çok büyük bir iyilik yapıyor.”

“Ve ondan hiçbir şey istememeliyim, bana hiçbir borcu yok” Akciğerlerim boşaldı. İşte mesele buydu.

O benimle psikolojik oyunlar oynamıyordu. Ben kendimle oyun oynuyordum. *Neden kendimi eziyorum?* Beni yeterince seveydi, çıkma teklif ederdi. Ve biyolojim yüzünden –ve eğer kendime karşı dürüst olursam kalbim yüzünden– bu, bizim hikâyemizin sonuydu ve artık yoluma devam etmem gerekiyordu.

Amelia derin bir nefes verdi ve düşüncelerimden uzaklaştım. Yüz hatları yumuşamıştı. “Bak, sert olmak istemedim ama onu hep tanıdım ve o benim için önemli. Onu koruyorum. Biliyorsun, bazen...” Eliyle doğru kelimeyi arar gibi hareket yaptı: “Bazı şeylere karşı *katı olması* insanları rahatsız edebilir, biliyorum. Ama neden böyle olduğunu biliyorum ve haklı sebepleri var, tamam mı?”

Uygun bir biçimde azarlanmış hissederek başımı salladım. “Tamam. Özür dilerim.”

“Özür dileme, sorun değil. Onun bazen gereksiz yere sert ve dürüst olabildiğini biliyorum. Fazla dürüst ya da sert olursa bana söyle, ben de onunla konuşurum.”

“Hayır.” Teklifini elimi sallayarak reddettim. “Öyle değil. Her şey yolunda.” Kaba davranmıştı ama kasıtlı olarak kötü olduğunu düşünmüyordum. Benden bir şey istemiyordu ve telefonunun çalışmadığını bana bildirmeyi akıl etmemişti. Üstesinden gelebilirdim.

İfadesi, verdiğim güvenceyi tam olarak yüzde yüz inanarak kabul etmediğini bana gösterdi ama uzun bir bakışın ardından gözlerini bıraktı ve masayı inceledi. “Sosu alayım, sonra yer miyiz?”

Amelia tekrar mutfığa doğru yürüdü ve ikimize salata servisi ederken kendimi azarladım.

Ama sonra endişelenme, özür dileme ve kendimi sürekli suçlama alışkanlığımın verdiği sıkıntıyla sonunda Byron’ın kitabından bir sayfa almak gerektiğine karar verdim. İhtiyacım olan şey sınırlarımın farkına varmaktı.

Byron’dan bir şey istemeyecektim; videolarla önceden anlaşmış olduğumuzdan başka bir şey beklemeyecektim ve dediği gibi, onun duyguları benim sorunum değildi.

Tıpkı benim duygularımın da onun sorunu olmadığı gibi.

BÖLÜM 17

WINNIE

Pazar sabahı, Byron'ın geçici telefon numarasını almış, çokça yazıp silerek, sınırlarına ve kendi sınırlarıma saygılı davranacağımdan emin olarak ona bir mesaj gönderdim.

Winnie: Ben Winnie. Yeni numaranı Amelia'dan aldım, umanm sakıncası yoktur. Bugün bir video için zamanın var mı? On dakika sürmesi gerek. Her durumda sorun değil.

Bunu gönderdikten sonra gelecek yılki bilim fuarı malzemeleri için bağış toplama planımı açtım ve dizüstü bilgisayarımın ekranına bakıp telefonuma göz atmamaya çalışarak kendimi telkin ettim. Çoğunlukla başarılı oldum. Ama o kadar kararlı bir şekilde odaklanmaya çalışıyordum ki cevap gönderdiğinde titreyen telefonum yüzünden havaya sıçradım.

Byron: Evet. Ne zaman? Nerede? Ne getirebilirim?

Midem kıpırdadı. Cevabını çok sevimli buldum.

Mideme, geçen hafta kanepeden fırlayıp telefonumu bana attıktan sonra odadan çıkarken o kadar da sevimli olmadığını hatırlattım. Ve Zıt Kutuplar Birbirini Çeker Meydan Okuması sonrası beni kucaklayıp aniden odadan çıkarken de hiç sevimli olmadığını... Bunların hiçbirisi sevimli değildi.

Sınırlar kelimesini beynimde bir mantraya dönüştürerek yanıt verdim.

Winnie: Bugün ne zaman uygunsan ama on dakika uzaklığa geldiğinde mesaj at. Burada sorun yok. Bir şey getirmene gerek yok. Kapı açık olacak, sadece gir.

Mesajımı bekliyor olmalıydı, çünkü telefonum neredeyse hemen tekrar titreşti.

Byron: Şu an çıkıyorum. On dakika uzaklıkta olacağım, yoksa scone ister misin?

Midemde kelebekler kanat çırpıyordu ama onlara hemen bir yumrukla veda ettim.

Sınırlar. Sınırlar. Sınırlar.

Winnie: Hayır, teşekkür ederim.

İşte bu kadar. Görüyor musun? Ondan hiçbir şey istemedim ve hiçbir şeye ihtiyacım yoktu, hatta o nefis çöreklerle bile.

Ne kadar iyi yaptığımı fark edip zihinsel olarak kendime bir beşlik çaktıktan sonra onun gelişine hazırlanırken zihinsel motivasyonuma devam ettim. Sıradaki etkinlik Toksik Dans Meydan

Okuması olmasına rağmen onu atlayıp Uyku Meydan Okuması yapmaya karar verdim.

Bu meydan okumada birinci kişi uyuyor gibi yaparak odanın kaydını alıyordu. İdeal olarak, ikinci kişi (en iyi arkadaş ya da arkadaş ya da anne ya da partner ya da her kimse) birinciği fark ettiğinde kamera olanları kaydediyordu. Bazı insanlar yüksek sesler çıkarıyor, bazıları direkt çıkıp gidiyordu, kimileri ise nazikçe ışıkları kapatıp sessizce ayrılıyordu.

Amaç, ikinci kişinin uyuyan birinci kişiye ne yapacağını görmekti.

Bonus olarak, Uyku Meydan Okuması bana, o geldiğinde ona hiçbir şey söylememi ve kaydı bitirdikten sonra da mümkün olduğunca az konuşmamı gerektiriyordu. Önceki videolarımıza bakılırsa hemen gidecekti ve bu da gayet uygundu. Gitmesine hazırdım.

Telefonum, tüm aksiyonu kaydedecek şekilde belirlenen yere yerleştirilmişti, ayak seslerini merdivende duyar duymaz kaydı başlatmaya hazır haldeydi. Kanepeye yerleşirken yastıklardan birini yanağımanın altına koyarak derin bir iç çekip bekledim, televizyon üzerindeki saati birkaç kez kontrol ettim. Saniyeler saat gibi geçiyordu. Ayak bileğimi kanepenin kenarında ileri geri sallayarak tüm istekleri, umutları ve dilekleri aşağı, aşağı, aşağı itiyordum.

Bunu bitirmek istiyorum. Bu videolardan, onu görmekten ve sürekli kafa karışıklığı yaşamaktan kurtulmak istiyorum. İstiyorum ki...

Ve sonra aniden merdivenlerden adımlar duydum, beklediğim ve korktuğum an geldi. Derin bir nefes alarak, panikle oturup telefonumu açtım ve kayıt düğmesine bastım. Sonra pozisyonumun doğal ve inandırıcı görünmesini umarak onun gelmesini beklerken kanepede uyuyakalmış gibi geri yaslandım. Bu arada, kalbim göğsümde çarpıyordu.

Gözkapaklarımın titremesinin beni ele vermesinden korkarak, tam kapının açıldığını duyduğumda bir kolumu alnımın üzerine attım.

“Fred?”

Derin bir nefes al, nefesini ver, rahatla. Uyuyorsun. Uyuyorsun. Uyuyorsun. Uyuyorsun.

Kulaklarımı zorlayarak adım seslerinin kapıdan yaklaşırken biraz daha yükseldiğini ve sonra durduğunu duydum.

“Winnie?” Beni fark etmiş olmalıydı çünkü fısıldıyordu.

Hareket etmedim, vücudunun en azından bir kısmının kadrajın içinde olmasını umuyordum. Yeniden çekmek istemiyordum. Birkaç saniye geçti, bu süre zarfında derin uykudaki bir insan gibi nefes almaya çalıştım. Ve sonra Byron hareket etmeye başladı, adımları biraz daha yakın olmasına rağmen belirgin şekilde hafifti.

Merak içindeyken ve garip duygular beslediğiniz biri evinizin içinde hareket ederken uyumaya çalışmak zor.

Ne yapıyor? O... Odama mı girdi? Gizlice bakıyor mu? Ve bakıyorsa, ne yapmalıyım? Hemen kalkıp onu suçüstü mü yakalamalıyım?

Onun geri dönüşünü; bacaklarıma, karnıma ve nihayet göğsüme bir battaniye serdiği anı çok kısa bir zaman diliminde fark ettim. Sonra yaklaştığını, çok yaklaştığını hissettim, elleri hâlâ battaniyedeydi, parmak uçları çenemin altına değerek beni örtüyordu. O ölümcül tıraş sonrası kokusunu içime çektim ve kendimi ağızda biriken tükürükten ötürü yutkunmamaya zorladım. Eğer hayatta yapacağım son yapacağım şey bu olsa bile, hangi tıraş sonrası losyonu kullandığını öğrenecektim.

Yanımda diz çökmüş olmalıydı. Ya da belki çömelmişti. Demek istediğim, santimi santimine yanımda duruyordu. Aniden,

sıcak ve yumuşak bir şeyin –parmak uçları– kolumdan yukarı kayarak bileğimi kavradığını hissederken, Byron kolumu gözlerimden uzaklaştırıp nazikçe göğsüme yerleştirdi.

Sessizce bir nefes verdi ve parmak uçları, alnımdaki saç tellerini nazikçe çekerek geri geldi.

“Uyuyan güzel,” diye mırıldandı. Kalbim aniden öylesinde büyüdü ki muhtemelen irkilip titredim ya da başka bir şey yaptım.

LANET OLSUN.

Ağır bir sessizlik oldu ve bir an hiç ses çıkarmadan bekledi, sonra, “Fred,” dedi. Sesi bir krep gibi dümdüzdü.

Bir gülümsemeyle mücadele ettim ve kaybettim. Anlamıştı. Sonuçta, listesini almıştı. Artık numarayı bırakma zamanıydı.

Derin bir nefes vererek sessizce onun geri çekilmesini –ya da ayağa kalkmasını– bekledim ve ardından abartılı bir horlama sesi çıkartıp nefesimi verirken ıslık çaldım.

Hafifçe güldü. “Temel Reis gibi ses çıkarıyorsun.”

Saçma horlamayı tekrarlayıp bir gözümü araladım, hâlâ çömelmiş halde yanımda duruyordu. Dirsekleri dizlerinin üstünde, gözleri kısıktı ama kesinlikle eğlenmişti. Gözümü kapatarak burun çekip horlamaya devam ettim.

“Neden uyuyormuş gibi yapıyorsun, Fred?”

“Ne? Ne? Ben neredeyim?” Gözlerimi açmakta zorlanıyormuş gibi, büyük bir gösteri yaparak gözlerimi kırptım.

“Dedim ki...” Ellerini battaniyenin üzerinden vücudumun yanlarına yerleştirdi, bu, beni gıdıklamaya başlamadan önce aldığı tek uyarıydı. “Neden uyuyormuş gibi yapıyordun?”

Vücudum gülererek sıçradı, kollarımı göğsüme çekerek kaçmaya çalıştım. “Ah! Dur! Dur!”

Durdu. Hemen beni gıdıklamayı bıraktı. Ama beni numaram için cezalandırma amacıyla olan Byron, üstüme tırmanıp elle-

rimi yakaladı ve başımın üstüne getirdi, dizleri ise kalçalarımın her iki yanındaydı.

Byron, dişlerini göstererek bana gülümsedi! Gözleri parlak, yüz hatları rahat ve mutlu görünüyordu. Bu hali gerçekten görülmeye değerdi ve beynim bana bunun sahte olduğunu hatırlatırken ben de zihnimde ona ait anlık bir fotoğraf çekip gülümsemişimi fark ettim.

Bunların hepsi sahteydi.

O, listeyi görmüştü. Kayıt yaptığımızı biliyordu. Gülümsemeleri benim için değildi, oluşturmaya çalıştığım izleyici kitlesi içindi. Ve hissetmem gereken tek şey, gülüşünden büyülenmek değil, yardımına karşı minnettarlık olmalıydı.

“Lütfen in,” dedim.

Kaşları çatıldı, gülümsemesi soldu ve bana baktı.

Bakışlarına, aklımdaki tek düşünceyle karşılık verdim: *Sınırlar*.

Şimdi tamamen kaşlarını çatmıştı, gözleri bir an olsun benimkilerden ayrılmadan kanepeyi terk etti ve ayağa kalktı.

“İşimiz bitti. Gerekli olanı aldım. Teşekkürler.” Hemen doğruldum, telefonumu aldım ve kaydı sonlandırdım. Sonra çenemi ve gözlerimi kaldırarak ona yeni sınırlarım üzerinden bakmaya başladım ama aynı zamanda normal, neşeli halimi sergilemeye çalışıyordum. Byron, şaşkın bir şekilde göz kırptı, dudakları aralandı. “Sen... Biz...”

“Her şey bitti. Teşekkürler. Haftaya mesaj atarım. Seni görmek güzeldi.” Ona dostça bir gülümseme göndererek döndüm ve kısa bir mesafe gidip odama yürüdüm.

Oraya vardığımda kapıyı kapatıp arkasına yaslandım.

Bir saniye sonra, açıklanamaz bir şekilde gözyaşlarıyla mücadele ediyor ve hızla yutkunuyordum.

Bir saniye sonrasında ise yere kayıp kollarımı dizlerimin üzerine katlayarak ağlamaya başladım, kendimi hiç anlamıyordum. Byron'ın çoktan gidip gitmediğini bilmiyordum ve gözyaşlarım buna aldırmıyordu. Tam olarak Byron'ın bana defalarca yaptığı şeyi yapmıştım ve bunu yaparken mümkün olduğunca nazik ve anlayışlı olmaya çalışmıştım.

Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, kendimi pislik gibi hissediyordum. Kötü bir pislik. Bir solucan yığını gibi. Kötü biri olmak istemiyordum. Kötü insanlar en kötüsüdür!

Sınırlar sağlıklıdır. Sınırlar, daha az kafam karışmış hissetme, daha az huzursuz hissetmeme, daha az üzölmeme yardımcı olmalıydı. Temelde, *daha az hissetmemi sağlamalıydılar.*

O zaman neden bu kadar canım yanıyordu?

Uyku Meydan Okuması büyük bir hit oldu. **BÜYÜK!**

Takipçi sayım her yerde iki katından fazla arttı ve video çılgınca viral oldu, dergilerde ve gazetelerde yayıldı. Byron Visser, dâhi edebiyat sevimlisi, en yakın arkadaşını tatlıca uyandıran haliyle magazin sayfalarını ve ünlü haberlerini süsledi. İnsanlar ilişkimizin durumunu tartıştı, arkadaşlığımızın sahte olduğunu ya da birbirimize derin, gerçek bir aşkla bağlı olduğumuzu savundular.

Biliyor musunuz? Benim için çoğunlukla bunların hepsi *eh işteydi*. Hatta FeTeMM odaklı videolarımdaki yeni etkileşimlere heyecanlanacak enerjiyi bile bulamadım. Nedendir bilmem, izleyicimle –ve potansiyel izleyicimle– etkileşim kurma ve içerik yaratma motivasyonu tamamen kayboldu.

Ve bir başka tuhaflık, popüler bir popüler kültür sitesinin videoyu inceleyip ekran görüntüleri, video kesitleri, oklar ve bir zaman dilimi analizi kullanarak Byron'ın gözlerinin bana bakarken nasıl daha yumuşak hale geldiğini göstermesiydi. Hiç bu kadar yumuşak bir şey görmediklerini iddia ettiler. Byron çok sevildi ve ben de...

Peki. Basitçe "arkadaş" olarak adlandırıldım. *Yazar Byron Visser ve Arkadaşı*. İsimsiz bir şekilde yer almak garip bir deneyimdi, sanki cansız bir nesne ya da ek parça gibi, *Yazar Byron Visser ve Lamba Direği ya da Yazar Byron Visser ve Sağ Dirseği gibi*.

Ama gelen kutularım, moda evlerinden düğün elbisesi ihtiyacım olup olmadığını soran ve onları aklımda tutmamı isteyen mesajlarla doldu, bu da oldukça heyecan vericiydi. Byron'la evlenmek elbette hiçbir boyutta mümkün değildi. Ama –hadi ama– özel tasarım bir elbise? Sadece bana özel? Her kızın hayali.

Birçok yayın, Byron'm ajansı ile iletişime geçip benim Byron hakkında bir röportaj yapmayı düşünüp düşünmediğimi sormuş. Ve belki –zaman varsa– neyin Byron'ı benimle arkadaşlık kurmaya çektiğini konuşabilir miymişiz? Hepsi, bir dâhinin, ünlü ve yakışıklı birinin, internet dünyasına benim onun için önemli olduğumu harika bir şekilde inandırmasından dolayı. *Ne dünya ama.*

"Byron bu akşam gelecek mi? Ve *Stardew Valley* oynayacak mıyız?" Amelia, elinde kauçuk bir ıspatula ile koşarak yatak odamıza girerken arkasından vanilya ve tarçın kokusu yayıldı. Bu akşam kahvaltılık yemekler yiyecektik; Amelia'nın spesiyali. "Eğer *Stardew Valley* oynayacaksak Serena gelip burada oynamak istiyor ama sanırım Byron, o buradaysa uzun süre kalmaz ya da hiç gelmez."

Masadaki sandalyeye yaslanarak ona tüm dikkatimle baktım. "Byron neden gelsin ki?"

“Onu sen davet etmedin mi?”

“Hayır.”

“Gerçekten mi?” Amelia elini kalçasına koyarak bana baktı. “Bana daha önce mesaj atıp uğrayacağını söyledi, ben de ikinizin bir video planladığınızı düşündüm.”

Gömleğimin kenarıyla oynayarak yüzümdeki duygusal fırtınayı gizlemeye dikkat ettim. “Hayır. Pazar gününden beri onunla hiç konuşmadım.”

Amelia kaşını kaldırdı. “Ciddi misin? Onunla o karmaşa ve internetteki o kötü insanlar hakkında konuşmadın mı? Hatta bundan haberi var mı?”

Amelia, Byron’ın ajansının bana dergi röportajı tekliflerini ulaştırmak için kullandığı kişiydi. Byron’ın sosyal medyadan kaçınması ve kendini izole etme biçimi göz önüne alındığında, şu an için son videomuzun viral etkisinden haberdar olmama olasılığı epey yüksekti.

“Hiçbir fikrim yok ve –Amelia– ona bunu söylemeni istemiyorum. Bana söz ver.”

Tiksinmiş bir ses çıkardı.

“Bana söz ver. O bana hiç telefon etmedi, ben de yoğundum ve sadece bunu unutmak istiyorum.” Yoğundum, evet. Okul ve Veliler Derneği, pazartesi günü, bu yıl bilim fuarım için yer olmadığına karar verdi ve eğer fon sağlamak istersem parayı bir hibe ya da hayır kurumu aracılığıyla bulmam gerekecekti. Onların gerekçesini anlıyordum. Okul, yeni bilgisayarlar almak için para toplamaya odaklanmalıydı. Teknik laboratuvardaki teknoloji korkunç derecede eskiydi.

Yani hayır, tüm haftayı internette gezinip videoyu ve beni analiz eden yazıları okuyarak geçirmedim. Çirkin mi, kısa mı, uzun mu, çok solgun mu, çok koyu mu olduğum ya da burnumun çok

büyük olup olmadığı hakkındaki yazılara göz atmadım. Ayrıca herhangi bir hesabım için bir FeTeMM videosu çekmedim ya da planlama zamanı bulamadım.

Evet, dün Byron ve kendimle ilgili haberleri birkaç saat boyunca okudum. Tüm bu olay tamamen delilik gibi bir şeydi. Ama daha fazla nefretle karşıladıktan sonra, bu kadardı. “Hoşlandın mı, hoşlanmadın mı” tarzında ve ne kadarının şov amaçlı olduğu hakkında iki makaleyi okuduktan sonra, bu konuda medyayı takip etmenin hiçbir faydası olmayacağını fark ettim.

Bunun yerine, hibe başvuruları yazıp eğitim vakıflarına e-postalar göndererek bilim fuarı için herhangi bir finansman olup olmadığını öğrenmeye çalıştım, aynı zamanda sene sonu ders yükümü, notları, planlamayı, okul sonrası yardım oturumlarını, veli toplantılarını, veli e-postalarına cevap vermeyi ve her şeyi de hallettim.

Tanrım, geçen ay o laboratuvar kitlerini toplamış olmam çok iyi olmuştu. Yoksa şu an tamamen bunalmış olurdum.

“Tamam. O pisliklerden bahsetmeyeceğim ama...” Amelia, kafası karışmış bir şekilde burnunu buruşturdu. “Bu çok garip. Az önce aradığında evde misin diye sormuştu.”

Kafamda *sınırlar, sınırlar, sınırlar* diye tekrar ederek bu bilginin beni en ufak bir şekilde etkilemesine izin vermemeye çalıştım ve odağımı yeniden mümkün olan hibe başvurularını içeren elektronik tablomun üzerine topladım. “Maalesef, bu akşam *Stardew Valley* oynamaya vaktim yok. Pazar gününe kadar en az on tanesini göndermem gerekiyor.”

Şimdi Byron’ın bu akşam gelme ihtimalinin olduğunu bildiğime göre, bir an onu görmekten kaçınmak için eşyalarımı toplayıp kütüphaneye gitmeyi düşündüm. Ama sonra kendime bunun saçma olduğunu söyledim. Sınırlar koymak konusunda üzülüp ağlayan tek kişi bendim. Belki beni seviyordu ya da belki

rızın oyunları oynuyordu, önemli değildi. Onu koku alma duyumdan ya da “nörotransmitter”lerimden uzak tutacaktım, zaten onun hiçbir adım atmadığını ya da herhangi bir girişimde bulunmadığını biliyordum.

“Tamam. Ama Serena gelebilir.” Amelia hâlâ düşünceli bir ifadeyle odamdan çıktı. “Yemeklerini buraya getirmemi ister misin?”

“Ben çıkıp alırım. Ama kapıyı kapatabilir misin?”

“Tabii.” Elini kapı koluna koyarak, “Sessiz olacağız,” dedi.

“Gerek yok.” Gülümsedim ve göz kırptım, sonra gürültü engelleyici kulaklıklarımı alıp kulaklarımı kapattım.

Kapı kapanır kapanmaz, konsantrasyon için favori müzik listemi seçtim ve tarayıcımda yeni bir sekme açıp Garbor Vakfı için hibe başvuruları yaparken kullanılabilecek ipuçlarını araştırmaya başladım. *Orada çalışan tanıdığım birisi var mı?* Olabilirdi. Merkez ofisleri South Lake Union’da, yaşadığım ve çalıştığım yerden üç mil uzakta bulunuyordu. Okul sekreterlerine, vakıfta çalışan ebeveynleri olup olmadığını sormayı aklımda tuttum.

Mavi renkli bir yapışkan notu defterin üst kısmından çekerek hızlıca bir not yazdım ve ayağa kalkıp mantar tahtama yürüdüm. Kâğıdı hatırlatmalar kısmının altına, “Adam’ın annesini FeTeMM kamplarıyla ilgili aramayı unutma” yazan sarı bir yapışkanın hemen altına yerleştirdim.

Sonra döndüm ve aniden yerimde donakaldım. Kaburgalarımın altında bir sıcaklık bombası patladı ve her bir sinir ucuna şok dalgaları gönderdi. Byron tüm dopamin nörotransmitterlerimin hayallerini gerçeğe dönüştürmüş gibi kapı girişinde dikiliyordu. Eli kapı kolunun üzerindeydi, yüz hatları tamamen açıktı ve öyle etkileyici bir şekilde yakışıklıydı ki, onun görüntüsünün akciğer dokumun hücresel yapısını değiştirdiğine neredeyse emin oldum.

Çünkü *acıyordu*.

Çenesini kaldırdı. “Bu ne?”

Omzumu geri çekip bakışının yönünü takip ettim. “Mantar tahtamı mı diyorsun?”

“Tüm bu notlar ne?”

Düşünemez halde, sadece cevap verebildim. “Bazıları görevler, bazıları fikirler ve bazıları hatırlatmalar.”

“Renkler ne anlama geliyor?” diye sorarak bir adım daha yaklaştı ve kapıyı kapattı.

Bacaklarımın arkasmda elektrik kıvılcımı gibi bir şey yukan doğru zıpladı, tüm vücudumda huzursuzluk dalgaları hissettirdi. “Ah, işte, sarı öğrenciler için, mavi özel projeler için, yeşil ders planlaması ve sürekli eğitim için, turuncu sosyal medya hesapları için ve pembe de... Eh, kişisel şeyler için.” Saçlarımı kulaklarımın arkasına ittiğimde, ona neden bunları söylediğimi merak ettim.

Ve burada ne yapıyordu?

Ve ne istiyordu?

Onunla ilgili sınır koymakta hiç iyi değildim, onunla sınırları uygulamanın bana verdiği hissi de hiç sevmiyordum. Beni hazırlıksız yakalamışken, ne yapacağımı bilmiyordum.

“Öyleyse ne...”

Vücudumdan geçen devasa istemsiz tepkiden ötürü derinden rahatsız olarak, “Ne istiyorsun?” diye sordum. Bunu istemiyordum. Bu şekilde hissetmek istemiyordum. Onu itmek istemiyordum ama onunla her buluşmamda duyduğum bu rahatsızlıktan da nefret ediyordum.

“Konuşmamız gerekiyor.” Elini cebine soktu ve sesi boğuklaştı.

Okuma koltuğuma doğru yürüdüm ve onun arkasında durdum. Zihinsel engeller koyamıyorsam fiziksel bir engel yeterli olmalıydı. “Tamam.”

Bana baktı, ağzı açılıp kapanıyor ve tekrar açılıyordu. “Özür dilerim, ilk birkaç video çekimini bitirdikten sonra ayrıldım. Sanırım –ama niyetim bu değildi– kaba davrandım. Kötü davrandım. Özür dilerim.”

... Ne?

Onun özür dilemesi. En son beklediğim şey buydu. Ama ona bakıp durumu düşündükçe, belki de bu kadar şaşırmamalıydım. Zıt Kutuplar Birbirini Çeker Meydan Okuması sırasında, duygularımı açıkça söylediğimde özür dilemişti, değil mi?

Yine de... O meydan okumadan sonra beni terk ettiğinde ve telefonda konuştuklarımızda yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sormuştum, o da endişelerimi göz ardı etmişti.

“Niyetin bu değildi,” diye yineledim, *niyet* kelimesinde takılıp kalmış bir şekilde.

“Hayır.”

Eğer kaba ve kötü niyetli olmak onun niyeti değilse, o zaman başka bir niyeti olmalıydı. “O zaman niyetin neydi?”

“Sonrasında pişman olabileceğim bir şey yapmam ya da söylemem gerekebileceğini düşündüğüm bir durumdaysam... Orayı terk etmenin en iyisi olduğunu düşünüyorum.” Ellerini cebinde tutarak omuzlarını silkti.

Söylediği şeyi kafamda tekrar ettim, sonra gerçekten ~~ne de~~ yapmak istediğini anlamaya çalışmak için kırk dereden su getindim. “Pişman olabileceğin bir şey mi? Yanlış bir şey mi yaptım? Söyledim mi...”

“Hayır. Hiçbir şekilde.” Bana doğru bir adım attı, gözleri geniş ve samimiydi. “Sen mükemmelsin.”

“Seni kızdırdım mı?”

“Hayır.”

“Ama yine de pişman olabileceğin bir şey yapıp söylemekten endişeliydin, öyle mi?”

“Evet.”

Nasıl ya?

Aklımı zorladım. Yanlış bir şey yapmamışsam ya da onu kızdıracak bir şey söylememişsem, o zaman neden gitmişti? “Ne gibi?”

Birkaç kez gözlerini kırptı, sabırlı bakışı, haliya doğru kayarken dengesizleşti. “Yani...”

Bekledim. Ve bekledim.

Boğazı yutkunarak hareket etti ve sonunda derin bir nefes verdi. “Bu senin sorunun değil. Benim sorunum. Ama sen hiçbir şey yapmadın ve yanlış bir şey yapmadın. Bu tamamen benim hatam. Ve eğer benimle kalan videoları hâlâ yapmak istersen gelecekte benzer durumlarla nasıl başa çıkacağım konusunda bir planım var.”

“Gerçekten mi? Bu planı bana söyle.”

“Tekrar olursa, birkaç dakika kendimi dışarı atacağım. Ve sonra, hazır olduğumda geri döneceğim.”

Anlayışlı gibi gözüktü ve bu anlayışla birlikte tüm gerginlik bedenimden kayboldu. Tabii ki! *Bunu nasıl kaçırdım? Neden daha önce görmedim?*

O, bir duyusal işleme bozukluğu yaşıyordu.

Dudaklarımda küçük, şefkatli bir gülümseme belirdi, kaburgalarımın altında yine sıcak bir patlama hissettim ama bu sefer huzursuz ve düşmanca değil, sıcak ve dostça hissettiriyordu. Tanrım, bunu daha önce bilseydim, ne kadar çok eziyetten kurtulmuş olurum. Tüm bu endişelenmeler, ellerimi sıkarken her etkileşimi ikinci kez sorgulamak... Ne kadar aptaldım. O kaba değildi ya da zihin oyunları oynamıyordu. Hiçbir şekilde.

Sandalyenin arkasından çıkarken ellerim yanlarımda sarktı. “Ya daha fazla zamana ihtiyacın olursa? Güvenli bir kelime mi belirlemeliyiz?”

Byron’ın kaşları hızla çatıldı, gözleri üzerimde gezindi. Boğuk bir sesle, “Güvenli bir kelime mi?” diye sordu.

Belki de onunla alay ettiğimi düşündü. Hiç alay etmiyordum –tam tersine– bu yüzden aramızdaki mesafeyi kapattım. Ona alay etmediğimi göstermek istedim.

“Ciddi söylüyorum. Çok fazla uyarıcı bir durumdaysan ve kendini çıkarmak için güvenli bir kelimeye ihtiyacın olursa, bu tamamen sorun değil. Tam olarak anlıyorum.”

Hâlâ emin olamamış gibi görünen Byron, tamamen dikleşip gözlerini kısıp bana bakarak nefes nefese sordu: “Gerçekten mi?”

“Evet. Sınıfımda her türlü duyuşal işlem bozukluğu olan çocuklar var.” Titreyerek gözlerini kırptı ve sonra yüzü hızla karardı.

Geri çekilmesini engellemek için kolundan tuttum. “Bekle, dinle. Senin çocuk olduğunu ya da bir duyuşal işlem bozukluğun olduğunu söylemiyorum, varsa bile, bu benim işim değil. Söylediğim tek şey, insanlar –insani olarak– farklı toleranslara ve sınırlara sahip. Bir durum ya da uyarıcı senin için fazla gelirse, hemen çıkman gerekiyorsa, bu benim için sorun değil. Zihinsel sağlığın için ne yapman gerekiyorsa onu yap. Bunu benim yüzümden yapmadığını anlayacağım.”

Gözleri aynı anda büyüyüp küçülmüş gibi görünüyordu. “Benim yüzümden değil mi?”

“Evet. Her çocuğun duyuşal ihtiyaçlarına duyarlı olamam ya da hepsine uyum sağlayamam. Bir örnek vermek gerekirse, bazen derste sesimi yükseltmem gerekiyor. Bu gürültüyü kaldıramayan çocuklar koridora çıkıp oradaki masalardan birine oturabilir, birkaç dakika dinlenip hazır olduklarında geri dönebilirler. Bazı çocuklar ise az duyuşal uyarana sahiptir ve daha yüksek ses-

ler, parlak renkler, daha fazla uyarıcıya ihtiyaç duyabilirler, bazen sarılmak ya da el tutmak isterler. Bu bir suçluluk meselesi değil –ne onlar ne de benim için– ve asla kişisel olarak algılamam.”

Byron hareketsiz bir şekilde durdu, bakışları derin bir çatışma içindeydi. Boğazını temizledi, bir an tereddüt etti, sonra, “Teklifi takdir ediyorum, Fred. Ama benim duyusal sorunlarım yok. Senden istemediğim tek şey, ben kaba ya da bencil olduğumda senin benim için bahaneler üretmen,” dedi.

“Senin bencil olduğunu düşünmüyorum.” Ah! *Tatlı adam*. “Hiçbir şekilde.”

“Ah, *ben bencilim*.” Birkaç kez başını salladı, sesi derinleşti. “Pek çok insan uyarıcılarla zorlanıyor olabilir ama bu benim... Yani, bunu ima etmek ya da senin böyle bir çıkarım yapman hem yanlış hem de samimiyetsiz olurdu. Yani ben... Benim...”

Elimi kolundan avucuna kaydırdım, parmaklarımızı birbirine geçirerek bir adım daha yaklaştım. Gözleri parladı, dikkati açıkça harekete odaklanmıştı, bakışları net bir şekilde birbirimizle olan temasımıza kaydı.

“Hey. Sorun değil,” dedim, dikkatini yüzüme çevirdiğinde. “İstedğin kelimeyi kullanabiliriz. Ne dersin, kanyon? Kanal? Ya da yarık?”

“Yarık değil,” dedi, kelimeler zayıf bir şekilde çıkmıştı.

“Geçit? Koy?”

“Lütfen dur.”

“Üzgünüm, kafamda coğrafya terimleri var. Doğal kara oluşumları üzerine bir bölüm yapıyoruz. Önemli olan şu ki, şimdi anlıyorum. Hangi kelimeyi istersen seç.”

Bakışı, onu daha fazla tuttukça daha da kapalı ve içedönük hale geldi. Nefes alış hızı arttı. “Beni dinle, Fred. Benim duyusal sorunlarım yok. Tamam mı?”

“Tamam,” dedim hafifçe. Ona acımadığımı ve utanacak bir şeyinin olmadığını düşündüğümü anlamasını umuyordum. Acıma ya da sempati duymama gerek yoktu. Bu, anlamakla ilgili bir şeydi. Öğrencilerimin bu tür engeller karşısında nasıl zorlandıklarını görmüştüm; kimileri tanıdığım en harika, en muazzam çocuklardandı. Sadece dünyayı farklı bir şekilde deneyimliyorlardı. Çoğu zaman, bu farklar yaratıcı kararlar almalarına yardımcı oluyordu.

Ama şimdi Byron hakkında birçok şey tamamen anlam kazandı. *İnsanlardan kaçması ve o kadar çok sınırları olması şaşırtıcı değildi.* Hissedilen rahatlama ölçülemezdi. O sırada gözlerini kapattı, yavaşça nefesini verdi ve “Gitmem gerek,” dedi.

“Ya da...” Yaklaştım, gözleri bir anda açıldı. “Beni dinle, biz...”

“Kanyon, kanal, yarık!”

BÖLÜM 18

BYRON

Winnie'nin dairesinden çıktıktan sonra hemen menajerimi aradım. Saygın bir ergoterapistten ya da duyuşal işleme bozukluklarını teşhis eden herhangi bir tıbbi uzmandan randevu almama yardımcı olmayı kabul etti. Hızlı ve özel bir şekilde görülmemi sağlamak için birkaç bağlantısını kullanacaktı.

Bu meseleyi onun yetenekli ellerine teslim ettikten sonra Interlaken Park'ta uzun bir koşuya çıktım. Bu sorun üzerinde odaklanmama ve bunu nasıl çözebileceğimi düşünmeme yardımcı olmak için cildime yapışan ıslak, soğuk, kayın ağacı selüloz kumaşının dokunuşunu, ağaçlardan damlayan yağmur damlalarının sesini, toprağa basan ayaklarımın gürültüsünü hissetmem gerekiyordu.

Görünüşte Winnie, duyuşal sorunlarım olmadığını kabul etmeyi reddetti. Dahası, bu hayali duyuşal sorunların beni bunalıp durumlara bencil olarak yorumlanan şekillerde tepki verme neden olduğuna inanıyordu.

Hem haklıydı hem de yanlıştı. Gerçekten bunalmıştım. Aynı zamanda son derece bencildim.

Sürekli olarak, bizim sevişmemizi düşündüm; günde beş yüz kez nasıl olacağına, ne yapacağımıza ve onun keyif almasını sağlamak için nasıl davranacağıma kafa yoruyordum. Seksen altı bin saniyeden fazla bir sürenin yirmi dört saatlik bir zaman dilimini kapsadığını göz önünde bulundurursam, bu oran çok daha kötü olabilirdi diye kendimi rahatlatıyordum. Çekingen insanlar, hayallerimin doğasını sapkın olarak değerlendirebilirlerdi ama ben bunu yapmıyordum. Ben, baskılama değil, bekâreti seçmiştim. Ve ben, yaşamın madde ve öz-değer anlamındaki her yönünde, kaliteye nicelikten çok daha fazla değer veriyordum.

Bir video kaydettikten sonra aniden ayrıldığım her seferinde ona dokunmak, tadına bakmak için ezici bir arzu duyuyordum; parmaklarımı gömleğinin altına ve pantolonunun içine sokmak, ellerimi onun vücudunun sıcaklığıyla ve teniyle doldurmak istiyordum. Onun...

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yavaşlayarak durdum, yüzümü ipeksi yağmur damlacıklarına kaldırıp, onların üzerime dökülmesine ve tenimi serinletmesine izin verdim.

Lanet olsun, onu nasıl da istiyordum.

Winnie'nin sadece onu *beğenmeme* verdiği korkmuş tepkinin ardından bunu ona söyleyemezdim. Eğer bilseydi, eğer kelimeleri dile getirseydim, son birkaç hafta içinde kaydettiğimiz tüm ilerleme boşa giderdi ve sanırım bir daha beni görmek istemezdi. Ve onu suçlamazdım.

Yine de onun söylediklerinin yanlış olduğu kanıtlanmalıydı. Benim için bahaneler sunmasını istemiyordum. Yanlış bir şey söylediğimde ya da yaptığımda, onu üzen bir şey olduğunda bana söylemeye devam etmesini istiyordum ve bazen gerçekten bir pislik olmayı seçtiğimi ona inandırmak için bir doktor ra-

porunun gerekli olduğunu düşünüyordum. O, “Doktor İlgisizlik Çukuru” kişiliğimi tahmin etmek ya da buna katlanmak zorunda olmamalıydı ve ben bu kişiliği benimsediğimde onun bana karşı gelmeyi bırakmasını da istemiyordum.

Eğer her kötü hareketimi bir saçmalık etiket ya da tanı ile haklı çıkarırsa o zaman beni tam anlamıyla insan, yetenekli, değerli bir arkadaş olarak görmeyecekti.

Arkadaşlık.

Başımı sallayarak önce sola, sonra sağa baktım ve patikada ilerlemeye devam ettim; hızla koşmaya başlayana kadar.

Sadece arkadaşlık.

Saatlerce koştum. Vücudum rahatlama istiyordu ve artık bir şeyleri kendi başıma halletmenin hiçbir fark yaratmadığını hissediyordum. Onun düşüncesi bile damarlarımı ateşle dolduruyordu.

O gece, merdivenleri zar zor tırmanıp odamın kapısına ulaştım ve ıslak kıyafetlerimi güçlükle çıkardıktan sonra kendimden geçtim. Şanslı ve şanssız bir şekilde, cumartesi ve pazar günü onu rüyamda gördüm, öfkeden kudurup kendimi azarlarken yatak çarşaflarını değiştirmekle uğraştım. Utanç hissetmedim, ancak rahatsız edici, tatmin edici olmayan ve uykumu bölen gece fantazilerinin durması gerekiyordu. Lanet olsun, yirmi yedi yaşındaydım.

Pazartesi sabahı erkenden ve kararlılığımı bir kalkan gibi taşıyarak tıbbi merkezin içine girdim. Kaydımı yaptırdıktan sonra sert ışıklarla aydınlatılmış bekleme odasında en izole koltuğu seçtim. Doktor raporumu elime aldığımda her şey buna değecekti.

Ancak, tam anlamıyla iğrenerek kabul etmeliyim ki, iki zorlu ve sinir bozucu gün boyunca, testler ve değerlendirmelerle boğuştuğuktan, gereğinden parlak odalarda saçma sorular soran can sıkıcı insanlarla laf dalaşma girdikten sonra Winnie’nin doğru olduğu kanıtlandı.

Bana hatırlamak, okumak ya da araştırmak istemediğim bir dizi duyuşal sorun teşhisi koydular ve daha fazla test için geri gelmemi istediler. Ayrıca gönderdikleri rapor “ön hazırlık” olarak belirtilmişti.

“Başka ne yazıyordu?” Amelia, Tanrı’ya şükür, endişeli değildi. Sesi meraklı geliyordu.

Rapordan hemen sonra rasgele aramıştı. Gardımın düşük olduğu bir anda yakalanmışım, telefona cevap vermiş ve genellikle onunla bile paylaşmayacağım detayları ağzımdan almıştı. Ama şimdi, onun pragmatik varlığına minnettar olduğumu hissediyorum.

Geçen hafta benim için aldığı akıllı telefona göz attım; şu anda masamda duruyordu. Cihazı elimde tutmaktan hoşlanmadığım için sesi hoparlörden geliyordu. Eski telefonumu özlüyordum; dokusunu, hareket şeklini ve sadece cansız, sıkıcı, düz bir dikdörtgen olmaksızın ilginç bir şekilde kıvrılıp eğilmesini.

“Raporun ne dediğine dair hiçbir fikrim yok. İlk cümleden sonra okumayı bıraktım.” Belge görünür görünmez parçalamak istemişim ama güvenli bir çevrimiçi sistem üzerinden gelmişti. Parçalamak için önce yazdırmam gerekecekti.

“Tüm raporu okumalısın, Byron.” İstmeden yaptığım açıklamanın ve yarım saatlik amaçsız söylenmenin ardından sonunda sabırsız bir tonla konuşuyordu.

Gülümsedim.

Amelia’nın birçok mükemmel özelliği arasında bana farklı, garip ya da mantıksız biriymişim gibi davranmaması vardı. Ayrıca bana asla aşırı ilgi göstermemişti.

Doğu Oregon’daki küçük bir kasabada büyürken annesi olmayan ve herkesin hem hayranlık hem de acıma duyduğu bir babası olan tuhaf çocuk rolünü üstlenmişim. Hem kırık bir kalbi hem de kırık bir oğlu olan bir şehit. Çok fazla soru sorardım ve konuşmam gerektiğinde konuşmaya zorlanamazdım. Ancak

Amelia, başkalarına karşı gösterdiğim ayrım gözetmeyen hoşgörüslüğü, babamın kedinin sütü yalaması gibi sempatiyi sömürmesi göz önüne alındığında tamamen anlaşılır ve haklı bulmuştu.

“Onu okumanın ne anlamı var?” diye sordum. “Yapılabilecek bir şey yok.”

Kalabalıklar, belirli sesler, yüksek gürültüler ve bazı kumaşlar dişlerimi gıcırdatmama neden olmuş, düşünmeyi bir işkence haline getirmişti. Floresan ışıklar beynimi acıtırdı. Islakken sıkı ve yumuşak kumaşların dokusunu severdim. Ama ne olmuş yani? Dünyayla etkileşimde bulunurken herkesin bir şekilde rahatsızlık ya da tercih düzeyi yok muydu? Neden benim rahatsızlık ve istek türüm etiketlenmeyi gerektiriyordu?

Bir reçel kavanozu değilim ki tercihe ve tada göre sınıflandırılayım. Ya da uyarı ve kullanım bilgisi gerektiren bir ilaç şişesi de değilim.

Lanet olsun etiketlere.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Yazıcıyı kontrol ettim. Yeterince kâğıdı vardı. Belki raporu yazdırır ve sonra parçalarım. “Ne demek istiyorsun?”

“Alabileceğin bir ilaç var mı? Belki işe yarar.”

“Baş etmeyi öğrenmemi teklif ettiler.” Sesimdeki küçümsemeyi gizleyemedim.

Beni, bütün hayatımı kendimi normal ama sıradan olmayan biri olarak görerek geçirdiğim halde başa çıkma stratejilerini düşünmeye davet etmişlerdi. Ve şimdi ne yapmam bekleniyordu? Kendimi *düzeltmeye* mi çalışayım? Uyum mu sağlayayım? Topluma karışıp kayıp mı olayım?

“Kimse senin kusurlu olduğunu söylemiyor. Bu insanlar profesyonel, aileden değil. Başa çıkmayı öğrenmek iyi olabilir. Belki hayatını kolaylaştırır.”

“Hayır.” Başımı salladım.

“Çünkü sen olduğun gibi mükemmelsin,” dedi, alaycı bir tonla.

Mükemmel değildim. Kimse mükemmel değildi. Kendimi geliştirebileceğim alanlar vardı. Hakkımda değiştirmek istediğim şeyler vardı ama bu herkes için geçerli değil miydi?

Ama temelde, kendimi *seviyordum*. Olduğum kişiyi *seviyordum*. Ve beni tanımayan ve önemi olmayan insanların “kendim üzerinde çalışmam” gerektiğini söylemesine direniyordum.

“Zaten nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Bu dünyada yirmi yedi yıldır kendim olarak yaşıyorum ve gayet iyi idare ettim.”

Kahkaha attı, ama bu kahkaha neşesizdi. “Yani seni sinirlendirebilecek her şeyden veya herkesten uzak durmayı mı kastediyorsun?”

“Doğru.” Peki bunda ne yanlış vardı? Cidden. Sevmediğim insanlardan uzak durmanın nesi yanlıştı ki?

“Ah, Byron.” Yorgun bir şekilde iç çekti. “Seni doktora gitmeye neyin teşvik ettiğini söyleyecek misin? Raporu okumayı planlamıyorsan neden gittin ki?”

Homurdandım.

“Söylemeyecek misin?”

Yine homurdandım.

“Peki, tamam, ukala. Raporu bana gönder, okumak istiyorum.”

“Düşüneceğim.”

“Bu hayır demek,” diye güldü, bu kez içtendi. “Eğer konuşmak istersen, ben buradayım.”

“Konuşmayacağım.”

“Pekâlâ. Neyse. Dinle, aslında seni Winnie hakkında konuşmak için arıyorum.”

Düşüncelerimin hızlanmasına engel olmaya çalışarak ve gelecek konuşmaya hazırlanarak irkildim. Amelia'nın bu konuyu haftalar önce açmasını beklemiştim. *Peki ya şimdi?*

Winnie sonunda ortak arkadaşımızı, beni tamamen ve nazikçe reddetmek için görevlendirmiş olabilir miydi? Şimdi benim duygusal sorunlarım olduğundan mı şüpheleniyordu? Yüzümü buruşturdum.

Winnie'nin sunduğu herhangi bir ilişkiyi seve seve kabul edecek olsam da bu, acıma veya hoşgörü içermemeliydi. Çocukluğum, insanlarla dolu bir çevrede, sürekli *hoşgörüyle* geçmişti. Winnie benim tuhaflıklarımın bir seçim olmadığını düşünürse, beni asla tuhaf bir şeyden başka bir şey olarak göremezdi.

“Winnie'ye bundan bahsedemezsin.”

“Ne?” Tek kelime öfkeyle doluydu. “Byron, asla yapmam. Bunu nasıl düşünebilirsin?”

“O zaman özür dilerim.” Aniden kuruyan dudaklarımı yaladım. “Winnie hakkında neden arıyorsun? Sana ne söyledi?”

“Ne hakkında?”

“Benden. Ve ondan.”

“Sen ve o mu?” Sesine bir parça karışıklık hâkimdi. “Siz ve o ne olmuş? Videoları mı diyorsun? Pek bir şey söylemedi ama onlarla ilgili memnun görünüyor. Instagram'da iki yüz elli bin takipçiye yaklaşıyor. Çok mutlu olması lazım.”

“Hıh.” Sandalyemden kalktım, boynumun arkasını ovarak odada gezinmeye başladım. Yoksa Amelia hiçbir şey bilmiyor-muş gibi davranmaya mı karar vermişti? Winnie'nin her şeyi ona anlatmadığını mı iddia ediyordu? Bu pek olası değildi. Amelia ne benim ne de başkasının duygularını önemserdi.

“Asıl konuşmak istediğim, temmuzda yapılacak New York gezisi. Anlaşmanın temsilcisi ve kişisel alışveriş danışmanı olarak

elbise, ayakkabı, çanta ve diğer şeyler için bütçenin ne olduğunu bilmem gerekiyor.”

Odada dolanmaya devam ettim. “Şey, umurumda değil.”

“Bu, bütçe sınırı yok anlamına mı geliyor?”

“Doğru.”

“Beş bin dolarlık Burberry çantayı alırım ve bu senin için sorun olmaz mı?”

“Tamam.” Elimi bileğimden hafifçe salladım.

“Hımm. Bu harika. Peki, bunu nasıl yapıyoruz? Bana kredi kartını mı vereceksin, yoksa masraflarımı geri mi ödeyeceksin?”

“Kredi kartımı kullanabilirsin.”

“Harika. Bu iş halloldu o zaman. Peki, bir dahaki sefere ne zaman yemeğe çıkıyoruz? Bu sefer benden çünkü geçen sefer sen ödedin, tartışmak yok.”

Duraksadım. “Hepsi bu mu?”

Bir an sessiz kaldı, sonra, “Hepsi ne?” diye sordu.

“Winnie hakkında konuşmak istediğin başka bir şey var mı?”

“Neden? Onun da yemeğe gelmesini mi istiyorsun?” Sorusu samimi bir şekilde çıkmıştı.

“Bunu sana söylememiş,” dedim gerçeği fark ettiğimde. Belirsizlik, şüphe fiyortları ve kafa karışıklığı dağlarıyla zihnimde yükseldi. *Ne halt ediyordu?*

“Bana neyi söylemedi?”

“Neden ona...” *Winnie neden Amelia’ya söylememişti?* Lucy ve Jeff’in partisinde yaptığım beceriksiz itirafın ayrıntılarını oda arkadaşıyla paylaşacağını varsaymışım.

Açıkça, paylaşmamıştı.

“Şimdi garip davranıyorsun. Sana bir zamanlar bir söz vermiştim, ne zaman garip davransan bunu sana söyleyeceğim diye.”

Hızla kendime bir çekidüzen verdim, sandalyeye oturup sıkıcı telefonumun üzerine eğilme ihtiyacıyla masaya yaklaştım ve sordum: “Winnie sana aramızda geçenleri, Lucy ve Jeff’in akşam yemeği partisinde söylediklerimi anlattı mı?”

“Hayır. Lucy ve Jeff’in akşam yemeği partisinde ne oldu?”

Winnie’nin, Amelia’nın bilmesini istememesi mi? Neden? Olası motivasyonlar zihnimde sırayla dizildi. Utanç, tiksinti, hâlâ süren bir inançsızlık; bu üçünü hemen eledim. Geriye birincil şüpheli olarak yalnızca endişe kaldı.

Winnie’nin temel dürtüsü her zaman merhamet olmuştur. Eğer benim itirafımı açıklamanın Amelia’ya rahatsızlık vereceğini bir an bile düşünseydi, kesinlikle hiçbir şey söylemezdi.

Bense Amelia konusunda böyle bir çekinceye sahip değildim. Arkadaşlığımız, dürüstlük krizlerimden biri sırasında bile devam etmişti.

Ama Winnie, Amelia’ya anlatmamdan rahatsız olur muydu? Bu bilinmezlik beni tereddütte bıraktı.

“Byron. Ne halt oluyor?” Sesi tizleşmeye doğru kaymıştı. İrkilerek geri çekildim.

“Winnie’yle ne oldu?”

“Bu... Bu bir şey değil. Boş ver...”

“Ya bana söylersin ya da ondan öğrenirim. Üzerine gidersem bana anlatacağını biliyorsun, sen de biliyorsun.”

“Onu rahat bırak,” diye sert bir şekilde çıktım.

Zorlu arkadaşlıkların en kötü yanı, bu insanların genelde çekici gibi davranmasıdır.

“Hemen kapatırım ve onu arayıp...”

“Yapma.”

“Eğer onun ağzından zorla almamı istemiyorsan, o zaman bana anlat...”

“Winnie’ye karşı bir şeyler hissediyorum.” Ellerim masanın kenarını daha sıkı şekilde kavradı.

Lanet olsun.

“Bir... Oooh! OooOOoooh!” Amelia, bir anda bir sürü düşünceyi işlemeye çalışıyor gibiydi. Akıllı, sıkıcı dikdörtgenin hoparlöründen bir dizi garip ses çıktı ve sonunda patladı: “Tanrım! BYRON! TANRIM!!”

“Sus.” Parmağımı telefonun yanındaki düğmeye bastırarak sesi azalttım. “Sakin ol.”

“Şimdi geliyorum. Hemen. Her şeyi bilmek istiyorum.” Çığlık atıyordu. *Tanrım, yardım et bana.*

“Abartırsan hiçbir şey anlatmam.”

“Ne diyorsun? Bu çok büyük bir mesele, Bry. Sen hiç... Dur, ona söyledin mi? O gece mi? Ona hoşlandığını mı söyledin?”

“Evet.” Göğsümdeki bir sızının yankısı, parmaklarımı o bölgeyi ovma için kaldırmama neden oldu. Geçmişin hayalet acısı.

“Ben... Hah. Hiç fikrim yoktu. Daha önce söyledim, yine söyleyeceğim: Beni sürekli şaşırtıyorsun, Visser.”

“Neden sana söylemesin ki? Sana her şeyi anlatmaz mı?”
“Bilmiyorum. Evet, genelde birbirimize her şeyi anlatırız ama Bry, hiç haberim yoktu, sen ne sinsi bir köpeksin! Ne zamandan beri? Dur! Gizlice mi görüşüyorsunuz? Bu bir sır mı?”

“Hayır, görüşmüyoruz.”

“Vay canına.” Sesindeki rahatsızlık, hemen gözümde dişlerini sıkarak bakan ve üzgün gözlerle empati yapan bir yüz canlandırdı. “Tamam, garip bir durum. Çok üzgünüm. Yani, seni kibarca mı reddetti?”

“Tam olarak değil.” Ellerimi saçlarımin arasına sokup saç derimi kaşıdım.

“İki katı vay canına. İyi misin? Dondurma getireyim mi?”

Saçmalıklarına başımı salladım. Sempatı istemiyordum, cevap istiyordum. “Neden sana söylemedi?”

“Byron, dostum, senin de arkadaşın olduğumu biliyorsun değil mi? Bana anlatabilirdin, sana yardımcı olabilirdim.”

Telefonun yuvarlak köşelerine bakarak bu beklenmedik açıklamasını değerlendirirken cihazdan uzaklaştım. “Winnie konusunda bana yardım eder miydin?”

“Evet, kesinlikle! Ve o ifadeyi takınma sakın.”

“Hangi ifadeyi takındığımı nereden biliyorsun?”

“Nefes alışından anlıyorum. Ben senin en eski arkadaşını, elbette sana yardım ederdim.”

Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirip, ayırıp tekrar birleştirerek sordum:

“Şimdi bana yardım eder misin?” Bu isteğin sonuçlarını tam olarak düşünmemiştim.

Winnie konusunda yardım istiyor muydum? Uzun vadede Winnie ile arkadaş kalmamız daha iyi olmaz mıydı? Böylece onu sonsuza kadar tanımış olurdum.

Amelia güldü. “Umutsuzsun.”

“Öyle miyim?”

Muhtemelen öyleydim. *Kesinlikle* öyleydim.

“Hayır. Aslında sadece... Tam bir cahilsin.”

“Bunu kabul ediyorum.” Cahillik, ümitsizlikten iyiydi.

“Peki, ne hissettiğini ona zaten söyledin ve o aynı şekilde karşılık vermediyse yardım edebileceğimden emin değilim. Eğer, ‘Hayır, Byron. Sana o şekilde bir ilgim yok. Arkadaş kalalım,’ de-

diyse, bunu kabul etmeli ve yoluna devam etmelisin. Ama bu iyi bir şey. Sana inanamıyorum...”

“Hiç böyle bir şey söylemedi.” Ayağa kalktım, ellerimi masanın kenarına dayadım, huzursuzdum.

“Peki, ne dedi?”

“Bana felç mi geçiriyorum diye sordu.”

Amelia durdu ve ardından kahkahalarla patladı. “Aman Tanrım, yok artık, gerçekten mi?”

“Evet. Gerçekten dedi.” Göğsümde yine bir hayalet ağrı belirdi. “Sonra bana inanmayı reddetti. Şaka yaptığımı sandı. Daha sonra da onunla dalga geçtiğimi düşündü.”

“Ah, Winnie.”

“Şu an bana inandığını bile sanmıyorum.”

“Bu haftalar önceydi. Hâlâ o videoları yapıyorsunuz ve sen, ona ilgilendiğini söylediğinde onun senin doğruyu söylediğine inandığını düşünmüyorsun?”

“Evet, doğru.”

“Peki, bir şeyler tutarsız gibi görünüyor. Bana tam olarak ne olduğunu söyle. Ne kadar hatırlıyorsan, tam olarak kim ne dedi, bana anlat.”

Hikâyeyi mümkün olduğunca, tüm bu yüzleşmeyi unutmak istememin verdiği isteksizlikle, kelimesi kelimesine anlattım; odama girdiği andan, o akşam geç saatlerde Winnie’nin gönderdiği sinirli mesajlara kadar. Bitirdiğimde, Amelia bir an durdu, sonra sordu:

“Bu kadar mı? O gece başka bir şey oldu mu?”

“Hayır.”

“Peki. Orada kal. Şu an geliyorum. Ayrılma.”

Sonra telefonu kapattı.

Amelia şarap içmeyi severdi.

Çoğu zaman şişeleri yanında getirir, bunları bir tarafında “Şarap Zamanı” yazan kanvas bir çantada taşırdı. Yine de yeni bir şey denemek isterse diye her zaman birkaç alternatif sunardım. Ama saat henüz dördü biraz geçmiş olduğundan, aynı zamanda bir dizi madensuyu da hazırlamıştım.

Ön kapı açıldı, sonra kapandı. *Ne çabuk.*

“Mutfaktayım,” diye seslendim. “Aç mısın?”

“Hayır. Hey.”

Şarap buzdolabından doğruldum, hemen suratıma asık bir ifade yerleşti. “Burada ne işin var?”

Jeff güldü. “Burada yaşıyorum.”

“Burada eşyalarını tutuyorsun. Lucy’de yaşıyorsun. Seni beklemiyordum.”

“Konuşmak istedim.” Mutfak adasında, iki perşembe önce Winnie’nin yemek yediği sandalyeye oturdu. “Sana uğrayacağımı söylediğimde hep çıkıyorsun ve hepimiz biri sana telefon açtığında ne olduğunu biliyoruz.”

Sessizce içimi çekerek saate baktım. “Konuş.”

Jeff, dirseklerini tezgâha yasladı ve beni inceleme gösterisi yaparak sordu: “Senin ve Winnie’nin arasında ne oluyor?”

“Senin işin değil.”

“Üzerinde düşündün mü? Sence iyi bir fikir mi?”

Hiç ses çıkarmadım.

“Hiç düşündün mü, ona hep takıntılı olduğunuzu biliyor mu?” diye konuşurken gülümsedi, sanki soruyu şaka yapmak için sorduğunu bana kabul ettirmeye çalışıyordu. Bir şaka.

Onu çok iyi tanıyordum. Yüzeyin altında bir kaygı kaynıyordu ve bunun üzerine koyduğu kapak, taktığı dostça maske, görüşlerinin gerçeğini gizlemeye yetmiyordu. Winnie'ye takıntılı olduğumu düşünüyordu. Bunu reddetmek sadece şüpheyi daha da artırırdı. Çoğu insan gibi meseleye mantıklı bir şekilde yaklaşmak, gerçeği sunmak ve delillerle konuşmak, zaten bir yalana kendini inandırmışken nefes kaybı olurdu. Gözkapaklarım yarıya kadar indi. Hiçbir şey söylemedim.

Gülümsemesi genişledi. "Sırrın bende güvende. Yıllar önce bana söylemeseydin, asla tahmin etmezdim."

Üniversitede bir kez fazla alkol almıştım, Jeff ve Lucy de oradaydılar. Sarhoşken verdiğim tüm bilgileri hatırlamıyordum. Ama farkındaydım —çünkü Lucy her fırsatta bununla dalga geçerdi— deneyimsizliğimi ve Winnifred Gobladi adında birine olan hayranlığımı itiraf etmiştim. Lucy bunu hiç unutmadı, Win'in tam ismini çok komik buluyordu. Jeff ellerini havaya kaldırarak avuç içlerini bana gösterdi, sanki teslim oluyordu.

"Ve kimseye söylemeyeceğim. Ama gerçekten Win'le konuşarak her şeyi mahvetmek mi istiyorsun? O harika, yanlış anlamazsan ama kafandaki her neyse, sana onu verebileceğinden emin olamam, garanti ediyorum. Artık kimse veremez."

Winnie, gerilimi yatıştırırken, rahatsız edici durumlarla başa çıkarken ya da kendi sağlığı ve rahatlığı hakkında yalan söylerken bile —bunu nasıl başarıyorsa, kesinlikle büyüyle—samimiyetini koruyabiliyordu. Jeff'in beceriksiz hafifletme çabaları ise sabrımı tırtıklı bir bıçak gibi kesiyordu.

Yine de endişelenmesine gerek yoktu.

Takıntıyı biliyordum. Yazarken takıntılı olurdum. Araştırırken takıntılı olurdum. Saatlerimi, günlerimi kaybeder, bayıldığımda uyur, başım döndüğünde yemek yerdim.

Winnie bir rahatlamaydı, takıntı değİl. O hava değİldi, serin bir esintiydi. O güneş ışığı değİldi, gökkuşağıydı. O su değİldi, yağmurdu.

Jeff'in gülümsemesi, sürekli sessizliğim karşısında kayboldu, yüz hatları ciddileşti. "Tamam. Direkt konuya girelim." Avuçlarını tezgâha koydu. "Hiçbir şey söylemeyecektim ama Lucy ve ben uğradığımızda gördüklerim hoşuma gitmedi. Winnie gerçekten çok iyi bir arkadaşım ve seni benim gibi tanımıyor, flört geçmişini bilmiyor."

"Benim flört geçmişim," diye tekrar ettim, bu ifadeyi tekrar tekrar çevirip farklı açılardan inceleyerek. "Hiç geçmişim yok"

"Aynen. Üniversitede ya da bu büyük, ünlü adam olmadan önce ona çıkma teklif etseydin, o başka bir şey olurdu. Ama şimdi seni güçlü ve önemli biri olarak gören insanlardan sonra ne planladığını merak ediyorum. Belli ki uzun süre düşündün ve zamanını bekledin."

"Zamanımı beklemek" kısmına sıritmak istemedim. Bana kötü adam gözüyle bakabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ne zaman kendi işimden başka bir şey yapmışım?

"Tam olarak neden endişeleniyorsun?" diye sordum, nedenlerinin en azından eğlenceli olacağına emindim çünkü Jeff her zaman duyulmaya ihtiyaç duyardı. Ona konuşma fırsatı vermezsem ve onu dinlemediğimi hissederse, drama yaratırdı. Bu alışkanlığı yüzünden o ve Lucy uzun vadede bir arada olamayacaklardı. Lucy onu dinlemezdi. Kötü bir insan değİldi ama onun korkularını görmezden gelir, sadece bağırıp çağırmaya başladığında, öfkelendiğinde ya da kıskanıp gururunu okşadığında dikkatini verirdi. Jeff çok fazla ihtiyaç sahibiydi ve Lucy, onların ilişkisinin duygusal bakımını bir iş gibi görüyordu.

Jeff, kendisi ve ilişkisi hakkında bu farkındalığa sahip değİldi ama davranış kalıpları, onların yavaş ve zahmetli çöküşüne ön

sıradan tanık olan tarafsız bir gözlemci olarak benim gözümünden kaçmazdı.

Ona acıyordum. O, kendisine asla aynı derinlikte hisler beslemeyen birine âşıktı. Onun hayatı, dikkatle bakan herkes için bir ibret dersiydi, yaptığı hatalar başkalarına bir uyarı işlevi görüyordu.

“Hiç konuşmadığın birini beklemek?” Jeff, başını sempatik bir şekilde sallayarak cevap verdi. “Altı yıl boyunca yakıtı olmayan bir meşale taşımak? Buna takıntılı olmak denir, dostum. Hadi ama, tuhaf olduğunu biliyorsun.” Gülümsemesi şefkatle dolu bir şekilde geri geldi.

Ben gülümsemedim. Sadece katlandım.

Tanıştığımızdan beri beni tuhaf bulmuştu, birçok kez söylemişti. Beni hiç rahatsız etmedi. Bu konuda, kişisel eksiklikleri göz önüne alındığında onun bakış açısını geçerli saymadım. Benzer şekilde, çoğu konu hakkında onun görüşleri pek de önemli değildi. Kabul etmek gerekirse bazen komikti. Ve fena bir ev arkadaşı değildi. Ve *Super Mario Bros*’ta iyiydi. Ama sonra dedi ki, “Sen diğer adamlara benzemiyorsun, Byron.”

Arka dişlerim birbirine sürttü ve içgüdüsel bir şekilde gerilip gevşedi, bu ifade sinirime dokundu.

“Hiçbir zaman da benzemedin. Anlıyorum, sen bu edebi dehasın ve dehalar tuhaf olabilir ya da neyse, sıkıntı yok. Tamam, biz tamamız. Ama...” Burada derin bir nefes aldı, vücudu bir yana kayarken ifadesi gerginleşti. “Sence yirmi yedi yaşında bakır olmak doğal mı? Sence sadece bir kıza ilgi duymak doğal mı? Değil.”

Eğer bu tartışmayı iki ay önce yapmış olsaydık, “*Sen de sadece bir kıza ilgi duydun, on bir yıldır. Ve on bir yıl boyunca kendine yalan söylemek ve sana neredeyse her yönüyle katlanamayan bir kadınla birlikte olmak doğal mı sanıyorsun?*” diye cevap verirdim. Dünyanın normal kabul ettiği şeyler bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi.

Ama Winnie ve onun iyiliği, başkalarına olan ilgisi, kesinlikle bulaşıcı olmalıydı. Yalan söylemeden de nazik olabilirdim.

Buna rağmen, bariz olması gereken bir gerçeğe cevap verdim. “Senin için doğal olan, benim için doğal değil. Ben senin seçimlerini yargılamıyorum. Belki de sen de benimkileri yargılamazsın.”

Beni duydu, ama dinlemiyordu.

“Şimdiye kadar hiçbir şey söylemedim çünkü düşündüm ki...” Jeff başını sağa sola sallayarak, kelime seçimlerini düşündü. “Yani, hep mesafeni korudun. Ama Winnie gerçekten iyi bir kız.”

“O bir kadın, kız değil.”

“Biliyorsun ne demek istediğimi, gerçekten çok iyi biri. İyi, düzgün bir insan. Sence o, kendisi gibi birini hak etmiyor mu?”

“Kendisi gibi birini mi?” Saate baktım. Amelia her an gelebilirdi. “Normal biri.”

Ona keskin bir bakış attım.

Özür dileyici gülümsemesinin şekli birdenbire sinirimi bozdu, özellikle altdudağının kıvrımı ve ağzının sadece üst dişlerinin yarısını gösterecek şekilde açılması. O ağzına yumruk atma dürtüsü, ilk kitabımı yayımladığımdan beri hissetmediğim bir şiddetle içimi kapladı.

Ama konuşmasını bitirmedi. “Evet, şimdi etkileyici bir adamsın. Tanıdığım en akıllı adamsın. Ama sence Winnie, senin o bir sürü garip alışkanlıklarını, o tuhaflıklarını kabullenmek zorunda mı? O sosyal bir insan ama sen üç kişiden fazla insanla bir odada olamıyorsun! Her yere yalnız mı gidecek? Evet, çok paran var. Biraz statün de var ama bu yeterli mi?”

Ne para ne de statü Winnie için önemliydi. O bunu biliyordu, ben de.

“Unutuyorsun, kardeşim. Seni tanıyorum, nasıl biri olduğunu biliyorum. Üniversitede yanındaydım. Doktora diplomanı aldığında yanındaydım. İzlemek etkileyici ama gerçekten nasıl çalıştığını bir düşün. Kendine nasıl zorladığına bak. Başkalarına yer yok, sadece sen varsın. Ve asla durmayacaksın.”

Bu konuda haklıydı. Çalışmaya ihtiyacım vardı. Başımda yankı yapan sesler ve hikâyeler için bir çıkışa ihtiyacım vardı, bu ihtiyacı tatmin etmediğimde huzursuz hisseder, mutsuz olur-
dum. Benim için hobi olarak yazmak bir seçenek değildi, öyle bir insan değildim.

Sinir bozucu gülümsemesinin bir tarafı düşerken tabureden kalktı. “Birlikte olsanız, biliyorsun, o haftalarca, bazen aylarca göz ardı edilirken sen yazmaya dalacaksın. Ve yazmadığın zamanlarda, onu herkesten uzak tutacaksın. İnsanları sevmezsin. Böyle biriyle olmak, onun için adil mi sence?” Ön odaya doğru geri geri adım atarken yine omuz silkti. “Tek söylemek istediğim, bir düşün. Onu ne kadar çok sevdiğini söylüyorsun. Onun daha iyisini hak etmediğini mi düşünüyorsun?”

BÖLÜM 19

WINNIE

Eve erken geldim ve Amelia'yı mutfak masasında tek başına bir kadeh şarap içerken buldum. *Aman Tanrım.* "Ne oldu?"

"Ne?" Amelia irkildi, başını hızla bana doğru çevirdi. "Eve mi geldin?"

"Bugün etüt yoktu. Gelecek hafta okulun son haftası, sınavlar bitti." Çantalarımı masanın başındaki sandalyeye bırakarak almı sildim. Bugün sıcak geçmişti, neredeyse yirmi yedi dereceydi. "Yani ne oluyor? Bir şey için üzgünsün."

Amelia'nın kaşları çatıldı. "Byron'ın yaptığı gibi hayal kırıklıklarımı boğmak için tek başıma içiyorum."

Bu sözler üzerine gözlerim büyüdü. "Byron yalnız başına mı içer?"

"Çok sık değil. Belki yılda bir kez ya da iki yılda bir. Ama içtiğinde tamamen sarhoş olur. Başkalarının önünde bir bardaktan fazla içmez çünkü... Ah!" Amelia birden gerildi, ellerini başının etrafında salladı. "Bunu söylediğimi unut. Lütfen. Byron bunu bilse beni öldürür..."

“Sorun değil.” Onun endişesini hafifletmek istedim, özellikle bu bilgi beni şaşırtmadığı için. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan, kontrolün onun için çok önemli olduğunu anlamıştım, kendisi de bunu söylemişti. Tabii ki başkalarının önünde sarhoş olmak istemezdi, kontrolü kaybetmek istemezdi. “Unutuyorum bile. Zaten ne konuşuyorduk ki?”

Kollarını kavuşturdu ve sandalyesine çöktü. “Sinirliyim.”

“Neden?”

“Bu... Byron. İşte bu. Bugünkü gündüz içkisi, Byron Visser sponsorluğunda.” Şarabını bir kadeh tokuşturacakmış gibi kaldırdı, alnı endişeyle kırışmıştı. “Dün, benden bir konuda yardım istedi ve asla bir şey istemez. İşten erken çıktım ve yardım edeceğim için heyecanlıyım –ne kadar heyecanlı olduğumu hayal edemezsin– ama oraya vardığımda fikrini değiştirmişti ve yardım etmeme izin vermedi. Bana yardım etmeyi yasakladı.”

“Ah. Bu çok kötü.” Dudaklarımı kemirip düşündüm, Byron’ın benim yardım etmemi isteyip istemeyeceğini merak ettim. Muhtemelen hayır. Amelia’ya izin vermediyse, kimseye izin vermezdi.

Bana umutla baktı. “Ne olduğunu sormak istemiyor musun?”

Karşısındaki sandalyeye oturup telefonumu masaya koyarak ağır kalbimi tarttım. “Tahmin edebilirim.”

“Gerçekten mi?” Şimdi daha umutlu görünüyordu.

“Evet. Ona belki... Şey...” Derin bir nefes aldım. “Aslında bu doğru değil. Ona duyuşal işlem bozukluğu olduğundan güçlü bir şekilde şüphe ettiğimi söyledim ve şimdi o konuşmayı düşün­dükçe, onu hazırlıksız yakalayıp şaşırtıp şaşırtmadığımı merak ediyorum.” Bu hafta bilerek onu aramamıştım, biraz alan bırakmak istemiş­tim. En son isteyeceğim şey, hazır değilse ya da duymak istemiyorsa onu bir özü­rü dinlemek zorunda bırakmaktı. Konuşmayı yüz kez tekrar ettim ve her seferinde daha kötü hissettim, hatta doğru olduğuma daha da emin olmama rağmen.

Ama eğer bilmiyorsa, hiç fikri yoksa, ona şüphelerimi söyleme hakkım var mıydı?

Amelia iç çekti, yüzündeki umut kayboldu. “Ah. Anladım.”

Umutsuzca fikrini almak istediğim için aklımdakini pat diye söyledim: “Ama bence var ve bundan emin olsaydı kendisini daha iyi anlamasına yardımcı olabilirdi, sence de öyle değil mi?”

“Byron zaten kendisini oldukça iyi anlıyor,” diye homurdandı. “Dünyadaki en farkında insanlardan biri. Fazlasıyla farkında. Anlamadığı şey, diğer insanlar.”

“Sence duyusal sorunları yok mu?”

“Ah. Kesinlikle öyle. Belki bunu her zaman biliyordu ama kendine hiç böyle bir etiket koymadı. Ee ne olmuş? Eğer kendisiyle mutluydu; ki öyle...” Amelia’nın bakışları bir an için odak kaybetti, sonra kendine geldi. “Neyse. Demek istediğim, bunun ne farkı var ki? O, olduğu gibi bir insan ve daha normal olmak için değişmesi gerektiğini düşünse üzülürdüm.”

“Ben de üzülürdüm. Duyusal bilgiyi işleme şeklinin onun süper gücü olduğunu düşünüyorum. Kitaplarını okuduğunda detayları tarif etme şekli o kadar sıra dışı, canlı ve parlak ki. Onun bu yönünü değiştirmeye çalışmasını istemem.”

Amelia yeniden canlandı. “Gerçekten mi?”

“Evet. İstemezdim.” Gözlerim kadehinin yanındaki şişeye kaydı, bir yudum alıp almamayı düşündüm. Saat daha üç buçuğu biraz geçmişti ama bu akşam yapmayı planladığım çok şey vardı.

Kadehinden bir yudum aldı. “O zaman neden onu teşhis etmeye çalışıyorsun?”

Soruyu düşündüm, tarttım ve sonra cevap verdim. “Sanırım... sanırım onu daha iyi anlamak istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Amelia öne doğru eğildi.

“Evet. Kesinlikle. Ve onun bazı duyusal sorunları olduğunu bilmek, bir odayı aniden terk ettiğinde kaba ya da kötü olmak istemediğini anlamamı sağladı. Bu, kendini sağlıklı tutmak için bunaldığında sınırlar koyması gerektiği anlamına geliyor.” Geriye dönüp düşündüğümde, Byron’ı nasıl ya da neden amcamla karşılaştırabileceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onlar birbirine *hiç* benzemezdi.

“Ama onunla ilgili gerçekte ne olup bittiğini fark etmeden önce, onunla zaman geçirirken, onunla birlikte olmak...”

“Nasıldı?”

“İnanılmaz derecede kafa karıştırıcıydı.” Bu itirafın ağırlığıyla omuzlarım düştü. “Bir dakika soğuk ve uzak, sonraki dakika ise inanılmaz derecede harika, sonra tekrar buz gibi oluyor. Ama düşünme şeklini, bir konuyu ele alış biçimini, o kısmını paylaştığında nasıl akıl yürüttüğünü *seviyorum*. Keşke daha fazla konuşsa. Onu saatlerce –hatta günlerce– dinleyebilirim. Ve o çok komik. Tamamen kuru mizah tarzında ama zekâsını *seviyorum*.” O beş parça bifteği ve glütensiz çörekleri hatırlayıp güldüm. “Ve düşünceli.”

“Bazen düşüncesiz olabiliyor, mesela gerekli bilgileri paylaşmamak ya da planları hakkında insanlara önceden bilgi vermek gibi. Ama haklısın, bazı şeylerde düşünceli olabilir.” Amelia’nın konuşmasını bitirirken takındığı ciddi ton, dikkatimi yeniden yüzüne çekti.

Yüzünde büyük –ve gerçekten büyük– bir gülümseme vardı.

Sandalyemde doğruldum. “Ne oldu?” “Ondan hoşlanıyorsun.”

Bütün hava ciğerlerimden çekilmiş gibi hissettim. Bakışlarımız kilitlendi. İnkâr etmek dilimin ucundaydı ama yapamadım. Elbette yapamazdım. Ve istemedim de.

Her şeyi içimde tutmaktan o kadar yorulmuştum ki.

Dirseklerimi mutfak masasına koyarak yüzümü ellerime gömdüm ve homurdandım. “Bu kadar mı belli?”

“Az önce öyleydi, evet. Ama bundan önce hiçbir fikrim yoktu.”

Ellerimin arasından ona gözücuyla baktım. “Sence o biliyor mudur?”

Kahkaha attı. “Ah, hayır. Aslında, bence hiçbir fikri yok.”

“İyi.”

“İyi mi?”

“Evet. İyi.”

“Neden iyi?”

“O Byron Visser! İşte bu yüzden.” Ellerimi masaya bıraktım. Şarap şişesine bir kez daha göz atıp mutfağa giderek bir kadeh aldım.

Son zamanlarda Byron ve benimle ilgili yeni hikâyeler aramıyordum, çoğunlukla zamanım olmadığı için ama aynı zamanda daha fazla olumsuz yorumla karşılaşmak istemediğim için. Teyzemle ve eniştemle yaşadığım dönemin sonlarına doğru, olumsuzluğu görmezden gelmenin değerini öğrenmiştim. Eniştemin bana bağırmasma izin vermek zorundaydım ama onu dinlemek zorunda değildim. Yorumları okumak, kendi isteğimle eniştemin bana ne kadar aptal olduğumu söylemesini dinlemekten farksızdı.

Ama ne yazık ki, bu hikâyeleri aramam gerekmiyordu. Tanımadığım insanlar sadece Byron’la olan videolara değil, tüm FeTeMM videolarına yorum yapıp bana mesaj atmaya başlamıştı. Bana onun için yeterince güzel olmadığını, onu hak etmediğimi yazıyor, onun benim gibi biriyle ne işi olabileceğini sorguluyorlardı.

Kendimi seviyorum, kesinlikle. Yüzde yüz. Ama biri sürekli görünüşünü, bedenini, moda seçimlerini, zekâsını ve haklılığını eleştiren mesajlara maruz kaldığında, bundan olumsuz etkilenmemesi mümkün değildi. O kadar kötü bir hal almıştı ki tüm

yorumları okumayı bırakmış ve canlı videolar sırasında yorum yapma özelliğini kapatmışım.

“Ne diyorsun sen?” Amelia bana gözlerini devirdi. “O sadece Byron.”

“Hayır, değil ve bunu sen de biliyorsun. O, sadece herhangi biri değil. Onun gibi biri daha yok.” Şarap dolabından saplı olmayan bir kadeh seçtim, çünkü bu gece boyunca ondan içeceğim kesin gibiydi.

“Ee? Senin gibi biri de yok. Benim gibi biri de yok, Elijah gibi de.”

“Bilerek anlamazdan geliyorsun. Ne demek istediğimi biliyorsun.” Açık şişeden kendime bir kadeh şarap doldurdum. Oldukça fazla koydum ama bu da oldukça ağır bir konuşmaydı.

“Ne demek istediğini anlamıyorum. O sadece bir insan.”

“Değil. O...”

“Ne?”

Şişeyi bir sesle masaya bıraktım. “O mükemmel.”

Son birkaç hafta içinde, özellikle onun duysal sorunlar yaşadığını fark ettiğimden beri, temelden bir şeyler değişmişti. Byron’ın dürüstlüğünü –önceden kabalık olarak gördüğüm şeyi– şimdi mükemmel olarak değerlendiriyordum. Sürekli tereddütlerin ve pasif agresifliğin olduğu bir dünyada, onun dürüstlüğüne o kadar ama o kadar çok değer veriyordum ki. Söylediklerinin tam olarak kastettiği şey olduğunu bilmek ve bu durumu kabul ederek rahatlayıp ağzından çıkan sözlere güvenmek harikaydı.

Ayrıca, Byron’ın mükemmel olduğu tüm yolları vurgulamak için bana kötü yorumlar ya da mesajlar göndermelerine gerek yoktu. Son birkaç haftayı onun düşünceleriyle gece gündüz zihnimi meşgul ederek geçirmiştim. Bunun tamamen farkındaydım.

Amelia bana şaşkınlıkla baktı. Ama sonra yüzüne sıcak ve yumuşak bir gülümseme yayıldı ve masanın karşısından elimi tuttu. “Bunu söylediğini duymak beni çok mutlu etti.” “Bu tartışmalı bir ifade değil. O muhteşem. Ve beyni! Sadece...” Parmaklarımla kavrama hareketleri yaparak, onun düşünceleri ve kelimeleri karşısında ne kadar açgözlü hissettiğimi tarif edemedim. “Ve sesi. Tanrım, sesini seviyorum. Ellerini de.”

Amelia’nın gözleri büyüdü, şarabına kaçamak bir bakış atarak dudaklarında sır dolu bir gülümsemeyle sustu.

Şarabımdan bir yudum alarak kadehimin kenarından Amelia’ya baktım. En eski arkadaşına olan hayranlığımı itiraf ettiğimi yeni yeni fark ediyordum ve bir anlık endişe hissettim. “Bu senin için garip bir durum yaratır mı? Ona karşı bir şeyler hissetmem?”

“Ne? Şaka mı yapıyorsun? Bayıldım buna.”

“Gerçekten mi?” *Hadi ya. Hiç böyle bir tepki beklemiyordum.* “Ama bu garip olmaz mı? Rahatsız hissetmez misin? Ev arkadaşın en eski arkadaşına ilgi duyuyor.”

“Tam da yapman gerektiği gibi.” Göz kırptı ve kaşlarını oynattı.

“Yani beni bekleyen şey bu mu? Bu konuda benimle dalga geçmen mi?” Bir yudum yerine koca bir yudum aldım.

“Kesinlikle. Dalga geçeceğim, hem de bol bol. Siz ikiniz tanıdığım en harika insanlarsınız. Tabii Elijah da.” Amelia kadehinden nazikçe bir yudum aldı ve sonra önüne bıraktı. “Byron senin inandığın kadar harika biri ama muhtemelen ikinizin de düşündüğü kadar dayanıklı değil. Ve sen de onun kadar harikasin ama kimsenin, hatta kendinin bile tahmin etmediği kadar dayanıklısın.”

“Hey!” Kaşlarımı çattım. “Bence dayanıklıyım.”

“Hayır, öyle düşünmüyorsun. Ama bu başka bir zamanın konusu. Demek istediğim şu: Byron’a ilgi duyma konusunda sana onay veriyorum; gerçi buna ihtiyacın yok. Siz ikiniz bunu kendi başınıza çözersiniz.” Kendi sözlerine başını salladı.

“Bu ne demek oluyor?”

“Şu anlama geliyor: Eğer ondan hoşlanıyorsan, bedenini istiyorsan ona söylemelisin.”

Tabii ya, öyle kolay. “O kadar basit değil.” Kısa kollu tişörtümün kolunu sıyırıp üst kolumu kaşıdım. Byron’ın dürüstlüğüne daha iyi anladığımdan beri arkadaşlıktan fazlasını isteseydi bunu çoktan söylemiş olacağından emindim. “Sanırım o bana o şekilde ilgi duymuyor.”

Bu cevabım üzerine Amelia başını geriye atıp kahkaha attı, avucuyla masaya vurdu. Kahkaha üzerine kahkaha attı, birkaç kez daha masaya vurdu, sanki hayatında duyduğu en komik şey buydu.

Kollarımı çaprazlayıp onu izledim, şakanın dışında kalmış gibi hissediyordum ama içimde büyüyen bir şüphe ve umut beni gülümsetti. “Bana neyin bu kadar komik olduğunu söyleyecek misin? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?”

“Söyleyecek hiçbir şeyim yok.” Gözlerini sildi.

“Bana bir ipucu vermeyecek misin?” Bu sefer midemdeki kelebekleri hissettiğimde, onlara izin verdim.

Onun bu tepkisi –Byron’ın bana o şekilde ilgi duymadığını söylememe gülmesi– pek de ince olmayan bir cesaretlendirme gibi hissettirdi.

“Hayır.” Ellerin havaya kaldırdı. “Dediğim gibi, bu konuda söyleyecek hiçbir şeyim yok.”

“Benimle ilgili bir şey mi söyledi?” Midemdeki kelekler bir fırtınaya dönüştü.

“Sana söyleyemem.” Amelia neredeyse masum görünmeyi başarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

Ona baktım, bekledim, bir ipucu vereceğini umdum. Gerçekten bir tanesine ihtiyacım vardı. Lucy ve Jeff’in akşam yemeği partisindeki geceyi defalarca kafamda döndürüp durdum, hislerinin rahatsız edici bir şeyden farklı olduğunu gösteren bir işaret arıyordum. Ama her seferinde üç kilit cümle, tüm umudumu delip geçti.

“Bu önemli bir mesele değil.”

“Senin bana vermeni ya da benden almanı istediğim bir şey yok.”

“Seni seviyorum ama özellikle bunu istemiyorum.”

Sözlerini olduğu gibi kabul etmek çok önemliydi. O ne söylediyse tam da onu kastetmişti. Öyleyse... Belki o zamandan beri fikrini değiştirmiştir? Belki benimle ilgili Amelia’ya bir şey söylemiştir ve artık durum farklıdır?

Gerçekten mi, Win? Bu seni biraz zavallı yapmıyor mu? Byron’ın sonunda seni yeterince sevip senden bir şey istemesini umuyorsun.

Yüzümü tekrar kapattım, ovuşturdum ve ellerimi bıraktım. Kafamdaki bu döngüden o kadar yorulmuştum ki.

Ona bakarak küçük bir ters psikoloji denemesi yaptım; bu taktik amcamda genelde işe yarardı. “Hiçbir şey bilmediğini düşünüyorum.”

O bana baktı, saklamaya çalıştığı bir gülümseme dudaklarına zorla yayılıyordu.

“Eğer bir şey biliyorsan, eğer sana bir şey söylediyse bana söylerdin.”

“Öyle mi yapardım?”

“Evet. Şimdi nasıl hissettiğimi biliyorsun. Ve o da benimle aynı şekilde hissediyorsa –ya da bunun yarısı kadar bile hissed-

yorsa- neden bana söylemeyesin?” Başımı salladım. “Yok, hiçbir şey bilmiyorsun. Ama belki bir şeyden şüpheleniyorsundur.”

“Evet. Senin zeki, harika, nazik ve inanılmaz seksi biri olduğuna şüphem yok ve Byron’ın –ya da başka birinin– seni *o şekilde* düşünmemesi tamamen saçma.”

Yanıliyordu. Kendimi seksi bulmama rağmen başkalarının beni o şekilde görmemesinin hiç de şaşırtıcı olmadığını gayet iyi biliyordum. Bu, özgüvenim ya da özsaygımla ilgili bir mesele değildi. Bu basit bir mantıktı.

Bu fenomenin kanıtını, kendi kontrol grubumu kullanarak ve çoğu insanın çekici bulduğu birkaç üniversite erkeğini örnek alarak test etmiştim. Ben bir istisna olsam da o erkekleri seksi, çekici ya da bunlara yakın bir şey olarak görmüyordum.

Bu nedenle, bir kişinin çoğu insan tarafından objektif olarak seksi bulunması ne kadar mümkün olursa olsun, dünyada o kişiyi “Skeletor ve Gritty-the-Mascot’un birleşimi kadar iğrenç” bulan en az bir kişi vardı. Güzellik, seksilik ve çekicilik tamamen bakan kişinin gözündeydi ve bu evrensel bir gerçektir. Hiç kimse herkes için seksi değildir, tıpkı hiç kimsenin herkes için çekici olmaması gibi. Bu yüzden, belirli bir kişinin beni çekici bulup bulmaması özgüvenimi asla etkilemezdi; zevkler ve renkler meselesi.

Ama bu noktayı tartışmak yerine parmağımın ucunu yalayıp omzuma dokunarak bir cızırdama sesi çıkardım. “Ben *seksiyim*.”

“Çok seksisin,” diye onayladı, gözleri yumuşarken. “Kimsenin aksini söylemesine *asla, ama asla* izin verme.”

Gülüşümün kırılmanlaştığını hissettim ve bakışlarım başka tarafa kaydı. Videolarıma yapılan en son yorumları okumuştum. Elbette okuyacağını biliyordum. Biz en iyi arkadaşlık ve tam bir *nerd* ruh eşiydik. Ama gerçekten, gerçekten bunun hakkında konuşmak istemiyordum.

“Win...”

“Konuşmak istemiyorum.”

“O insanlar tam bir pislik. Onları görmezden gel.”

“Öyle yapıyorum.” Evet, açıkçası, insanlar bana mesaj atmayı ve videolarıma yüzümün ne kadar çirkin görüldüğünü söyleyen yorumlar yapmayı bıraksa harika olurdu, özellikle Byron’la bile birlikte olmadığımız düşünülürse. Ama yapmıyorlardı ve ben elimden geldiğince etkilenmemeye çalışıyordum.

“En son ne zaman Byron’la konuştun?”

“Yaklaşık bir hafta önce.” Suratımı eksittim, sonra inledim. “Ona duygusal işlem bozukluğu olduğunu düşündüğümü söyledim.”

“Peki ona söyledin mi? O berbat yorumlar hakkında onunla konuştun mu? İnsanların sana bunu yaptığını biliyor mu?”

Başımı salladım.

“Winnie! Ne? Neden? Ona söylemen gerekiyor.” Masaya vurdu.

Sesten dolayı kaşımı kaldırdım. Amelia bu gece masaya çok fazla vuruyor gibiydi. “Neden söyleyeyim ki? Ben halledebilirim. Sorun değil. Onları görmezden gelebilirim.”

Attığı bakış, bana inanmadığını gösteriyordu.

“Bu, topluluk yöneticisi pozisyonunu almam, öğrenci kredilerimi ödemem ve bir yandan da yüz binlerce insana FeTeMM’in değerini anlatmam anlamına geliyorsa ödenecek küçük bir bedel.”

“İkisi de aynı anda doğru olabilir. Takipçiler için minnettar olabilirsin ve trollerin iğrenç, aşağılık davranışlarından rahatsız olabilirsin.”

“Biliyorum,” dedim, sesimdeki savunmacı tonu gizleyemeyerek. “Üzgün olmadığımı söylemiyorum ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Maruz kaldığım ilgiden, takipçilerden, ulaştığım yeni insanlardan memnunum ve pozitif odaklanmaya çalışıyo-

rum. Ayrıca hafta sonunu dört gözle bekliyorum. Başka bir şey konuşabilir miyiz?”

“Tamam. Ama söz ver, ihtiyacın olursa gelip bana sızlanacaksın.”

“Söz veriyorum. Ama bu gece için *Stardew* ve rahatlama hayal ediyorum.”

“Ah!” Parmaklarını şıklattı, sonra bana işaret etti. “Buldum, Byron’ı ara. Bak bakalım bu gece *Stardew Valley* oynamaya gelmek ister mi?”

Telefonuma bakıp saate göz attım. “Ciddi misin?” Şaka yapıyor olmalıydı.

“Belki. Neden? Ne oldu?”

Daha önce sandalyeye koyduğum Rite Aid poşetini işaret ettim. “Bu gece saçımı boyamayı planlıyordum –saç bilimi üzerine hazırladığım serim için– ama sanırım yarına bırakabilirim. Şey... Sence neden benimle oynamak ister ki?”

Amelia’nın kaşları havaya fırladı, gözleri abartılı bir şekilde büyüdü.

Göz devirdim ve kötü bir ifade seçimi yüzünden yanaklarımın kızarmasını görmezden geldim. “Demek istediğim, bizimle oynamak. *Stardew*’u bizimle oynamak. O oynar mı?”

Sorumu düşünüyor gibiydi, çenesini tıklatarak beni inceledi. “Byron oynamayı seviyor... Senin gibi. Ama asla başkalarıyla ve kesinlikle rasgele biriyle değil.”

Kaşlarımı çatarak şarap kadehimi aldım. “Peki neden bizimle oynayacağını düşünüyorsun?”

Yanaklarını şişirerek bir nefes verdi. “Bir his diyelim. Ah!” Parmaklarını tekrar şıklattı. “Ya da –bir dinle beni– Byron’ı çağırıp saçını açmasını isteyebilirsin.”

Burun kıvrıp hafifçe güldüm. “Bunu asla yapmaz.”

“Sormadan bilemezsin.” Tekrar masum görünmeye çalışarak zarifçe bir yudum şarap içti.

Tavana bakarak başımı salladım. “Bir hafta boyunca akşam yemeği bahsine varım ki Byron Visser saçımı boyamakla hiçbir şekilde ilgilenmeyecek.” Onu biraz kandırarak bir şeyler ortaya çıkarabileceğimi umuyordum (tabii ortaya çıkaracak bir şey varsa). Bu, Amcam Jacob’ta işe yarayan başka bir taktikti.

Ama Amelia sır vermek konusunda manipüle edilemezdi. Genişçe gülümseyerek telefonumu şarap kadehime yaklaştırdı ve başıyla telefonu işaret etti. “Hadi, ara. Ve hoparlöre al.”

“Neden? Sence ne diyecek?”

Telefonumu tekrar iterek, “Yap şunu,” dedi.

“Şimdi mi?”

“Şimdiden daha iyi bir zaman yok.”

Onu inceledim. “Peki. Ama bu hafta kreplerimin yanında sos istiyorum.”

Yerinde sevinçle kıpırdanarak, neşeli bir şarkı tonuyla, “Sadece ara,” dedi.

Aceleyle iletişim bilgilerini bulup kalbimin hızlanan ritmini görmezden gelerek arama tuşuna bastım ve ellerimi kucağımda çevirdim.

İkinci çaldırmada cevap verdi. “Fred.”

Sıkışan göğsüm, sıcak ve dikenli bir hisle doldu. “Merhaba.”

“Selam.”

Ev arkadaşıma baktım. Şapkadan çıkan Cheshire Kedisi gibi görünüyordu. “Amelia da burada. Seni hoparlöre aldım.”

Kristen Wiig’in Target Lady taklidini yaparak, “Hey Byron!” dedi, “Uzun zamandır görüşemedik.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. Heyecandan neredeyse kendini kaybedecek gibi görünüyordu, bana aynı şekilde bakmayı sürdürürken omuzları sessiz bir kahkahayla titriyordu. *Yoksa... Sarhoş muydu?*

“Ne yaptın, Amelia?” Sesi karanlık ve tehditkârdı, Byron onun davranışından hiç memnun görünmüyordu.

“Hiçbir şey!” Kıkırdayarak başını salladı, sonra kahkahayı dağıtıp kendine hâkim olmak için boğazını temizledi. Bana dönerek fısıldadı: “Sor ona.”

“Ne kadar şarap içtin?” diye ona geri fısıldadım.

“Ne soracaksın?” Byron’ın sesi şaşırtıcı bir şekilde, artık sinirli gelmiyordu. Aksine, ilgilenmiş gibiydi.

“Şey...” dikkatimi Amelia ile şimdi üçte birinin dolu olduğunu gördüğüm şarap şişesi arasında bölüştürdüm. “Byron, seni hoparlörden almamı ister misin?”

“Hayır, sorun değil. Ames ne istiyorsa yapmasına izin ver. Ne soracaksın?”

İleri eğildim, telefon ekranıma baktım ve ona bir iletişim fotoğrafı atamamış olduğumu fark ettim. Telefonda konuştuğumuzda, büyük bir B harfiyle gri bir daire olarak görünüyordu. “Çok önemli bir şey değil ama senden bir iyilik isteyecektim.”

“Ne istersen,,” dedi.

Amelia elini ağzına kapadı, kocaman gözleri masaya düştü. Kesinlikle sarhoş olmalıydı.

“Bunu söylediğine pişman olabilirsin. Listemde olmayan bir video için bir şey yapmanı istersem sorun olur mu? FeTeMM ile ilgili, bir meydan okuma değil.” Dirseklerimi masaya koydum ve avuçlarımı birleştirdim. *Bunu gerçekten soracak mıydım?* Bir anda aptal gibi hissettim.

“Devam et. Nedir?”

Ciğerlerimdeki diken diken hissi bir kez daha nefesle geçirtirdim. *Aman Tanrım*. Onun sesini duymak harikaydı. Umarım gelir diye düşündüm ve bu umut bana cesaret verdi. “Öncelikle, istemezsen hayır diyebilirsin.”

“Fred. Sor.”

“Peki. Tamam. İşte başlıyorum. Birkaç hafta önce saç bilimi üzerine birkaç video kaydettim; ama henüz yayınlamadım.”

“Saç bilimi mi?”

“Evet. Saç renginin ne olduğunu, insanların neden belirli bir saç rengine sahip olduğunu –kıızıl saçlılar ve Neandertaller gibi– saç renklerinin kökenini, saç rengini ve dokusunu belirleyen genetiği, böyle şeyleri inceledim.”

“Ha. Tamam. Bilgilendirici.”

Onun övgüsü beni gülümsetti ve biraz da olsa sinirlerim yatıştı. “Sonra son videom için –ve burada yardıma ihtiyacım var– birinin bana saçımı sarıya boyamada yardım etmesini istiyorum.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Saçının rengini açmak mı istiyorsun?” diye sordu. Biraz soluklanmış gibiydi.

“Evet. Saç boyamanın kimyasal sürecinde ne işe yaradığından bahsetmek istiyorum ve her zaman tamamen sarışın olmayı –mesela parlak platin sarısı gibi– istedim, bu yüzden seriyi bitirmenin ve nisan ayında yaptığım kimyasal bileşikler videosuyla bağlantı kurmanın iyi bir yol olacağını düşündüm. Saç videolarını şimdi başlayıp ağustosa kadar yayınlayacağım. Ve önümüzdeki hafta okul bittiği için beğenmezsem yaz boyunca uzatabilirim.”

Onun tarafından sessizlik oldu. Birkaç saniye sonra ekranı tıklayarak aramanın düşmediğinden emin oldum. Telefonum ve büyük B harfi olan gri daireye göre hâlâ bağlıydı.

“Byron? Orada mısın?”

“Saçının bu halini beğeniyorum.”

“Peki?” Amelia’ya baktım. Hâlâ elini ağzının üzerine kapatmıştı, gözleri masaya odaklanmıştı, sanki kendine güvenip konuşmaya ya da bana bakmaya cesaret edemiyordu.

“Saçının rengini açmak istediğinden emin misin?”

“Evet.”

“Yardım ederim.”

Gülmemeye çalıştım. Öyle kararlı bir şekilde konuşuyordu ki saçımı sarıya boyamada bana yardımcı olmaktan ziyade sanki savaşa gitmeye karar vermişti.

“Ah! Tamam. Harika! Teşekkürler...”

“Ama bir şartım var.”

Serbest bıraktığım iç çekişim muhtemelen inleyen bir lastik gibi çıkmıştı, ama yine de gülümsememek elde değildi. “Neden şaşırmadım?”

“Ben... İstiyorum ki...”

“Evet?”

“Bu belirli şartı neden istediğimi bana sormaman gerekiyor.”

Amelia gözlerini devirdi, sonunda elini ağzından çekerek bir yudum şarap daha aldı.

“Peki. Tamam. Nedir?”

“Senden, saçının şu anki renginde, Jeff ve Lucy’nin akşam yemeği partisindeki gibi açık bir şekilde görüldüğü bir fotoğraf istiyorum.”

Kirpiklerim titredi. “Sen... Ne?” nefesim kesilerek sordum. Benden bir fotoğraf mı istiyordu?

Övgü dolu hisler.

İşte böyle hissettim. Memnun oldum, biraz heyecanlandım ve tam anlamıyla övgüye boğuldum. Haklıydım, Amelia daha önce bana cesaret vermeye çalışıyordu. Beynim ve kalbim hafiflemişti.

Ama sonra, somurtkan ve ısrarcı bir şekilde dedi ki: “Soru yok”

Onun tonunu umursamadım, bu, moralimi hiçbir şekilde bozmadı. “Peki ama biraz daha fazla detay bilmem gerekiyor. Eski bir fotoğraf olabilir mi? Ben... Telefonumdan bakabilirim, ama o saçımın haline yakın görünen bir fotoğrafım olduğunu sanmıyorum.”

“Yakın tarihli olmasını istiyorum. Ne dersin, geldiğimde çekim mi?”

“Sanırım olur.” Omzumun üzerinden sarkan dağınık ördüğüm saçıma dokundum. “Ama o zaman saçıma bu gece yıkayıp şekil vermem gerekecek ve bu...”

“Harika. Anlaştık. Hoşça kal.”

Telefonu kapattı.

Telefonuma şaşkın bir şekilde gülümseyerek baktım, başımı hafifçe salladım. “Saçımı sarıya boyamadan önce fotoğrafımı çekmek istiyor.”

“Evet. Tipik Byron.” Öne doğru eğildi ve kadehini doldurdu. “Benim de sekizinci sınıfta saçımı kestireceğimi söylediğimde benzer bir şey yaptı. Ve lisede arkadaşımız James sakalını uzatmaya karar verdiğinde onsuz bir fotoğrafını istedi. Değişime her zaman iyi tepki vermez.”

Ah. Belki de flört edilmiş hissetmemeliyim. Şimdi kendi kendime gülüp düşüncelerimin arasında gidip geliyordum. Byron’a karşı ne hissettiğimi, ona karşı hissetmem gerekenlerle karşılaştırmak kesinlikle yorucuydu.

Hayal kırıklığımı gizlemek için suratımı astım ve “Ya da belki bir saç fetişi vardır?” diye şaka yaptım.

“Ha! Hayır. O, herhangi bir değişime tepki verir. Mesela, eski evimizi daha büyük bir eve taşınmak için sattığımızda, evin video kaydını almıştı ve önünde birkaç fotoğrafımızı çekmişti. Muhtemelen onları evinin rafında görmüşsündür.”

“Ah, evet.” O fotoğrafların ne zaman çekildiğini merak ettim. Amelia, fotoğraflarda Byron’dan yaklaşık on beş santim daha uzundu. Şu anda ise Byron, Amelia’dan en azından on santim daha uzun.

“Ben buradan taşındığımda,” diye devam etti, masadan kalkarak, “muhtemelen gelip fotoğraf çekmemizi isteyecek. Başka bir şişe açmalı mıyım?”

Kalbim titredi, sonra onun sözleriyle durdu. İçimi saran bir sıkıntı midemi parmak uçlarıma kadar indirdi.

“Win?”

“Evet. Güzel olur.” Kadehimin geri kalanını yuvarladım. Son birkaç hafta o kadar meşguldüm ve kafam öylesine dağılmıştı ki Amelia ve Elijah’ın birlikte yaşama hakkında verdikleri ipuçlarını unuttum. Ya da belki onlardan kasıtlı olarak kaçınıyor, aklımdan uzaklaştırıyordum. Daha fazla zamanım olduğunu düşünmüştüm. Ama onun söylediği şekilde...

Buradan taşındığımda...

Olmazsa, ne zaman.

Muhtemelen okul yılı bitene kadar bekliyorlardı.

“Byron’a da biraz şarap getirmesini söyleyeceğim,” diyerek telefonunu çıkardı. “Ve belki Serena bu gece gelebilir.”

Ortak arkadaşımız geçen hafta gelmemişti çünkü çok yoğun-
dum. Hep birlikte oynayabileceğimiz zamanı beklemek istediğini söylemişti.

“Byron ne olacak? Geçen hafta Serena burada olursa gelmek istemez demiştin.” Amelia dudaklarını şişirerek ses çıkardı. “O, idare edebilir. Seni görmek istiyorsa Serena’yla başa çıkmak zorunda kalacak.”

BÖLÜM 20

WINNIE

Bunun hakkında biraz aptalca hissettim ama duşa girdim ve saçımı yaptım. Banyoyu sıcak yapmasına rağmen saçımı düzleştirerek kuruttum. Sonunda taze hava girmesi için tavan penceresini açıp bukle ve dalgalar eklemek için gereken kırk beş dakikayı harcadım. Saçımı düzelttiğime göre makyajım da yapmaya karar verdim. O sırada, Lucy ve Jeff'in partisindeki siyah sarmal elbisemi ve diz üstü çizmelerimi giydim.

Hazırlanırken duyusal işleme bozukluğu olduğunu varsaydığım için Byron'dan özür dilemeye karar verdim. Ben bir tıp uzmanı değildim. Bana duyusal sorunlar gibi görünen şey, tamamen farklı bir şey olabilir ya da hiçbir şey olmayabilirdi. Amelia, onun en eski arkadaşı olarak benimle aynı fikirde olsa da ve haklılığıma inanmaya devam etsem de insanlara psikolog gibi teşhis koymaya çalışmak doğru değildi ve ona bir özür borçluydum.

Odama girdiğimden tam bir buçuk saat sonra şarap kadehim boşken ve Amelia hiçbir yerde yokken, kararlı ve pişman bir kalple Byron'a yaklaştım. Kanepeye oturmuş, kitap okuyor gibi görünüyordu.

Başını kaldırdı ve gözleri büyüyerek üzerimden geçti. “Winnie.”

“Merhaba.” Saçımı kulaklarımın arkasına ittirdim. “Üzgünüm, burada olduğunu bilmiyordum. Uzun süredir bekliyor musun?”

“Yaklaşık on beş dakika.” Kitabını kenara koydu.

Mutfağa doğru geri adım attım. “Susadın mı? Ya da aç mısın? Bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye cevapladı ve bana doğru dönecek şekilde ayağa kalktı. “Yemek yedim.”

Gözlerimle onu süzerken başımı salladım. Saçının yanlardan çok daha uzun olan üst kısmı, yüzünden bir şekilde ustaca şekillendirilmişti; son zamanlarda tercih ettiği bir tarz gibi görünüyordu. Siyah yerine gri-yeşilimsi mavi bir tişört giymişti ve koyu kot yerine –bekleyin– mavi kot giymişti.

“Bugün mavi misin?” diye takıldım.

“Amelia bana bunu giymemi söyledi. Görüşmemizden sonra mesaj attı.”

“Ne? Neden?” Yanına doğru yürüdüm.

“Sanırım saçını beyazlatacağım için kimyasal maddelerin siyah kıyafetlerime bulaşmasını istemedi.”

Yaklaştım. Son sorumun cevabı netleşince gülümsemem kayboldu. Bir anda oldukça, oldukça sıcak basmıştı. Amelia gerçekten çok sinsi. Onun kıyafet isteği, saçımı beyazlatmakla ilgili değildi. Gözleri –normaldeki kıyafetlerinde çok güzel ve sıra dışı olan– şimdi oldukça canlıydı, irislerinin halkaları, tişörtünün rengiyle uyumlu bir şekilde karışıp eşleşiyordu.

“Bir şey mi var?” diye sordu, beni incelerken.

“Hayır. Hiçbir şey.” Onun gözlerinde boğulacaktım. Bakışımı başka yere yönlendiremiyordum. O kadar büyüleyiciydiler ki. Yanmış bakır ve baryumun bir karışımı, yeni doğan bir yıldız, ısı ve canlılık.

“Emin misin?” Şimdi tam karşımda durarak sanki beni dengelemeye çalışıyormuş gibi koluma dokundu, cildinin sıcaklığı elbisemin ince kumaşından geçerek hissediliyordu. “Başın döner gibi görünüyorsun. Kaç kadeh şarap içtin?”

“Sadece bir kadeh.” Başım döner gibiydi. Şimdi. Şimdi başım dönüyordu. Daha önce dönmemişti. *Düşün!* Elimdeki boş şarap kadehimi fark ettim.

“Amelia nerede?”

Yüzünü ekşitti. “Dinlenmek için odasına geçti. Fazla içti.”

Dudaklarımı şaşkınca yuvarladım ve başımı sallarken kendime başkasının gözlerine uzun süre bakmanın saldırganlık olarak yorumlanabileceğini hatırlattım.

Byron’ın bakışları hâlâ beni değerlendiriyormuş gibiydi, bu da bana garip hissettirdi ve nihayet dikkatimi dağıtıp başımı başka tarafa çevirmeme yardımcı oldu. “Şey, yani.” Yine saçımı kulaklarımın arkasına attım ve dönerken, dikkatim onun... Yüzüyle dağılmadan önceki özür dileme kararlılığımı hatırlayarak kendimi topladım. “Geçen hafta için, söylediğim şeyler için senden özür dilemek istiyorum.”

“Daha spesifik ol.”

Emrine gülümseyerek karşılık verdim. Boş şarap kadehimi tezgâha bırakarak ona döndüm ve bir elimi mutfak adasının kenarına koydum. “Duyusal işlem bozukluğun olduğunu söyledim ya da güçlü bir şekilde ima ettiğim için özür dilerim.”

Çenesini kaldırarak bu bilgiyi almaya çalışır gibi göründü.

“Gerçekten üzgünüm. O anda, sana sürpriz bir şekilde yaklaşarak hiç beklemediğin bir şeyi söyledim. Bu senin üzerinde düşündüğün ya da düşünmeye açık olduğun bir olasılık değildi. Seninle ilgili yanlış bir şey olduğu gibi bir anlam vermek istemedim. Ben duyusal bozuklukları yanlış bir şey olarak görmüyo-

rum aslında. Sadece dünyayla etkileşim kurmanın ve düşünme biçiminin farklı bir yolu. Ama böyle bir izlenim bıraktıysam gerçekten üzgünüm.”

Byron’ın duruşu rahat kalmaya devam etti ama gözlerinde bir çekilme ve soğukluk vardı, bu duygu sesiyle de yankılandı: “Diyelim ki, teorik olarak, tartışma uğruna bende bir ya da birden fazla duyusal sorun var.”

“Tamam.”

“Ne fark eder?”

Tam olarak Amelia’nın söylediği şeydi. Demek ki bu konuda konuşmuşlardı.

“Eğer öyleyse ve teşhis edildiyse konuyla ilgili literatür, kendini daha iyi anlamana yardımcı olabilir. Ve belki bir destek grubuna katılabilir, dünyayı benzer şekilde deneyimleyen insanlarla tanışabilirsin. Bu hem seni hem de onları daha az yalnız hissettirebilir, daha...”

“Normal.”

Sözcük seçiminden ve söyleme şeklinden ötürü yüzümdeki ifadeler dondu. “Hayır.”

“Daha normal olsaydım, beni ister miydin? Diğer çocuklara daha benzer olsaydım?”

Soru kalbimi sızlattı, sanki bir suçlama gibiydi. “Byron. Hayır. ‘Diğer çocuklar gibi’ de ne demek? Bu, benim ne istediğimle ya da düşündüğümle ilgili değil. Kendini anlamayla ilgili bir şey bu ve... Ve...”

“Etiketlere karşıyım.” Sözümlü kesti, mantığımı reddettiği çok belliydi.

“Etiketlere karşısın?”

“Evet,” dedi kesin bir şekilde, sanki her şey bitmiş ve konu kapatılmış gibi. Son.

Ne demek istediğini anladığımı düşünüyorum ama onun fazla sinirli görünüşünü, çekilmesini, kararlı ve öfkeli tavrını sevmem; sanki bütün hafta boyunca benimle bu konuda zihinsel olarak tartışmıştı ve bana –ya da bize– konuyu tam anlamıyla konuşma fırsatı vermiyordu.

Nasıl hissetmek isterse hissetsin. Ama onu tuhaf bulduğumu ya da yargıladığımı düşünmesini istemiyordum. Havayı biraz yumuşatmam, gülmesini sağlamam gerekiyordu ki benimle gerçekten bir konuşma yapmaya açık olsun.

Şaka yapmaya çalışarak başımı çevirdim ve gözlerimin köşelerinden ona bakarak, “Ne? Yani, gıda etiketleri gibi mi? Günlük önerilen sodyum alımı bilgisine bakıp, ‘Siktir et etiket! Benim patronum değilsin. Kahvaltıda deniz suyu içeceğim. Pes etme!’ diye mi düşünüyorsun?” dedim.

Ben konuşurken o gülümsedi, bakışı yarı kapalı hale geldi ve sertliğinin çoğu istemeden ama yine de eğlenerek kırıldı.

“Hayır, Fred,” diye yanıtladı. “Kendilerine etiket koyan insanlardan bahsediyorum. Bir teşhis, bir kimlik, bir aidiyet. Özellikle etiketin tanımlanmasında hiçbir rolü ya da söz hakkı olmayan biri için.”

Burnumu büktüm, söylemek istediği şeyden hoşlanmadım. “Ama bazen etiketler gerçekten, gerçekten önemli. İnsanlara yardım eder...”

“Ben başkalarından bahsetmiyorum, sadece kendimden bahsediyorum. Bir etiket birine rahatlık veriyorsa, kendini daha iyi anlamasına yardımcı oluyorsa, ona ait olduğunu ve uyum sağladığını hissettiriyorsa ne yapalım.” Yanıma yürüdü, orada durdu ve kalçasını tezgâha yasladı, bana dönüp kollarını kavuşturdu.

“İyi onlar için. Ama ben kendime etiket koymaya karşıyım ya da kim olduğumu, ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi bir etiketle tanımlamamı istemelerine karşıyım.”

“Neden?” Ben de kollarımı kavuşturmuştum.

Başımın üzerinden bakarak homurdandı.

Refleks olarak, kolunu tuttum. “Bunu yapma. Çekilme. Sadece öğrenmek istediğim için soruyorum.”

“Neden öğrenmek istiyorsun?” diye sordu, sesi sertti. “Neden kendimi açıklamak zorundayım?”

Konuya daha fazla girmemeyi, bırakmayı düşündüm. Şimdi bir biçimde arkadaşlık ve o kendi hakkında konuşmak istemiyorsa içimdeki bir parça onu zorlamamı istemiyordu. Ama onu o kadar çok seven, ayrıldığımızda onu takıntı haline getiren o parçam anlamaya ihtiyaç duyuyordu.

Elimi bıraktım. “Seni daha iyi tanımak istiyorum. Seni seviyorum ve...” Omzumu silkip yarım bir gülümseme attım. “Seni tanımak istiyorum. Kendini açıklamayı istemiyorum. Sadece yanlış anlamamam için bana yardımcı olmanı istiyorum.”

Gözlerini kırptırdı, söylediklerimin onu şaşırttığını hissettirdi. “Şimdi beni seviyor musun?”

Onun ifadesine güldüm. “Sen, dâhi!” Parmak uçlarımla hareket etmeyen omzunu ittim. “Biliyorsun sevdiğimi. Nasıl olur da bilmezsin?”

“Sen sevmediğini söylemiştin.” Bunu o kadar açık bir şekilde söyledi ki, bana bu soruyu sormamış olmayı istemiş gibiydi.

“Haftalar önce!” Başımı sallayarak ona baktım. İzlenimlerin asla değişmediğini mi düşünüyordu? “Doğru, senin parlak zekân ve korkutucu tavrın beni aptal gibi hissettirdiği için seni sevmedim. Ama şimdi seni daha iyi tanıdım ve sen de istemediğim kariyer tavsiyelerini vermeyi bıraktın, artık böyle bir şey olmuyor.” *Şimdi sadece biyolojik ve kalple ilgili dürtüler hissediyorum. O kadar önemli değil.*

“Keşke bana karşı soğuk hissetmene hiç sebep olmasaydım.” Sesi üzgündü, sözleri sessiz ve düşünceliydi, gözleri benimkilerden kaçtı.

“Şu noktada, bunu bir yanlış anlama olarak kaydedelim, bu yüzden senin hakkında sorular soruyorum. Her şey yolunda mı?” Dizlerimi bükerek gözlerini yakalamaya çalıştım. “İyi miyiz? Beni affeder misin?”

Başını salladı, göz teması kurmama izin vermedi. “Hımm, şimdi arkadaş olduğumuzu söyler miydin?”

“Ne?” Elimi göğsüme koyarak sahte bir şaşkınlıkla söyledim, onun gülümsemesini tekrar görmek istiyordum. “Bunu etiketliyor muyuz? Etiketleri sevmediğini sanıyordum.”

Ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılarak kalbimi çarpınmaya zorladı. “Bazı etiketlerin değerli bir amacı vardır.”

“Arkadaş etiketi gibi?”

“Ve... Diğerleri.”

“Ne gibi?”

“Mesela şeker. Etiketlenmemiş olsaydı, tuz olduğunu düşünebilirdim.” Gözlerini tekrar bana çevirdi, bir amaçla dolu bakışları gözlerimle birleşirken bir şekilde daha ağırlaştı. “Biz arkadaş mıyız?”

“Bunu öyle düşünmek isterdim ama bu sadece bana bağlı değil. O yüzden sana aynı soruyu soracağım, biz arkadaş mıyız?”

“Evet.”

“Harika...”

“Ama bazı şartlarım var.”

Şaşırarak kahkaha attım ve başımı salladım. “Ciddi misin?”

“Ciddi görünmüyor muyum?”

Gerçekten ciddiymi.

Hâlâ gülerek kollarımı tekrar kavuşturup arkadaşlığımızın müzakeresi için hazırlanmam gerektiğini belli ettim. “Tamam. Devam et. Şartların nedir?”

“Benden rahatsız olursan ya da seni huzursuz edersem bana söylemelisin.” Biraz daha yaklaşarak elini tezgâha yasladı.

“Tamam. Aynı şekilde ben de.”

Gözleri daraldı, sanki söylediklerim onu şaşırtmıştı. “Sanırım bana tavsiye istemediğini söylemiştin, değil mi?”

“Evet, istemiyorum. Hayat seçimlerimle ilgili değil. Ama seni üzüntüye sokarsam, sana sinirini bozacak bir şey yaparsam, bana söylemeni isterim.”

“Tamam. Farkı anlıyorum.”

“Başka şartlar? İşte şimdi, sonunda şeker torbandan tüm kırmızı M&M’leri çıkarmamı ve sadece yeşil renkli havluları kullanmamı mı isteyeceksin?”

Dudakları aralandı ama sonra gözleri anımsayarak keskinleşti. Bunlar, videolar için bana yardım teklif ettiği ilk günlerde, haftalar önce ortaya attığım saçma isteklerden ikisiydi.

“Hiçbir renkten M&M’i sevmiyorum.”

Başımı yana eğdim. “See’nin şekerlerini seversin, bitter çikolata.”

Hızla, şaşkın bir şekilde dişlerini göstererek gülümsedi. “Bunu nasıl biliyorsun?”

“Kaynaklarım var, onları ifşa edemem.”

Gülüştü genişledi. “Tamam. O zaman neden biliyorsun?” Gözleri harika bir şekilde, sanki beni yutuyormuş gibi, yüzümdeki her detayı yiyip bitiriyordu.

Nefes almak biraz zorlaştı ama –onun sorusunu geçerek– devam ettim. “Diğer şartların ne?”

“Şartlar mı?”

“Arkadaşlık etiketimizi pekiştirmek için.”

“Evet.” Dikkati yukarı ve sola kaydı. “Seni daha sık görmek istiyorum, sadece video çekmek için değil.”

Bu beni büyük bir şekilde gülümsetti. “Ne? Gerçekten mi?”

“Evet. Videoları bitirdikten sonra bile.”

Düşüncesini tamamlamadan önce zaten başımı sallıyordum. “Evet. Kesinlikle.”

Belki yarın, üzerinde biraz düşünerek uyuduktan sonra, şimdiki coşkumdan biraz pişmanlık duyabilirdim çünkü bu adamdan ciddi bir şekilde hoşlanıyordum. Ama bu, şimdinin değil, yarının meselesiydi. Şu anda her şey o kadar güzel gidiyorken, akşam vaatlerle doluyken ve o benimle konuşurken hiçbir kaçma belirtisi göstermiyorken bu düşüncelerin zamanı değildi.

“Bir şey daha,” dedi, öne eğilerek, sanki tıraş losyonunun kokusuyla biyoloji kapımı çalarak, “*Küçük Win, küçük Win, içeri girmeme izin ver,*” diyordu.

Sadece ağızımdan nefes almaya çalıştım. “Ne?”

“Sadece sana ödeme yapıldığında çalışmanı istiyorum.”

Ona gözdağı vermeye çalışarak şaşkın bir şekilde güldüm. “Hayır. Ama güzel denemeydi.”

Omuz silkti, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Denemeye değirdi.”

BÖLÜM 21

WINNIE

Tam olarak durduğum yerde mutfak tavanımızın açık camlarının altında fotoğrafımı çekti. Hızlı ve acısızdı. Fotoğrafı, ajansının isteği üzerine Amelia'nın onun için aldığı telefonla çekmişti.

Şık görünme gereği olmadığından geniş bir tişört ve eşofman giydim. Sonra Byron banyoda bana katıldı ve saçımı nasıl boyayacağımı anlatan talimatları gözden geçirdim.

“Ne yapacağımı iyi bir şekilde biliyorum.” Kitle birlikte gelen kâğıda kaşlarını çatmıştı. “Evden çıkmadan önce YouTube’da eğitim videoları izledim.”

“Gerçekten mi?” Tabii ki izlemişti. Byron her şeyi iyi yapardı. Her şeyi bilirdi. Bilmediği bir şey varsa hızlıca öğrenirdi.

“Buradaki adımlar, izlediğim videolardakine benziyor.” Başını sallayarak talimatları inceledi.

Byron her şeyi düzenlerken ben de onun yaptıklarını videoya çekip anlatıyordum. Ardından mutfaktan en basit önlüğümüzü aldım, ikimize de birer bardak su koydum ve ellerini koruması için eldivenleri getirdim. Sanırım hepimiz, Byron’ın ellerinin her durumda korunması gerektiği konusunda aynı fikirdeyizdir.

Banyoma katlanabilen bir sandalye yerleştirmişti. Byron'ın önlüğü takmasına yardımcı olduğum görüntüleri çekerken onun dönmesini istemek yerine arkasını bağlamak için kollarımı etrafına sardım. Bu, tabii ki, tam bir dakika boyunca bedenlerimizin ön kısmının birbirine yapışmış olduğu ve onun sakal sonrası kokusunun mitokondrilerimi işgal ettiği anlamına geliyordu ama buna değdi.

Acaba birkaç kısa dakika boyunca ona daha yakın olabilmek için durumu kendi lehime mi kullanıyordum? Belki. *Evet. Ama* ben zaten hiçbir zaman aziz olduğumu iddia etmedim.

Bu arada, Byron kolları yukarıda sabırla beklerken tavana bakarak kaşlarını çatıyordu.

İşim bittiğinde geriye yaslanıp, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum. “İngiltere.”

Kahkaha attım ve kaydı bitirdim. Hem kamera önünde hem de arkasmda o kadar zekiydi ki... Telefonumu zaman atlama-lı moda alıp tekrar kayıt tuşuna bastım. Sonra, Byron kararlılık maskesi takarken ve ben kameraya saçma suratlar yaparken gerçekten işe koyulduk.

Ne yapacağımızı, sonuçların ne olmasını beklediğimizi ve farklı kimyasalların saçım üzerinde nasıl etki yapacağını açıklamak için zaman atlama özelliğini ara ara durdurdum. Byron sabırla dinledi ve ben oturduğumda titizlikle çalıştı. Daha dikkatli olamazdı, gerçekten de en sevimli şeydi. Odaklanmış bir şekilde ne kadar sevimli bir ciddiyetle durduğunu görünce zihnime bitmiş videoda onun etrafına kalp eklemeyi not ettim.

Çoğunlukla önemsiz şeyler hakkında sohbet edip genellikle ne olacağına dair detaylardan ya da nasıl oturmamı istediği gibi şeylerden bahsettik. Sonra birden, dış odadan gelen bir şarkının ilk notaları, tüm kemanlar ve arp sesleriyle içeri süzüldü.

Byron başını yana eğdi. “Bu ne?”

Birkaç saniye içinde Nat King Cole'un sesi yaylı çalgılara kattıldı. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapadım. *Amelia, fitneci.*

"Bu, Amelia'nın çalma listesi," dedim dişlerim arasında. "Bunu görmezden gel." *Bunun intikamını alacağım.*

O, onun romantik şarkılar çalma listesiydi. Şu an çalan, Nat King Cole'un "The Very Thought of You" şarkısıydı ve benim en sevdiklerimden biriydi. Onun büyüleyici sesi ve yavaş düzenlemesi beni her zaman hayaller içinde bir ruh haline sokardı. Fakat şu anda, Byron benim hemen arkamda durmuşken ve onun elleri saçımda çalışırken hayallere kapılmamam gerekirdi. Gerçekten, bu şarkının kötü bir düzenlemesi yoktu. Nat King Cole, Billie Holiday, Ella Fitzgerald; hepsi mükemmeldi. Byron, aynadaki yansımamı inceledi, sonra dikkatini işine geri verdi. Müziğin devam ettiği sırada *hayallere dalmış bir sessizlik* içinde oturduk. Onu, omuzlarının genişliğini, kaslarının arasındaki çizgiyi ve dilinin yoğunlaşan dikkatini ortaya çıkaran şekilde altdudağına kayarak orada kalmasını takdir etmemeye çalıştım. Kasları kollarını saran kumaşı geriyor, göğsü tişörtünü dolduruyordu. Hatta köprücükkemikleri bile çekiciydi. Bileklerinin ve ellerinin becerisinden ise bahsetmiyorum bile.

Ama bir sonraki şarkının piyano girişiyle birlikte, Norah Jones'un "Turn Me On" şarkısı çalmaya başladığında bakışlarımı lavaboya indirdim ve dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırdım.

Onu boğacağım. Ölü.

Byron'ın elleri, Nora şarkının başlığıyla ilişkili olan cümleyi söylediği anda hareketsizleşti. Boğazını temizlediğini duydum ve sonra dönüp banyodan çıkarken az önce önlüğünü bağlarken o kadar cüretkâr davranmamış olmayı diledim. O kadar yakın olmanın anısı, kollarımı enerjiyle titretti.

Bir saniye sonra yatak odamın kapısının kapandığını duydum. Geri geldiğinde banyonun kapısını da kapattı. Melodiyi hâlâ seçebiliyorduk ama sözler şimdi boğulmuştu –ŞÜKÜR– bu yüzden Marvin Gaye’in “Let’s Get It On” şarkısı çalmaya başladığında en azından onu şarkıyı söylerken duymak zorunda kalmadım.

“Yani...” derken zihnimde ona dokunmanın ne kadar ilginç olduğunu düşünmemi engelleyecek kadar sıkıcı bir şey aradım. “Son zamanlarda iyi bir gösteri izledin mi?”

“Televizyon izlemem.”

“Bunu bilmiyordum.” Dikkatimi yüzüne kaldırdım. “O zaman neden bir televizyonun var?”

“Daha açık olmalıydım. Film izlerim, televizyon programı izlemem.”

“Peki neden program yerine film izlersin?”

Saçımın yeni bitirdiği kısmını hareket ettirip boyanın olduğu şeyi alarak biraz daha sıktı.

“Sona ermelerini seviyorum.”

“Sona ermeleri mi?”

“Sonu olan hikâyeleri seviyorum. Ne olacağını bilmemek hoşuma gitmiyor.”

Gülümsedim. Sonra kahkaha attım. “Ve ilk kitabını dev bir muammayla bitirdin, acımasızca.”

Başını kaldırmadan kaşım kaldırdı, ağzı eğilmeye başlamak üzereydi. “Şikâyet mi ediyorsun?”

“Hiç de değil.” Ellerimi kaldırdım. “Ama sen kesinlikle bir sadistsin.” Tavan penceresi açık olsa da boyanın kokusu başımı döndürüyordu. Ya da belki de bu küçük banyoda, uyanık olduğum anlardaki çoğu düşünceme ambargo koyan adamla birlikte olmamla ilgiliydi. Ve uykudaki düşüncelerimin birçoğu da onunla ilgiliydi.

“Bunu kabul ediyorum,” dedi, rahat bir tavırla, sanki sadist etiketini gerçekten kabul etmiş ve gururla taşıyormuş gibiydi.

“Bu etiketi seviyor musun? Sadist olarak anılmak sorun değil mi?”

Gülümsedi... Biraz. Çenesi yana kaydı ve başka bir saç tutamını çevirdi. “Buna aldırmam.”

“Ben daha çok mazoşistim.”

Ellerinin hareketi durdu, bakışı aynaya kaydı, gözlerimle buluştu ve o bakışı tuttu, ben ise nefes almakta zorlandım. Yani almadım.

Uzun bir süreliğine, gerilim elle tutulabilir bir şekil almış gibi hissettim, Byron gözlerini kırptı ve bakışlarını başımın üstüne indirdi.

Vay canına. *O neydi öyle?* Şüphesiz bunu hayal etmedim. Şüphesiz.

“İnsanlara zarar vermeyi sevmem,” dedi, sesinin sert ve karnından gelen bir tınısı vardı. “Ama... Onlara biraz işkence yapmaya aldırmam.”

Ciğerlerimde sıcak bir şekilde patlayan bir kahkaha attım.

İnsanlara işkence mi yapmak istiyordu? *Hadi bakalım, görev tamamlandı, dostum.*

Bu düşünceyle, kontrolden çıkmış bir kahkaha patlatmamak için dudağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Kendimle mücadele edip savaşıırken hiçbir şey söylemedim.

Gerçekten, tüm benliğimle kendime karşı savaştım. Sadece nörotransmitterlerim veya biyolojim ya da bedenim değil, her bir hücremdeki her bir atom. Karanlık tarafa geçmişim. O tarafta kurabiyeler ve Byron vardı.

Kurabiye demişken, karnım guruldadı, ses düşlerimden uzaklaşmamı sağladı ve refleks olarak elimi karnıma koydum.

“Aç mısın?” Arkamda hareket etti, fırçanın uç kısmını saçım-
da kaydırarak ayırmaya başladı.

“Akşam yemeği yemedim, ama sorun değil. Bekleyebilirim.”

“Dışarıdan bir şeyler sipariş edelim mi? Benim yiyesim var.”

“Zaten yemek yediğini söylemiştin?”

Omuzları yükselip indi. “Çok koşuyorum.”

“Gerçekten mi? Nerede?”

“Interlaken Park’ta.”

Bu dikkatimi çekti. “Orada koşmayı çok istedim ama yalnız
gitmek istemiyorum.”

“Sana eşlik ederim.”

“Harika. O bir...” Kelimeyi “randevu” diye bitirmeyi unutarak
çenemi kaşıdım ve zor bir şekilde, “Çok iyi bir fikir.” dedim.

Yüz hatlarından, beni komik ya da tatlı ya da benzer bir şey
olarak gördüğünü anlayabiliyordum.

Karnım bu sefer daha yüksek sesle tekrar guruldadı.

“Neredeyse bitiyorum. Hazırladığın bir şey var mı? Isıtabilirim.”

“Maalesef, harika bir şey yok. Alışverişe gitmem gerekiyor.
Ama badem krakerlerinin üzerine fıstık ezmesi sürebiliriz.”

“Yemek sipariş etsem biraz yer misin?”

“Hayır. Sorun değil.”

“Çünkü ben mi ödeyeceğim? Bunu istemiyor musun...”

“Hayır. Öyle değil.” Yemek sipariş edip ödemek istemesi so-
run olmazdı. Bu konuda gururlu biri değildim. Amelia gibi, be-
dava yemek en sevdiğim şeydi. Biri gönüllü olarak teklif ederse
onu ekmeğe sürerdim.

“Bana nedenini söyler misin?”

Konuşkan karnım üçüncü kez guruldadı. “Glütensiz olmayan
restoranlardan sipariş vermeyi sevmiyorum. Glütensiz seçenek-

leri olduklarını söylüyorlar ama mutfakları ortak kullanımda ve birazcık bile yesem çok kötü hissediyorum.”

Gözlerini bana odakladı ve düşünceli bir şekilde, “Yani seni Ulusal Ekmek Festivali’ne götürmemem gerektiğini söylüyor-sun,” dedi.

Kahkaha attım, o da gülümsedi ve bu çok hoştu.

“Hey, neden glütensiz bir restorandan sipariş etmiyoruz?” Boy-numun hemen üst kısmına ulaşmak için başımı nazıkçe öne itti.

“Senin için uygun olur mu?”

“Evet. Yemek yemektir. Nereden sipariş ettiğimiz umurumda değil. Boya beklerken sen arayıp ikimiz için sipariş ver. Bu bir iş yemeği olur. New York gezisini konuşuruz ve ben de masraf olarak kaydederim.”

“Bunu yapabilir misin?”

“Her şeyi yapabilirim.”

Yüzümü göremediği için sevindim, gözlerimi devirmeye engel olamamıştım. “Tabii ki yapabilirsin. Bütün mükemmel hayatında hiç utanç verici bir an yaşamadığını iddia ediyorum,” dedim, şaka yaparak. “Muhtemelen ergenlik bile geçirmedi. Bir sabah uyandığında böyle görünüyor muydun?” Onun vücuduna işaret ettim. “Kuşlar yatağını yapıp saçını kurdeleyle bağlıyor, fareler çoraplarının deliklerini dikiyordu.”

“Herkesin utanç verici anları vardır. Hem de beni üniversite-deyken tanıyordun. Nasıl görüldüğümü biliyorsun.”

“Evet. Şirin.”

Hareketleri yavaşlamış gibi görünüyordu. “Beni şirin mi buluyordun?”

Aman Tanrım. Konuyu değiştirmeliyim!

“Hikâye zamanı. En utanç verici anını anlat.”

Bir derin nefes aldı. “Hayır.”

“Hayır mı?”

“Peki. O zaman en utanç verici anını sen anlat, ben de düşünürüm.”

“Tamam...” Derin bir nefes aldım, sadece iki saniye akıl ve sağduyunun alarm vermesi için kendime süre tanıdım, sonra onları itip bir kenara attım. Amcam bana pek çok kez utanç verici anlar yaşatmıştı ama hiçbiri hafızamda en üst sırada yer etmiyordu. Muhtemelen çünkü ondan böyle şeyler bekliyordum. Beklenmedik bir utanç, hiç beklemediğiniz bir anda gelip hazırlıksız yakalandığınızda her zaman çok daha kötü olur.

Bu hikâyeyi sadece Amelia’ya anlatmıştım. Ama nedense ona da anlatmak istedim. “Liseye başladığımda, on dört yaşındayken, beyaz şort giymiştim ve okulda regl olmuştum.”

O hiçbir şey söylemedi ama onun ilgili bir şekilde dinlediğini hissedebiliyordum.

“O dönemde periyotlarım o kadar düzensizdi ki, ondan önce iki aydır olmamıştım ve başladığını bilmiyordum, bu yüzden etrafımda büyük kan lekeleriyle dolaşıyordum.”

“Vay canına.”

“En kötü kısım bu değildi.”

“Hayır, değil.”

“Evet.” Hâlâ yüzümü görememiş olmasına sevindim. Bu anıyı yeniden yaşamamı kolaylaştırıyordu. “Yani. Bu çocuk, bu son sınıf öğrencisi, dersler arasında koridorda yanıma geldi ve çok arkadaş canlısıydı. Gerçekten çok yakışıklıydı, çok nazik ve flörtöz görünüyordu. Bana sınıfıma kadar eşlik edip edemeyeceğini sordu. Bu üst sınıf öğrencisi, bana ilgi gösteriyormuş gibi görünüyordu, ben de, ‘Evet! Kesinlikle,’ dedim. O da bana sınıfa kadar eşlik etti, bana kendimle ilgili her türlü soruyu sordu. Her

sözümü dikkatle dinliyormuş gibi yaptı. Sınıfıma geldiğimizde tamamen ona âşık olmuştum. Bu kadar hızlı düşmem, bu kadar küçük bir ilgi gösterisi karşısında böyle hissetmiş olmam çok üzücüydü.”

“Sonra ne oldu?”

“Sınıfıma vardığımızda, ‘Hoşça kal,’ dedi ve o kadar.”

“Hayır, öyle değildi.” Byron’ın sesi derinleşmişti. Saçımı boyamayı bırakmıştı.

“Hayır, değildi. Ancak sonra –Instagram’da bir gönderiye etiketlendiğimde– arkamızdan bizi takip eden ve neredeyse futbol takımının yarısını içeren arkadaş grubunun, kan lekeleriyle dolu şortumu filme aldığını ve o esnada gizlice kameraya kasma yüzleri yaptığını fark ettim.”

“Bu nasıl...”

“Dalkavukluk ve sinsice pislik yapmak mı? Evet.” Gülümsedim, anının acısı, onu son düşündüğüm zamankinden çok daha azdı. Eskiden hissettiğim o sıcak utanç –midemi saran rahatsızlık ve kıvrınma– hepsi gitmişti, yerini utanç içinde kalmış o on dört yaşındaki kıza karşı hafif bir hüzn almıştı.

“Diyecektim ki, ne kadar çöplük insan var ama dalkavuk sinsi pislikler demek de iş görür.”

“Videoda bana Carrie dediler –biliyorsun, Stephen King’in kitabındaki– ve bu, tüm birinci sınıf yılını boyunca takma adım oldu.”

Fırçanın tekrar saç derime değdiğini hissettim, hareketleri daha önceki kadar akıcı değildi.

“Ve bu, başıma gelen en utanç verici şeydi.”

“Nasıl yapıyorsun?” diye sordu, sesi gergindi.

“Ne?”

“Eğer senin yerinde olsaydım –hayır, demek istediğim– söylemeye çalıştığım şey şu ki, eğer sen dünyadaki herhangi biri olsaydın, bir daha asla sosyal medyaya girmezdin. Nasıl devam ediyorsun? Neden bunu kendine yapıyorsun? Neden kendini böyle ortaya koyuyorsun?” Sesi sanki anlattıklarım onun başına gelmiş gibi üzgündü.

“Çünkü yapmak zorundayım.”

“Hayır. Zorunda değilsin.” Fırçayı lavaboya fırlatıp plastiği başımın etrafına sardı. “Bugün tüm hesaplarını silebilirsin, tüm o geribildirimleri ve gürültüyü sonlandırabilirsin.”

“Hayır, silemem.” O an, eldivenlerini çıkarırken aynada onu izledim. “FeTeMM videolarımı yapmam gerekiyor, yapmam gerek...”

“Ama yapmıyorsun.” Eldivenlerini çöpe attı, banyomun içine öfkeyle bakarken inanılmaz bir şekilde rahatsız olmuş görünüyordu. “İzleyicilerin sana ihtiyacı yok. İnsanlar için başka kaynaklar var, başka hesaplar var. Kendine bunu *yapmana* gerek yok.”

“Beni dinlemiyorsun.” Ayağa kalktım, sırt kısmını katlayıp sandalyeyi kaldırırken, sesim titredi. “Onların bana ihtiyacı olduğunu söylemedim. O videoları yapmak zorundayım. Buna ihtiyacım var. Fizik, kimya, biyoloji ve mühendislik sevgimi, dünyanın nasıl mükemmel uyum ve uyumsuzluk içinde çalıştığını paylaşmak için bir yere, bir platforma ihtiyacım var. Okuduğum makaleler hakkında heyecanlanıyorum ve öğrendiklerimi, bildiklerimi paylaşmak istiyorum. Yardımcı olmak istiyorum.”

Konuşurken Byron sandalyeyi elimden alıp duvara yasladı. “Yardımcı olmak mı? TikTok’ta bir kadının gerçek anlamda *kaka* yapmasının videosu, FeTeMM videolarından bin kat daha fazla etkileşim aldığı anda bile mi?”

Geriye doğru irkildim, aklım çalışıyordu. Ya yakın zamanda TikTok’a girmişti ya da mükemmel bir tahminde bulunmuştu.

İkincisi pek olasılık değildi. *Bu, onun nasıl aptal, çirkin ve değersiz olduğuma dair yorumları okuduğunu gösteriyordu. Daha çok hava yutarak gözlerimdeki ısıнын baskısını görmezden geldim.*

“Evet. O zaman bile.”

“Seni anlamıyorum.” Ellerini saçlarına sokacakmış gibi hareket etti ama son anda kendini durdurdu, dönüp kapıyı açtı. “Tamam.”

Oturma odasından hâlâ duyulan müzik, odamda daha yüksek sesle çalıyordu ve Billie Eilish’in “Ocean Eyes” şarkısının yankılandığını duyabiliyordum.

“Cidden diyorum.” Odayı geçip yürüdü. “O kadar harikası ki... O kadar inanılmaz, zeki, cesur ve iyisin ki... Ve bu yeteneklerini, buna layık olmayan insanlara veriyorsun.”

Ellerimi kalçalarımaya koydum. “İlk olarak, onların hepsinin layık olmadığını nereden biliyorsun? İstatistiksel olarak hepsinin layık olmaması mümkün değil. Sadece küçük bir azınlık kötü yorum yapıyor. İkinci olarak, sen de yeteneklerini veriyorsun.”

“Gerçekten mi?” Yürümeyi durdurdu ve bana keskin bir bakış attı. “Nasıl yani?” Sorusu alaycıydı, beni huzursuz etti ve kalbim hızlıca çarpmaya başladı.

Bu Byron. Byron’a güvenebilirsiniz. Sana zarar vermek için asla kasıtlı bir şey yapmaz.

“Kitapların. Sözlerin, düşüncelerin, hayal gücün.”

“Kitaplarımı kimseye vermiyorum. Yaptığım iş için insanlardan ücret alıyorum.”

Doğrudum, öfkem arttı. Beni öğretmen olarak küçümsemesi beni çok kızdırmıştı. “Yani sosyal medyan yok çünkü oradan para kazanamıyorsun, değil mi? İnsanlara erişim için ücret almıyorsun?”

“Hayır,” diye homurdandı, çenesi gıcırdayarak. “Eğer insanlar benden bir parça istiyorsa sadece ödedikleri kadarını alacaklar ve sadece görmek istediğimi görecekler. Hepsi bu.”

Başımı salladım. “Sen bir açgözlü, pinti b...” Boksun demek için kendimi zorladım ve “Byron” diye toparladım.

Ama o anladı. Ona kötü bir şey söyleyeceğimi anlamıştı. Bakışları önce acı ile parladı, sonra inanılmaz bir şekilde karardı.

İşte bu yüzden insanlara kötü isimler takmamalısın!

“Evet. Ben bir bokum. Ama kendi değerimi biliyorum, Fred. Ve benim paylaşmak istemediğim herhangi bir parçamın üzerinde hakkı olduğunu düşünenleri siktir ediyorum.”

Öfkem söndü, omuzlarım sarktı. “Byron...”

“Hayır. Gerçekten. *Siktir ediyorum*. Beni küçük parçalara ayırmak istiyorlar, beni ve geçmişimi, kökenimi, değerimi bir insan değilmişim de tadı hakkında yorum yapılan bir sodaymışım gibi tartışıyorlar, beni bir listeye koyup sıralıyorlar.” Başını salladı, gözleri bana odaklanmıştı. “Siktirsinler.”

Sesindeki kırılganlık ve öfke, beni pişmanlıkla nefessiz bıraktı. Bir sinire basmışım, oldukça hassas bir sinire; onun huzursuz ve sert duruşu –sanki bazı hayali çevrimiçi trolleri dövmeye hazırmış gibi– bunu gösteriyordu.

Ben özür dileyemedem gitmesini istemediğim için hızla ileriye doğru atıldım ve kollarından tuttum. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Açgözlü olduğuna dair söylediğim şeyi söylememeliydim. Özür dilerim.”

Bana hâlâ öfkeyle bakıyordu, nefesi zorlanmıyordu ama sabit de değildi. “Amelia sana söyledi mi?”

“Bana ne söyledi mi?”

Ellerini belime koydu, gözleri arayarak bakıyordu. “Ailem hakkında?”

“Hayır. Ailen hakkında hiç konuşmadı. Neden?” O anda alarm çanları çaldı ve ben dürtülerek, “Benim ailemden bahsetmedi, değil mi?” diye sordum.

Başını salladı.

Şükürler olsun.

Omuzları gevşedi, korumasının biraz olsun kalktığını gördüm ama bunu iyi bir işaret olarak aldım. Bir saniye tereddüt ettikten sonra onu sımsıkı kucakladım. Duruşu, onu şaşırttığını, kendini benden uzak tuttuğunu söylüyordu, gözlerimi kapattım ve kucaklamamın onu gevşetmesi için sessizce yalvardım.

Elleri belimde kaldı ama sonra avuçlarını açtı ve kollarını sırtımın etrafında dolaştırarak beni kucakladı.

“Özür dilerim,” dedim tekrar.

Göğsü derin bir nefesle yükselip indi. “Özür dileme.”

“Bana ne yapmam gerektiğini söyleme.”

Sırtımın ortasındaki elini esnetti ve küçük bir kahkaha duyduğumda kaslarındaki tüm gerilmenin gevşediğini hissettim. “Saçların berbat kokuyor.” Yanağımı göğsüne yaslayarak ona gülümse-dim. “Evet, kokuyor, değil mi?”

Kollarım hâlâ onun gövdesi etrafında kilitlenmişken yüzünü görebilmek için geri çekildim ve başımı yukarıya kaldırarak ona baktım. “Özür dilerim.”

“Eğer bunu söylememi istiyorsan, affedildin.”

Onun muazzam bakışlarına odaklanarak ona karşı dürüst olmam gerektiğine karar verdim. Ama kökleşmiş alışkanlıklarım-dan tam olarak kaçamayacağım için kollarımı şaka yollu bir ceza gibi sıkılaştırdım ve duygularımı şaka gibi göstermeye çalıştım. “Kendi değerimi bilmediğimi söylediğinde beni o kadar sinirlendiriyorsun ki... Değerimi biliyorum. Bak, ne kadar güçlüyüm.”

Eğer yorumları görmezden gelebiliyorsam, o da gelebilir.

Gözkapakları yarı yarıya alçaldı, bu da onun etkilenmediğini, benim onun bedenini teslim almaya çalışma çabalarımın ya da kendi değerimi bildiğimi ve takdir ettiğimi söylememden etkilenmediğini gösteriyordu.

“Eğer öyle diyorsan.”

Bir homurdanma sesi çıkardım. “Öyle! Bana güvenmelisin. O yorumların bana etki etmesine hiç izin vermiyorum.”

“Başta onlarla uğraşmak zorunda kalmamalısın.” Elini saç diplerime kaldırıp saçımdaki plastikle oynadı.

“Endişelenme. Eminim yakında sakinleşirler.”

Vücudu gerginleşti, bakışları benimkine odaklandı. Gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Yorumlar. Yakında duracaklar.”

Byron’ın elleri kollarımın üzerine kapandı ve nazikçe beni uzaklaştırdı. “Bekle. Ne hakkında konuşuyoruz? Yakında ne duracak?”

“Yorumlar...” Ağzımı kapadım. Görünüşe göre Byron bilmiyordu. Yorumları görmemişti, en azından son iki haftadaki yoğun yorumları görmemişti. “Şey...”

Gözleri kuşkuyla kısıldı, sanki konuşmamızı bulanık bir şekilde yeniden oynatarak ipuçları arıyordu.

Parmaklarımı kıvrarak ağırlığımı ayaklarım arasında kaydırdım. *Konuyu değiştirme zamanıydı.* “Saçımı yıkamalıyız.”

Byron bana hızlıca sert bir bakış fırlattı ve bir hareketle telefonunu çıkardı. *Akıllı telefonunu.*

Kalbim boğazıma sıçradı ve telefonunu almak için etrafından dolanarak uzandım. “Yapma...”

Beni uzak tuttu. Ve tekrar ona ulaşmaya çalıştığım da yatağımın üzerine, sanki bir metre yüksekliğindeki bir yatak yerine on beş santimlik bir merdivenmiş gibi bastı. Kısa sürede dağ tepe oyunu oynamaya başladık, her zirveye çıkmaya çalıştığım da beni nazıkçe itiyordu.

“Byron. Yapma.” Boğazım kaygıdan sıkışmıştı, buna güç katmaya çalışarak direnç gösterdim. “Cidden, saçımı yıkama zamanı geldi.”

“Devam et,” dedi, gözleri telefonuna odaklanmıştı. “Bana ihtiyacın yok...” Gözleri büyüdü. Sonra daraldı. Dudakları ayrıldı, alnındaki ve boynundaki damarlar, soluk teninin altında aniden keskinleşti.

Yüzümü ellerimle kapattım. “Kahretsin.”

Kötü yorumları silme ve hesapları engelleme konusunda ne kadar dikkatli olsam da bu, zıp zıp oyununa benziyordu. Şüpheye yer bırakmadan ne bulduğunu ne okuduğunu biliyordum.

Nefret edenler ve troller azim ve kararlılıklarını dünya açlığını çözmeye adasalar, hepimiz doymuş olurduk.

Yatağın yaylarından bir ses geldi ve kollarımı düşürdüm. Byron şimdi yere inmişti ve telefonuna bakmayı bırakmıştı. Ama gözleri bende değildi ve sanki kendini tutmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

“Hey. Hey. Bu...”

“Bunun doğru olduğunu söyleme.”

Ellerimi yumruk yaparak suratımı ekşiterek konuştuğum da. “Tamam değil. Ama olduğu gibi. Ve bunun beni etkilemesine izin vermiyorum. Sen de vermemelisin,” dedim. Altdudağını başparmağı ve işaretparmağıyla defalarca sıkıp bırakarak çekti.

“Byron. Lütfen.”

Cam gibi gözleri benimkine kaydı ve öfkesinin altında hüzün gördüm. “Sana zarar veriyorlar.”

Sesindeki titreme, düşük ve sessizdi. Gözlerim yaşla bulanırken telefonu tutan elini elimle kapatıp nazikçe parmaklarından aldım.

“İzin vermiyorum. Lütfen, onların sana da zarar vermelerine izin verme.” Temas vücudumda bir sıcaklık yaydı ve ona başka bir yerden dokunma, ona daha yakın olma, yüzüne ve boynuna öpücükler kondurma isteğine karşı koymak zorunda kaldım. Başını sallayarak bana bakmayı reddetti ve hiçbir şey söylemedi. Konuşamayacağını düşündüm, henüz değil... Telefonunu gösterdim. “Şimdi glütensiz bir ziyafet sipariş edeceğim ve saçımı yıkayacağım. Sen de Amelia’nın şarap şişesini açacaksın. Sonra güzelce yemek yiyeceğiz ve içeceğiz. Ve biliyor musun neden?”

Yutkunarak başını hızlıca salladı.

“Bazı insanlar ne yaparsam yapayım, kim olmaya çalışırsam çalışayım, nefret edecekler, o yüzden sadece kendim olmalıyım. Bizim işimiz onların hakkında stres yapmak veya onları memnun etmek değil, onları görmezden gelmek ve harika şeyler yaparak onların ağlamalarını boşa çıkarmak.. Veya...” Bu sefer ona dokunmadan duramayarak biraz rahatlık vermek için elimi yüzüne koydum. O hemen elimi kendi eliyle kapatıp çenesine bastırarak dokunuşuma yaslandı. “Şampanya içeriz ve başarılarımız onların zehrinden çok daha hızlı bir şekilde ilerlerken nefret eden kafalarının patlamasını izleriz. Sonra da onların boğulmasına izin veririz.”

BÖLÜM 22

WINNIE

“**O** kulun son günü, bebek!” Ön kapıdan mutfağa koşarken Amelia’nın poposuna hafifçe vurup küçük dairemizde Rocky Balboa tarzında bir tur attım.

“Vay!” Telefonunu aldı ve birkaç ekranı hızlıca geçti. Bir süre sonra Rocky’nin tema müziği telefonunun hoparlöründen çalmaya başladı. “Ve sürpriz, gelecek hafta topluluk yöneticisi pozisyonu için mülakat çağrısı alman gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne?” Zıplamaya başladım. “Bu kadar çabuk mu? Harika!”

Sonunda.

Vay canına. O kadar rahatlardım ki. O videolar ve sosyal medya hesaplarıyla yaşadığım tüm iniş çıkışlardan sonra yoğun çalışmam karşılığını veriyordu.

Müzik eşliğinde dans etmeye başladı. “Kutlamalısın!”

O kadar heyecanlıydım ki, yaz için hazır hissediyordum. “Sana nırım kutlayacağım!”

Topluluk yöneticisi mülakatıyla ilgili müthiş haberin yanı sıra, okulumun Veliler- Öğretmenler Organizasyonu, bilim fuarı malzemeleri için bir yaz müzayedesini düzenlememi kabul et-

mişti ama bunun için tüm malzemeleri kendim temin edip yeni okul yılı başlamadan önce işi bitirmem ve hiçbir veliden bir şey bağışlamasını veya satın almasını istememem gerekiyordu. Bir sürü hibe başvurusu göndermiştim ama bunlardan herhangi birinin kesin olarak fon sağlayacağını varsaymak istemiyordum.

Şimdi tek yapmam gereken müzayede için malzemeleri bulmaktı. Yaz boyunca. Velilerden yardım istemedim. Ama halledecektim!

Amelia, tekrar koşarken yanımdan geçti ve bana beşlik verdi. “Bu gece için şık bir akşam yemeği yapmalısın.”

“Bekle, Elijah ile planların yok mu?” Onun kıyafetini inceledim: siyah elbise, ipek şal, çoraplar.

Amelia mutfak masasına yürüdü ve çantasını aldı. “Gitmek üzereyim. Ama şık yemek yapman için burada olmam gerekmiyor.”

“Haklısın. Sanırım yapacağım.”

“Ve Byron’ın gelip şık yemeğini paylaşmasını sağla.”

Koşmayı durdurup olduğum yerde havaya yumruk sallayarak dans etmeye başladım. “Biliyor musun? Sanırım yapacağım.”

Neden olmasın? Cuma günü saçımı boyadıktan sonra Byron gitmişti, glutensiz ziyafete kalmamıştı. Onun gitmesine izin vermiştim, alan ihtiyacını kişisel olarak algılamamıştım. Serena gelmişti ve yeni saçımı beğenmişti, sonra *Stardew Valley* oynamak için Amelia’yı uyandırmıştık.

Ama Byron ve ben artık resmen arkadaştık. Bu hafta neredeyse her akşam, yeni videolar kaydetmemiş olsak da birlikte vakit geçirmiştik. Aramızdaki etkileşimde başka bir temel değişiklik olmuştu; benim açımdan gerçekten iyi bir değişiklikti ve bunu yalnızca o geceki dürüst konuşmalarımıza değil, aynı zamanda onun bedeninden fiziksel olarak kaçınmama da bağlıyordum.

Bu düşünce geçen cumartesi sabahı, kahvaltı sırasında dokunma ve koklama yoluyla iz bırakma hakkında bir makale okurken aklıma gelmişti. O gün daha sonra Byron ile buluştuğumda teorimi test etmeye karar vermiş ve mesafemi korumuştum. Başarı!

Odaya girdiğinde kalbim hâlâ göğsümden çıkacak gibi çarpıyordu, boynum kızarıyor ve midem karışıyordu. Ama bu sınırı koymak, ona dokunmamaya söz vermek ve aramızdaki fiziksel mesafeyi korumak, biyolojimin ve duygularımın acısını önemli ölçüde hafifletmişti. Sanki onu yasaklı bir kategoriye yerleştirmek, etkileşimlerimizi kolaylaştırmış gibiydi ve bu zihinsel değişiklik, yeni fiziksel sınır tarafından destekleniyordu.

Kazanmak için sürdürülebilir arkadaşlık sınırları!

Amelia bileğindeki altın bilezikle oynayarak, “Ve o burada iken, başka bir meydan okuma videosu çekebilirsin,” dedi. “Mülakat öncesinde mümkün olduğunca çok takipçi toplamaya çalışmalısın, beş yüz bine ne kadar yakınsan o kadar iyi.”

Müziğe eşlik ederek kafamı salladım, bu fikri beğenmiştim. “Sanırım yapacağız.”

Hâlâ yapılacak altı video vardı, bunlardan yarısı, düşüncelerimin onlara kaydığı her seferinde kalp çarpıntılarımın neden oluyordu: Toksik Dans Meydan Okuması, Tayt Meydan Okuması ve Aşkını Öpme Meydan Okuması.

Ne kadar ironik ki sonuncusu yüzde yüz sahte olmaktan yüzde yüz doğruya dönüşmüştü.

“Ve sonra onunla takıl. Film izle. Ne istersen.”

“Sanırım yapacağız.” Ellerimi havaya kaldırdım.

“Belki biraz seks yaparsınız.”

“Sanırım biz...” Ayaklarım, sözlerini işlediğim anda durdu. Kollarım düşerken arkadaşımın gözdağı verdim. “Çok komik.”

Tahmin ettiğim gibi, Amelia bütün hafta boyunca Byron'la takılmamla ilgili şaka yapıp anlamlı göndermelerde bulunmuş, gece lambamın üzerine bir iç çamaşırı kataloğu koymuştu. Onu çok seviyordum ama beni deli ediyordu.

“Şaka yapmadım.” Amelia, çantasını omzunda biraz daha yukarı kaldırarak devam etti. “Onu baştan çıkarmalısın. Sonunda yaz geldi. Şimdi zamanı.”

“Byron’ın duyguları hakkında beni harekete geçirecek somut bir bilgin varsa lütfen paylaş.”

“Tanrım, şansını dene. En kötü ne olabilir ki?”

Hırıltı ile ona sırtımı döndüm ve ön kapıdaki çantalarımın yanına doğru yürüdüm. Açıkça durumu anlamıyordu.

Geçen haftadan önce bile, sınırlar koymaya çalışırken bile Byron, hayatımda önemli bir insan gibi hissettirmeye başlamıştı, sadece iyi bir arkadaş değil, çok daha fazlasıydı. Onu kaybedersem uzun süre yas tutacağım bir arkadaş olmuştu. Arkadaşlığımızı riske atmayı veya tehlikeye sokacak bir şey yapmayı reddediyordum.

Her ne kadar her seferinde harika ağzını açtığında ona âşık olsam da Byron’m beni istediğinden bu konuda asla şüphe duymayacağım kadar emin olana kadar kurduğumuz bu ilişkiyi riske atmazdım.

Ama bu yoksa? Hayır.

“Sen korkak bir kedisin,” dedi Amelia arkamdan.

“MİYAOO.”

Tam anlamıyla bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. “İster erken ister geç, tam anlamıyla bir hayat yaşamak istiyorsan her şeyi riske atman gerekecek. Sana bir kestirme yol veremem. Kendi başına güvenmeyi öğrenmelisin, emin olmadan. Bir ilişkide belirsizlik, ‘seni seviyorum’lar sonrası da devam eder. Eğer ilişkinin uzun süre devam etmesini istiyorsan inançla hareket etmeyi öğrenmelisin.”

Beni bu kadar iyi bilmesinden hoşlanmasam da –bu konuda– geri adım atmamakta kararlıyım.

“Beni dinliyor musun? Bu ilk adımı körü körüne atmalısın, yoksa her engelle karşılaştığında felç olursun. Kalp meselelerinde hiçbir şey asla kesin değildir. Hiçbir şeyin sağlam temeli yoktur. Hepsi kumdan ibaret.”

Eşyalarımı kanepeye taşıyıp içindekileri çıkarırken, “Sen bataklık diyorsun,” diye homurdandım. Rocky’nin müziği arka planda çalarken böyle bir konuşma yapmak garipti.

“Dediğim şu...” Kaşları kalktı ve omuzlarını silkti, “Üst çekmecemde kondomlar var. İhtiyacın kadar al.”

Kısa bir kahkaha attım ve onu el hareketiyle uzaklaştırdım. “Tamam, git buradan, komik kadın.”

“Bu gece ya da yarın gece evde olmayacağım, o yüzden evde yalnızken biraz riskli kararlar vermeyi düşün,” dedi ve ardından Rocky müziğiyle birlikte gitti.

Amelia’yı tanıdığım için, Elijah’a doğru yürürken müziği muhtemelen tekrar tekrar çalacağını biliyordum. Çantalarım tamamen boşaldığında, getirdiğim eşyaları karıştırarak sınıfımı aceleyle temizlerken gözden geçirmediğim malzemeleri kategorilere ayırmaya başladım. Akşam yemeği için ne yapacağıma da karar vermeye çalışıyordum. Dondurucumda pişirilmesi gereken tavuk vardı ama bu gece tavuk gecesi gibi hissettirmiyordu. Bu gece safranlı tereyağı sosu, haşlanmış kuşkonmaz ve iyi bir şişe *pinot noir* ile bir kral somon gecesiymiş gibi hissediyordum. *Evet.*

Bunların hepsini Pike Place’ten alabilir ve Serena’yı çay tezgâhında ziyaret edebilirdim. Kararımı verdim, iki tane yeniden kullanılabilir alışveriş çantası aldım ve kapıya doğru ilerledim. Bu, bütçeme uyan bir akşam yemeği değildi ama her şey planlandığı gibi giderse, toplum yöneticisi pozisyonu yalnızca öğrenci kredilerimi ödememi sağlamakla kalmayacak, aynı zamanda gerçek-

ten para biriktirmemi de mümkün kılacaktı. Belki şehirde kendi yerimi alabilecek kadar param olurdu. Çok gösterişli olmasa da basit bir stüdyo yeterdi. Ama o zaman Amelia, beni ortada bırakacağı konusunda endişelenmeden taşınabilirdi.

Kapımı açıp Byron'ı merdiven aralığında, eli kapıyı çalmaya hazır halde havaya kalkmış şekilde bulduğumda, aklımdan geçenler bunlardı. "Ah!" Adımımı geri attım ve bu hoş sürprize gülerek, "Hey!" dedim. İki alışveriş çantası kaldırdı. "Sana akşam yemeği yapmaya geldim." "Gerçekten mi?" Hiçbir plan yapmamıştık. Dün gece, sanat müzesinden çıktıktan sonra, bu hafta sonu onu arayacağımı söylemiştim ve orada bırakmıştık.

Gözleri omzumdan geçip tekrar benimkine döndü. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet. Kesinlikle." İlk başta kenara çekilip yolunu açtım ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geldi. Eğer geçerse yanlışlıkla bana dokunabilir ya da bana çarpabilirdi ve buna asla izin veremezdim. Bu yüzden kapıyı Byron eşiği geçene dek parmak uçlarımla açık tuttum, sonra döndüm ve onun önünde yürüdüm. "Beyin dalgalarımı okumuş olmalısın. Az önce sana akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini yazmayı düşünüyordum. Sonra Pike Place'e gitmek için bir otobüse binecektim."

"Oradan yeni çıktım."

Byron mutfak tarafına yerleşirken ben de oturma odasının karşısındaki tezgâhın diğer tarafından durdum. Çantalarından eşyalar çıkarıyor, bana açmam için bir şişe şarap veriyor ve dolaşımızdan malzemeler çekiyordu. O, akşam yemeği için getirdiği malzemeleri bana gösterirken rahat bir şekilde sohbet ettik, bunlar arasında morina balığı, kuşkonmaz ve Nuflours'tan glütensiz, unlu çikolatalı kek vardı.

"Ve yarın için çörekler." Beyaz kâğıt bir torba kaldırdı, bana gösterdi ve sonra ocağın solundaki çaydanlığımın yanına koydu.

“Her şeyi düşünmüşsün.” Şarap şişesinin üzerindeki alüminyum folyoyu çıkardım. “Ve bu, planladığım akşam yemeğiyle garip bir şekilde benzer. Morina dışında, somon düşünmüştüm. Ama siyah morina en sevdiğim, bu yüzden şikâyet etmiyorum.”

“Harika zihinler benzer düşünür,” diye mırıldandı, tüm dikkatini sarmısağı hazırlamaya yöneltmişti.

Şarap açıldı, küçük mutfak alanına göz attım ve onun vücudunun –sadece kendi varlığıyla– ne kadarını kapladığını fark ettim. “Bana iki şarap kadehi verir misin? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Sarımsağı doğramamı ister misin?”

“Hayır. Otur. Rahatla. Benimle konuş.” Byron konuşurken döndü, tencereleri ve tavaları, bıçakları ve kesme tahtalarını aldı ve sonunda bana doldurmam için iki şarap kadehi getirdi.

“Bir saniye. Güzel bir haberim var.”

Bana bakarak kaşını kaldırdı. “Dinleyelim.”

“Bunu sana anlatıp anlatmadığımı bilmiyorum ama bilim fuarını finanse etmenin bir yolunu bulmam lazım. Üç yıl önce geri getirdim ve harika oldu. Ve benim yaptığım şekilde çocuklar tüm projelerini ders sırasında tamamlıyorlar, veliler malzeme almak zorunda kalmıyor ya da dahil olmuyorlar. Öğrencilerin posterlerini sundukları andaki yüzlerini görmelisin.” O değerli heyecanlarını hatırlayınca ellerimi göğsümün üstüne kapadım. “Bir bilimsel konferansta olmak gibi, sadece her deney ilginç ve sunum yapanların hiçbiri palavracı değil.”

Güldü, kuşkonmazı kesmeye devam ederken başını kaldırmadı. “Gerçekten mi?”

“Evet! Bir çocuk, farklı elma türlerindeki glikoz miktarını test etti, elmanın ne kadar tatlı olursa o kadar glikoz içerdiğini varsayarak. Harikaydı, çok ilgiliydi ve şimdi cevabı biliyoruz.”

“Çocuğun yöntemlerini görmek isterim. Tatlılığı nasıl tanımladı?”

Bir tabure çekip oturdum ve dirseklerimi mutfak adasının üzerine yasladım.

“Derste bir anket yaptık, tüm çocuklar elma dilimlerini tattılar ve tatlılıklarını puanladılar. Çift kör deneydi.”

Tekrar güldü, bu sefer gözlerini benimkilerle buluşturdu. “Olmaz.”

“Gerçekten. Kabuklarını kestim, böylece elmaların nasıl görüldüğü anlaşılmadı, parçaları A, B, C diye etiketlediğim Petri kaplarına yerleştirdim. Ve tüm masrafları Akademik Olimpiyatlar fonumla ben karşıladım; elmalar, Petri kapları, poster tah-taları, her şey.” Üzgün bir şekilde derin bir nefes aldım. “Ama Veliler-Öğretmenler Organizasyonu bu fonu, bu yıl laboratuvara yeni bilgisayar almak için kullanmak istiyor.” Gözlerim onun gözlerine geri döndü ve beni incelediğini fark ettim.

“Lütfen bana bunun masraflarını kendi cebinden karşıladığını söyleme.”

Şaka yaparak ona baktım. “Hayır. Yazın bir açıkartırma yapmam için bana izin verdiler.”

“Güzel. Yani veliler masrafları karşılayacak.”

Şarabımı yana eğip rengini inceledim. “Aslında hayır. Velilerden eşya bağışlamalarını ya da bir şeyler almalarını isteyemem. Ama bir yolunu bulacağım.”

“Ve bu iyi bir haber mi?” Şüpheyile konuştu, sanki neden bunların beni mutlu edeceğini anlamıyordu.

“Evet. Kesinlikle. Bugüne kadar, bunu finanse etmek için hibe almak zorunda kalacağımı ya da iptal etmek zorunda kalacağımı düşünüyordum.”

“Ne? Hayır.” Kaşlarını çatmıştı. “Bunu iptal edemezsin. Ve aleyhine olan koşullarla bir açıkartırma düzenlemek, zamanının tamamen boşa gitmesidir. Ben para bağışlayacağım.”

Güldüm. Yüksek sesle. “Hayır, bağışlamayacaksın. Bunu sana para verebilmen için anlatmadım.”

“Evet, vereceğim. Sana para vermiyorum. Bilim fuarına veriyorum.”

“Hayır.”

“Ne yapacağımı bana söyleyemezsin.” Gülümsedi ve kuşkonmazı kenara koydu, sesinde hafif bir meydan okuma vardı, karınımda kıvılcımlar dans etmeye başladı.

Bardağımı daha sıkı kavrayıp tabureden kalktım ve oturma odasına doğru yürüyerek aramıza mesafe koydum. “Paranı almıyorum ve bir daha asla teklif etmeni istemiyorum. Tamam mı?”

Byron, ellerini tezgâha dayadı, dudaklarını bir çizgi halinde kapattı ve kaşlarını çatmış bir şekilde uzun bir süre beni inceledi. “Dinle, Fred. Her şeyi kendi başına halledebilecek kadar yetenekli olduğunu defalarca kanıtladın. Kimseye ihtiyacın olmamasını kutlarım. Tıpkı benim de kimseye ihtiyaç duymadan tamamen yalnız bir hayat yaşayıp mutlu olmam gibi. Ama durumumuzu değiştirme şansımız varken neden değiştirmeyelim?”

Ağzımı açtım, bir soru sormak üzereydim ama mantığını ya da ne demek istediğini tam olarak anlayamıyordum.

Byron dikleşti, kollarını kavuşturdu. “Bunu şöyle düşün: Benimle vakit geçirmek senin için zor mu?”

“Hayır.”

“İşte bu kadar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çocukların bilim fuarını yapabilmesi adına para bağışlamak da benim için aynı derecede kolay. Zaten her yıl gelirim bir

kısmını bağışlıyorum. Yöneticimden, paylaştırmayı **değiştirip** bir kısmını okuluna göndermesini isteyeceğim. Aynı şey.”

“Gerçekten aynı şey değil.” Farkı nasıl göremezdi?

Byron, bir yudum şarap içerken gözlerini bana dikti ve kadehini masaya koyarken gözlerini kısarak baktı. “Aslında, ne biliyor musun? Haklısın. Zamanın paradan daha değerli. Para paradır, yirmi dolarlık bir banknot, diğer her banknotla aynı değere sahiptir. Ama senin zamanın sadece sana aittir. Başkasının zamanı ile değiştirilemez. Yerine geçebilecek bir şey yoktur.”

“Yani demek istediğin, zamanım paha biçilmez mi?”

Byron, bıçağı tekrar alarak düz tarafıyla sarmısağı ezdi. “Paha biçilemez olanın ötesinde bir şey varsa, işte senin zamanın o.”

“İyi deneme. Bu övgün sevimli ve takdir ediyorum ama yine de –hayır!– okula para bağışlamayı **yasaklıyorum**.”

“Bana yasak mı koyuyorsun?” Gözlerinde eğlence vardı, sesi bir oktav daha alçaldı.

“Evet,” dedim, zorla sert bir şekilde. Onun bu özel bakışı bana hep bir okşamaymış gibi geliyordu ve her zaman beni ısıtıyordu. Böyle bir etki yaratmayı amaçladığını düşünmüyordum –aslında, benzer bir bakışı Amelia’ya, onu komik bulduğunda verdiğini biliyordum– ama bedenimin bu bakışa olan tepkisini, tıpkı ona olan genel tepkimi kontrol edemediğim gibi, engelleyemiyordum.

Bir kez başını salladı ve döndü. “Tamam.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Tereyağını alarak kesme tahtasına geri döndü ve ambalajını çıkarmaya odaklandı. Ona göz kırptım. “Tam olarak ‘tamam’ demek ne demek?”

“Okula para bağışlamayacağım.”

“Ve açıkartırmadaki hiçbir ürüne teklif vermeyeceksin. Söz ver.”

“Söz veriyorum, okul için ya da başka herhangi bir sebep için para bağışlamayacağım, aynı zamanda açıkartırmadaki hiçbir ürüne teklif vermeyeceğim. Mutlu musun?”

Başımı salladım ama... Mutlu muyum? Yardımını kabul etseydim, iş bitmiş olacaktı. Açıkartırmaya gerek kalmazdı. Bu yaz başka bir projeye gerek kalmazdı. Yerel işletmeleri ziyaret edip onlara eşya bağışlatmaya çalışarak koşturmak zorunda kalmazdım.

Yanlış düşüncelerime rağmen, “Çok,” dedim.

Kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Onu ikna ettiğimi sanmıyordum. Hatta kendimi bile ikna etmemiştim.

BÖLÜM 23

WINNIE

“**S**anırım balığı beğendin.” Byron, dolaptan aldığım glütensiz ekmekle temizlediğim boş tabağı inceledi.

Ellerimi silerken, “Verileri kesin olarak analiz edebilmem için bir başka örnek gerekebilir,” dedim. Bir ara, tabağı alıp limonlu tereyağı kaparili sosu doğrudan seramik yüzeyden yalamak istedim. Beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, giydiğim kazağı sevmemdi ve üzerine tereyağı bulaştırmak istemiyordum.

Byron’ın ağzı kıvrıldı. “Hiçbir şey kalmadı. Hepsini yedin.”

“Evet, öyle yaptım. Demek ki yarın tekrar yapman gerekecek. Bilim için.”

Güldü ve ben de onun gülüşünü çok seviyordum, öyle derin ve gerçektir ki. Bu bana bir anlığına onu izleme, hayranlıkla bakma fırsatı verdi; ne kaba bir şekilde bakıyormuşum gibi ne de uygunsuz bir şey yapıyormuşum gibi hissediyordum.

İkinci şişe şarabımızdaydık –evet, Byron bir kadehten daha fazlasını içmişti– ve kendimi iyi hissediyordum, doymuştum, lezzetli yemeklerle ve harika bir arkadaşlıkla tatmin olmuştum. Bronz Çağ Çöküşü hakkındaki teorilerinden, bitter çikolatanın

sütlü çikolatadan neden çok daha iyi olduğuna kadar, birçok konuda sohbet ettik ve ben sadece sesini duymak için pek çok soru sordum.

Bana parlak düşüncelerini serbestçe sundu, mümkün olsaydı, onları bir parça ekmekle, tıpkı bağımlılık yapan limonlu tereyağlı kapari sosu yediğim gibi içime çekerdim.

“Şimdi, bu renkle bir hafta geçirdikten sonra saçını nasıl buluyorsun?” diye sordu.

“Beğendim,” dedim hafifçe ama bu bir yalandı.

Sarışın olarak geçirdiğim bir haftanın sonunda buna bayıldığuma karar verdim. O kadar çok sevdim ki. Kit, tonlama renkleriyle birlikte gelmişti ve eklediği varyasyon profesyonel görünüyordu.

Muhteşem bir saç boyama işi, bu akşamki son derece lezzetli akşam yemeği ve onunla ilgili bildiğim her şey, Byron, “Her şeyi yapabilirim,” dediğinde ona inanmayı başlamamı sağladı. Ne isterse, o olurdu.

“Saçını boyamaya devam edecek misin?”

Soruyu düşünüyormuş gibi yaptım ve geçiştirdim. “Tahmin edeyim, doğal rengimi tercih ediyorsun.”

“Hayır.” Dikkati başımdan omzuma, sonra saçımın dirseğimin hemen üstünde bittiği üst koluma kaydı.

“Hayır mı?”

“Hayır.” Byron bakışını başka tarafa çevirdi ve kolunu masanın üzerine dayadı, uzun parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. “Doğal rengini beğeniyorum. Ama bunu da beğeniyorum.”

“Hı.”

“Şaşırmış gibisin.”

“Sanırım öyleyim. Yani, bunu sormamam gerektiğini biliyorum ama sormadan edemiyorum, neden benden bir fotoğraf istedın?”

Yüz hatları düşünceli bir hal aldı ve sorumu cevapsız bırakacağını düşündüm. Ama sonra, “Değişmeden önce anı yakalamayı seviyorum,” dedi. “Çoğu insanın hayatı kitap gibi değildir, geri dönerek en sevdikleri kısımları okuyamazlar. Bunu... Bazı anılar için çok geç öğrendim. Şimdi, değişmeden önce fotoğraf çekiyorum ve düşüncelerimi yazıyorum, gelecek onları alıp götürmeden önce, o anla ilişkili anılarımı kaydediyorum.”

Konuşurken gülümsedim, ona olan hayranlığım aşırı bir şekilde derinleşti ve açıklamasını bitirdiğinde hayal kurarak derin bir iç çektim. Görüyor musun? Düşüncelerinin sosu çok lezzetli.

“Ve saçımı hatırlamak mı istiyorsun?”

“Evet.” Başını bir kez eğdi.

“Sebebini sorabilir miyim?”

Byron, alaycı bir gülümsemeye gözlerini kısıp, “Hayır,” dedi. Yalandan suratımı astım ve ona meydan okurmuş gibi baktım.

Onun sırtışı küçük bir gülümsemeye dönüştü. “Ama belki bir gün, eğer gerçekten çok iyi olursan, fotoğrafın yanına yazdıklarını okumana izin veririm.”

“Yani, gelecek hafta mı?”

Güldü ve kahkahası beni havada süzülen biri gibi hissettirdi. Sesinin etrafımda ve üzerimde akıp gitmesine izin verirken onu da içime çektim.

“Yani mesela şöyle...” dedi, işaretparmağını altdudağına bastırarak. “On yıl sonra?”

“Anlaştık. Ama yazacaklarını değiştiremezsin çünkü şimdi okuyacağımı biliyorsun.”

“Değiştirmem.” Bunu emin ve kaygısız bir şekilde söylemesi beni huzursuz etti. Sanırım bir parçam –büyük bir parçam–

onun yazdıklarının o kadar çarpıcı olmasını ummuştu ki özel tutmak isteyecekti.

Ve belki de bu huzursuzluk beni, “Bana neyi sorup neyi sormayacağım ile ilgili çok fazla kural koyuyorsun,” demeye itti.

“Tamam.” Byron şarap şişesine uzandı ve bardağını yeniden doldurdu. Benimki hâlâ doluydu. “Her şeyi sor, cevaplarım ama fotoğrafla ilgili olamaz.”

Ah! İşte bu, bir fırsat ve bir ödüldü. Ve boşa harcamamalıydım.

“Unutma...” Bir parmağımı kaldırarak onu uyardım. “Her şeyi dedin.” Hiçbir şey söylemeden bana baktı, tamamen kayıtsız görünüyordu. Sormak istediğim tüm olası soruları düşünüp sıraladım. Byron’ın daha önceki sözleri, Amelia’nın gitmeden önceki tiradıyla birlikte kafamda dönüp duruyordu.

“Durumumuzu değiştirme şansımız varken, neden değiştirmeyelim ki?”

“Er ya da geç, tam anlamıyla bir hayat yaşamak istiyorsan her şeyi riske atman gerekecek.”

Bu sözlerden cesaret alarak sordum: “Bir zamanlar beni çok beğendiğini söyledin.”

“Doğru,” diyerek soruyu kabul etti, hâlâ kayıtsız görünüyordu.

“Ve sonra özellikle istemediğini söyledin.”

“Doğru.”

“O zaman, ne zaman beğenmeye başladın beni? Ve neden hep benden hiç hoşlanmıyormuş gibi davranıyordun?”

Gülümsemesi tamamen kayboldu. “Bunu cevaplamayacağım.”

“Her şeyi, dedin. Söz verdin.” Aramızda bir parmak kaldırdım, gözlerim geniş ve ciddiye.

İleriye baktı, dudak çizgisi mutsuz bir şekilde gergindi. “Sana seni seviyorum demedim ya da evlenme teklif etmedim, Tanrı aşkına. Sana karşı takıntılı olduğumu kabul etmek bu kadar mı zor?”

“Bana mı? Evet. Kesinlikle.”

“Neden?”

Soruyu fazla düşünmeme gerek kalmadan cevap aklıma geldi
“İlk tanıştığımızda, beni görmezden geldin. Sen...”

“Seni tanıımıyordum.”

“Yani, tanıştığımızda beni sevmedin mi?”

“Seni sevdim ya da sevmedim demedim. Dediğim gibi, seni tanıımıyordum.”

Bunu o kadar mantıklı ve makul bir şekilde söylemişti ki...
“O zaman ne düşündün? İlk tanıştığımızda?”

“İyi görünüyordun.” Masanın üzerindeki elinin avuç içi yukarıya dönmüştü.

“İyi mi?”

“Normal.”

Bu kelimeyi bir yumruk gibi içime sindirdim, refleks olarak göğsümü ovuşturdum ve “Normal” diye tekrarladım. Ah.

“Evet.”

Aman Tanrım. Şimdi hiç sormamış olmayı dilerdim. *Ama bir kez başlamıştım ve devam etmeliydim.*

“O zaman birden ne oldu? *Dawson’s Creek* ya da *He’s All That* tarzı bir an mı yaşadın, ben elbise yerine tulumla geldim ve gözlük yerine lens taktım?”

Bakışları gözlerime kaydı ve sorumu absürt bulduğunu belli etti.

“Bir yıldırım çakması anı yoktu, Fred.”

“O zaman söyle, ne zaman ‘normal’ olmaktan çıktım?”

“Sen ‘normal’ olmadığında,” dedi basitçe, sanki her şey çok basitti.

“Bu bir bilmece mi? ‘Bir insan ne zaman sıradan değildir? Olmadığında.’”

“Hayır. Bu bir gerçek. Seni her gördüğümde sen hep kendin-
din. O anlar birikip birbirine eklendi ve katlanarak çoğaldı.”

“Yani demek istediğin, kişiliğim logaritmik bir ölçek mi? On
tabanını kabul ediyorum?” Evet, şaka yapıyordum. Hayır, bun-
lar Byron için değildi, o gayet iyiydi. Kendim için yapıyordum.

“Eğer o benzetmeyi kullanmak istersen, tabii. Sen –bütün bir
insan olarak– bir Fibonacci dizisinin altın oranısın. Savunmasız
olduğun, dişlerini sıkmadığın ve odaya girdiğimde gözlerini
devirmediğin zamanlarda.”

Aman Tanrım!

Suçluluk duygusu kaburgalarımın hemen altına dokundu.
“Bunu fark ettin mi?”

“Göz devirmeyi mi? Açıkça küçümsemeyi mi? Her konuş-
tuğumda kaynayan öfkeyi ve diş gıcırdatmayı mı?” Ağzının
sağ tarafı –her zaman alaycı bir şekilde kıvrılmaya meyilli olan
tarafı– ne dersem diyeyim, şımartıcı bir gülümsemeyle yukarıya
doğru çekildi. “Neden? Gizlemeye mi çalışıyordun?”

“Hayır,” diye cevapladım, suçluluk baloncukları içinde. “Bunu
yapmaya çalışmıyordum...”

“Beni incitmek mi? Biliyorum. Ben...” Dikkati sönükleşti, gü-
lümsemesi yüzünden silindi. “İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi
olan biriyim. Bu konuda sen farklı değilsin.”

Aman Tanrım, bu kalbimi acıttı ve onun kendini değerlen-
dirmesine karşı çıkabilecek, aynı zamanda yalan içermeyen, kü-
çümsemeyen ya da acımayla dolu olmayan bir şey söylemek için
beynimi aradım.

Bir elini kaldırdı. “Önemli değil. Sana ne yapman gerektiğini
söyleme riskini alarak, lütfen, seni rahatsız etmesine izin verme.
Ben mutluyum ve başka biri olamam.”

“Byron...”

Sözümü kesti. “Demek istediğim şu ki; benden habersiz olduğun ya da odada olmadığımı düşündüğün zaman, sen sadece kendin oluyordun. Seni tanımam ve... Seni beğenmem böyle oldu.”

“Beni izleyerek mi?” Altı yıl boyunca biriken ve onun şu anki kişilik değerlendirmesine yol açan tüm o zamanları düşünerek oturduğum yerden kaydım.

“Zamanla. Birini gözlemleyerek tanımak mümkündür.”

“Ve benimle ilgili ne biliyorsun? Sadece gözlem yeteneğinle ama etkileşim olmadan.” Byron Visser’a göre birini sevimli yapan şey neydi?

“Sen düşünceli, zeki, akıllı, güçlü, cesur, tatlı, son derece komik bir kadınsın; kitaplar, müzik ve sanat konusunda mükemmel bir zevkin var ve her zaman doğru ve iyi olanı yapmak için, zor olsa bile, kararlılıkla çaba gösteriyorsun.”

“Ah.” *Hımm.*

“Ayrıca aptalca saf bir kalbin var.”

İfademin solduğunu hissettim.

“Ve başkaları için kendini hiçe sayarak seçimler yapıyorsun.”

Şimdi bir elimi kaldırdım. “Durabilirsin.”

“Sürekli olarak bunu yapıyorsun. Bir yan sahadaki biri olarak bunu izlemek delirtici...”

“Teşekkürler, dediğim gibi, durabilirsin.”

Bardağını bana doğru kayıtsızca kaldırdı. “Sanmam ki seni bu şekilde düşünen tek kişi ben olayım.”

“Ne? Kolay lokmayım diye mi?”

“Hayır. Olağanüstü biri olarak.”

Kısa ve kesik bir şekilde nefesimi tuttum. Kirpiklerim çırpınca nefesimi kovalamam gerektiğini fark ettim. Yine başardı, can sıkıcı bir şey söyledikten hemen sonra harika bir şey söyledi.

Bazen onunla konuşmak bir lunapark trenine binmek gibi oluyordu.

“Muhtemelen birkaç yüz bin kişiden biriyim. Özellikle de kendini kamuoyuna açtığın için,” diye mırıldandı, açıkça kendi kendine konuşuyordu. “Benim ilgim ne kadar şaşırtıcı olabilir ki? Başka ne sebeple seni bu kadar çok arar oldum ki?”

“Beni mi aradın?” Gözucuyla ona bakarken inanmayan bir kahkaha atma savaşını kaybettim. “Yaz tatiline kadar seni haftalardır görmemiştim.”

“Ahh. Ama sen beni *gördün*.”

Bu gerçekten beni güldürdü. Daha doğrusu, onun nasıl söylediği– yarım gülümsemesi, eğik kaş ve ciddi şekilde söylemesi– beni güldürdü. Haklıydı. Her birkaç hafta veya ayda bir onu görüyordum, bu da bizim diğer üniversite arkadaşlarımızdan–Amelia ve Jeff hariç– herkesten daha fazla görmem anlamına geliyordu.

Şarap içti ve ben de arkadaşça bir sessizliğe büründüm, merakımın bana ne kazandırdığını düşündüm.

Ve bana neye mal olduğunu.

Onun, benim niteliklerimden bahsederken dış görünüşümü–neye benzediğimi– gözden kaçırdığını fark etmemek elde değildi. Vücuduma, yüzüme ya da başka bir fiziksel özelliğime karşı herhangi bir çekimden bahsetmemişti. Aklım, haftalar önce evinde bana biftek ve mantar yaptığı, özellikle de bir kişinin dış görünüşünü –yüz, vücut, ses vb.– gözlemlemesinden bahsettiği konuşmamıza kaydı. Dış görünüşü fark ettiğini biliyordum.

Ancak az önce, beni ilk gördüğünde benim *sıradan* biri olduğumu düşündüğünü söylemişti.

“Orada ne oluyor?”

Bakışımın odağı yine ona kaydı. “Pardon?”

“Aklında ne var?” Sandalyeye yaslandı, peçetesini tabağının yanına koyarken açıkça beni inceledi. “Dediğim gibi, bir şey bilmek istiyorsan, sadece sor.”

Hımm...

Yani dış görünüşüme iltifat almak için, “*Beni güzel buluyor musun?*” diye soran o kişi mi olacaktım?

İğrendim, sormam gerekseydi, ne derse desin cevabını muhtemelen beğenmeyeceğimi düşündüm. Hayır derse, tabii ki hoşuma gitmezdi. Evet derse, bu bana zorlama ve bayat gelirdi çünkü sormak zorunda kalmıştım.

Sinirlenerek, kendime bunun önemli olmadığını, onun bana olağanüstü, nazik ve güçlü olduğumla ilgili söylediklerinin –ki bunlar büyük ölçüde benim aktif bir seçimimle şekillenen özelliklerdi– yüzüm ve vücudumla ilgili bir açıklamadan, çoğunlukla genetiğin belirlediği ve benim sadece az bir etkim olan bir şeyden daha değerli olması gerektiğini söyledim.

Ama bu önemliydi.

Byron’ın nazikliğine, gücüne, zekâsına ve düşünceli oluşuna hayran kalıyor ve bu özellikleri için onu istiyordum ama aynı zamanda onun vücudunu da istiyordum. Ona dokunmak, onu yalamak ve tatmak, istediğimi yapmak istiyordum. Ve şimdiye kadar, bana benzer şekilde hissettiğine dair hiçbir işaret vermemişti.

Bir kez kanepede otururken bana bakışındaki o an dışında...
Bekle. Biz video çekiyorduk.

Ya da Zıt Kutuplar Birbirini Çeker videosunu çektiğimizde...
Hayır. Çekimdeydik.

Aa! Ya da geçen hafta saçımı boyadığı zaman... Hayır. O zaman da çekimdeydik.

Peki ya... Bir an kaşlarımı çattım.

•

Bana platonik ilgi dışında herhangi bir şekilde bakıp davranmış olduğu tek bir an bile hatırlayamıyordum; sadece video çektiğimiz zamanlarda...

“Tamam.” Kollarımı çaprazladım ve bu meseleyi bir kez ve sonsuza kadar çözecek bir harekete karar verdim. “Bunu sana sorayım. Videoların ne kadar kısmı sahte?”

Soru sorduğumda şarap kadehini uzatıyordu ve hareketin ortasında dondu, bakışları kurnazlaştı. “Daha spesifik ol.”

Hımm...

“Tamam. Video meydan okumalarını çektiğimizde –ilk yaptığımızda, senin kucağında oturduğumda ya da Zıt Kutuplar Birbirini Çeker videosunda– oyunculuk yapıyordun, değil mi?” Şarap kadehini elinde tutarken alnı buruştu, sanki sorum onu şaşırtmıştı. “Evet, tabii ki.”

Sırtımı dikleştirip midemin düşüşünü karşılamak için gergin bir şekilde doğruldum. “Evet mi?”

“Evet.”

Şarap kadehimi alıp bir yudumdan fazla içtim ama aşırı büyük bir yudum değildi. “Gerçekten çok iyi bir oyuncusun.”

Bütün bu süre boyunca mı oyunculuk yapıyordu?

Byron, hâlâ bana şaşkın bir şekilde bakarken kadehini içmeden masaya koydu. “Bu bizim anlaşmamız değil mi? Videolarda ikimiz de oyunculuk yapmıyor muyuz?”

“Evet.” Kelime boğazımda tıkanı, bu yüzden boğazımı temizledim. “Evet, bu şekilde anlaşmıştık.”

Byron’ın bakışları araştırıcı bir hale geldi, bu da ifademin onu endişelendirdiğini düşündürdü. Kendimi gülümsemeye zorladım ama bu sadece onun kaşlarının çatulmasına sebep oldu.

“Fred. Oyunculuk yapmasaydık, videoları hiç kaydetmezdik. Videolarda oyunculuk yapıyoruz. Şu an oyunculuk yapmıyoruz.”

“Mmm.” İlgisizce başımı salladım. Şu an kesinlikle oyunculuk yapıyordum ya da en azından yapmaya çalışıyordum. Ayrıca utanıyordum, üşüyordum ve midem kasılıyordu.

Bu konuyu hâlâ devam ettirme sebebinin, cevaplarının beni zorladığını görmesi olduğunu hissettim. Belki de beni tamamen anladığından emin olmak istiyordu. Ya da belki ikimizin de aynı noktada durduğundan emin olmak istiyordu.

“Tamam. Oyunculuk yapıyorsun. Oyunculuk yapacağımıza karar verdik. Tüm bu şey bir oyun. Anladım.” Peçetemin ucunu kıvrarak başımı salladım.

“Fred.”

“Evet?” Gözlerimi ona çevirdim.

Bakışları bana odaklandı. “Videolarda oyunculuk yapmıyormusun?”

“Tabii ki. Yani...” Boynumun arkasını kaşıdım, gerçeği kabul etmek istemiyordum ama dürüst olduğu için onu reddedemiyordum. “Senin evinde olduğumuzda ve kucığındaki o çekimi yaptığımızda ve sonra o diğer videoyu çektiğimizde, aslında çekim yaptığımızı unuttum.” Ona kendimle dalga geçen bir gülümseme verdim, yanaklarım daha da yanarken ne kadar belirsiz konuştuğumu fark edip beni bununla yüzleştirmemesini umuyordum. Koltukta geriye yaslandı, bakışlarının yoğunluğu ve ilgisi arttı, sanki bu bilgiyi şüpheli buluyordu. “Gerçekten mi?”

“Evet. Sonlara doğru, başını kucığıma koyduğunda ve ben saçınla oynarken. Rahatlatıcıydı. Güzel. Ve unuttum.”

“Hı.” Gözleri beni incelemeye başladı sonra odağını kaybetti.

Onun fazla derine dalmasını istemedim, bu yüzden düşüncelerini böldüm. “Hiç... Şey... Bizim kayıt yaptığımızı unuttuğun oldu mu? Bir videoda?”

Tereddüt etmeden cevap verdi. “Asla.”

“Anladım,” diye mırıldandım, kadehimi kaldırıp şarap içmek istedim ama sonra vazgeçtim.

İşte, Win. İşte cevabın.

Byron yalan söylemezdi. Rol yapıyordu. Bütün zaman boyunca. Kaydettiğimiz her şey bir oyunun parçasıydı; bana bakış şekli, benimle dansı, başını kucağıma koyması, banyodaki aynada bakışımızı paylaşmamız... *Hepsi. Hepsi. Hepsi oyunculuktu.*

Gerçekten şaşırmadım, aslında, bu yüzden neden böyle sert bir hayal kırıklığı hissi duyduğumu bilmiyorum. Ama hissettim.

Aramızdaki sessizlik düşünceli bir havadan garip bir sessizliğe dönüşmeye başladı, bu yüzden yerimden fırlayıp tabaklarımı aldım. Sonra onunkini de aldım. “Hey, o zaman, zorluklardan bahsederken, bence New York’u tartışmamız gerek.”

New York güvenli bir konuydu, çok güvenli. Duygular yerine işti. Bu karışık duyguları sonra halledeceğim. *Çok sonra. Belki de asla.*

Ve bir de, Amelia’nın tavsiyesine uyup bu gece bir risk alıp aptalca bir şey yapmadığım için ne kadar mutlu olduğumu düşündüm.

Kısa mesafeyi yavaşça geçip lavaboya gidip tabakları yerleştirdim ve temkinli tavrımı kutlayarak sırtımı sıvazladım. Temkin kazanır ve Win kazanır.

“New York’un zorluklarla ne ilgisi var?” Byron’ın huysuz tonu, odaklanmama yardımcı oldu. Açıkça bir şeyden rahatsız olmuştu; muhtemelen zaten röportajlar konusunda gergin olduğu için New York’ta kayıt yapma fikrinden.

“Yani, son meydan okumalardan biri, seni uzun mesafeli bir yolculukta şaşırtmam hakkında.” Masaya geri dönüp önce onun çatalını, sonra kendiminkini aldım. “Başta burada kamp tarzı bir şeyler yapabileceğimizi düşünmüştüm. Ama takvimde zaten

New York var, peki orada seni şaşırtıyormuş gibi yapabilir miyiz? Senin rolün bir dakikadan fazla sürmez muhtemelen.”

“Sanırım yapabiliriz.”

Ona bakmıyordum ama dikkati dağılmış gibiydi.

“Bunları önceden konuşmak veya sahnelemek istemediğini biliyorum ama bu konuyu tartışmak mantıklı.” Ellerimi çatal bıçaklar ve servis tabaklarıyla doldurup yavaşça mutfağa geri döndüm.

“Gerçekten mantıklı.” Sandalyenin yere sürtme sesi, sırtımda bir ürperti yarattı.

Mutfağa geri dönmek yerine, oturma odasına doğru sapıp televizyonun önünde yürümeye başladım. “Zaten tek başıma uçacağım ve orada seni bekleyeceğim. Bu yüzden uçuş sırasında bazı şeyler kaydedeceğim. Otele vardığımda sana haber veririm ve sen de kapını çaldığımda şaşırmış gibi yapabilirsin. Sonra yolculuğun geri kalanı normal şekilde devam eder. Bu arada, bir ajandan var mı? Ya da etkinliklerin bir listesi?”

“Ajansım onu gönderir.”

“Orada birkaç başka meydan okuma daha yapabileceğimizi düşünüyor musun? Hepsini yapmak önemli değil ama Amelia birkaç tane daha yayınlamanın iyi olacağını söyledi çünkü bu hafta iş hakkında bir telefon almam gerekiyor ama gerçek mülakat temmuz gezisinden sonra olacak.” Bunun hakkında konuşmak –programlar, ajandalar ve planlar– kesinlikle dikkatimi sıkıntımdan uzaklaştırdı ve hayal kırıklığının kalıntılarından kurtulmamı sağladı.

“Hangileri?”

“Bir saniye...” Orijinal notlarımın olduğu ajandamı aramak istemediğim için şarj istasyonundan telefonumu aldım ve Amelia ile birlikte üzerinde çalıştığımız Google belgesini açtım.

- 1- ~~#ZıtKutuplarÇekimi~~: En yakın arkadaşınla zıt kutupların birbirini çektiğini kanıtla, sonra el ele tutuşup daire çizerek dans et ve kamerayı yukarı doğru çevir.
- 2- ~~#OyunDikkatDağıtma~~: En yakın arkadaşının/aşkın/kucığına otur ve video oyunu oynarken tepkisini kaydet.
- 3- ~~#ToksikDansMeydanOkuması~~: Britney Spears'ın "Toxic" şarkısının dansını en iyi arkadaşınla birlikte yap.
- 4- ~~#UykuMeydanOkuması~~: En iyi arkadaşın içeri girdiğinde uyuyormuş gibi yap, tepkisini kaydet.
- 5- ~~#ArkadaşModası / #UyumluKıyafetler~~: Farklı kıyafetlere geçerek hepsinde uyumlu giyinin ve her değişimi zıplayarak gösterin.
- 6- ~~#FilmBaşDinlendirme~~: Bir film izlerken başınızı partnerinizin/hoşlandığınız kişinin kollarına yaslayın ve tepkiyi kaydedin.
- 7- ~~#SeyahatSürpriziMeydanOkuması~~: En iyi arkadaşınızı/hoşlandığınız kişiyi uzak mesafeden sürpriz yaparak ziyaret edin, tepkiyi kaydedin.
- 8- ~~#HoşlandığınızÇocuğuÖp~~: Hoşlandığınız kişiyi ya da gizli hoşlandığınız kişiyi/en iyi arkadaşınızı öpün ve tepkisini kaydedin.
- 9- ~~#TaytMeydanOkuması~~: Partneriniz/hoşlandığınız kişi için trend olan taytları giyin ve onun tepkisini kaydedin.
- 10- ~~#BirSırSöyle~~: En iyi arkadaşınıza bir sır fısıldayın ve tepkisini kaydedin.

Listeyi okurken yutkunmakta zorlandım. Durumu daha da kötüleştiren şey, Byron'ın yanımda durup omzumun üzerinden bakarak listeyi okumasıydı.

“Üç, beş ve yedi ile on arasında kalanları yapmamız gerekiyor,” dedi. Boğazımı temizleyip ne kadar harika koktuğunu veya vücudunun yanıma yaslandığında ne kadar sıcak ve hoş hissettirdiğini fark etmemek için elimden geleni yapmaya çalıştım. Başımı çevirmedi. Yüzü çok yakındı.

Ne zaman fırsatım olsa onun alanından çıkacaktım. “Dokunmama” sınırlarımı uygulamak, ruh sağlığım için yapabileceğim en iyi şey gibi görünüyordu.

“Tayt Meydan Okuması,” dedi, dikkati dağılmış gibi. “Taytların var mı?”

Bu soru beni kısa bir süreliğine duraklattı. “Tayt Meydan Okuması hakkında ne biliyorsun?”

“Soruma cevap vermedin.” Yanıma adım attı ve etrafımda dolaşarak mutfığa gitti. Oraya vardığında musluğu açıp bulaşıkları yıkamaya başladı.

Gözlerim, onun uzun hatlarını, kalçasının eğrisini, belinin inceliğini takip etti. “Taytlarım var.” Sadece arkadaş olduğumuzu biliyordum ve akşam yemeğinde yaşananlardan sonra sadece arkadaş kalacağımızı da biliyordum ama bu, arada sırada göz zevki tatmin edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Byron Visser, göz zevki açısından İsviçre çikolatası gibiydi. Ona iyi bir arkadaş olabilirdim ve yine de onun Hades kadar seksi ve iki katı kadar melankolik olduğunu düşünebilirdim.

“Bu gece o videoyu yapmak ister misin?”

“Ne?” Gözlerim, o belini bükerken yukarı sıçradı. Poposunu hayranlıkla izlerken yakalanmadığım için bir teşekkür duası ettim.

“Eğer taytların varsa, bu gece onu yapabiliriz. Bulaşıkları ben yıkarım. Sen üzerini değiştirmeye git.”

“Ne zaman yapılacaklarını bilmek istemediğini söylemiştin?”

Başını sağa sola eğip düşünüyormuş gibi yaptı ve tekrar lavaboya döndü. “O video için biraz önceden haber almak hoş olabilir.”

“Tayt videosu mu?” Burnumu sıktım.

“Evet.” Omzunun üzerinden bana baktı.

Yüzümü buruşturup yatak odama biraz daha yaklaştım. “Ne? Neden?”

O da surat yaptı ve bunun benimkine takılmak için yapılmış bir yansıma olduğunu tahmin ettim. Ama yaptığı tek şey homurdanmaktı.

“Öyle mi? Cidden mi?” Homurdanmasını anlamış gibi yaparak konuşuyordum. “Ne kadar ilginç. Şimdi senin bakış açını anlıyorum.”

Yine homurdandı ve dikkatini tekrar bulaşıklara verdi.

“Tamam o zaman.” Yatak odama yürüdüm. “Buna nasıl karşı çıkabilirim? Demek ki o zaman bu taytları giyeceğim.”

BÖLÜM 24

WINNIE

Kapıyı arkamdan kapatıp kuru bir kahkaha attım ve göğsümün ortasını tekrar ovaladım. Artık yalnızdım ve acıyordu.

Bunu düşünme. Düşünmeyeceğim.

Pozitif odaklan. Pozitive odaklanacağım.

Böyle harika bir arkadaşın olduğu için minnettar ol. Olacağım..

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladığında gözlerimi kırptım ve suratımı buruşturduğumda, “Hayır, hayır, hayır. Böyle hissetmene izin veremezsin. Byron Visser’in genetik piyangona vurulmamış olmasına üzölmeyeceksin. Üstesinden geleceksin,” diye kendi kendime söyledim.

Birkaç kez başımı sallayarak derin derin iç çektim ve dolabıma doğru yürüyerek yerdeki dağınıklığa göz attım. Taytları buldum –hâlâ plastik ambalajındaydı– ve aldım. Okul yılının yoğun son döneminde, onları denemek için bir dakikam bile olmamıştı. Bu, o sihirli taytları ilk kez göreceğim an olacaktı.

Paketi yatağa fırlattım ve pantolonumu çıkardım. Sonra bir anda, kazara kazağımyı da çıkardım, bu da beni beyaz bir atlet,

spor sutyeni ve beyaz pamuklu iç çamaşırımla bıraktı. Aynaya döndüm ve kendimi inceledim.

Spor sutyeninin koltuk altı kısmında bir delik vardı ve pek de iyi görünmüyordu. Onu çıkarıp yerine hiç giymediğim pembe dantel sutyenimi giydim. Çok destekleyici değildi ve dantel kumaşın dokusu her şeyin altından belli oluyordu. Ama bana göre, göğüslerim gerçekten harika görünüyordu.

Harika göğüslerim var. Kendimi ve vücudumu seviyorum. Ve eğer Byr... Başımı sallayarak yeniden denedim. Başkaları beni çekici bulmazsa, sorun değil. Çünkü ben kendimi beğeniyorum.

İşte. Seksi sutyen yerinde duruyordu ve ben de atletimi tekrar giydim.

Sonra pamuklu iç çamaşırlarımı pembe dantel iç çamaşırıyla değiştirdim ve taytları almak için yatağa geri döndüm. Tam sağ bacağımı geçirmeye çalışırken kapı çaldı.

“Telefonun nerede?” diye sordu Byron kapıdan.

Taytları yukarı çekip yataktan kalktım. “Neden?”

“Çekimi ayarlayacağım.”

“Sırt çantamda, koltuğun yanında. Şifrem 602214.”

Bir duraklama oldu, sonra düşük bir kahkaha geldi ve ardından, “Avogadro sayısı,” dedi.

“Hatırlaması kolay.” Aynaya bir göz attım, belimi döndürüp arkamı kontrol ettim. Ağzım açıldı. “Vay canına, bu taytlar harika!” diye fısıldadım. Popom hiç bu kadar iyi görünmemişti ve popomu zaten seviyordum. Ama bu bambaşka bir seviyeydi. “Porno yıldızına benziyorum.”

Vay canına. ÇOK ateşliyim.

Gülümsedim, görünüşüme bayılmışım, sonra gözlerimi yüzüme kaldırdım. Gülümsüyordum. Güzel.

“Ne dedin?” diye sordu, sesi daha uzaktı.

“Hiçbir şey!” diye bağırdım, derin bir nefes alarak taytlarla vücudumu takdir etmeye devam ettim ve bu haftayı aç kalmadan geçirecek kadar para harcayarak kaç tane alabileceğimi hesapladım.

Sana her yönünle sevgi duyacak biri var, Win. Kollarımı vücuduma sarıp kendimi kucakladım. Ve bu kişi sadece ben olsam bile bu tamamen harika, çünkü ben harikayım.

“Kaydediyor musun?” diye bağırdım kapalı kapıdan, nedense neşelenmişim.

Aslında nedenini biliyordum. Byron bu videolarda o kadar iyiydi ki, ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordum. Kesinlikle mükemmel olacağına emindim. Kapıya doğru yürüdüm, biraz açtım. “Kaydettiğinden emin olmadan odayı terk etmek istemiyorum.”

“İşte... Şimdi kaydediyorum. Çıkabilirsin.”

Bir an tereddüt ettim, atletimi, pembe sutyenimi, sihirli taytları ve çıplak ayaklarımı gözden geçirdim. “Neredesin?”

“Kanepede oturuyorum.”

“Tamam.”

Derin bir nefes aldım, saçlarımı omuzlarımın arkasına doğru itirdim ve kapıyı tamamen açtım. Köşeyi dönerken önce ayaklarını gördüm, bileklerinde çaprazlamıştı. Sonra baldırlarını, dizlerini ve uyluklarını...

Dikkati televizyondaydı, kolları kanepenin arkasına yaslanmıştı, sonra gözlerini kaldırdı ve “Ta-da!” dediğimde bakışlarını bana çevirdi.

Byron’ın gözleri büyüdü, dudakları aralandı. Sonra bakışları göğsümden başlayıp vücudumun aşağısına doğru ilerlerken gözleri daha da büyüdü. Bir tarafa, sonra diğer tarafa döndüm.

“Ne düşünüyorsun?”

Yavaşça, komik bir şekilde, sadece bir kez göz kırptı. Gözlerini açtığı anda, bakışları sersemlemişti. “Aman Tanrım...”

“Bunu söyleme!” Bir elimi kaldırıp ona doğru koştum. “Bunu söyleme. Hadi masum kalalım.”

“Çok geç,” diye homurdandı, sonra ağzını kapattı. Çekim yaptığımızda yüzünde beliren o özlem dolu bakış, karnımın içinde tatlı kelebeklerin uyanmasına neden oldu.

Ne kadar iyi bir oyuncu.

En azından, bu bakışı tekrar görmek istersem, her zaman videolarımızı izleyebilirdim.

Öne eğilip dizlerine dirseklerini koyarak, “Şimdi ne olmalı?” diye hırladı. Bakışları bir türlü sabitlenemedi. O arada, ben oda da yürüyerek ilerledim, sanki bir podyumda yürüyordum.

“Tam emin değilim. Sanırım bir süre yürürüm, sonra çıkarırım.”

“Aman Tanrım.” Yüzünü kapadı.

“Byron.” Yürüyüşümü yarıda kesip elimi kalçama koydum. Telefonumu henüz görmemiştim ama Byron’ın tüm sahneyi yakalamak için uygun bir yere koyduğuna güveniyordum. “Bakman gerek. Videonun bütün amacı bu.”

Ellerini hâlâ yüzünde tutarken sesi boğuktu. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum.”

Güldüm. Kocaman. O kadar çok güldüm ki ona doğru sendeleyerek gittim, elini yakalayıp yüzünden çektim ve onu ayağa kaldırmaya çalıştım. “Hadi, bak! Bütün amaç senin bakman.”

“İyi bir fikir değil.” Sesi o kadar gergin ve boğuk çıkıyordu ki kaygılı gibi görünüyordu.

Kalçam tam göz hizasında olacak şekilde döndüm ve omzumun üzerinden ona baktım. “Kötü mü görünüyorlar?”

“Hayır.” Homurdandı ve gözlerini kapattı.

Kıkırdamalarım arasında, “Nasıl anlarsın? Gözlerin kapalı,” diye sordum.

“Girdiğinde gördüm.”

“Yani güzel görünüyorlar mı?” Toksik Dans Meydan Okuması için çalıştığım hareketlere benzer küçük bir dans yaptım.

Çenesinde bir titreme oldu, gözleri hâlâ kapalıydı. “Güzel demek, senin güzel tanımına bağlı.”

Onun rol yaptığını bildiğim halde, kahkaha attım. “Sen harikasin.”

“Ben değilim.”

Bir adım geri attım, bir daire çizerek döndüm. Sonra neşeyle bir dansa başladım.

“Büyülü taytları takdir et.”

“Farklı bir meydan okuma yapmalıyız.”

Tekrar kahkahaya boğuldum, karnımı tutarak güldüm. “Şimdi iyice saçmalıyorsun.”

“Bununla başa çıkabileceğimi düşündüm.” Tamamen öne eğildi, yüzünü tekrar ellerine gömdü. “Başaramadım. Lütfen, durdur bunu.”

İkimizin de videoda olmasını umuyordum. Bu anın komikliğini tekrar canlandırabileceğimizi sanmıyordum. O belki de rol yapıyordu ama benim kontrolsüz kahkahalarım yüzde yüz gerçektir. Güldüm, güldüm, kendimi ve onun performansını daha fazla sevdim ki, buna bu kadar eğlenmemem gerekirdi.

Ama bu kadar eğlenceli olmasına rağmen sanırım yeterince kaydettik. Gerçek hayata ve gerçek Byron’a geri dönme zamanıydı.

“Tamam. Tamam. Telefonu nereye koydun? Acını dindireceğim.”

Byron, küçük televizyon sehpasını işaret etti. “Orada.” Birden geri yaslandı, gözlerini açtı ve tavana sabitledi.

Bana bakmadığı için görmediği bir gülümseme daha attıktan sonra telefonu alıp yürümeye başladım. Belimi eğip parmağımı videoyu sonlandırmak için kaldırdım ama gözlerim telefon ekranında Byron’a takıldı.

Şimdi beni izliyordu, gözleri popoma odaklanmıştı ve yüz ifadesi beni duraklatmaya yetti. Acı verici bir arzu, çenesini sert bir hatla sabitlemiş, ağzı memnuniyetsiz bir şekilde eğilmişti. Önceki videolarımızda bana tapıyormuş gibi bakıyordu. Ama şu anda bana bir yemekmişim gibi bakıyordu. Ve o, açtı.

Kalbim çırpındı ve aniden gelen bir üzüntüyle yutkundum. Bu sefer onun rol yaptığını kendime hatırlatmam gerekmedi. Bunun tamamen gösteri olduğunu biliyordum. Akşam yemeğinden sonra bana aynısını söylemişti. Ne olduğunu biliyordum ve onun çılgın oyunculuk yeteneklerini başka bir şeyle karıştırmazdım.

Ama mükemmel performansı bana bir fikir verdi. Neden bu gece, hâlâ cesur ve rahat hissederken, iki meydan okumayı birden halletmiyordum? Korktuğum asıl meydan okumayı tamamlayabilirdik, böylece ona bir daha hiç dokunma gerekliliğim kalmazdı. Her şey bitmiş olurdu ve listedeki diğer videolara geçebilirdik, hiçbirinde dudaklarımın onun dudaklarıyla en ufak bir teması gerekmezdi.

Ve işte böyle, videoyu durdurmak yerine, planladığım gibi, doğrulup geri döndüm. Gözleri, izleyicilerime fayda sağlamak amacıyla popomda sabitlenmişken, bir anlığına gözlerime takıldı ve sonra soğudu.

Şimdi düşününce, her video çekiminin ardından bunu yapıyordu. Bakışları sönükleşiyor, yüzündeki bütün ifadeler uzaklaşıyordu.

“İhtiyacını aldın mı?” diye sordu, boğuk sesi, neredeyse bir fısıldama gibiydi. Kayıtta duyulacağını bile sanmıyordum.

“Tam olarak değil.” Başımı salladım, ona abartılı bir şekilde göz kırptım ve ardından gözlerimi anlamlı bir şekilde telefona kaydırarak hâlâ çekim yaptığımı bildirdim.

Kaşlarını çatmış bir şekilde beni izledi, yanma oturup bacaklarımı altına çektim ve ona doğru yaklaştım. Telefonu daha iyi bir açıyla yerleştirmeli miyim diye düşündüm ama hızla bu düşünceden vazgeçtim. Bu, yeterince iyi olmalıydı. Bu işi bitirip üzerimizde kara bir bulut gibi dolanan o öpücüğün ağırlığından kurtularak arkadaşlık yolumuza devam etmek en iyisiydi. Ne kadar rahatlatıcı olurdu.

Dizlerimin üstünde yükseldim, ona yumuşakça gülümsedim, dikkatimi dudaklarına odakladım. Güzel gözlerine bakarsam cesaretimin kırılacağını biliyordum.

“Winnie.” Âdemelmasınm yutkunarak yükselip alçalmasını izledim.

“Ne yapıyorsun...”

“Şşş.” Parmağımı onun dolgun dudaklarına bastırarak yaklaştım. Avuç içimi çenesine kaydırıp çenesini kaldırdım ve her zaman orada olan sakallarının tadını çıkardım. *Bu, yüzünü son kez tuttuğum an olacaktı.*

Başımı indirdiğimde nefesi kesildi. Dudaklarımız buluştu, sadece sıcak bir dokunuştı. Ama içimdeki sıcaklık hızla büyüyerek kontrolsüz bir arzuya dönüştü; vücudumda dolaşan, sarhoş edici ve bağımlılık yaratan bir şok dalgası gibi yayıldı ve bu öpücüğün sadece bir gösteri olduğuna inanmayı neredeyse imkânsız kıldı.

Ya da... Belki gerçek olabilirdi? Belki o da sonunda bana karşı aynı hisleri besleyebilirdi. Bir kişinin, başka bir kişinin çekiciliği hakkındaki görüşünün zamanla değişebileceğine dair araştırmalar vardı ve...

Hayır. O yola sakın girme.

Bir anda, çekimi unuttuğum o utanç verici anlardan birini yaşamamak için teması kesmem gerektiğini fark ettim. O rol yapıyordu ve her şey sahteydi.

Çenemi kaldırdım, öpücük kutusu şimdi işaretlenmişti. Gözlerim açıldığında ve onunla karşılaştığında, zorla da olsa yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım. Beklediğim şey rahatlatma hissetmektir. Ama yerine sadece kararsız, tatmin olmamış bir hüznün ve büyük bir hata yaptığıma dair kesinlik hissettim.

Geriye yaslandım, Byron bana öfkeyle bakıyordu, dudakları hafifçe aralanmıştı. Ya da geri yaslanmaya çalıştım ama yapamadım. Ellerini belime kaydırmıştı, farkında olmadan parmaklarını bedenime bastırarak beni yerimde tutuyordu.

Bir an boyunca birbirimize bakakaldık; bakışları fırtınalı, nefesi ağırdı. Ben de hissettiğim hüznü ve onun acı verici gerçekçi performansının tuzağını görmezden gelebilmek için videoyu nasıl düzenleyeceğime ve hangi altyazıları ekleyeceğime dair zihinsel notlar aldım. Burası, tam şu nokta, duraklatmak ve izleyiciyi ne olacağı konusunda merak içinde bırakmak için iyi bir yer olurdu. Bunu söyleyecektim ama bir sonraki nefeste Byron ileri atıldı.

Çenemi tutup başımı yönlendirerek ağzını hızlıca benimkine yapıştırdı, açgözlü, harap edici, incelikten uzak bir şekilde öpüyordu. Bizi dikeyden yatay pozisyona geçirdi, beni kanepeye yatırıp üzerime çıkarak bacaklarımın arasına geçti.

Beynimin içinde kalbimin hızlı atışlarına eşlik eden bir ses, *bu sahte, bu sahte, bu sahte* diye bağıyordu. Onun ağırlığını ve bedenini hissetme arzusuyla, altına doğru yayıldım. Kalçalarımın sert baskısına uyum sağlamak için bacaklarımı açtım. Çenemdeki parmakları saçımda gezdi ve bir süre sonra elleri benim kafamı geriye çekerek ağzımı açmamı sağladı. Ve açtım da... Dilini içeri ittiğinde dudaklarımdan istemsizce bir inilti kaçtı.

Bütün vücudum titredi ve kollarım onu daha da yakına çekti. Ayaklarım, o nefis sertliği daha fazla hissedebilmek için denge arayarak kalçalarımı ona doğru itmeye çalışıyordu. Hızla nefes aldım. O inledi. Ve beynim bağıırıyordu: **BU SAHTE!**

Ama yine de sahteymiş gibi hissetmiyordum. Hiçbir şey sahte gelmiyordu. Bacaklarımın arasında sürtünen sertlik sahte değildi. Tişörtümü yukarı doğru ittirmesi sahte değildi. Titreyen parmaklarıyla sutyenimi indirmesi de *kesinlikle* sahte hissettirmiyordu.

“Byron...” Boğuldum. Göğsüm avucunun içindeydi. Bana dokunuyordu, bana masaj yapıyordu, çok ağgözlü ve kavrayıcıydı ve o... Ve ben... Ve... *AmanTanrımbuçokiyihissettiriyor!*

Boynuma karşı karanlık bir sesle, “Durmamı mı istiyorsun?” diye sordu. Sanki cevaptan şüphe etmiyormuş ve soruyu sadece benimle alay etmek için soruyormuş gibi kibirli bir ses tonu vardı. Kibri nasıl bu kadar seksi hale gelmişti? Kalçalarını tekrar öne doğru salladı ve onun tam, katı uzunluğunu hissettim.

İşte böyle. Kibir seksi olabilir. Gerçeğı yansıttığında, hak edildiğinde seksi. O büyük penis, fermuarına karşı zorlanıyor, bu yüzden seksi.

Byron, dilini kulağıma sokarak yasadışı ve günahkâr bir şey yaptı ve tekrar sorduğunda titredim: “Durmamı mı istiyorsun?”

“Hayır, hayır. Ama...”

“Şşş. Konuşma.” Geri çekildi ve gömleğini çıkardı, muazzam ve harika vücudunun büyüleyici genişliğini ortaya koydu. Ağzım kurudu ve eminim saf arzu dolu, tamamen anlamsız bir ses çıkardım, ellerim karın kaslarına doğru hareketlendi. O, tamamen gerçekdışı hissediliyordu, sıcak, sert ve mükemmeldi ve bunun ardından normal bir hayata nasıl (veya ne şekilde) geri dönebileceğimi merak ettim. Onun vücudu bende diz çöküp dua etme isteğı uyandırdı. Onu hissetmek, gerçekten de dini bir deneyimdi.

Bu arada, ortaya çıkardığı cildime kayan gözleri, inanılmaz şekilde daha da karardı ve daha açgözlü hale gelerek kalbimi hızla boğazıma kadar itti.

Ama zar zor boğazımdan çıkan bir sesle, “Byron, ne yapıyorsun...” dedim.

“Kes sesini, Win. Lütfen.”

“Aman Tanrım!” Ağzı meme ucumun üzerine kapanırken başımı geriye attım, sanki tüm hayatı boyunca beslenmeden kalmış gibi dudaklarının arasında emdi, dili daha yasadışı ve günahkâr manevralar yaparken diğer sutyen kabını aşağı çekti, başparmağıyla göğsümün merkezini yakaladı ve okşadı, dokunuşu neredeyse çılgıncaydı.

Ağzı sağ göğsüme sert davranmaya devam ederken, arayan eli göğüskafesimin yanından kalçamdan aşağıya doğru kaydı, bacaklarımın arasına girdi ve sihirli taytın üzerinden beni kavradığında nefes nefese bir halde ona söylemem gereken önemli şeyi hatırlamaya çalıştım. Bir şey vardı, kritik bir şey...

“Telefon hâlâ kayıtta!”

BÖLÜM 25

BYRON

Bu viskinin adı Writers' Tears. Ajanım, ikinci kitabımın yayımlanmasının ardından bana bir kasa aldı; bu onu milyoner yapan kitaptı. Winnie'den döndüğümde kasayı açtım.

Ev. Bu kelime bana mistik bir hece olan “om”u anımsattı, ilahi bir şeye yönelik bir doğrulama. Om hecesinin kökenini biliyordum ve çok uzun zaman önce evrenin bir gücünün işbaşında olduğuna karar vermiştim. “Home” ile “om” arasındaki işitsel benzerlik bir tesadüf ya da hata olamazdı.

Hata...

Gözlerimi kapatıp ovuşturarak başka bir şiddetli türbülans dalgasıyla savaştım, kaslarım dalganın zirveye ulaşıp geçmesini beklerken geriliyordu.

Winnie'nin dairesindeki koltukta onun üzerindeyken, önce yokluk beni bulmuştu. Telefon hâlâ kayıttı!” diye çığlık atıp büyüğü bozduktan sonraki sesin ve hissin yokluğu... Onun anlamı, sahiplenme, hislerde boğulma, buna kapılma konusundaki ilkel ve temel dürtüyü delip geçtiğinde, zihnim boşalmıştı. Bu boğulmayı hayret, umut ve fazlasıyla aptalca bir gururla beklemiştim.

Onun beni istediğini düşünmüştüm. Bu yüzden, okuduğum her destansı kitap ve hikâyedeki kahraman gibi hissetmiştim. Ne kadar aptalca. Ne düşünüyordum ki? Tamamen ve bütünüyle hazırlıksızdım.

Hafızamın keskinliğini test etmek için onun açıklamasının hemen ardından geçen sahneyi yeniden oynattım: Adımı söylemişti, ben doğrulmuştum; benim bana bir anda aşırı sıcak gelmişti; her şey çok gürültülüydü... Çok ama çok gürültülü. Onun dokunuşu yerine gerçeklerde boğulmuştum.

Şu lanet olası, berbat zorluklar.

Şu anda, sırtımı duvara yaslamış, yerde oturuyordum; bacaklarım önümde uzanmıştı. Dizlerimden birini kolumu desteklemek için büktüm. Ayağımın ahşap zemine sürtünmesiyle çıkan cızırtılı sesi duyunca yüzümü buruşturdum; hâlâ ayakkabılarımı giyiyordum. İyi.

Writers' Tears ile gürültüyü boğamazsam, yürüyüşe çıkacaktım. Ya da koşuya. Winnie'nin dairesi keskin bir şekilde gözümün önüne geldi –beyaz duvarlar yaz güneşinin solan ışığında griye bürünmüştü; havada limonun, balık baharatlarının ve onun parfümünün kokusu asılıydı– ve gardenyalar vardı. Ve ter.

Ve Winnie, altımda, gözleri genişlemiş, şaşkın, saçları dağınık, elleri kanepenin kenarlarına dayanmış, dizleri çekilmiş, dudakları şişmiş, gömleği...

"Siktir!" Çıkardığım nefes ciğerlerimi dağladı.

Onu öpmenin, ona dokunmanın, beni arzuladığına, istediğine inanmanın verdiği mutluluk gibi bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. O en temel içgüdülerin açgözlü kabullenmesi, o acımasız, baştan çıkarıcı kucaklama. Bunun beni tüketmesini istemişim. İlk kez, yarını bilmeyi istemekten daha fazla, teslim olmayı arzulamıştım.

Ama şimdi yarındı, henüz çok yeni olsa da burada otuyordum, bir yudum viski yutarken bu çıplak duvarları ve sadece gölgelerle aydınlanmış bu boş odayı düşünüyordum –kadınlarla yaşadığım deneyimler kadar çıplak ve boştu– ve onu merak ediyordum. Ona zarar vermiş olabilir miydim? Bu düşünceyle gelen acımasız, ısırarak bir ısırap gözlerimi gözkapaklarımdan ardındaki karanlığa yönlendirdi.

Ne yaptığımı hiç bilmiyordum. Tamamen içgüdüyle hareket ediyordum. Neyi bilmediğimi bilmiyordum ve bilmemekten *nefret ediyordum*.

Öpücüğün gerçek olduğunu düşünmüştüm. Onun istekli, davetkâr olduğunu düşünmüştüm. Ona durmamı isteyip istemediğini sormuştum. Hayır demişti. Yanıtı kameranın hatırına mıydı? O kadar doğru, ışıltılı, ipeksi bir mükemmeliyeti vardı ki; vücudunun tepkisi hayallerimin gerçekleşmesi ve somutlaşmasıydı.

Ama hayaller yaşam tecrübesi değildi.

Ve bu anılar çarpık mıydı? Yanlı mıydı? Hafızam güllerle bezenmişse, onun yanlış niyetleri ve bu konudaki bilgi eksikliğiyle renklendirilmişse, güvenilebilir miydi? Bütün o kesinlik ve doğruluk anları, gerçeği öğrenmeden ve ne kadar beceriksiz ve tecrübesiz göründüğümü düşünmeden önce olmuştu.

Winnie'nin öpücüğü bir yalandı ama aldatmaca değildi.

Ne düşüneceğimi, neye inanacağımı ya da nereden başlayacağımı bilmiyordum; ki bu kesinlikle yeni bir deneyimdi. Düşüncelerimi toparlayamayacak kadar kafam karıştı, sakinleşene kadar karar almayı bile düşünemedim. İçimdeki güçlü tepkimi olayın hatırasından, ayıramıyordum.

Belki bir süreliğine Seattle'dan ayrılmalıydım. Acaba beni tekrar görmek ister miydi? Yoksa beni görmekten nefret mi ederdi? Daha kötüsü, benim hatamı hemen affeder miydi? Onun hayatı-

nı kolaylaştıracak ne varsa yapmak istiyordum. Belki de temelli ayrılmalıydım. *Ama ona durmamı isteyip istemediğini sorduğumda, hayır demişti. Beni istiyor muydu? Tepkileri kamera için miydi? Acaba...*

Gözlerimi zorla açarak başımı salladım; düşüncelerimin döngüsel doğası inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Belki de o ve ben unutmayı tercih etmeliydik. Belki de Jeff haklıydı.

Uzak duracaktım ama konuşmak isterse onun için ulaşılabilir olacaktım. *Onu kendi haline bırakmalıydım. Gitmeliydim.*

Gözlerimi sıkıca yumdum, boğazımı sıkıca pişmanlığın arasında nefes almaya çalışırken onu arama ya da açıklama yapıp özür dileme dürtüsüyle mücadele ettim. Her iki eylem de tamamen bencillik, onun muhtemelen ihtiyaç duyduğu alanı sağlamak yerine vicdan azabımı hafifletmek için bir merhem arayışı olurdu. Ve kararlı kalmam gerekiyordu. Winnie, ne olacağına karar verecekti ve ben onun istediği her şeyi yapacaktım.

Zaman üzerimden ve etrafımdan akarken düşünce ve hislerin yokluğuna dair o askıda kalma halini aradım. Şu anda ihtiyacım olan şey mesafe, karanlık ve sessizlikti.

Bu sefer gözlerimi açtığımda, oda bulanıklaşmıştı. İçki nihayet, nihayet acıyı dindirmişti. Pişmanlık ateşini -alevlerin içinde kendimi kaybetmek yerine- bir mesafeden, karanlığın üzerinden ve sesin rahatsız edici varlığı olmaksızın izliyordum.

Viski göletimde yüzerken, üzerimdeki yıldızlara, endişenin kıyısına ya da şüphenin fırtınasına değil, uzağımdaki yıldızlara baktım ve kendimi bilinmeyen kaosa batırmak için hiçbir sebep olmadığını öne sürdüm. Düşüncelerimi hızlıca uyuşturan başka bir yere çevirmeliydim: Sıradan önemsizliklere, işe ya da kontrol edebildiğim konulara.

Unut ve devam et.

Bu geniş odayı, kendi isteğimle uyguladığım sürgün filtresiyle bir kez daha taradım. Üçüncü katın hiçbir kısmı henüz döşenmemişti. Evimi seviyordum, yuvamı, “öm”umu, Seattle’ın ortasındaki malikânemi. Gizli geçitlerini ve kapılarını seviyordum; Jeff ve Lucy’nin akşam yemeği partisinde ya da diğer herhangi bir gece arkadaşlarıyla toplandıklarında olduğu gibi, görünmeden ya da duyulmadan gidip gelmeme izin veren geçitlerini.

Evim, raflarımdaki kitaplar dışında sevdiğim tek somut ve maddi şey olabilirdi, gerçi kitaplar ve ev birbiriyle ayrılmaz bir şekilde bağlıydı. Bu eski malikânenin her karanlık odasında, kurgusal insanların hayaletleri yaşıyordu. Emlakçıyla evi ilk gezdiğimde, edebi figürlerle dolu olduğunu hayal etmiştim; hepsi karakter, hepsi dost. Ve öyle de olmuştu.

Bazıları benimdi. Bazıları başkalarının zihinlerinden ve sayfalarından doğmuştu ama artık bana aitti; çünkü onlara değer veriyor, ziyaret ediyor ve seviyordum.

Duvara dayandığım elimle dengemi bulana kadar doğruldum. Elimde kadehle, yalnız koridorlarda dolaştım; tıpkı Miss Havisham’ın saçma bir intikam planının çılgınlığında kaybolmuş halini hayal ettiğim gibi. Muhtemelen bu, birinin kendi tasarladığı alternatif bir gerçekliğin içinde kaybolmasına benziyordu. Belki de bu duvarların dışındaki insanlar beni, sonunda musallat olacağım herhangi bir yapıya terk etmeye razı olduklarında, değişken varlığım artık ilgi çekmez olduğunda ben de onlar gibi on yıllar boyunca aynı kıyafeti giyecektim.

“Takım elbise olacak,” dedim. Sözler yankılandı ve yarı dolu kadehten bir yudum alarak başımı salladım.

Kravat olmadan, üç parçalı bir takım elbise. Vakti geldiğinde cenazeme hazır olacaktım. Ölümde bile kıyafet değiştirmeye gerek kalmayacaktı.

Bu düşüncemi hafif ve kendini şımartan bir tebessümle karışladım. Kadehi bir yudum daha almak için dudaklarıma götürdüm. Boştu.

Üst kattan inerken tırabzana tutundum ve salona girdiğimde sendeleyerek Writers' Tears'ten bir miktar daha doldurdum. Yanılıyor olabilirdim ama tüm yazarlar, kelimeler bir sihir nehri gibi akarken ve zihin tercih edilen bir varoluşun mutluluğuna ulaşmışken konuşma, duş yapma, yemek yeme, bir şeyi değiştirmenin ya da hatta nefes almak zorunda olmanın dehşetiyle özdeşleşirler.

Kurgunun mükemmelliğinden koparılma deneyimlerim, Winnie'nin öpücüğünün bir yalan olduğunu fark ettiğim ana benziyordu. Ama Winnie ile kurgudan çıkmak, başımı boynumdan koparmak gibiydi ya da belki otuz (veya daha fazla) nefret dolu yıl boyunca ikinci bir deri haline gelmiş bir gelinliği çıkarmak gibiydi.

Kadehimi uzun zamandır hayranlık duyduğum bir kötü karakter olan Miss Havisham'a kaldırdım; sadece inatçı kini ve kendini şımartmadaki yaratıcılığı için bile olsa. "Miss Havisham'a."

Komik. Bir kitabı okumaktan ya da yazmaktan asla derin, kemiklere işleyen bir pişmanlık hissetmemiştim; yalnızca gerçeklikle etkileşimde bulunduğumda hissetmiştim. Kendimi suçladım. Bu dersi defalarca öğrenmiştim: Hayal gücünün dışında hiçbir şey mükemmel değildir.

Tebrikler, Byron. Resmen ukala, felsefe yapan bir boşboğaz oldun.

"Daha fazla dışarı çıkmalıyım," dedim kimseye, başımı ağrıyan parmaklarımla ovuştururken bir kulüp koltuğuna çöktüm. Sarhoş düşüncelerimin indirgemeci, absürt yönüne yalnızca başımı sallayabildim. Ama en azından şimdi, nihayet, tamamen hissizdim.

"Seni dışarı çıkarırım. Nereye gitmek istersin?"

Kaskatı kesildim, nefes bile alamadım ve görünüşe göre umduğum kadar hissiz değildim.

Bir an sonra, sıcak eli elimin üzerine kapandı, yumuşak parmakları eklemlerime dolandı ve onları yüzümden uzaklaştırdı. Ciğerlerim nefes almadan patlayacak kadar genişledi.

“Burada mısın?” Gözlerimi kırptırdım, yarı bulanık bir şekilde onu hayal ettiğimi düşünerek. Ama oradaydı, önümde diz çökmüş, güzel yüzü endişeyle kasılmış ve odaya sızan ay ışığıyla aydınlanmıştı. Kadeh elimden alınmıştı. Geriye yalnızca o ve hızlanan kalbim kalmıştı.

“Ne kadar içtin?” Sesi bir melodi gibiydi. İçimdeki en derin yarayı hem kesiyor hem de yatıştırıyordu ve onun sesini ne kadar beklediğimi, ne kadar özlediğimi fark etmemiştim, ta ki daire-sinden ayrıldığım ana kadar.

“Burada olmamalısın,” dedim, kelimeler ağzımdan kayarak

“Neden olmasın?”

Tarçın rengindeki gözlerine baktım, o kadar canlıydılar ki, neredeyse dilimde tadını hissediyordum. “Alana ihtiyacın var.”

“Alan istemiyorum. Seni görmek istiyorum ve bununla başa çıkmak zorundasın. Şimdi söyle, ne kadar içtin?”

“Affını istemiyorum,” dedim, uyuşmuş bakışlarımı dudaklarına kaydırarak. “Beni affetmemelisin.”

Gözlerimi kırptırırken ayık olmayı diledim. Bu onu son görüşüm olacaksa, mükemmel, pembe dudaklarını ezberlemek istiyordum. Yıllardır beni rahatsız etmiş, huzurumu bozmuşlardı; gülüşü ilk belirlediğinde sağa doğru kıvrılmaları... Gözlerimi kapadığımda sık sık onların şeklini izlerdim.

“Neyin affı? Gitmenin mi? Gitmen için özür dilemen gerekmiyor.” Parmakları saçlarımin arasına geçti, dokunuşu hafif ve tatlıydı.

Midem pişmanlıkla burkuldu.

Şakağımda duran elini tutup indirdim. “Hayır, Fred. Gitmek için değil. Şey...” Düşünce kendi kendine yarıda kaldı, sesim çatladı. Bunu söyleyemedim.

“Ne için?” diye sordu, meraklı bir tonla. En azından, alkolle bulanmış duyularım onun meraklı olduğunu düşündü.

Boğuk bir şekilde, “Bunu yapmamalıydım,” dedim, utançtan gözlerimi kapatmaktan kaçınıyordum. “Ve özür dilerim, ama beni affetmeni ya da benim için bahaneler bulmanı istemiyorum. Beni bir daha görmek istemiyorsan, anlarım.”

“Byron, ne hakkında konuşuyorsun?” Elini tuttuğumda, parmaklarımız birbirine dolandı. Başparmağı, eklemlerimin üzerinde süzüldü. “Öpüşmek mi? Kanepe mi? Sakın bunun için üzgün olma.”

“Bilmiyordum.” *Lanet olsun.* Bunu söylemek istememiştim. Bahane gibi duyuluyordu. Bahane yoktu.

“Kaydı hâlâ yaptığımızı bilmediğini mi? Evet, göğsüm ağzındayken bunu anlamıştım.”

İrkildim. “Lanet olsun.”

“Biliyor musun? Şu an bunu konuşmuyoruz. Bu sabah, sarhoş olmadığında konuşacağız.” Sıcak, güven veren elleri, beni kaldırmak için ellerimi çekti.

Onun için çok ağırdım ama istediği için ayağa kalktım. O nereye isterse oraya giderdim. “Seattle’dan gitmeli miyim? Eğer istersen, giderim. Sadece söyle.”

Gözleri büyüdü. “Ne? Neden?”

“Seni rahatsız etmek istemem.”

Winnie bana sadece baktı; cömert, pembe dudakları kıvrılmıştı ama gözleri hüzünlüydü.

“Üzgün olma.” Ellerimi ona uzatmak için kaldırdım ve hâlâ elimi tuttuğunu fark ettim, hâlâ birbirimize dokunuyorduk “Asla üzülme.”

“Üzgün değilim. Sadece, daha önce olan şeyleri ne kadar –ne kadar çok– sevdiğimi ve bunun arkadaşlıktan daha fazlasını istediğin anlamına gelmesini ne kadar umduğumu söyleyebilmek için ayık olmanı dilerdim.”

Gözlerimi kırptım ve geriye çekildim –her ikisi de muhtemelen ağır çekimdeydi– ve ona baktım. “Neden?”

“Çünkü ben, seninle sadece arkadaşlıktan daha fazlasını istiyorum.”

Tekrar göz kırptım. “İstiyor musun?”

Bakışları yüzümde gezindi ve güldü, yüzümde bir şey komik bulmuş gibiydi. “Hadi. Sıvı tüketmen gerekiyor.”

“Sana... Sana ihtiyacım var,” dedim. Dilim, onun sözleri, Writers’ Tears ve kafamdaki yeni kakofoninin etkisiyle gevşemişti; endişe ve özeleştirici yerine umut ve fikirlerle dolmuştu. “Kendimi geliştireceğim. Dokunmadan eğitim veren bir koç olduğumu duydum. İnsanlara tahammül etmeyi öğreneceğim. Onların idiomatik, skatolojik seslerini görmezden gelmeyi öğreneceğim.”

“Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Winnie, hafif, tatlı bir kahkaha eşliğinde iç çekti, bir elini ayırarak bir şeye uzanmak için eğildi. Bir an sonra, soğuk bir bardağı ellerime bastırdı. “Lütfen bunu iç.”

Bu gerçek miydi? Güvenebilir miyim? Beynim kaygan, yavaş ve yorgun hissediyordu. Onu kollarıma alıp sıkıca sarılmaktan, öpmekten kendimi alıkoydum. Yine yanlış anlamak istemiyordum. Eyleme geçmeden önce ayıklığa ihtiyacım vardı.

“Zehir mi bu?” diye şaka yaptım, ona gözlerimi kısarak bakarken onu gülümsetmek istedim.

“Neden zehir olsun ki?” Gülümsedi ve bu gülümseme hem beni rahatlattı hem de heyecanlandırdı. Bu, kızgın ya da üzgün olmadığının ve söylediklerinin –o an yaşananlarla ilgili açıklamalarının– doğru olduğunun kanıtıydı.

Bu olanlara inanamıyorum. Güvenilebilir miyim? Sarhoşsun. Hiçbir şeye güvenme. Bardaktan bir yudum aldım, gözlerim hep onun üzerindeydi. Sporcu içeceği gibi bir tadı vardı. Bardaktaki her şeyi içtim.

“İyi. Ayrıca tost da yaptım.” Boş bardağı aldı. Yemek bir anda ortaya çıktı ama bu muhtemelen gözlerimin onun yüzüne kilitlenmiş olmasından, onun parlayan yüzünün ötesindeki her şeyin görüş alanımın dışında kalmasından kaynaklanıyordu.

Ne zaman tost yaptı? Ne kadar zamandır buradaydı?

Onu öpmek istiyordum. Şu an. Kaldığımız yerden devam etmek istiyordum. Şu an. Onu bu rahatsız edici giysilerden kurtarmak, kulüp koltuğuna yönlendirmek ve önünde diz çöküp bacaklarını açmak istiyordum.

Bunun yerine, o yemeği dudaklarıma kaldırdığında bir ısırık aldım.

“Bana öyle bakmayı bırakman gerekiyor,” dedi, sarhoş kulaklarımda nefesi kesilmiş gibi bir tonla.

“Yapamıyorum.”

“Denemelisin.”

Anlık *denemelerde* berbatım. Daha önce başarıyı neredeyse garanti edecek şekilde plan yapmadığım sürece asla denemedim. Ama şu anda, onun için denedim.

Çiğnemek, denemek, yutmak ve onun kaybolmamasını umut etmek arasında, “Seninle ilgili bir rüya gördüm,” dedim.

“Öyle mi?” Daha fazla tost yedirdi ama bu lokmanın, beni susturma çabası mı yoksa ayılmama yardım etme çabası mı olduğunu merak ettim.

“Evet.” Onun gözlerini yakalamaya çalıştım ama dört çift göz vardı. “Beni öptün. Ama bir yalandı.”

“Bu bir rüya değildi, bir yalan da değildi ve başka bir şey hakkında konuşmalıyız.”

Beni daha fazla beslemeye çalıştığımda elini kapadım ve hareketsiz tuttum. “Neden başka bir şey hakkında konuşalım?”

“Çünkü yine söylüyorum, sarhoşsun ve bu gece olanlar hakkında konuşmamamız gerekiyor, ta ki ayılana kadar.”

Başımı salladım. Kafam ipteki bir kukla gibi hissediyordu; yukarı, aşağı, sonra tekrar yukarı ve aşağı hareket ediyordu. Eli kalktı, çenemi kavradı. Bu sabitleyici dokunuşa yaslandım ve sordum: “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Bu gece olanlar dışında herhangi bir şey.”

“Peki.” Derin bir nefes aldım ve aklımda –ve uzun zamandır– en önde olan şeyi söyledim: “Sana sahip olmak istiyorum.”

Donup kaldı, gözlerinin birleşip tek bir Winnie’ye dönüşmesiyle; gözleri kocaman açılmış, çenesi düşmüştü.

Hiçbir şey söylemediği ve ifadesi donmuş kaldığı için açıklığa kavuşturdum: “Dersler alacağım, kitaplar okuyacağım, o koçu göreceğim. Sürekli bunu düşünüyorum. Bilmeni istedim. Ama eğer bu aramızdakileri mahvederse, bir daha asla sana dokunmam.”

Bir nefes verdi, bir iç çekiş gibiydi. “Pekâlâ, yatma vakti geldi. Yani, senin yatma vaktin.” Winnie ayrıldı, geri geldi ve elimi tutup beni bir yerlere götürdü, bir yandan yönlendirirken bir yandan da uzuvlarımı düzenliyordu.

Kolum omzuna dolanmış halde ileriye baktım ve ona yardım etmeye odaklanmaya çalıştım ama madem konuyu açmıştık, bilmek istedim: “Bir ‘spreader bar’ın ne olduğunu biliyor musun?”

Adımları tökezler gibi oldu. “Konseptine aşinayım.”

“Seni bağlamak ve bir ‘spreader bar’a kelepçelemek istiyorum. Sonra da ellerini arkada tutarak seni bir masanın üzerine eğmek istiyorum ve...”

“Bu kesinlikle bir tablo çiziyor,” dedi, beni susturur gibi. Kolunu belime daha sıkı doladı ve merdivenlere ulaştık. “Lütfen tırabzana tutun. Düşmeni istemiyorum.”

Henüz bitirmemiştim. “Ve sonra seninle sevişmek istiyorum.”

“Öyle mi? Ben ‘spreader bar’a zincirliyken mi?”

“Hareketi ustalıkla yapmayı öğrendikten sonra, her bir lanet mükemmel santimini sevmek istiyorum.” Tırabzana söylendiği gibi tutundum; ayaklarım kurşun gibi ağırdı. “Boynunu. Karnını. Yanlarını. Dizlerinin arkalarını. Kaburgalarını ve omurlarını dilimle saymak istiyorum. Ayaklarını ve parmak uçlarını ve kürek-kemiklerinin arasını öpmek istiyorum. Sana tapmak istiyorum, diz çöküp her bir santimini tatmak.”

Merdiven sahanlığında durduk, beni kendinden uzaklaştırdı, sırtımı duvara yasladı. Winnie’nin nefesi ağırlaşmıştı.

“Eğer benim olsaydın...” Gözlerim onun dudaklarının yumuşak kıvrımlarını izledi. Onun dudaklarını seviyordum. “Seni yatağıma kelepçeleyip tutardım.”

“Sanırım iyi ki senin değilim. Haftaya bir dişçi randevum var.” O da duvara yaslanmıştı, ama çok uzaktaydı. Fazla uzakta.

“Ama bundan daha fazlası var.” Kendimi doğrulttum, korkuluklara uzanarak dengemi sağladım, tutundum. “Seni ne kadar çok istediğimden, sana ne kadar ihtiyacım olduğundan daha fazlası, mutlu ve iyi olmanı, güvende ve sağlıklı olmanı istiyorum. İşte bu yüzden...”

“Neden?” Artık karşımdaydı, dengemi sağlamak için kollarımı tutuyordu.

“Bu yüzden sana asla gerçeği söylemeyeceğim.”

Durakladı ya da uzun süre sessiz kaldı, sonra sordu:

“Hangi gerçek?”

“Seni yıllardır seviyorum. Sen gökyüzündeki yıldızlarsın, başlangıç ve bitiş. Seni severek öleceğim, seni isteyerek ve senin işkencen başka birinin huzurundan daha iyidir. Dün gece o taytı giydiğinde, kalçan gerçekten bir şeftaliye benziyordu ve şimdiye kadar bir şeyi ısırma bu kadar çok istememiştim.”

Gözleri yeniden büyümüştü, nefesi kesilmişti. “Çok sarhoşsun.”

“Ve sen benim tüm gün doğumlarım ve günbatımlarım, yeşil yapraklara düşen yağmur, sakın bir gölde yansıyan havai fişekler ve en soğuk kış gününde bir odun ateşisin. Sen seks günah ve bir koruyucu meleksin. Kalbimin her vuruşu, huzurun her anı ve kaosun her saati sensin. Sen tattığım en tatlı işkencesin. Ve sen... Bana asla benim sana hissettiğim şeyin onda birini bile hissetmeyeceksin. Ve bu da mükemmel.”

Winnie başını eğdi. “Beni aniden tutuşturmaya mı çalışıyorsun, Byron?”

Omuz silktim. Ya da öyle yapmayı denedim. “İçimdeki cehennem, senin kıvılcımını ne kadar sürerse sürsün onurlandırır. Benimki devam edecek, seninki sönse bile.”

Döndü, kolumu omzuna yerleştirdi ve beni bir sonraki merdiven basamağına doğru yönlendirdi. “Şimdi kafiyeler yapıyorsun.”

“Seni seviyorum. Bu yüzden bir aptalım. Benim gibi sevenler aptaldır. Ama hazır ve istekliysen, senin hak ettiğin kişi olmayı öğrenirim. Tüm glutensiz yemekleri yapmayı öğrenirim ve başkalarının çiğnerken, yutarken, konuşurken ya da nefes alırken çıkardığı seslerden nefret etmemeyi başarırım.”

Winnie cevap vermedi, belki de adımlarımıza odaklanmıştı. İkinci kata ulaştık, sonra odamdaydık ve ben sırtüstü uzanmıştım.

“Uyumalısın,” dedi, sesi yakınlarda bir yerlerdeydi. Bir ses duydum, yumuşak bir vuruş ve yatağa ellerimle dayanarak doğruldum. Winnie, önümde diz çökmüş, ayakkabılarımdan birini çıkarmıştı ve şimdi diğerini çözmeye çalışıyordu.

Onun botlarımla uğraşmasını görünce kaşlarımı çattım, dizimi bükerek ayakkabıyı elinden çektim. “Kendi lanet ayakkabımı kendim çıkarırım.”

İç çekti ve ayağa kalktı. “Pekâlâ. Sana biraz daha sporcu içeceği ve ağrıkesici getireceğim. Yataktan kalkma.” Bu son emri, göğsüme doğrultulmuş sert bir bakışla ve işaretparmağıyla verdi.

Başımı salladım, gözkapaklarım düşerken bağcıklarla uğraşmaya koyuldum.

On yıl sonra, ayakkabı çıktı.

Ondan on yıl sonra, Winnie geri döndü. Odaya girişini, başucuma eşyalar yerleştirmesini, yere bir havlu ve üzerine bir kova koymasını izledim. “İşte,” diye mırıldandı. “Eğer hasta olursan ve banyoya yetişemezsen, kovayı kullan.”

Sahneyi görünce sinirlendim. Ben ona bakmalıyken, o bana bakıyordu.

Homurdanmamı yutkunarak istediğim şeyi sordum. “Benimle kalır mısın?”

Yumuşak gülümsemesi anında belirdi. “Tabii ki.”

Winnie bir adım attı ve parmaklarını saçlarımla arasına geçirdi, diğer eli omzumdaydı. Beni yana yatırırken saçlarımla bıraktı ve yastığı düzeltti.

“Ben... Buraya uzanır mısın?” Yataktaki yeri işaret ettim. “İstemezsen sana dokunmam. Ama sorsan, seninle aklını başından alana kadar sevişirdim.” Şu anda aklı başında bir şekilde kimseyle sevişme deneyimim yoktu. Şu an sarhoştum ama sorsa, öğrenirdim. Yarın –en geç pazartesi– her uyanık saatimi onunla nasıl

aklını başından alarak sevişeceğimi öğrenmeye adar, sonunda dünya çapında bir uzman olurdum.

Winnie dudaklarını sıkıca bastırdı ama dudakları titredi. “Seni sadece kucaklamamı ister misin?”

“İsterim.”

“Evet,” dedi sakın bir şekilde ve görüş alanımdan çıktı. Bir an sonra, onu arkamda hissettim, göğsü sırtıma dayalı, kolu belimin üzerindeydi.

Yerleştğinde, istediğim şeyi tekrar sordum. “Seni ne zaman tekrar öpebilirim?”

“Tamamen ayıldığında.” Vücudumu sıkıca sararak yanıtladı. “Şu an, ayıldığında tüm bunların bir sürü saçmalık gibi geleceğinden ve bunları söylediğine pişman olacağından korkuyorum.”

“Kendi dünyam olsaydı, her şey saçma olurdu.”

“Lewis Carroll.”

“Doğru.”

“Uyumalısın, Byron,” dedi, sesinde bir gülümseme vardı.

Uyuyamazdım. Henüz değil. Ona bir şey söylemeliydim.

“Sana bir şey daha söylemem gerekiyor.”

“Nedir o?”

Ona bakmak, yüzünü görmek için döndüm. O da aramızda mesafe bırakarak yatağın diğer tarafına kaydı.

“Uyandığımızda, bunun ya da dün olanların hakkında şaka yapmanı istemiyorum. Rahatsızlığımı hafifletmeye çalışma. Benimle olmak istiyorsan, bana bir şans vermeye istekliysen, bunu söylemek zorundasın. Yarın, ben ayıkken ve sen buradayken, eğer bana dokunuşumun hoş karşılandığını söylersen, sana inanacağım.”

“İyi.” Saçlarıma dokunacakmış gibi elini uzattı.

Elini yakaladım ve ikimizin arasında yatağa düz bir şekilde yerleştirdim.

“Fakat öyle değilse, eğer sana zarar verdiğem, sınırlarını aş-tıysam –özellikle dairenizde– bunu bana söylemelisin ki telafi edebileyim. Sana her şeyin en doğrusunu vermek için elimden geleni yapabileyim. Bu benimle ilgili değil, sadece yaptıklarım-dan tamamen sorumlu olduğum gerçeği dışında. Bu seninle ve senin ihtiyaçlarınla ilgili. Beni üzmezsin. Yani...” Başımı salladım, uykunun ve viskinin gözlerimi kapamaya çalışmasına sinirleniyordum. “Demek istediğim, üzüleceğim ama sana değil. Güvenliğin ve huzurun, benim rahatlığımdan ya da rahatsızlığımdan daha önemli. Bana söz ver.”

Gözleri parlıyor gibiydi ve burnunu çektiğini duyduğumu sandım. Elini elimden kurtardı, sonra geri getirip parmaklarımı göğsüne doğru tutarak sımsıkı kavradı.

“Söz veriyorum,” diye fısıldadı. “Şimdi uyu.”

Onun komutuyla gözlerim kapandı. Ve uyudum.

BÖLÜM 26

WINNIE

Kalbim sevgiyle dolup taşarken aynı zamanda endişeyle ağırlaşmıştı; uyumak gibi bir planım yoktu. Ayrıca Byron'ın sarhoşlukla yaptığı çeşit çeşit açıklama ve itiraflar göz önüne alındığında uyumanın mümkün olduğuna da inanmıyordum.

Beni seviyor mu?

Beni yıllardır seviyor mu!

... AMA NEDEN?

İçgüdüm yalnızca mutluluk hissetmekti ama Byron'ın duygularını odasına götürmeme yardım ederken aniden ve sarhoş bir şekilde dile getirmesi beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Aklım ve kalbim arasında sıkışıp kalmış düşünceleri ayırt edemiyordum ve düşüncelerim, onları çözmeye çalıştıkça daha çok karışıyor, dönüyor ve düğümleniyordu.

Ona güveniyordum; sarhoşken söylediği sözleri kastettiğine inanıyordum, *o an için*. Peki ayıkken de aynı sözleri söyleyip kastedecek miydi?

Beni endişelendiren tek şey bu itirafları alkollüyen yapması da değildi. Ya beni gerçekten seviyorsa ne olacaktı? Daha önce kimse tarafından sevilmemiştim, hele Byron'ın iddia ettiği türden bir sevgiyle hiç. Onur duymuş, alçakgönüllü ve bunalmış hissetmişim ama aynı zamanda bir hata olabileceğinden ve beni başka biriyle karıştırmış olabileceğinden şüpheleniyordum.

İstemsiz çekimim ve hislerimin yoğunluğu –şu ana dek– hep saklamaya, kontrol etmeye ve bastırmaya çalıştığım bir şey olmuştu çünkü Byron'ı dünyadaki en etkileyici, zeki ve yetenekli insanlardan biri olarak görüyordum. Bu adamın sevgisinden ve sonsuz bağlılık fikrinden nasıl etkilenmezdim ki? Özellikle de son bir ay boyunca kalbimi ona aptalca âşık olmaktan korumaya çalışmışken.

Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlamaya ve değerlendirmeye çalışırken –ve açıkça kaçırdığım işaretleri bulmaya çalışırken– muhtemelen coşkulu mutluluk ile ürkütücü bir çekingenlik arasında gidip gelmekten kendimi tüketmişim. Yanındaki büyük, rahat yatağa kıvrılmış şekilde sızmışım. Bir sonraki fark ettiğim şey; Byron'ın, benim ve bir jakuzinin de dahil olduğu bir rüyadan, birinin şarkı söylemesiyle uyanmam oldu.

İlk başta kendi odamda olduğumu ve “Cry Me A River” şarkısını mükemmel bir şekilde söyleyen kişinin Elijah olduğunu sandım. Ama sonra, gözlerimdeki uykuyu ovaladıktan sonra, karanlık yatak odasının büyüklüğü netleşti. Byron'ı yanımda, kolları açık bir şekilde, bir eli hafifçe karnımda dururken gördüm.

Bir önceki akşamın anıları hızla aklıma geldi, yüzüm kızardı, gülümsedim. Onu öpücüklerle uyandırmayı, konuşma kısmını atlayıp doğrudan soyunma kısmına geçmeyi diledim. Ama Byron'la sadece arkadaşlıktan öteye geçecek bir gelecek istiyorsam –ki istiyordum– önce konuşmamız, sonra sarılmamız gerekiyordu.

Nazikçe bileğini kavrayıp ağır kolunu kaldırdım. Ardından yataktan yuvarlandım, kapının ötesinden gelen şarkının sesi daha da yaklaşarak yükseliyordu. Sadece nakarattı, sanki şarkıcı diğer sözleri bilmiyormuş gibi sürekli tekrar ediyordu.

Bu... Jeff miydi?

Yanımdaki boş komodinin üzerindeki telefonumu alıp saate baktım: 08.42. *Vay*. Bu kadar geç olduğunu hiç tahmin etmemiştim. Byron'ın odasındaki karartma perdeleri gerçekten etkiliydi.

Yatağın etrafından dolanarak Byron'a kısa bir bakış attım, Jeff'in serenadının onu uyandırmadığından emin olmak için hâlâ derin uykuda olduğunu kontrol ettim. Sonra kapıya yöneldim. Oraya varınca kapıyı araladım ve yukarıdaki ışığa kısık gözlerle bakarak büyük sahanlığı gözetledim.

Tahmin ettiğim gibi, Jeff orada, Viktoryen görünümlü mavi kadife bir kanepeye oturmuş, bir elinde bira şişesi, diğer elinde telefonu, Justin Timberlake'in meşhur ayrılık şarkısını söylüyordu. Görünüşe bakılırsa, o da dün gece Byron kadar sarhoştı.

Jeff, Byron'ın kapısından çıkarken beni fark etti ve ağır çekim bir şekilde tekrar tekrar bana baktı. Elleri dolu olmasına rağmen şişeyi ve telefonunu tutarken gözlerini ovuşturdu. Bu sırada halının üzerine bir miktar bira dökmeyi başardı.

"Ne halt etmeye..."

"Şşş! Byron uyuyor." Koşarak Jeff'in elini düzelttim ki biranın dökülmesi dursun. Hemen banyoya koştum ve raftan bir havlu bulup geri döndüm. Jeff'in üzerine bira döktüğü eski halının üzerindeki ıslaklığı silmek için dizlerimin üzerine çökerken biranın neden olduğu pisliğe sinir oldum. Bu ev onun evi değildi. Byron'ın eviydi ve o haliya bira mı döküyordu? "Burada içki içmen uygun mu sence?"

"Winnie?"

Başımı kaldırdım ve şaşkın ses tonu karşısında ona baktım. Şimdi bana, başı neredeyse patlayacakmış gibi inanamaz bir ifadeyle bakıyordu. Şişeyi bir kez daha eğdiğini fark edince elinden kaptım.

“Dionysos, dün gece Merkür’de bir parti verdi de onu geri harekete mi geçirdi?” diye homurdandım, kendi kendime konuşarak. “Herkes sarhoş da bir ben mi ayık kaldım?”

“Winnie, ne yapıyorsun –sen– sen burada mısın...”

“Şşş!” diye onu bir kez daha susturdum. Belki de yeni uyanmış olduğum içindi ama sanmıyorum, Jeff’in sesi çok yüksekti. Onun birasını rehin alarak ayağa kalktım ve arka merdivenleri işaret ederek ona doğru bir el hareketi yaptım. “Hadi. Mutfakta konuşuruz.” Byron’ı uyandırmasını istemiyordum. Büyük adamın uykuya ihtiyacı vardı.

Ya da daha doğrusu, Byron’ın uyumasına ihtiyacım vardı ki alkolü işleyip ayılsın ve konuşabilelim, her şeyi halledelim. Bir kez ve sonsuza dek. *Sonra da sarılmalar.*

Jeff’in beni takip edip etmeyeceğini kontrol etmeden döndüm ve hizmetçi merdivenlerinden sessizce aşağı indim. Bu merdivenler beni mutfağın hemen yanına çıkarıyordu. Birkaç saniye sonra kapının yumuşak bir gıcırtyla açıldığını duydum ve birayı tezgâha koyarak mutfağın düzenli alanını gözlerimle taradım, bir çamaşır sepeti arıyordum.

Jeff, arkadan gelen talepkâr ve kontrolsüz bir sesle, “Burada ne yapıyorsun, Winnie?” diye sordu. Bu kadar sarhoşken üst kata çıkmamış olduğumuza sevindim.

“Çamaşır sepeti nerede?” dedim, dönüp Jeff’e bakarak. “Bu katta bir tane bulunduruyor musunuz?”

“Uşak odasındaki çamaşır kanalına at,” diye geveledi Jeff, mutfak adasının etrafında dolanarak. Mutfağın diğer tarafına ulaşınca gürültülü bir şekilde bir tabureyi çekip üstüne çöktü. “Burada ne yapıyorsun?”

Çamaşır kanalına havlu atma önerisine kaşlarımı çattım. Islak bir havluyu çamaşır kanalına atmak istemiyordum. Altta her şeyi ıslatırdı.

“Hımm...” Lavaboya baktım. “Önce durulayayım.”

Jeff’in sarhoş bakışlarını üzerimde hissederken musluğu açıp havluyu lavaboda ıslatmaya başladım.

“Sen ve Byron arasında bir şey mi var? Siz birlikte misiniz?” dedi Jeff, sözler ağzından patlarcasına çıkmıştı ve ellerim musluğun altındayken bir an durdum.

Jeff’e bakmak için gizlice bir göz attım ve onun bana somurtkan bir ifadeyle baktığını gördüm. Zor bir gece geçirmiş gibi görünüyordu. Ve sabah dokuz olmadan bira içiyordu. Hımm...

Havluyu sıkarken omuz silktim ve ses tonumu hafif tuttum. “Ona benzer bir şey. Lucy burada mı?”

Yorumlanması zor bir ses çıkardı. “Hayır. O burada değil. Aslında, ayrıldık. Ve bu sefer yalvarsa bile onu geri almayacağım.” Sesi bir oktav düşmüştü.

Kaşlarım kendi kendine yukarı kalktı ama hiçbir şey demedim. Bu, onun sarhoş olup gündüz içmesinin nedenini açıklıyordu ama daha önce defalarca ayrıldıkları için geçmiş, ayrılığın sadece geçici olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden, bir şey söylemek yerine, ona sağlam bir gülümseme verdim.

“Ne olduğunu sormayacak mısın?”

Yine omuz silktim, aklım başka bir konu bulmaya çalıştı. Jeff’i, Lucy’yi ya da Jeff ve Lucy’yi tartışmak istemiyordum. Akşam yemeği partisinden sonra Jeff’e olan ilgimin aniden kaybolduğunu fark ettiğimde, onların dinamiğini şimdi geriye dönüp görmek, bende sanki tehlikeden son anda kurtulmuşum gibi bir his uyandırıyor.

“Winnie,” dedi, eli tezgâhın üzerinde hareket ederek lavaboya yaklaştı.

Ona bir göz attım.

Kanlı gözleri benimkileri aradı. “Seni öylece ortada bıraktığım için çok üzgünüm.”

“Ne? Hayır, sorun değil.” Özrünü geçiştirdim ve musluğu kapatıp havluyu bir kez daha sıktıktan sonra kuruması için kenara serdim. “Aslında daha iyi oldu.”

“Bir sürü takipçi mi kazanıyorsun?”

“Yani, çoğu, Byron’ın kitaplarını okuyan kızlar ve kadınlar ki bu aslında benim hedef kitlem. Ne kadar ilginç, değil mi?” Geniş bir esneme eşliğinde gülümsedim, aklım hâlâ üst kattaki halıya dökülen biradaydı. Alttaki tahta zemine sıçrayıp sıçramadığını görmek için halıyı sarmalı mıyım düşünüyordum.

“Ama hepsi sahte mi?”

Kendimi toparlayıp Jeff’e baktım ve gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Sahte mi?” diye tekrarladı.

“Ne demek istiyorsun?” Konu neydi, onu bile unuttum.

“Yani, videolarınız sahte mi? Tıpkı benimle yapmak istediğiniz gibi bir senaryo izliyorsunuz, değil mi?”

Ah. “Yani... Hayır, öyle değil. Ama bu konuda aynı fikirdeyiz.” Geri çekildim ve arkamdaki tezgâha yaslandım. “Neden soruyorsun?”

“Belki de... Şey...” Dirseğini büküp tezgâha yaslanmayı bıraktı. “Dinle, biliyorum, çok büyük bir hata yaptım. Lucy aradığında oradan ayrıldım ve bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Biz tekrar bir araya gelmiyoruz. Bu sefer değil, asla.”

“Jeff, bir hata yapmadın.” *Kendini kasma, kasma, kasma.*

“Yapmadım mı?”

“Hayır. Onu seviyorsun. On yıldan uzun bir süredir beraber-siniz. O aradığında, her zaman cevap vereceksin.”

Omuzları çöktü. “Bunu söylediğin için çok rahatladım.”

“Lütfen bir daha düşünme bile. Hâlâ arkadaşız.”

“Eh, o konuda...” Yavaş bir gülümseme yüzünde belirdi. “O randevuya ne dersin?”

İrkildim, yanlış duyduğumdan emin olarak. “Affedersin?”

Bana bakmayı sürdürdüğünde ve bakışları bedenimin ön kısmına kaydığında, gerçekten irkildim. Kollarımı göğsümde çaprazladım. Ne saçmalık? Az önce Byron’ın odasından çıktığımı görmedi mi? Bizim birlikte olup olmadığımızı sormadı mı?

“Daha önce sana çıkma teklif ettim ve evet dedin,” dedi –san-ki haftalar önceki bir anlaşma ömrümün geri kalanı boyunca geçerliymiş gibi– ve bu sesi tanıdım. Lucy’ye akşam yemeği partisinde kullandığı, yatıştırıcı ve yalvaran sesi gibi geliyordu.

Tiksinti.

“Hayır, Jeff. Lucy’den yeni ayrıldın. Benimle ya da başka biriyle randevuya çıkmamalısın. Kendine biraz zaman tanı.”

“Zaman istemiyorum.” Jeff havayı kesercesine elini savurdu, başını sersemce ama kararlı bir şekilde salladı, yüzü buruştu. “İstediğim son şey zaman. Neyden vazgeçtiğimi biliyor musun? Lucy’ye bu kadar uzun süre sadık kalarak ne kadar fedakârlık yaptığımı anlıyor musun?”

“Biraz...”

“Kolejde herhangi bir kızı elde edebilirdim. Herhangi birini! Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Benim gibi biri için sadece bir kıza sadık kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlıyor musun?” Bana doğru bir el kaldırdı. “Seni de elde edebilirdim. Ama hayır. Aptaldım. Çok aptaldım. Ve kördüm.” Avuçlarının tabanını gözlerine bastırdı.

Görünüşe göre herkes bu gece gerçek rengini ortaya çıkarıyordu. Ve Jeff'inkiler, biraz kibirli limon sarısıyla karışık itici bir yeşildi. Yüzümün düşüncelerimi ele verdiğinden emindim ama o kendi zavallı acıma partisine kapılmışken pek umursamadım ve sessizce çıkış yapmanın en iyisi olduğuna karar vererek merdivene doğru geri çekildim. Belki fark etmez ve...

"Hiç kız arkadaşı olmadı biliyor musun?" Gözleri hâlâ kapalı halde, avuçlarıyla yüzünü örtmeye devam ederken yukarı bakmadı.

Donakaldım. "Kim?"

"Byron."

Bunu tahmin etmiştim, ama doğrulanması midemi bulandırdı. "Öyle mi? Eh, sanırım doğru kişiyle hiç tanışmamış." Şimdiye kadar.

"Tekeşlilik pes edenler içindir,' dedi ve bu doğrudan bir alıntı."

Bu Byron'ın kuru mizah tarzına benziyordu ve buna hiçbir anlam yüklememeyi tercih ettim. Yine de, uyandığında ve her şeyi konuştuğumuzda bu ifadeyi kesinlikle açıklığa kavuşturacaktık. Bir ilişkide tekeşlilik dışında bir şeyi kabul edecek biri değildim.

"Belki şaka yapıyordur," dedim.

"Sanmıyorum. Byron kadınlara bağlanmıyor çünkü insanların ondan bir şeyler beklemesi Byron'ı rahatsız ediyor." Jeff gülecek, mizahsız bir sesle devam etti. "Belki de haklıdır. Kahretsin, belki Lucy de haklıdır. Belki de ikimiz çok gençtik." Ellerini indirip tezgâha çarptı. Gözleri dalgın bir şekilde, çaresizce, "O beni aldattı," dedi.

Ağırlığımı arka ayağıma kaydırarak bu bilgiyi sindirdim. Bir zamanlar beni de aldatmışlardı. Lisedeki erkek arkadaşımın üniversitenin ikinci yılında bu yüzden ayrılmıştık. Aldatılmanın özsaygıyı nasıl mahvettiğini hatırladım. "Çok üzgünüm, Jeff."

“İşyerindeki biriyle yatıyormuş. Ve ondan önce hukuk fakültesindeyken birkaç kişiyle daha olmuş.” Sesi bir mırıltıya kadar düşmüştü, çok üzgün görünüyordu. Parçalanmış... “Yıllardır bana yalan söylüyor...” Sesi çatladı. “Ve ben tam bir aptal gibi buna inandım.”

İç çekerek ona şefkatli bir bakış gönderdim, kalbim onun için sıkıştı. Aldatılmanın ne olduğunu biliyordum; eski sevgilim olayın ertesi sabahı –bir telefonla– bana itiraf etmişti ve üzgün olduğunu ifade etmişti. Beni gerçekten sevdiğini ama uzun vadede bir şeylerin yolunda gitmeyeceğini, çok genç olduğumuzu ve uzun mesafeli bir ilişkiden yorulduğunu, seks yapmaya hazır olmamı beklemekten sıkıldığını söylemişti.

Aldatmıştı ama bunun hakkında yalan söylememişti. Yıllarca beni kandırmamıştı. Jeff’in şu an ne hissettiğini hayal edemiyordum. Tahminimce öfke başta geliyordu.

Hiç şaşırtıcı değil ki, “Cry Me A River” şarkısını yüksek sesle söyleyip ona sadık kalmayı ve üniversitede başkalarıyla yatmamayı dilemişti. Onun o iğrenç sözlerini mazur göstermiyorum ama insanlar acı çektiğinde, gerçekten kim olduklarını yansıtmayan şeyler söyler ve yaparlar. *Zavallı çocuk.*

“Hayatımın en güzel yıllarını çaldı. O kadar çok zaman kaybettim.” Jeff, dirseklerini tezgâha koyarak alnını ellerine koydu. “O kadar salakça davrandım.” Ağlamaya başladı.

“Aman Tanrım.” diye mırıldandım, “Oh hayır.” Sadece bir an tereddüt ettikten sonra mutfak adasının etrafından hızlıca yürüyüp yanına geldim. Sırtını hafifçe sıvazladım, onu sakinleştirici bir şekilde “şşş” dedim ve canını acıtmayacak bir şeyler mırıldandım. Ya da en azından, yalnız kalmaması için birinin yanında olmasının ona yardım edeceğini düşündüm.

Jeff, birkaç dakika ellerine ağladı, ben de ne yapabileceğimi veya ne söyleyebileceğimi düşünerek bekledim. O hâlâ benim

arkadaşımdı ve iyi bir arkadaş olmak istiyordum. Zihnimdeki şaka veritabanını gözden geçirip hiçbir şey bulamadım, bu konuda onu güldürebilecek veya moralini düzeltecek bir şey yoktu.

Sonra birden ayağa kalktı, dönüp beni kollarına sardı. Beklenmedik bu sarılma karşısında donakaldım ve içimde hızlıca, ateşli bir şekilde kendimle bir tartışma başlattım.

Bir yandan, bu Jeff'ti, arkadaşşımdı ve ona teselli gerekliydi, sadece bir sarılma. Arkadaşlarımla sürekli sarılır ve onlarla kucaklaşırdım. Diğer yandan, bana bir randevu teklif etmişti, "beni elde etmekten" bahsetmişti ve onun bu karmaşık ruh haline ve kırılğan durumuna rağmen, şu an bana sarılmasını pek istemiyordum. Bu beni rahatsız etti.

Ve tüm bunların dışında, Byron'la biz daha fazlası olmaya – umarım– yakın bir noktadaydık. Roller ters olsaydı ve Byron bir kadın arkadaşıyla sarılıyor olsaydı, o kadın ona bir randevu teklif edip, "onu kolayca elde edebileceğini" söyleseydi, o kucaklaşmaya şüpheyile bakardım; ne kadar üzgün olursa olsun ve Byron'a ne kadar güvenirsem güveneyim. Belki bunun nedeni geçmişte aldatılmış olmamdı ve biraz daha sakın olmam gerekirdi, ama bunu beğenmezdim.

"Bana başka bir şans tanıyacağına söz ver." Jeff, ıslak yüzünü boynuma gömerek burun çekti.

"Eh..."

Ellerim hâlâ yukarıdaydı, kollarım vücudumdan uzak bir şekilde duruyordu. Hayatımda ikinci kez, sınırlarımdan ve rahatlığımın başkalarını potansiyel olarak kırmaktan daha önemli olduğuna karar verdim. Hem suçladım hem de Byron'a minnettar oldum. Ne olursa olsun, kendimi çekmek istiyordum ve öyle de yapacaktım.

"Jeff, hey, bırak beni."

Beni daha sıkı sardı. “Winnie, hata yaptım. Bana bir kez olsun izin ver, seni dışarı çıkarayım. Sadece bir kere. Sana göstereceğim. Hâlâ beni sevdiğini biliyorum.”

Sıkkın bir şekilde yüzümü ekşitip, avuçlarımı omuzlarına koydum ve ittim. “Beni bırakırsan seni çok daha çok severdim. Jeff... Bırak...”

Boynuma bir öpücük kondurdu ve ben donakaldım. Bedenimdeki soğuk bir tikslenme dalgası midemi sarsarak geçti. Sonra bir kez daha, peş peşe boynuma öpücükler kondurdu, elleri sırtımda kayarak beni tutmaya çalıştı.

Ciddi bir şekilde ittim, boynumu ve kafamı çekerek uzaklaştım. “Bırak dedim, beni bırak. Dur. Jeff... Dur!”

Jeff kafasını kaldırdı, sonra ağzını benimkine yapıştırmaya çalıştı ve ben bu fırsattan yararlanıp onu şiddetle tokatladım. Geriye savruldu, gözleri büyük bir şekilde açıldı ve yanağım tuttu.

Ellerimi kalçalarımın altına koyup, bedenimi tamamen dikleştirerek konuştum: “Şimdi dinle. Acı çektiğini biliyorum, yıkıldığını biliyorum. Ama ben senin arkadaşınım, kullanılacak uygun biri değilim ve arkadaşlar böyle muamele görmez. Daha iyi ol, bundan utanmalısın.”

Yüzü buruşturdu ve başını salladı. “Aman Tanrım, Winnie. Çok özür dilerim. Çok özür dilerim. Bununla gerçekten ilgilendiğini düşündüm.”

“Ne? Neden böyle düşündün?” Güvende olmak için mutfak adasının etrafında tekrar dolaştım ve aramızda mesafe koyup elimi kalbime bastırdım.

Şimdi ayrıldığımızda, adrenalin dalgasının ne olduğunu anlamıştım. Hiç kimse bana böyle dokunmamıştı, zorla beni tutmamıştı. Ve ben de hiç kimseye tokat atmamıştım. Bedenime sakinleşmesini söyledim, kendime de bittiğini ve iyi olduğumu söyledim.

Eli alnına geldi, gözlerini sakladı. “Bana nasıl dokunduğuna bakarak hep bana ilgi duyduğunu düşündüm ve... Üzgünüm, sanırım sinyallerin beni yanıltmış.”

Sinyaller kelimesini dudaklarımda mırıldandım, çünkü... Ne?

Ben ona hiçbir sinyal vermemiştim. *Değil mi?*

“Boş ver. Unut gitsin.” Eli yanma düştü, gözleri tavana yöneldi. “Sanırım artık benden hoşlanmıyorsun çünkü Byron gibi birini bulabilirsin.” Bu yorumu kendisiyle konuşuyormuş gibi rasgele bir şekilde yapmıştı, ama kesinlikle hoş değildi.

Byron gibi biri. Ne demek istiyordu? Ben Byron gibi birini istemiyordum, ben Byron’ı istiyordum. Ayrıca, benim için, Byron gibi biri yoktu. Sadece Byron vardı.

Ama Jeff o kelimeleri söylediği için merdivenlere doğru geri çekilirken iki adamı karşılaştırmaktan kendimi alamadım. İkisi de bu akşam şok edici açıklamalar yapmıştı ve her ikisi de bana rastladığında açıkça acı çekiyordu. Ama Byron –ki o da sarhoştı, belki Jeff’ten bile daha fazla– ellerini kendine saklamıştı. Sarhoşken bile benim iyiliğimi ve rahatımı düşünmüştü ve bana uygun-suz bir şekilde dokunmamıştı. Bir kere bile.

Oysa Jeff, varsayımlarda bulunmuş ve berbat davranışını benim var olmayan sinyallerime bağlamaya çalışmıştı. Sanırım Jeff’le bir kurşundan değil, nükleer bir başlıktan kaçmıştım.

“Tamam, sarhoşsun ve acı çekiyorsun. Belki biriyle konuşursun, böylece yalnız kalmazsın.” Kapıya vardım ve hafifçe titreyen elimle kapı kolunu tuttum.

“Benimle kalabilirsin,” dedi, gözleri yumuşak ve üzgündü. “Sanırım sana ihtiyacım var, Winnie. Sanırım ihtiyacım var...”

“Hayır, bana ihtiyacın yok.” Sözünü bitirmesine fırsat vermedim, her hücrem bu odadan çıkmayı istiyordu. “O halidaki bira lekesini kontrol edeceğim. Ahşaba geçmesini istemiyorum.”

“Ha. Anlıyorum. Ahşap zemin, zor bir zaman geçiren bir arkadaşının önündeymiş. Anladım.” İfadesi sertleşti. Sandalyeye geri oturup tezgâha koyduğum birayı aldı ve etiketiyle oynamaya başladı. “Hep senin ne kadar iyi bir kız olduğunu düşünürdüm ama şimdi ne olduğunu, gerçekten ne istediğini görüyorum. Sen ve Byron birbirinize layıksınız.”

Göğsümde bir sıkışıklık, hayal kırıklığı ve adrenalinin geri kalanı vardı, kapıyı açıp merdivenlere geçtim, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Jeff’ten mümkün olduğunca uzaklaşmak istedim.

Kendime onun sarhoş olduğunu ve acı çektiğini hatırlatmaya çalıştım. Ama bu sefer, aşağıda bana öyle dokunduğu ve bırakmadığı için daha önceki gibi bir sempati uyandıramadım. Bir daha onun yanında rahat hissetmem uzun zaman alacaktı; hatta belki de asla rahat hissetmeyecektim.

Birine geçerli sebeplerle hoşgörü göstermekle, başkalarının geçerli sebeplerle seni çöp gibi görmesine izin vermek arasında bir fark vardır. Şu ana kadar ikisini de yapmıştım. Daha kötüsü, şimdiye kadar bu farkı görmemiş ya da anlamamıştım.

Ama bundan sonra, her ne olursa olsun, hiç kimse –ve *hiç kimse*– beni çöp gibi görmeyecekti. Bu düşünceler kafamda netleşirken ve Jeff’ten gelebilecek herhangi bir sesi dinlerken kadife mavi koltuğu geriye itip halıyı yuvarladım ve ahşap zeminle halı arasında koruyucu bir örtü bulduğumda rahat bir nefes aldım. Güvende olmak için banyodan başka bir havlu alıp halının altına serdim, böylece ekstra nemi emebilirdi. İşimi hallettikten sonra, Byron’ın odasına geri gittim. Jeff’le alt katta yaşadığım olaydan ötürü hâlâ titriyor olsam da, tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum ama Byron uyanınca orada olmak istedim.

Yavaşça kapıyı açtım ve onu erken uyandıracak herhangi bir ses yapmamaya dikkat ettim. Endişelenmeme gerek yoktu. Byron uyanmış, odada yürüyordu, yakışıklı yüzü ciddi bir kaş çat-

mayla gölgelenmişti. Kalbim hızla çarparken kapıyı arkamdan kapatarak onun tarafındaki komodini inceledim ve bardağı boşaltıp ağrıkesicileri içmiş olduğunu görünce sevindim.

Bir anda hareket etmeyi bıraktığını fark ettim ve dikkatimi ona yönelttim. Gözlerimiz buluştu ve bakışlarının ağırlığı ve yoğunluğu beni bir gonk gibi çarptı.

Bu andı. BU andı.

İşte bu.

BÖLÜM 27

WINNIE

“**M**erhaba.” Kapıya yaslandım, ağzımda zorla bir gülümseme belirirken kalbim boğazımda atıyordu. Eminim gözlerimde yıldızlar vardı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Byron bana bakarak hiçbir şey söylemedi, bakışları dikkatli ve temkinliydi.

Hı.

Ani, sıkı bir endişeyi yuttum. Endişelenmemeliydim. En kötü ihtimalle, dün geceki sözlerine dair hiçbir şeyi hatırlamıyorsa bile –sonsuz aşk ve bağlılıkla ilgili tüm o açıklamaları–onları söylemişti. Ben onları duymuştum. Şimdi onun hislerinin gerçeğini biliyordum, bu da benim kendi hislerimi paylaşmam için özgür olduğum anlamına geliyordu.

Eğer gerçekten onları kastettiyse ve bunlar sarhoşça gevezelikler değilse...

Jeff ile yaşadığım konuşma yüzünden ellerimdeki hafif titremeyi ve garip endişe nöbetini suçlayarak, gülümsememi korudum ve kapıyı engelleyen stratejik noktamda durmaya devam ettim. “Beni gördüğüne sevindin mi?” diye hafifçe sordum.

“Her zaman seni görmekten mutluyum,” dedi. Dışarıdan bakıldığında, doğruyu söylediği izlenimini verdi, tonu ne heyecanlı ne de alaycıydı, ama bu bana duraksama sebebi oldu.

Eğer mutluyorsa, neden mutlu görünmüyordu?

Dudaklarımı yana doğru büktüm ve sarhoşken yaptığı açıklamalarını tam olarak hatırlamıyorsa onu utandırmadan bu konuşmayı nasıl başlatacağıma karar vermeye çalıştım. Belki de sorun buydu. Onun utanması isteyeceğim son şeydi. O ifadeleri sarhoşken değil, ayıkken tekrar etmesini istiyordum, böylece açıkça konuşabilir ve birlikte bir çözüm bulabilirdik.

“Yani...” Aklım, temkinli Byron ile nasıl en iyi şekilde konuşabileceğimi çözmek için hızlıca çalışırken, onun hatırlaması için en uygun olaylarla başlamaya karar verdim. Belki dairemde ne olduğunu açıklığa kavuşturursam rahatlardı. Şu anda rahat değildi. “Odadaki seks kaydını konuşacak mıyız?”

Kirpikleri titredi, yüzünden bir duygu geçti ve sonra sırtını dönerek odadaki bir pencereye doğru yürüdü. Oraya vardığında, acele etmeden perdeyi kaldırdı. “Devam et.”

Tamam... Başlayabilirdim sanırım. Ona karşı cesur olabilirdim; her içgüdüm bana korkak olmam gerektiğini söylese de.

“Hatırlıyor musun bilmiyorum ama dün gece uyumadan önce, bizim evde olanlardan dolayı üzgünsem haber vermemi istemiştin.” Ellerimi yumruk yaparak cesaret bulmaya çalıştım ve hızla söyledim: “Bunu sana söylüyorum, hiç ama hiç üzülmedim. Hâlâ kayıt aldığımı fark etmediğin için üzgünüm...”

“Bunun için özür dileme,” diye araya girdi, arkasını dönmeden. “Ne zaman kayıt yaptığını bilmek istemeyen bendim.”

“Ama üzgünüm. Şimdi görüyorum ki, sana daha açık bir uyarı yapmalıydım, bir göz kırpmaya ve baş sallama kadar basit değil. Sesli bir şeyler söyleyip sonra o kısmı yeniden düzenleyebilirdim.”

“Winnie.” Byron yan döndü. “Sorun değil.”

“Tamam, sorun değil diyorsan, sorun değil. Ama olanlardan dolayı üzgün değilim. Olanlardan dolayı çok mutluyum. Gerçekten, *çok çok mutluyum* ve bu gerçek.”

Vay canına. Bunu söylemek çok iyi hissettirdi, haftalarca duygularım hakkında endişelendikten sonra gerçeği dile getirmek beni özgürleştirmişti. Onun da cesaretime karşılık vererek belki geceki itiraflarından birini tekrar etmesini bekledim.

Byron uzun bir süre pencereye baktı, sonra sordu: “Kaydı hâlâ var mı?”

Yalan söyleyip sildim diyemezdim. Silmemiştim. Açıkça, ceza ve rahatsız edici konuşmalara karşı iştahım açılıyordu.

“Var, hâlâ var.”

“Paylaşacak mısın?”

“Ne? Hayır!” Kapıdan uzaklaştım. “Asla paylaşmam!”

“Ne yapacaksın peki?” Tonu ölçülü, dikkatlice ilgisizdi.

“Ben... Bilmiyorum.” *Tadını mı çıkaracaktım?*

O aceleyle ayrıldıktan sonra tekrar izlemiştim. Çok. Yani, çok çok. Her izlediğimde, beynimin bana büyük bir dopamin patlaması verdiğinden emin oluyordum ve patlamanın yoğunluğu sürekliydi, hiç kaybolmuyor, hatta tekrarlanan izlemeyle bile azalmıyordu.

Ben neredeyse bu videoya bağımlı hale gelmiştim.

Ve eğer bu beni tuhaf bir sapık yapıyorsa, o zaman ne yapalım. Ama gerçekten çok sıcak bir şeydi. Ve bana çok yoğun duygular hissettiriyordu. Ellerinin her yeri üzerimdeydi ve gömleğini çıkardığında, o göğsü, omuzları ve karın kaslarını... O KARIN KASLARI! Ve o tüm teni, sutyenimi çekip göğsümü ağzına alırken... NEWTON, YÖNÜ SEN BELİRLE!

Byron başını çevirdi, omzunun üzerinden bana baktı. Eminim ki yüzüm çok kırmızıydı. “Eğer yayınlamayacaksan, neden sakladın?”

Onun bakışları, bana mikroskop altındaki bir böcek gibi hissettirdi. Bu, tartışmak istediğim konu değildi. Konuşmayı yeniden rayına oturtmam gerekiyordu ama şimdi dilim düzgün çalışmıyordu. Hâlâ titriyor olmaktan nefret ediyordum ve Jeff’i teselli etmeye çalışmaya asla yeltenmemem gerektiğini düşünüyordum. O davranışından ötürü, beni tutup boynumdan öptüğü için dengeyi kaybetmiştim.

Sakinleşmem, rahatlamam ve kafamı boşaltmam gerekiyordu. *Bir saniye alıp sakinleşmeliydim.*

Sessizliğime karşılık, Byron tamamen dönüp bana baktı ve şimdi gözleriyle beni arayarak sordu: “Winnie.”

“Ona Fred diyorsun,” diye şaka yaptım, ruh halimi hafifletmeyi ve kendi gerginliğimi dağıtmayı umarak.

Biraz işe yaradı. Byron’ın gözleri kısıldı, ama dudakları yana kaydı ve bana doğru yaklaşımaya başladı. Kendimi gevşetmeye başladım, kalan kaygıyı nefes alarak yeneceğimi hissediyordum.

“Neden sakladın?” diye sordu. Ne yazık ki, bu soru talepkâr bir şekilde geldi ve yeniden gerildim.

“Ben...” Hızla ruh halini okumaya çalışarak ve hâlâ adrenalinin etkisinden sıyrılmaya çalışarak, “Silip atabilirim. İstersen şimdi hemen silebilirim,” dedim.

Bana hayal kırıklığına uğramış gibi bakıp dişlerini sıkarak, “Silip atıp atmadığınla ilgilenmiyorum ya da paylaşıp paylaşmanla. Ama *neden* sakladığını bilmek istiyorum,” dedi.

Kaygıyla dolu sorular kafamdan hızla geçmeye başladı. *Dur... Video ile neden bu kadar takıntılı? Sarhoşken söylediklerine pişman mı oldu? Gerçekten istemedi mi? Hatırlamıyor mu?*

Bunun daha iyi bir başlangıç noktası olacağına karar vererek, “Dün gecenin ne kadarını hatırlıyorsun?” diye sordum.

“Her şeyini.”

Bir sıcaklık çarptı, yanaklarım ısındı ve parmaklarımı kıvrıdım. “O zaman beni hatırlıyor musun? Salonda seni bulduğum anı? Ne söylediğimi hatırlıyor musun?”

Başımı salladı, yüz ifadesi açıklanamaz şekilde güvensiz ve gergindi. “Hatırlıyorum. Bana arkadaşlıktan fazlasını istediğini söyledin.”

Derin bir nefes aldım. “Evet.” Tamam. İyi. Şimdi bir yere varıyorduk.

“Ve sana seni seviyorum dedim,” dedi, sesi biraz sertleşmişti.

Sinirli bir şekilde gülümsedim, kalbim sevincin yanı sıra biraz da kararsız bir korku ile çarptı. “Evet. Dedin.”

“Ve bana bugün konuşacağımızı söyledin, ben ayıkken,” diye devam etti.

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım ama gülümsemem sönmeye başladı, onu dikkatlice inceledim. Hâlâ mutlu görünmüyordu. *Neden mutlu görünmüyordu?*

Ben sormadan önce, “O zaman konuş,” dedi. “Ya da...” Kaşlarından biri hafifçe kalktı, gözleri bedenimi açıkça öneri dolu bir ifadeyle taradı. “Ya da konuşmak istemiyor musun?”

Yeni bir sıcaklık patlaması –bu sefer kafamın arkasından mideme doğru yayılan bir ısı– nefesimi kesmeme neden oldu. “Hayır, hayır. Konuşmak istiyorum. Konuşmalıyız.” Belki saçma ama biraz önce Jeff tarafından tutulup boynumdan öpülmüşken, şimdi kimseyle fiziksel açıdan bu kadar yakın olmak istemiyordum.

Gözleri tekrar benimkine kaydı, sabırsızca büyüdü. “O zaman konuş.”

Sinirim bozulmuş bir şekilde, kalbim boğazımda atarken ona sertçe bakarak, “Hey! Zaten konuştum. Sana, dairemde olanlardan dolayı üzülmediğimi söyledim, sonra dün gece söylediklerimi yineledim, yani daha fazla arkadaş olmamızı umuyorum. Şimdi senin sıran,” dedim.

Gözleri bir fırtına bulutu gibi toplandı. “Benim sıram mı? Eğer birinin sırası varsa o sana ait. Sana seni seviyorum dedim. Gerçekten söyledim. Seni seviyorum. Sana âşığım. Ben ayıkken konuşacağımızı sen söyledin. Şimdi ayıksam, konuşmak ister misin? Konuş. Söyleyecek bir şeyim yok,” dedi. Yine talepler ve sabırsızlık her şeyi daha da karmaşık hale getiriyordu.

“Ben... Byron.” Ona şaşkın bir şekilde bakarak, kelimelerimi toparlayamadım. “Bununla ne yapacağız?”

“Ne yapacağız?”

Ona sertçe bakarken birden sinirim patladı. Genelde sakin kalma konusunda çok iyiyimdir ama şimdi her şey karışmıştı. *Ve neden böyle davranıyordu?*

Sinir bozucu bir şekilde dudakları kıvrıldı, belki istemedi. “Sen gerçekten çok güzelsin, tehditkâr olmaya çalıştığında,” dedi.

“Birini korkutmaya çalıştığında korkutucu olmayı tercih ederim.”

“Sen de öylesin.”

Gözlerimi birbirine kilitlendi ve istemsizce dudaklarımın hafifçe kıvrıldığını, aramızdaki bu manyetik alana biraz daha daldığımı hissettim. Ama düşemezdim, henüz değil. Ancak bir sonraki adımlarımızın ne olacağına tam olarak karar verdiğimizde düşebilirdim. O beni seviyordu, bana âşıktı ama şu anda arkadaşlık ilişkimizin yönünü değiştirmeye hazır veya istekli gibi görünmüyordu.

Gözlerimi acı veren yakışıklı yüzünden çekip tavana kaldırdım, sonra yere düşürdüm, sonra onun arkasındaki duvarı ve pencereyi inceledim, sakinlik, odaklanma ve doğru kelimeleri arayarak her yere baktım ama Byron'a bakmadım.

Bunu başarabilirim. Jeff ile yaşananları kafandan at. Byron'a odaklan. Mantıklı ol. Sonunda, etrafımı bir örtü gibi mantıkla sardım ve dedim ki: "Tamam. Konuşacağım. Açıkça seni çekici buluyorum. Ve sen de benimle ilgili hislerini oldukça açık bir şekilde dile getirdin. Yani, karşılıklı hislerimize dayanarak, benim gördüğüm şekilde..."

"Karşılıklı mı? *Karşılıklı* m bunlar?"

Onun saldırgan tonuna takılmamaya çalışarak tuhaf sorusunu görmezden geldim ve devam ettim.

"Benim gördüğüm kadarıyla, ilerlemek için birkaç seçeneğimiz var."

"Seçenekler," diye tekrarladı, şaşkın bir şekilde.

Ben de onu görmezden geldim. Tepki vermeyecektim. Belki sarhoşluktan kötü hissediyordu ama ben sakin ve mantıklı olacaktım.

"Evet. Seçim yapmamız gerekiyor ve bunu birlikte yapmalıyız, böylece aynı noktada oluruz." Ona hızlıca bir bakış attım, gözleri yüzümde sabitlenmişti, yüzü ciddiydi. Gereksiz bir şekilde saçımı kulaklarımın arasına atıp hızla yürüdüm. "Birinci seçenek, çıkmamız."

"Çıkmak."

O kelimeyi sanki kötü bir şey yemiş gibi söyledi. Daha hızlı yürümeye başladım. "Evet. Çıkmak. Bu doğal bir sonraki adım. Gerçekten uzun bir süredir kimseyle çıkmadım; ciddi anlamda çıkmadım ve sadece bir kişiyle ve ben... Senin kadar deneyimli olduğumu sanmıyorum."

“Ben hiç kimseyle çıkmadım. Bir kişiyle çıkmışsan, benden çok daha deneyimlisin.”

“Eh, bu başka bir konu.” Ona ikinci bir hızlı bakış attım, Jeff’in daha önceki yorumu kulağımda çınlayarak yankılanıyordu. “Ben tekeşliliğe inanıyorum. Benim için, birisiyle çıkarsam, o kişi tekeşli olmak zorunda.”

“Evleniyor muyuz?”

Şaşırtıcı sorusuyla mantığımın sınırlarını zorlayarak dikkatimi yüzüne verdim; ama söyledikleri, ciddi tonuyla ve yüzündeki ifadeyle çelişiyordu. Bu, ciddi bir soru olamazdı.

“Seninle bu konuyu konuşmaya çalışıyorum ve sen alaycı mısın?”

“Alaycı değilim. Soruyorum, evleniyor muyuz?”

“Ne? Neden... Ne? Bana tekeşli olmanın tek koşulunun evlenmek olduğunu mu söylüyorsun? Ciddi olamazsın. Biz... Biz... Byron, benimle dalga geçmeyi kes ve ciddi ol.”

“Dalga geçmiyorum,” dedi, sesi düşük ve sakindi ama kaynayan bir öfke barındırıyordu. “Sana âşığım, Winnie. Doğal olarak evlenmek isterim. Sen aynı hissi taşımıyorsan, sadece söyle.”

Topuklarımın üzerinde geriye doğru savruldu. “Evlenmek?”

“Birbirini seven insanlar evlenir. Ya beni seviyorsun ya da sevmiyorsun.”

Kalbimin yakınlarında bir şey spazm yaptı. “Şu anda ciddi misin?”

“Ciddi görünmüyor muyum?”

Gerçekten ciddi görünüyor.

Bir şaşkınlık çukuruna düşmüş ve saklamaya çalıştığım tedirginliğin yeniden yükselmesiyle ağırlaşmış bir şekilde, düşüncelerimi karmaşıkça dile getirdim. “Ben... Biz... Evlenmeyeceğiz! İki kişi birbirini seviyor diye otomatik olarak evlenmeleri gerekmez.”

“Yani sen seviyor musun?”

“Ne?” Neredeyse çığlık gibi çıkan sesimi kontrol etmeye karar verdim.

Bana karamsar bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi.

Tamamen karışmış ve kafam dönmüş haldeydim. Yine de Byron muhtemelen sarhoştı ve ona bağırmanın çalışıyordum (bana deli gibi sinir olsa da).

Bir anlığına gözlerimi kapadım, soğukkanlılığımı yeniden toplamak için elimden geleni yaptım.

“Bak, ben, evlenmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Ve kesinlikle yirmi altı yaşında evlenmeyeceğim.” Bu sefer, tonumu nazik tutmaya çalıştım ama bir hayal kırıklığı tonu cümlelerime sızdı ve hâlâ tiz sesle konuştuğum için burun kıvırdım.

Bu, bir sabah baş ağrısıyla ya da uzun zamandır arkadaş olan birini sinirli bir şekilde tokatladıktan sonra alınacak bir karar değildi. Bu, birbirini iyi ve kötü yönleriyle, her şeyle tanıdıktan sonra, aylarca, hatta yıllarca süren bir bağlılık ilişkisi sonrasında alınan bir karardı.

Byron, tanıdığım en mantıklı insandı; en iyi akıl yürütmeye sahip olanı. Belki de gerçekten tam anlamıyla ayılmamıştı. Onu sarhoşluk belirtileri açısından inceledim ve gözlerinde yorgunluktan ve çenesindeki koyu sakaldan başka bir şey bulamadım. Ama onu incelerken, bakışlarının ardında bir şey sertleşmeye, beni itmeye, aramıza mesafe koymaya başladı, bu da zihinsel olarak geride kalmamı sağladı.

Sonunda bir kez başını salladı ve “Tamam,” dedi.

“Tamam? Ne tamam?”

Başımı bir başka küçük onayla salladı, bakışları daha da kapanmıştı. “Bunu netleştirdiğimize sevindim.”

Netleştirdik mi? Neyi netleştirdik?

Yüzümü kapattım, artık sinirimi saklamaya çalışmıyordum, çünkü bunu yapabilecek durumda değildim. “Bak, bu... Bu, istediğim şey değildi.”

“O zaman bana söyle. Tam olarak ne istiyorsun benden, Fred?”

Bir kez daha, tonunun –bu sefer sakın bir düşmanlık– beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ama etmişti. Daha da dengesiz hissettim, düşünemiyordum ve parmaklarımın arasından onu inceledim. Dün gece serbestçe gösterdiği ve hakkında konuştuğu o kıvılcımı, o ateşi aradım ama hiçbir şey bulamadım, sadece soğuk bir kayıtsızlık vardı.

Bir dakikaya ihtiyacım vardı, ellerimin arkasına saklanıp derin bir nefes aldım, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ve nihayetinde en önemli soru üzerine odaklandım. “Bizim aramızda bir şeyler denemek istiyor musun, yoksa sadece arkadaş mı olmak istiyorsun?”

Cevap evetti. Açıkça evet. Eğer bana âşıkça, o zaman cevap evet olmalıydı.

Byron sessizdi.

Ellerimi indirdim ve onu izlemeye başladım, okumaya çalıştım. *Başaramadım.*

“Byron. Soruyu cevapla.”

“Hayır,” diye mırıldandı. “Bizim aramızda bir şeyler *denemek* istemiyorum.”

Gözlerimi kırptım. Keskin bir üzüntü beni hızlıca, sert bir şekilde, acı içinde sardı, akciğerlerim ağrıyor ve gözlerim yanıyordu. Yeni bir adrenalin dalgası kulaklarımda çınladı. Yutkunmaya çalıştım ama başaramadım. Ama başımı salladım, içgüdüsel, anlamsız bir hareketti ve kapıya doğru sendeleyerek döndüm.

Tekrar buradaydım, kafam karışmıştı. O kadar karışıkım ki *Düşünemiyordum.*

Biri tekeşliliğe razı olmamışsa, onunla birlikte olmayı denemeyecektim. Belki başkaları için durum böyle değildi ama benim için bu, ciddi bir ilişkinin en temel gerekliliği idi. Ve ben Byron ile de rahatça çıkmak istemiyordum. Onu tanımak için bir süreye ihtiyacım yoktu, zaten onu çok iyi tanıyordum. Ondan ne istediğimi biliyordum ve hemen bağlanamıyorsa, o zaman boş verecektim.

Daha fazlasını hak ediyordum ve daha azıyla yetinmemeliydim, kimsenin –hatta Byron’ın bile– beni aşağılamasına izin veremezdim.

Ne oluyor? Hayır. Ne oluyor demek değil. Ne BOK?

“Anlamıyorum,” diye boğuk bir sesle söylendim, endişeyle otomatik pilota geçmiş şekilde ona dönerken gözlerimde öfkeli yaşlar birikiyordu. “Seni hiç anlamıyorum!”

Byron’ın kaşları birbirine çekildi ama çenesi sert, kararlı bir çizgi gibiydi.

Susmak mı istiyor? Tamam. Susabilir. Ama ben susamam, sinirlerim çok hassastı. “Neden denemek bile istemediğini anlamıyorum. Bana âşık olduğunu iddia ediyorsun ama, ne? Hemen evlenmezsek hiç denememek mi istiyorsun?” Çığlık atmayı ya da sesimin tizleşmesini umursamıyordum. Kalbimin etrafındaki kafesi sadece onun içeri girip kırması için açmış gibi hissediyordum.

Byron birkaç kez gözlerini kırptı, hızlı adımlarla ilerleyip tam önümde durdu. Elini yüzümü okşamak istermiş gibi kaldırdı. Son anda kendini durdurdu.

Ama yine de konuştu, sesi dikkatli olduğu kadar tedirgindi. “Win, şu an denesem başarısız olurdum. Ve seninle başarısız olmak istemiyorum.”

“Nasıl başarısız olacağını söyleyebilirsin?”

“Denemeyi bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Hiç deneyimim yok. Çünkü kötü bir erkek arkadaş olduğum için seni kaybetmek istemiyorum.”

Onu tutup sarsmak gibi bir şey yapacağımı hissettim. “Çünkü tekeşliliği pes edenler için mi görüyorsun?”

Gerildi. “Ne?”

“Eğer harika bir erkek arkadaş olmak isteseydin, olurdun.” Parmağımla suçlayıcı bir şekilde aptal, yakışıklı yüzünü gösterdim. “Ve bana, ‘Kötü bir erkek arkadaş olurdum,’ deyip benimle evlenmek istemene ne demeli? Kötü bir erkek arkadaş olursan, biri sana, ‘Kötü bir koca olursun,’ derdi. Ve kayıtlara geçsin, bence gerçekten biriyle olmak isteseydin, biri senin için yeterince önemli olsaydı sadık kalabilmen için bunların hiçbirisi doğru olmazdı!”

“Hayır, ben –yani, özür dilerim– sadece bilmem gerekiyor, eğer...” Bir nefes verdi, soluk yanakları ve alını pembeleşti. Ellerini bana dokunur gibi kaldırdı ama alnını ovuşturdu. “Evlenme meselesini unut. O benim korkaklığım. Ama lütfen, bir saniye dinle. İnsanları izliyorum, tamam mı? Gözlemliyorum. Ve birçok kez gözlemlediğim bir fenomen var ki, çiftlerin ayrıldıktan sonra arkadaş olarak kalmaları son derece nadirdir, anlamlı bir şekilde değil. Oluyor ama nadir. O sınır geçildikten sonra işler yolunda gitmezse arkadaşlık biter. Başaracağımı garanti etmedikçe denemem.”

“Ama az önce beni sevdiğini söyledin.”

“Doğru.”

“O zaman ne oluyor?” Gerçekten çılgın atarak ellerimi umutsuzca havaya kaldırdım. “Bana ne istediğimi sordun ama sen ne istiyorsun? Görünüşe göre her şeyi hemen, kendi şartlarınla, karşılığında hiçbir şey riske atmadan istiyorsun.” Sesim yükseldi ve

bir şeye vurma isteğiyle mücadele ettim. “Biliyor musun? Neden bunu kendime yapıyorum? Bunu biliyordum. Bunu bilerek geldim. Bu her zaman, cesur olmaya ya da istediğimi almaya cesaret ettiğimde olur. Unut gitsin. UNUT GİTSİN!” Ona sırtımı döndüm ve oradan fırlayıp gitmek için adım attım. Resmen sinirimi kaybettim. Kendimi söyleyeceğim bir şeyin eşiğinde hissediyordum; muhtemelen sonradan pişman olacağım bir şey. Ama o, kolumdan tutup gitmeme engel oldu ve bana arkamdan sarıldı.

“Dur, dur. Sadece dinle,” dedi, sesi düşük, boğuk ve hüzünlüydü. “Her şeyi riske attım, Win. Beni sevmiyorsun. Bunu kabul ediyorum.”

Gözlerimi kapadım, duyularım onun nazik yakınlığıyla bunalmıştı, vücudum içgüdüsel olarak ona doğru eğildi ve sırtım onun göğsüne yaslandı.

“Lütfen öfkeyle gitme.” Eli kolumda sıkılaştı ve sertçe fısıldadı: “Lütfen bana kızma. Ne yapabilirim? Her şeyi yaparım.”

“O zaman dene.”

“O şeyi denemek dışında her şeyi.”

“Neden?”

“Sana söylemek istemiyorum, sana yalan söylemek de istemiyorum.”

Başımı salladım. “Bunu bile denemeyeceksin.” Sesim titredi ama umurumda değildi. Onu göremesem de, bu anlık sessiz alışveriş, bir saniye önceki öfkeli sözlerimize kıyasla bir armağan gibiydi.

Çenesini indirdi ve omzuma yasladı, yanağı şakaklarıma değdi. “Yapamam.”

“Nedenini bana söylemek zorundasın.” Onun uzaklaşacağından korkarak, arkamı dönüp pantolonunun bacağından tutmaya çalıştım. “Neden denemiyorsun?”

Kolları belime dolandı, beni kendine doğru çekti ve Jeff'in istemediğim tutuşunun ardından bir rahatlama hissiyle kendimi bıraktım. "Tek yapamayacağım şey -tek yapamayacağım şey- seni tamamen kaybetmek." Byron'ın göğsü büyük bir nefesle yukarı kalktı ve aşağı indi. "En iyisi olduğu gibi devam edelim, hayatımızın diğer kısmını ayrı tutalım ve her zaman arkadaş kalalım."

... *Hayatımızın diğer kısmını ayrı tutalım.* Bir kıskançlık patlaması beni sardı ve sıcak, öfkeli gözyaşları yanaklarımdan süzüldü. Gözlerim kapıya takıldı, sesimdeki kuzgunlukla mücadele ettim. "Kimin için daha iyi? Senin için mi? Bunun nasıl çalıştığını düşünüyorsun? Sürekli birlikte vakit geçireceğiz, sonra sen umursamadığın insanlarla yatarken ben seni aramanı mı bekleyeceğim?" Kesin bir şekilde başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Dinlemiyor musun?" Kolunu sıktı ve fısıldaması sertleşti. "Kimseyle yatmıyorum, dokunmuyor veya sevişmiyorum! Tekeşlilik istedin mi? Peki, bunu istemeden önce bile yaşadık. Başka birini istemiyorum. Sadece seni seviyorum. Seni."

Sözleri duyularımı sararken ve içimde bir felakete yol açarken ağzım amacını bulamadan çalıştı, beynim karmaşa içindeydi. Byron asla yalan söylemezdi, bu yüzden doğruyu söylediğini biliyordum. Ama bu, onun istediği şey olabilir miydi? Arkadaş kalmak ve aynı zamanda bekaretini korumak? Ve ne kadar süreyle? Yıllarca mı? Hem bana hem de kendisine çok büyük haksızlık ediyordu.

"Arkadaşlığımızın, benim deneyimsizliğim yüzünden bozulmasını istemiyorum," dedi. Konuşurken, ağzı boynumun hassas derisine karşı ileri geri hareket etti, sanki oradaki yumuşaklığı dudaklarıyla bilerek hissediyormuş gibiydi, hareketleri ve vücudumdaki tepki sözleriyle tamamen çelişiyordu.

“Arkadaşlığımız bozulmazdı.” Fısıldamaya çalıştım ama bu ifade nefessiz bir nefes gibi çıktı. Karnımda biriken arzu, neredeyse acı verecek kadar güçlüydü. Bu adamın sadece bir dudağının ucu ile bana yaptığı şey yasal olmamalıydı.

Ancak, o ağlatan arzu ağını örse de beynim takıldı ve ilk söylediği cümlesine geri sarıldı.

Arkadaşlığımızın bozulmasını istemiyorum...

Gözlerimi kırptım, sertleştirdim ve nefesimi tuttum. Dün gece benzer bir şey söylemişti.

Eğer bu aramızdakileri mahvederse, bir daha asla sana dokunmam...

“Bu; toleransımın, becerimin ve sofistikeliğimin eksikliğinden olacak,” diye mırıldandı, belimdeki kolu gevşedi. “Buna izin vermem.”

Bu arada, sadece yarım dinleyerek, bacağındaki tutuşumu sıkılaştırdım. “Bekle... Bekle, hareket etme. Düşünmeme izin ver.”

Byron geri çekilmesini durdurdu ama kolu geri çekildi, sadece kalçamda hafif bir dokunuşla eli kaldı.

Beni terk etmemesi için kararlıyım, bu durumu konuşarak çözmeye kararlıyım. Şimdi konuşmazsak, gelecekte bu konuyu açtığım her defasında kaçıp gidecekti. Kendimi zorlayarak söylediklerinin hepsini, her şeyi gözden geçirirken kendi umutlarımı ve mutfaktan çıktığımdan beri hissettiğim sürekli huzursuzluğu da hesaba kattım.

Sadece onun mesajına, sözlerine odaklanarak niyetini anlamak için onları taradım.

Ne istiyordu? Gerçekten ne istiyordu? Ve benim istediğimden o kadar farklı mıydı ki bir yol bulamayalım?

... Ayrılıktan sonra çiftlerin arkadaş kalması son derece nadirdir.

Beni sevmiyorsun. Bunu kabul ediyorum.

Arkadaşlığımızın bozulmasını istemiyorum.

Yavaşça derin bir nefes aldım, ikimizin de tamamen farklı konuşmalar yaptığını fark ettim.

Ben, sadece arkadaş olmaktan daha fazlası olmayı o kadar çok istemiştim ki, zaten kurduğumuz şeyi kaybetmemek için ne kadar umutsuz olduğunu fark etmemiştim. Dürüst bir konuşma yapmamız altı yılımızı almıştı ve resmen arkadaş olmayı kabul etmemiz için de başka bir sekiz hafta geçmişti. Byron, zihinsel viteslerini bu kadar hızlı değiştiremezdi. Şu anki durumu kabul etmeden önce her şeyin fotoğrafını çekmek isteyen bir adamdı; her şey onun için uzun süren içsel bir muhasebe, doğru ve yanlış, risk ve fayda analiziydi. Dün gece ilk kez öpüşmüştük ve koşullar benim bile başımı döndürmüştü.

Çok şey beklemiştim, çok erkendi ve bunu bildiğim için şimdi önüme çıkan yolu görebiliyordum.

Diğer elimi arkamda uzatarak her ihtimale karşı diğer bacağını da tutmaya çalıştım. “Tamam. Sanırım şimdi anlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“İlk önce şunu sorayım, gerçekten evlenmek ister misin? Evet deseydim, benimle evlenmek ister miydin?”

Tereddüdünü, isteksizliğinin yoğunluğunu hissettim, sonra nihayet, “Evet, beni seviyorsan ve bunu istiyorsan, bugün seninle evlenirdim. Ama biraz zamana ihtiyacım olabilir, yani, şey, alışmam gerekebilir,” dedi.

AH HAA!

Kesinlik, güneş gibi üzerime doğdu ve gözyaşlarımı sildim. “Tamam. Anladım. Anlıyorum.”

Cevap o kadar bariz hale geldi ki, daha önce neden görmediğime inanamadım. Eğer bu kadar rahatlamamış olmasaydım, utanırdım.

“Ne anladın?” dedi, sesi düşük ve şüpheyile doluydu.

Gülümsedim. “İşleri yavaş alman gerekiyor.” Bunu neden kendi başına söyleyemediği, hayatın ebedi sırlarından biri olarak kalacaktı. Belki de sarhoştı? Ya da belki ne istediğini fark etmiyordu? Bir keresinde insanların bir şey istediklerini söylediklerinde, aslında bilinçaltılarının başka bir şey istediğini söylememiş miydi?

Byron’ın göğsü yükselip alçaldı, yükseldi ve alçaldı, kalp atışlarının ritmi omuzlarımın arasında arttı. Yine de ne benim söylediklerimi onayladı ne de reddetti, bu genellikle onun kabul ettiği anlamına gelirdi. Bu, kişiliğindeki bir gariplikti, düşünceleri ya çok karmaşık ya da ortaya çıkarmak istemediği arzulara çok yakın olduğunda sessiz kalmayı tercih ederdi.

Başımı salladım, içimi bir rahatlık kapladı. “O zaman işleri yavaş alacağız. Salyangoz olacağız. El ele tutuşarak başlayacağız, yanağa öpücükler, kanepede sarılmak; yani bu tür şeyler.”

“Winnie.” Adım, boğulmuş bir yalvarış gibi duyuldu.

Dönüp –bir bacağına hâlâ tutarken– ona baktım. “Ne? Arkadaşlar el ele tutuşur. Arkadaşlar birbirine yanağından öpücük verir ve sarılır.”

Kapüşonlu bakışı beni yaktı, dudakları ise sinirlenmek ya da isteksizce gülümsemek arasında kararsızdı.

Omuzlarımı kaldırdım. “Arkadaş kalmak istiyorsan, tamam. Arkadaşlar gibi davranacağız. Ve eğer zamanla, arkadaşlığımız daha fazlası olursa...” Gülümsemem büyüdü, dudaklarımı onun yanağına sürerken kulağına fısıldamak için yaklaştım. “Öyle olsun.”

Byron’ın bakışları ağzıma kaydı ve belimde tuttuğu elini bükerek gerildi. “Başka bir deyişle, bana işkence edeceksin.”

“Bir arkadaşla asla bunu yapmam,” dedim tatlı bir şekilde ve buna kendim de inandım, bu işe yarayacakmış gibi hissettim, biz işe yarayacaktık.

Oraya varacaktık. Sadece sabırlı olmam gerekiyordu, baskı yapmamalı ve aşırı yavaş gitmeliydim.

Çenemi kaldırdı, gözlerini kapattı ve alnı kırıştı, hızlı hızlı aldığı nefesiyle dudağının köşesini yanağıma dokundururken içimde bir sevinç dalgası hissettim. Oraya vardığımda, ona mükemmel bir şekilde masum, hafif bir öpücük verdim.

Bir adım geri atarken homurdandı, parmağı kemerimin halkasına takıldı. Ve gülümsedim.

Tamam. Evet. EVET!

Bunu yapabilirdim. Yavaş gitmeye çalışacak, yapacak ve gidecektik, ta ki o hızlı gitmeye hazır olana kadar.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 28

WINNIE

Byron ertesi gün New York'a kaçtı ve ben aç bir şekilde ağzıma somon ve kinoadan oluşan öğle yemeği tıkıştırırken bana bir mesaj gönderdi:

Byron: New York'a birkaç hafta erken gidiyorum, şimdi uçağa biniyorum. Temmuz ayında görüşürüz.

Byron yemek pişirme teklifimi reddettiği için dün akşam bir anlık hevesle somonu kendime yapmıştım. Üstüne gitmek istemiş, bu yüzden yatak odasındaki konuşmamızdan sonra onu evinde yalnız bırakmıştım. Şimdi neden benimle yemek yemek istemediğini anlamıştım sanırım; seyahat planları yapıyormuş.

SON DERECE ÜZGÜN SURAT.

Mesajını ilk okuduğumda nasıl hissettiğime karar veremedim. Planlanmış New York seyahatine dört hafta kalmıştı, yani dört hafta boyunca onu görmeyecek veya onunla yüz yüze konuşmayacaktım...

Bir sıkıntı sesi çıkardım, ciğerlerim sıkıştı.

Ama aynı zamanda, eğer gitmesi gerekiyorsa, bu sıkıntılı duygular bencilce değil miydi?

Çelişkili düşüncelerim kesintiye uğradı; hızlı bir şekilde bir-biri ardına gelen mesajlar dikkatimi çekti:

Byron: Gitmişken istediğin zaman mesaj at veya ara.

Byron: Ayrıca fotoğraflar gönder.

Byron: Görüşmenin nasıl geçtiğini haber ver.

Byron: Ya da bir şeye ihtiyacın olursa söyle.

Byron: Seni özleyeceğim.

Ah... Tamam.

Kafam karışmıştı ama üzüntüm yarıya indi. Şimdi anlamıştım. Kendini bunalmış hissediyordu ve alana ihtiyacı vardı ama tüm alanı da istemiyordu. Anladım.

Sanırım Byron'ın dilinden anlamaya başlıyordum ve bu da beni bir tür *Byron fısıldayıcı* yapıyordu. Onunla bir gelecek istiyorsam bu ip cambazlığına alışmam gerekiyordu.

Son birkaç mesaja bakarak tırnağımı ısırdım. Ayrıca, gitmenin bana bir şekilde fayda sağlayacağını düşündüğünü de varsaymak mümkündü. Belki de duygularımın kalıcı olmadığını ve dört haftada solup gideceğini ya da sarhoşken ve ayıkken itiraf ettiklerini unutacağımı düşünüyordu.

Başımı sallayıp kaşlarımı çattım. Öğle yemeğimi şimdilik unutmuş bir halde, bu önümüzdeki birkaç hafta için nasıl bir ton belirleyeceğime kafa yordum. Onun alan ihtiyacını anladığımı ve buna saygı duyduğumu, uzun vadede burada olduğumu ve

dört hafta ayrı kalmanın duygularımı değiştirmeyeceğini ona hissettirmek istiyordum. Aynı zamanda onu zorlamak veya konfor alanının dışına itmek istemiyordum.

HAYIR! ONA KALMASINI SÖYLE!

Bencilce düşünceye başımı sallayarak kendime kızdım. Fiziksel mesafeye ihtiyacı varsa, buna müdahale etmek istemezdim.

Ama dikkatimi onun isteği çekti: “Ayrıca fotoğraflar gönder.” Ve gözlerimi kırptım, aklıma parlak, biraz yaramaz bir fikir geldi. Hemen dik oturdum.

Yapsam mı?

Altdudağımı ısırarak bu parlak, yaramaz fikrin mantığını ve hikmetini tartıştım. Byron’a tamamen güveniyordum, bu yüzden fotoğrafları başkalarıyla paylaşma tehlikesi söz konusu değildi. Fotoğraf göndermemi istemişti, bu yüzden açık ya da örtülü sınırların dışına çıkmış olmayacaktım. Ayrıca arkadaşlar birbirine sürekli fotoğraf gönderirdi.

Öte yandan, bu fotoğraflar pek de arkadaşça olmayabilirdi. Ama yine de, daha önce Amelia ve Lauren’a mayo içinde fotoğraflarımı gönderip uygun olup olmadığını sorduğum olmuştu ve bu pek de farklı olmazdı. Arkadaşlar böyle şeyler yapar...

Gerçekten bunu yapacak mıyım?

Tabureden kalkıp cesaretim kırılmadan önce hızlı adımlarla yatak odama gittim ve giderken iki hızlı mesaj gönderdim.

Winnie: Ben de seni özleyeceğim. Ama gitmen gerekiyorsa anlıyorum. Mülakat temmuzun ilerleyen zamanlarında, o yüzden o zamana kadar evde olmalısın.

Winnie: Ayrıca, ilk fotoğraf geliyor. Fikrine ihtiyacım var.

Amelia, hafta sonunu Elijah ile geçirdiği için henüz eve dönmemişti. Yatak odama gittim, kapıyı kapattım, üzerimi çıkardım ve kırmızı dantel sutyen ve külot takımını giydim. Ardından birkaç fotoğrafımı çektim, Byron'ın fotoğrafları alınca nasıl tepki vereceğini hayal ederken kahkahalara boğulmamak için kendimi zor tuttum.

En güzel görünen fotoğrafı seçip mesajlaşmamıza ekledim ve derin bir nefes alarak gönderdim. Artık geri dönüş yoktu.

Aceleyle bir mesaj daha yazdım:

Winnie: Yani, arkadaşım, gitmeden önce fikrine ihtiyacım var. Bu Jüpiter Ödülleri için (elbisemin altına). Beğendin mi?

Telefonumu yatağa sıcak bir patates gibi fırlattım ve yüzümü ellerimle kapattım. Daha önce böyle bir şey yapmamıştım, şimdi ise belirsizlik içinde yanıp tutuşuyordum ama pişman olmamaya kararlıydım. En kötü ihtimalle kendimi aptal yerine koymuş olurum ve Byron böyle fotoğrafları istemediğini söylerdi. Eğer durum buysa, dört hafta boyunca aramızdaki mesafe ikimiz için de durumu hafifletirdi.

Ama bunun olacağına inanmak istemiyordum. Byron binlerce kilometre uzakta olacaktı. Fiziksel olarak ihtiyaç duyduğu mesafeye sahipti. Ve bu bencillik gibi görünse de ona bağlı olduğumu ve duygularımın kalıcı olduğunu bilmesini istiyordum. Bu, seksi fotoğraflar göndermek, iyi bir uzlaşma olurdu.

Eylemlerime teslim olarak bornozumu üzerime geçirdim, telefonumu elime aldım ve yarım kalmış salatamın başına döndüm. Bir gözüm ekranda yemeğimi yerken Byron'dan gelecek mesajın üç noktası belirdi, sonra kayboldu, sonra tekrar belirdi. Bu, mesajın geldiğini haber veriyordu.

Sonunda, birkaç dakika gibi gelen ama aslında birkaç ~~sanrı~~ olan bekleyişten sonra yanıt geldi.

Byron: Beğendim.

Midemde hoş bir kıpırtı oluştu, yanaklarıma sıcaklık yayıldı ve rahat bir kahkaha attım. Ardından iç çektim.

Evet... Bu iyi bir uzlaşmaydı. Ve eğlenceli olacaktı.

Gönderdiğim fotoğrafa tekrar baktım, seksi iç çamaşırıyla birleşen çekici ifademle gülümsedim. Ama bir şüphe tohumu içimde huzursuzluk yarattı. Hızla ona tekrar mesaj yazdım:

Winnie: Ciddi anlamda, sana bir şey gönderirsem ve hoşuna gitmezse ya da sınırlarını zorluyormuş gibi hissedersen, lütfen bana söyle.

Ekranı kapatmamla bir bildirim sesi geldi.

Byron: Böyle bir şey için asla endişelenmene gerek yok.

Byron: Fikirlerimi paylaşmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun.

Cevabı beni nedensiz bir şekilde heyecanlandırdı ve nefesim kesildi ama ön kapıdaki anahtar sesi dikkatimi bu cevap üzerinde fazla düşünmekten alıkoydu.

“Eve geldim! Herkes giyinik mi?” diye bağırdı Amelia, beni düşüncelerimden kopararak.

Telefonumu tezgâha bıraktım, zıplayarak kapıya gittim ve onu karşıladım. “Hey! Hafta sonun nasıl geçti?”

Çamaşır torbasmı bana uzattı. “Harikaydı. Hem cuma akşamki tiyatro hem de akşam yemeği mükemmeldi, cumartesi günü ise tembellik yaparak ve çamaşırları yıkayarak geçti. Senin nasıl geçti? Byron burada mı?” Başını eğip arkamdan bir şeyler görmeye çalışıyormuş gibi yaptı.

“Hayır. Byron burada değil.” Çamaşırlarını odasına taşıırken o da mutfak poşetleriyle uğraşıyordu. Omzumun üzerinden seslendim: “Aslında az önce ondan bir mesaj aldım. New York’a erken gidiyormuş.”

“Ne?” Sesi sertleşti. “Ne zaman!”

“Bugün.” Mutfakta dolaşarak Amelia’nın somurtkan ifadesine gülümsedim ve bozulabilir gıdalarla dolu market çantasını aldım.

“Off! Çok sinir bozucu biri!” Bunu tavana doğru bağıarak söyledi.

Onun bu açık sinir gösterisi beni güldürdü ve dilimlenmiş etleri ve peynirleri buzdolabının şarküteri çekmecesine yerleştirdim.

“Neden bundan bu kadar memnun görünüyorsun?” Beni süzerek inceledi. “Yoksa... Gitmesine sevindin mi?”

“Eh, biraz.” Az önceki mesajlaşmamıza geri döndüm. Dün yaşanan konuşmamızın doğası, Byron’ın ani değişikliklerle ve duygularla başa çıkma zorluğu nedeniyle, birkaç hafta boyunca mesajlaşarak iletişim kurmamızın muhtemelen daha iyi olacağını düşündürüyordu.

Onunla dikkatli olmam gerekiyordu. Yazılı iletişim, yüz yüze konuşmalardan daha gönüllü bir yapıya sahipti. Mesajlaşma, hem gönderenin hem de alıcının rızasını gerektirirdi. Yüz yüze konuşmalarda, konuşan kişi tüm güce sahip olurken dinleyici en iyi ihtimalle yalnızca örtük bir rıza gösterirdi.

Byron, mesajlarımı görmek istemezse görmezdi. Numaramı engelleyebilir, beni görmezden gelebilir ya da durmamı isteyebilirdi. Bu yöntem, onun kendini koruması için güvenli bir yoldu.

“Gitmesine sevindin mi?” Amelia hayal kırıklığı ve endişeyle sordu. “Yoksa kavga mı ettiniz?”

“Dur, sana hafta yaşananları anlatayım.” Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve hikâyeyi anlatmaya başladım.

Yiyecekleri yerleştirirken ona hafta sonunda olanları anlattım. Tayt videosunu ve beklenmedik öpüşme videosunu da paylaştım ancak ayrıntıları atladım ve sadece Byron’ın telefonun bizi öpüşürken kaydettiğini fark etmeden beni öptüğünü söyledim. Ayrıca, aniden nasıl ayrıldığını da anlattım.

Başını salladı, dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. “Kontrolü kaybetmekten korkuyor ama bir noktada bunun sadece onunla ilgili olmadığını anlaması gerekiyor. Byron’ın sert kabuğu, anlık olarak onu koruyabilir ama eninde sonunda hem ona hem de başkalarına zarar verir.”

Salatama geri dönerek yerken sohbet etmeyi ve onun öğle yemeğini hazırlamasını planladım. “Hayır, eğer bu kabuğa ihtiyacı varsa bırak kalsın. Benim için sorun değil.”

“Senin için sorun olmalı. Bu ilişki sadece onunla ilgili değil; onun sınırları ve ihtiyaçları seninkilerden daha önemli değil. O kabuğu kırmalısın! Bir balyoz alıp genişçe açmalısın.”

Amelia’nın her şeye çekiçle yaklaşan tarzına gülmeden edemedim. “Bırak anlatmaya devam edeyim.”

Gözleri büyüdü. “Daha mı var?”

Başımı salladım. İstemeyerek de olsa o anki konudan uzaklaşarak Jeff’in iğrenç davranışlarından, boynumdan öpmesinden ve beni sarılmaya zorlamasından bahsettim. Bunu konuşmayı pek istemiyordum ve Amelia’ya hiç anlatmamayı düşünmüştüm, ama tokat attığımda aşırı tepki verip vermediğimden emin olmak istedim.

Bu durumun ardından gerçekten iyi olduğuma inandıktan sonra ona birçok yaratıcı isim taktı. Hiçbiri iğrenç yeşil ya da kirli limon sarısı değildi ama aslında aynı şeyleri ifade ediyordu.

Sonra Byron'la olanların ikinci yarısına döndük. Onu sarhoş bulmam ve gece yarısı yaptığı itirafların ayrıntılarına girmek yerine, zararsız bir özet verdim. Byron'ın mahremiyetini ön planda tutarak ne zaman olduğundan bahsetmeden evine gittiğimi ve bana hisleri olduğunu itiraf ettiğini söyledim ancak "aşk" kelimesini kullandığını belirtmeden. Ayrıca, dostluğumuzu tehlikeye atmaya isteksiz olduğunu ve bunu anladığımı anlattım.

Yeni yaptığı makarnasını çatalıyla dörterken somurtarak konuştu. "Anlıyorsun, öyle mi? Ben anlamıyorum. Dikkatli olmak başka bir şey, riskten kaçmak başka bir şey, Byron Visser olmak bambaşka bir şey. Bu kendini inkâr etme hali bir alışkanlık haline gelmiş. Güzel olan her şeyden, bir şey istemekten, bir şey ummaktan o kadar korkuyor ki, başlamadan önce sabotte ediyor." Amelia çiğnerken beni süzdü. "Peki. Bununla ilgili ne yapacağız?"

"Sorduğuna sevindim." Ellerimi birleştirerek sııttım. "Ona dost olarak kalacağımızı söyledim..."

"Ne?! Hayır!"

"Ve iyi dostların yaptığı gibi el ele tutuşacağımızı, birbirimize yanaklardan öpücük vereceğimizi, sarılacağımızı, kucaklaşacağımızı ve buna benzer şeyler yapacağımızı söyledim."

Amelia'nın gözleri kısıldı ve şüpheli bir neşe ile dans etti. "Anladım. Onu baştan çıkaracaksın."

İfadem ciddileşti. "Hayır. Onu baştan çıkarmayacağım. Üstüne gitmek istemiyorum..."

"Hayır, hayır. Dinle beni. Byron'a planlarından bahsettin mi? Tabii ki bahsettin! Şimdi bunu bekliyor -ki bu iyi bir şey çünkü ani değişikliklere pek iyi uyum sağlamıyor- ama şimdi bekliyor, yani aynı zamanda bunu da bekliyor, bu da demek oluyor ki durdurmak için hiçbir şey yapmayacak. Durdurmak demek ani bir değişiklik demek. Dâhice."

Kurnaz özetine gülerek karşılık verdim. “Pek değil.”

Ona sinsilik açısından fazla kredi verdim. Planım onu bir şeye tuzağa düşürmek ya da manipüle etmek değil, fikrine alıymasına ve onun rahat ettiği bir hızda ilerlemesine yardımcı olmaktı. Dostluğumuzu kaybetmek ya da tehlikeye atmak istemediğini biliyordum. Çok yavaş hareket edersek, ne olursa olsun dostluğumuza güveneceğini umuyordum. Ya da daha fazlası olma yolunda yürümemizden vazgeçmek isterse, bunu rahatça yapabileceği kadar yavaş ilerliyorduk.

Ve eğer o kaçış düğmesine basarsa, sadece arkadaş olmakla yetinmek zorunda kalırdım ve bununla nasıl başa çıkacağımı bulmam gerekirdi. Aynı şekilde, arkadaşlıktan öteye gitmek istemezse, benim de yeni biriyle yola devam etme ihtimalime razı olması gerekirdi... *Byron hâlâ hayatımdayken bunun mümkün olması ne kadar zor olsa da.*

Bu uçuk düşüncüyü zihnimden atıp destekleyici ve mantıklı olmaya odaklandım. İlişkimizin yönü konusunda Byron’ın kendini iyi hissetmesini istiyordum, beni kaybetmekten korkmasını değil...

O SENİ KAYBEDECEK! Arkadaşlıktan öteye gitmek istemezse, sıradan bir arkadaşlıkla yetinmenin hiçbir yolu yok.

O içsesimin susmasını istiyordum. Byron’a ültimatı vermeyi reddettim, mantıksız olmayı reddettim...

Winnie! Gerçekleri gör ve kaçınılmazı kabul et. Byron Visser’la sadece “arkadaş” kalamazsın. Bu mümkün değil...

Amelia’nın çatalını tezgâha bırakırken çıkardığı ses beni bu yaramaz düşüncelerimden çekip aldı ve ellerini birbirine ovuşturdu. “Peki, öyleyse. Plan ne? Byron New York’tayken bunu nasıl yapacağız?”

“Şey, aslında...” Sabahlığımın yakasını geri çektim ve kırmızı sutyenimin askısını gösterdim. “Fotoğrafları düşünüyordum.”

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve ağzı bir karış açık kaldı. “Sen kur-naz bir dâhisin.”

Gergin bir şekilde kıkırdadım. “Kıyafetlerin fotoğrafını çekip arkadaşlara fikir sormakta tuhaf bir şey yok”

“Hiç de değil,” dedi Amelia ciddi bir tonla, gülümsemesini zar zor bastırarak. “Ve yeni bir mayo alman gerekmiyor muydu? Sanırım ipli bir bikini almayı düşünüyordun, değil mi?”

“Oh, evet. Kesinlikle haklısın.” Aslında ipli bir bikini almayı düşünmüyordum ama şimdi kesinlikle denemek istiyordum.

“Arkadaşın Byron’m bu konuda fikrini almamız gerekecek.” Amelia, abartılı bir tonla beni süzüp gülümseyerek ekledi. “Ve Jüpiter Ödülleri için giyeceğin elbise. Tüm seçenekleri görmesi gerek.”

“Evet, evet,” dedim, berbat bir İngiliz aksanıyla, pembe parmağımı kaldırıp bir çatal daha salata yerken ve arkadaşımın gülümsemesine karşılık verirken.

Byron’la planlarım ve Amelia’nın işyerinden bu hafta almayı beklediğim telefon sayesinde, gelecekle ilgili bu kadar umutlu ve heyecanlı hissettiğim bir zamanı hatırlayamıyordum.

Amelia ve ben çarşamba günü mayo alışverişine gittik. İş çıkışında Westlake Center’da buluştuk ve halk arasında asla giyme-yeceğim türden bikiniler içinde çeşitli fotoğraflarımı çekti. Öğretmendim ve bir okul yöneticisi –ya da daha kötüsü, bir veli ve öğrenci– beni ipli bir bikini ve dar bir tangayla Alki Plajı’nda görseydi, açıklama yapmak zorunda kalırdım.

Zaten tangaları pek sevmiyordum. Bazı arkadaşlarım bayı-lırdı ama bana hiçbir zaman rahat gelmemişti. Tangalar –hem

iç çamaşırı hem de bikini altı olarak– üzerimdeyken hep garip bir şekilde yürüyormuşum gibi hissederdim. Ama bu seferki özel amacım için işe yarıyorlardı.

“Hangi fotoğrafı göndermeliyim?” Mayo bölümünden çıkıp abiye bölümüne doğru yürürken en son çekilmiş fotoğraflara göz atıyordum.

“Neden sadece birini göndereceksin? Hepsini gönder. Ama her gün yalnızca birini, her gün aynı saatte gönder. O zaman her gece saat 10.00’da bir şahin gibi telefonuna bakıyor olacak. Pavlov’un köpekleri gibi ama daha mutlu; hem ağzı sulanacak hem de başka şeyler...” dedi Amelia, edepsiz bir ifadeyle.

Onun bu sözlerine kıkırdayarak güldüm ve mesaj uygulamasını açtım. Byron ile olan mesajlarımı buldum. Cesur bir kırmızı bikiniyle çekilmiş bir fotoğrafımı seçtim –sadece minik üçgenlerden ve iplerden oluşuyordu– ve gönderdim. Ardından bir mesaj ekledim:

Winnie: Mayo alışverişindeyim. Bu konuda fikrini almak isterim, dostum.

Amelia omzumun üzerinden yazdığımı okuduktan sonra kahkahalar attı. Asansörden inerken gözlerini silerek, “Yemin ederim, Byron ile arkadaşlığımın tamamı bu ana hizmet ediyordu. Bunun meyvesi bu; onun bu işkenceden zevk alarak geçirdiği her dakikayı görmek. Bu ikiniz için de beni o kadar mutlu ediyor ki,” dedi.

“Fotoğraflar biraz abartılı değil mi sence?” Fotoğrafların abartılı olduğunu düşünmüyordum. Pazar gününden bu yana Byron ile bu konuda her konuşmamda, hiçbir şikâyetini dile getirmemişti. Ama Amelia’nın eleştirel, dürüst görüşünü istiyor-

dum. Byron'ı benden daha uzun süredir tanıyordu. Durmamı söylerse dururdum.

“Şaka mı yapıyorsun?” Burnunu kırıştırdı. “Kesinlikle değil! Bu onun için çok iyi. Buna *ihtiyacı* var. Onun dürüst ve güvenilir olan, hayatın dışında kalmaya devam etmesine izin vermeyen, bahaneye kaçmayan ama aynı zamanda uzun vadede sabırla yanında duran, karşısına çıkan duvarlara yaratıcı çözümler bulan birine ihtiyacı var.”

Onun “uzun vadede sabırla yanında duran” ifadesini söyleme şekli, ense kökümdeki ince tüylerin diken diken olmasına sebep oldu. Byron'm saçımı boyadığı o geceyi düşündüm; Amelia'nın ailesi hakkında konuşup konuşmadığını sorduğu zamanı.

Amelia, bir defasında laf arasında Byron'ın annesinin büyük bir Doğu Yakası üniversitesinde araştırma profesörlüğü yapan bir mühendislik dehası olduğunu söylemişti ama babası ya da –eğer varsa– kardeşleri hakkında hiçbir şey söylememişti. Şimdi düşündüğümde, Byron da ailesinden hiç bahsetmemişti; o bir sefer dışında. Peki, Byron'ın annesi Doğu Yakası'nda profesörken Byron nasıl Doğu Oregon'da büyümüş olabilirdi?

Sorularımı tam olarak formüle edip sıralayamadan telefonum titredi ve kalbim boğazıma sıçradı.

Kırmızı sutyen ve iç çamaşırıyla çekilmiş fotoğrafımdan sonra Byron ve ben mesajlaşmaya başlamıştık. Skandal yaratacak bir şey yoktu; sadece iki iyi arkadaş arasındaki normal sohbetlerdi. Hatta pazartesi gecesi kısa bir telefon görüşmesi bile yapmıştık. New York trafiğinin ne kadar gürültülü olduğunu konuşmuştuk. Bana sesimi duymak istediğini söylemişti. Ah! Çok tatlıydı.

Mesajını okumak için Byron'ın cevabına göz atarken gözlerimi kısarak Amelia'ya mahremiyet istediğimi ima ettim.

Byron: Daha fazla örneğe ihtiyacım var. Bu konuda bir görüş belirtmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Alternatiflerin çeşni fotoğraflarını en kısa sürede göndermen gerekiyor.

Neredeyse çığlık atmamak için kendimi zor tutarak hızlıca cevap verdim:

Winnie: Pekâlâ. Bu hafta daha fazla örnek göndereceğim.

Duraksadım, Amelia'nın birkaç dakika önceki ifadelerini düşündükçe içimdeki gerginlik yumağını yutmaya çalıştım. Byron'ın konfor alanından çıkarılmaya ihtiyacı olduğu iddiasına katılıp katılmadığımdan emin değildim. Onu zorlamak istemiyordum. Daha çok, sert kabuğundan dışarı adım atmak isterse takip edebileceği bir ekmek kırıntıları yolu bırakmayı umuyordum.

Belki de sınırlarının dışına çıkmaya hazır değildi. Belki de hiçbir zaman hazır olmayacaktı. Bu sorun değildi. Bu ihtimale karşı kalbimi korumam gerektiğini biliyordum –ve koruyacaktım, kalbimi koruyacak, ona âşık olmama izin vermeyecektim– ama bu isteğe bağlı ekmek kırıntıları yolunu hazırlamak için ona yeniden mesaj attım.

Winnie: Bu arada, bilmeni isterim ki iç çamaşırı, mayo ya da hatta otel havlularının boyutları hakkında fikrimi almak istersen ben de senin için benzer bir kapasitede buradayım. Ama baskı yok.

Byron'la mesajlaşırken bugünlerde sürekli gülümseyen bir deli gibi hissediyordum, bu artık benim standart modumdu, bakışlarımı kaldırdım ve Amelia'nın bana baktığını gördüm. Göz-

leri parlıyordu, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmış, yüzünü ele geçirmeye çalışan kocaman bir gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu.

“Ne?” diye masum bir şekilde sordum.

“Hiçbir şey,” dedi, aynı masum ses tonuyla. Amelia kollarımızı birbirine doladı ve ekledi: “Az önce –çok önemli mesajınla bölünmeden önce– söylemek üzereydim ki Byron’ın hayatında ben varım ama ben onun için başka bir babadan bir kardeş gibiyim; onu güldürdüğüm kadar sinirlendiriyorum da. Ama seni seviyor. Sana deli gibi âşık. Ve birinin onu sevebileceğini bilmesi gerekiyor, ayrıca senin de ona âşık olduğunu bilmesi gerekiyor.”

Ona yan gözle baktım. “Âşık olduğumu mu ima ediyorsun?”

Amelia başını eğdi, sanki sorumu düşünüyormuş gibi. “Ne demek istediğimi anlıyorsun. Seni güldüren, seni heyecanlandıran, seni heyecanlandığı kadar seni çeken biri.”

Yüzümü buruşturdum, hafifçe güldüm ve iç geçirdim. Amelia’yı seviyordum. Beni her zaman hazırlıksız yakalamayı başarıyordu ve ona her koşulda güvenebileceğimi biliyordum. Ama akli gerçekten gizemli bir şekilde çalışıyordu.

“Hadi.” Kolundan çekiştirdim. “Hadi elbiseleri bulalım.”

Tam mağazanın abiye bölümüne girmiştik ki telefonum yine titredi. Amelia, askıları karıştırmaya dalmış, en ufak bir imalı bakış atmadan telefonumu kontrol etmem için beni yalnız bırakmıştı. Onun tatlı cevaplarından birine daha hazırlıklı bir şekilde ekranıma baktığımda ağzım şaşkınlıkla açık kaldı, kan vücudumdaki her hassas noktaya hücum etti. Gelen mesaj karşısında afallamıştım.

Byron. Kameraya, o büyüleyici, yarı kapalı gözleriyle bakıyordu. Yüzünde hafif bir sırıtış... Dar kalçalarının etrafına sarılmış küçük bir havlu.... Ve sadece bu.

Hâlâ öylece bakakalmış, muhtemelen ağzım sulanmışken, bu sonraki mesajı geldi.

Byron: Fikrini öğrenmem lazım. Bu havlu fazla küçük mü?

Kendime nefes almayı hatırlatmazsam bayılacağım kesindi Titreyen bir nefes vererek hemen cevap yazdım.

Winnie: Sorduğun için gerçekten çok memnunum. Bir sorun varsa, o da havlunun fazla büyük olması!

Endişelenmemeye çalışıyordum. Amelia'nın topluluk yöneticisi mülakatıyla ilgili yakında bana ulaşılacağım söylediği o cuma gecesinden bu yana üç hafta geçmişti. Hâlâ ne bir arama ne de bir e-posta almıştım.

Özgeçmişimle birlikte gönderdiğim telefon numarasını ve e-posta adresini üç kez kontrol etmiştim.

Geçen cuma Amelia'ya tekrar dönüp sorularımı sanki sıradan bir merakmış gibi sormuştum; mülakatlarla ilgili bir şey duyup duymadığını merak ediyordum. İki başparmağını havaya kaldırarak hâlâ her şeyi planlamaya çalıştıklarını söyledi ve mülakatların New York'tan temmuz ortasında döndükten sonra yapılacağını doğruladı. Bana yazın tadını çıkarıp rahatlamamı tembihledi. Çıkarmaya çalıştım ama bir şeylerin ters gittiğine dair his geçmek bilmedi ve bu da ruh halimi kesinlikle etkiliyordu.

Bu yüzden, Jeff o sabahki sarhoşlukla yaptığı kötü kararlar zincirinden sonra sessizliğini bozup mesaj attığında...

Jeff: Öğle yemeği için buluşabilir miyiz lütfen? Olanlar için gerçekten üzgünüm. Sarhoştum ve kendim gibi davranmıyordum. Byron'a söyleyecek misin?

Ona mesaj atmadım. Lucy hakkında hissettiklerine üzülsem de onun yüzüne bakarak yemek yiyecek midem olduğunu sanmıyordum. Byron'a olanları anlatmamıştım ama bunun tek sebebi konuyu yeniden gündeme getirmek ya da üzerine düşünmek istemememdi. Ya da tartışmak. Bu yüzden anlatmadım.

Ne yazık ki, kötü ruh halimi saklama konusunda pek başarılı olamıyordum. Canlı yayınlarım sırasında –ki Byron'la olan uygunluğum hakkında yapılan kötü yorumlar büyük ölçüde azaldıktan sonra tekrar başlamıştım– bana üzgün olup olmadığımı ya da bir şeylerin yolunda gidip gitmediğini soran yorumlar alıyordum.

Binlerce mil uzakta olan Byron bile endişemi hissetmiş olmalı ki neredeyse her gece beni aramaya başlamıştı. Gönderdiğimiz seksi fotoğraflardan hiç bahsetmiyor, neyin yanlış olduğunu sormuyordu ama her aramanın sonunda şöyle bir şey söylüyordu: “Umarım ne kadar olağanüstü biri olduğunu fark ediyorsundur.”

Onun tatlı sözleri ruh halimi bir süreliğine toparlıyordu ama bir saat içinde tekrar endişeye düşüyor, uyumaya çalışırken sağa sola dönüp duruyor ve sabah erken saatlerde Volunteer Park'taki koşularım sırasında kendimi kaygılanırken buluyordum.

Yüz bin takipçiyi geçtikten sonra ilk kez, mülakata çağrılmayacağımı düşünüyordum ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Asla mülakata ya da pozisyona kesin gözüyle bakmamalıydım. Bana bu fırsatı borçlu değillerdi ve tüm umutlarımı bu fırsata bağlamam aptalca olmuştu. Hiç gerçekleşmeyebilecek burslara bel bağlamamak için Aile-Öğretmen Organizasyonu'na bilim fuarı için o açıkartırmayı yapmam gerektiğini söylemiştim, değil mi? Topluluk yöneticisi pozisyonunu da aynı şüphecilikle ele almalıyım.

Eski korkular tekrar gün yüzüne çıktı –hesaplarım için yaptığım ek içeriklerin doğru bir hamle olup olmadığı, moda, makyaj ve romantizm meydan okumalarının bir bilim insanı olarak güvenilirliğimi zayıflatıp zayıflatmadığı konusunda– ve bu düşünceleri tekrar tekrar bastırmaya çalışırken kendimi endişeyle huzursuz ettim.

Byron, haftalar önce bu korkularımı mantıklı bir şekilde çözmeme yardım etmişti ve o zamandan beri kararımı sorgulamamıştım. Şimdiye kadar. Şimdi, bir telefon görüşmesinin üzerinden üç hafta geçmişken, neyi yanlış yaptığımı –eğer yanlış bir şey yaptıysam– ve bu huzursuz, karamsar memnuniyetsizliği sonlandırmak için yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ediyordum.

Yapmam gereken bir yedek plan hazırlamaktı. Tek bir kişiye ya da çözüme bel bağlamak her zaman felaketi getirirdi. Bunu biliyordum. Sadece kendime güvenebilir ve kendimden bir şeyler bekleyebilirdim. Hayatım boyunca bu dersi çok kez almıştım. Kendinden başkasına güvenmek her zaman hayal kırıklığına yol açardı.

Bu yüzden, Amelia'nın bana bir telefon beklemem gerektiğini söylediği günün tam üçüncü haftasını doldurduğu o cuma günü –aynı zamanda Byron'la ilk öpücüğümüzü paylaştığımız gün– Seattle şehir merkezindeki kütüphaneye doğru yürüdüm. Bir buzlu çay alıp tarayıcımda benzer pozisyonlarla ilgili olası bağlantılarla dolu on sekme açtım ve işe koyuldum.

Uzaktan çalışılabilen, STEM odaklı, esnek saatlere sahip yarı-zamanlı ve sosyal medya temelli her işe başvururdum. Birkaç saat sonra iş aramam şimdilik bittiğinde kollarımı sıvadım ve yerel işletmelere bilim fuarı müzayedem için bağışta bulunmaları konusunda e-posta göndermeye başladım. Topluluk yöneticisi işiyle ilgili yaşadığım üzüntü nedeniyle müzayede konusunda yeterince proaktif olamamıştım.

Yarın itibarıyla, şehir merkezinde, First Hill, Capitol Hill, Madrona ve Montlake gibi mahallelerde kapı kapı dolaşıp işletmelerden bağış isteyecektim. Her mahalleyi gezmem bir haftamı alacaktı, ama olsun.

Adımlarıma yeni bir canlılık geldi ve hafif raylı sistemi kullanmak yerine eve kadar yürümeye karar verdim. Ancak Phoenix Games'e uğrayıp yeni envanterlerine göz atma fikrini kendime unutturdum. Bir yıldan fazladır yeni bir kutu oyunu almamıştım ama başvurduğum işlerden herhangi birini alacağıma kesin gözüyle bakamazdım. Gereksiz bir şeye para harcayamazdım.

Bunun yerine vitrin sergisine bakmakla yetindim ve *Everdell* adlı bir oyunun kutu illüstrasyonlarına açıkça göz gezdirdim. Camdaki sergi versiyonunda 3D bir ağaç vardı. Aylarca bu oyunu istemiştim. *Çok güzeldi.*

"Winnie?"

Adımı duyar duymaz başımı çevirdim. Kalabalık, güneşli kaldırım boyunca göz gezdirdim ve kendime yüzüncü kez güneş gözlüğü almam gerektiğini söyledim. Karanlık, yağmurlu kış boyunca eczaneden aldığım güneş gözlüklerini her zaman kaybederdim ve yazın ilk yarısını gözlerimi kısarak geçirirdim.

Tanıdığım bir kadın, elinde tasmaı olan sevimli bir köpekle bana doğru yürüyordu.

"Ah, merhaba Christy. Nasılsın?" El salladım ve ondan önce yanıma gelen köpeğini diz çökerek sevdim.

Christy Burgess, okulumun drama öğretmeni ve tanıdığım en parlak insanlardan biriydi. Shakespeare konusunda bir uzmandı ve genellikle her duruma uygun renkli bir alıntı yapardı. Bir keresinde, Shakespeare'e ait en sevdiği hakaretlerin bir listesini vererek beni kahkahaya boğmuştu. Öğrenci kredilerini geri ödemeye yardımcı olmak için ek iş olarak Shakespeare in the Park'ta gösteriler yönetiyor, sahne sanatları merkezi için drama yaz

kampı öğretmenliği yapıyor ve hem yetişkinler hem de çocuklar için cumartesi günü doğaçlama dersi veriyordu. Ona gerçekten hayrandım.

“İyiyim!” Genişçe gülümsedi. “Sadece Iago için yeni bir fırça almak için Mud Bay’e uğruyorum. Sen nasılsın? Biraz rahatlama şansın oldu mu?”

Ağzımı Iago’nun dilinden uzaklaştırıp kulağımı uzattım ve onun salyalı arkadaşlığına gülümsedim. “Biraz. Bilim fuarı için müzayedeye başlamak üzereyim ve...”

“Ah! Bilim fuarını finanse ettiğin için tebrikler. Duyduğumda çok mutlu olmuştum. Ne rahatlama! Bu yıl iptal edileceğinden endişelenmiştim ve biliyorum ki sekizinci sınıfa geçecek çocuklar bunun için çok heyecanlanmışlardı.”

“Hey, teşekkürler.” Ayağa kalktım ama parmaklarımı Iago’nun yumuşak yelesinde tuttum. Hep bir köpeğim olmasını istemiştım ve bir tane alabilmemin en az on yıl süreceğini kabul etmiştim. Ama köpeklerin şartsız sevgisinden faydalanmak için fırsatı asla kaçırmazdım. Ayrıca, Amelia ve Elijah’ın sonunda birlikte yaşamaya başlamasının bana getirisi olarak –kendimce bencil bir şekilde– nihayet bir köpek teyzesi olacağım umudunu taşıyordum. Amelia da hep bir köpek istemişti. “Biraz mücadele ettim, PTO’yu müzayedeye izin vermeleri için ikna etmek zor oldu ama harika olacak. Aslında bugün yerel işletmelere bir sürü e-posta gönderdim ve yarın yüz yüze takip etmek için dolaşacağım.”

Kaşları çatıldı. “Neden?”

“Bağış toplamak için.”

Bana şaşkın bir gülümseme verdi. “Winnie, bağışa ihtiyacın yok. Bilim fuarı tamamen finanse edildi.”

“Ne?” Bu defa ben de şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Evet.”

“Peki ama nasıl? Ve ne zaman?”

“Ah, özür dilerim, efendim.” Christy, Iago yanlarından geçen yaşlı bir adamla yakınlık kurmaya çalışırken onun tasmaını eline daha sıkı sardı ve sonra bana döndü. “Birkaç hafta önce. Gelecek yıl için bütçe planlama toplantısında bir kalem olarak yer aldı ve dış kaynaklardan fonlanacağı belirtildi. Ben toplantıya, bu sonbaharda sadece iki yerine üç araba yıkaması için lobi yapmaya katılmışım. Sadece iki araba yıkama ile gerekli setleri finanse edemem.”

“Hayır, hayır. Bilim fuarı finanse edilmedi. Muhtemelen bunun finanse edileceğini kastetmişlerdir. Ben...”

“Hayır. Önümüzdeki on yıl için tamamen finanse edildi.” Iago yoldan geçen bir başkasına doğru yönelmediği için onun başını okşadı. “Kenar notu vardı. Chen’in açıklama istediğini özellikle hatırlıyorum ve Bhavna dedi ki... Ah, ne demişti?” Christy, ağzını parmak uçlarıyla kapatarak açıkça Bhavna’nın, okul sekreterimizin, bilim fuarı hakkında ne söylediğini hatırlamaya çalışırken kaldırırma odaklandı. “Üzgünüm.” Elini indirdi. “Bir özel bağış ya da okulun daha geniş müzayedesini için bir toplu bağışla ilgili bir şeydi. Bunun gibi bir şeyler. Neyse, Bhavna’ya e-posta göndermelisin.” Dikkati, benim arkamdaki bir noktaya kaydı. “Dinle, gitmem gerek. Ama harika bir yaz geçir, tamam mı?”

Söylenecek söz bulamıyordum, Christy ve Iago yollarına devam ederken umut dolu bir şaşkınlıkla pragmatik bir reddediş arasında gidip gelerek başımı salladım ve el sallayarak vedalaştım. Hemen köşeyi döner dönmez telefonumu çıkarıp Bhavna’ya e-posta gönderdim. Christy bir hata yapmış olmalıydı. Eğer bilim fuarı finanse edilmiş olsaydı, bundan haberim olurdu.

BÖLÜM 29

WINNIE

“**H**eyecanlı mısın?” Amelia, kocaman bir gülümsemeyle bacağıma sıvazladı.

Pilot, son alçalışımıza başladığımızı yeni duyurmuştu ve kimin Byron’ı daha çok görmek için sabırsızlandığını bilmiyordum, ben mi yoksa Amelia mı? Ya da belki de o, neredeyse bir ay süren telefon görüşmeleri ve mesajlaşmaların ardından beni ve Byron’ı aynı yerde görmek için heyecanlıydı.

O tek başına değil.

New York City’yi pencere kenarından izlerken elimi karnıma koydum. “Evet, heyecanlıyım,” diye fısıldadım. Gerçekten heyecanlıydım ama aynı zamanda da gergindim. Byron ile ilgili endişelerimin yanı sıra –yani, ona ve bu seyahate karşı beklentilerimi kontrolsüzce büyütüp büyütmediğimi düşündüğüm– bu benim ilk kez uçakla seyahat etmemdi. Kalkışı hiç sevmemiştim ve inişle birlikte tersini yaşama fikri avuçlarımın soğuk soğuk terlemesine neden oluyordu.

Elijah, açıkça aklımı okurcasına, “İniş, kalkıştan daha kolaydır,” dedi. Amelia’nın üzerinden eğilip bana bir sakız teklif etti. “Taze nefes ve basınçsız kulaklar için.”

“Teşekkürler.” Sakızı kabul ettim, dua etmek ve yutkunmaktan başka bir şey yapacak bir şey bulduğum için minnettardım.

Amelia ve Elijah son anda benimle New York’a uçmaya karar vermişlerdi ve hafta sonu boyunca benimle olacaklardı. Amelia, pazar gecesi Seattle’a geri dönmek zorundaydı çünkü şirketinin yeni hibe paraları dağıtılmıştı ve etkinlikler, ağustosun ortasındaki başlangıç için hızlanıyordu.

Bu arada, şirketinden kimse bana bir mülakat için telefon etmemişti. Ama bu tamamen normaldi ve Amelia’ya bunu söylemenin bir anlamı yoktu. Onun benim adıma müdahale etmesini beklemek haksızlık olurdu.

Her şeyi kendi başıma halletmeye kararlıyım, bu yüzden geçen hafta boyunca araştırma yapıp iş başvuruları doldurmuştum. Artık topluluk yöneticisi işine güvenmiyordum ve buna dair bir beklentim de yoktu, bu yüzden ruh halim önemli ölçüde iyileşmişti.

Ancak Bhavna’dan bir haber aldım. Cumartesi günü, Christy ile konuşmamın ertesi günü, bana e-posta göndermişti. Tam anlamıyla şok oldum ve şaşkınlıkla okul sekreterinin Christy’nin söylediği şeyi doğruladığını öğrendim. Bilim fuarının finansmanını sağlanmıştı ve önümüzdeki on yıl boyunca kesintisiz olarak finanse edilecekti. Okul, Bhavna’nın “bin adet örnekten oluşan büyük bağış” olarak bahsettiği bir “toplu bağış” almıştı. Bu bağış genel okul müzayedesi için yapılmıştı ve özel olarak bilim fuarı, yeni bilgisayar laboratuvarı ve yeni kütüphane kitapları için ayrılmıştı. Toplanan paranın, bu girişimlerin tümünü tam olarak finanse etmesi bekleniyordu.

Daha fazla detay istedim –bu toplu bağış neydi, hangi tür “örnekler”di, kim bağış yapmıştı ve nasıl teşekkür etmeliydim– ama Bhavna, New York’a uçtuğumuz sabaha kadar bana geri dönmemişti.

“Tamam! Byron bizi almak için bir araba gönderiyor. Elijah ve ben önce seni otele bırakacağız, sonra Village’deki kiralık evimize gideceğiz. Akşam yemeği için sizi göreceğiz.” Amelia, Elijah’a döndü. “Byron’ın akşam yemeğine çıkmak istemesine inanamıyorum. Onu neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorum ve hiç akşam yemeğine çıkmadık. Bir kere bile. Kalabalıklardan nefret eder.”

“Winnie planı biliyor, Amelia.” Elijah, sevgilisine bir sakız uzattı. “Bundan durmaksızın bahsediyorsun. Akşam yemeğini unutmayacak.”

“Biliyorum, biliyorum. Sadece aldığımız o daire için o kadar heyecanlıyım ki. Bu hafta sonu için rezerve edilmemiş olmasına inanabiliyor musun? Sanki Winnie ile buraya uçmak kaderimize yazılmış gibi.” Mutlu bir ses çıkardı ve bana döndü. “Yarın iyi olacağından emin misin? Her şeyle ilgili kendini iyi hissediyor musun?”

“Evet. Harika hissediyorum.”

Yarından başlayıp çarşamba günü de devam edecek şekilde, Byron’a görüşmelerinin zorlu yolculuğunda eşlik edecektim, ona tampon görevi görecektim. Menajeri ve ajanı, bu hafta başında bana tamamlanmış bir takvimle birlikte bir ajanda göndermişti. Her ikisi de orada olacaktı. Her mülakat yapanı araştırmak için zaman ayırmış, hobiler, zevkler, önceki iş deneyimleri, hangi üniversiteleri bitirdikleri gibi detayları sosyal medya hesaplarından taramıştım, böylece onlarla sohbet edebilirdim ve Byron’ın üzerindeki baskıyı hafifletebilirdim.

Geçen hafta boyunca sahip olduğum tüm özgürlüğü –artık müzayede bağışları için kapı kapı dolaşmam gerekmiyordu– sosyal medya kanallarım için birkaç STEM ve makyaj eğitim videosu kaydederek ve iki devam eden eğitim kursunu tamamlayarak değerlendirmiştım. Bunlar, mülakat yapanlar için dosyalar ha-

zırlamanın ve iş başvuruları yapmanın dışındaki şeylerdi. Ayrıca, Danielle ve Olivia ile –Amelia ve benim, Lucy ve Jeff’in kötü giden akşam yemeği partisinde tanıştığımız güzel bayanlar– bir patika yürüyüşüne çıkmıştım ve ardından Pilchuck Nehri’nde, Byron’a gönderdiğim daha konservatif bikinilerden birini giyerek tüplü gezinti yapmıştım.

Evet, Byron ve ben hâlâ fotoğraf gönderiyor, birbirimize havlular, mayo, gri eşofman altı ve o sihirli TikTok taytları hakkında görüşlerimizi soruyorduk. Taytla ilgili olanı ya da “aşkını öp” videosunu hâlâ paylaşmamıştım ancak Byron bana her iki videoyu da istediğim zaman paylaşabileceğimi söylemişti.

Açıkçası, “aşkını öp” videosunu paylaşsaydım, üzerinde çokça düzenleme yapardım ve o uzun öpüşme sahnesini değil, sadece kısa, masum bir öpücüğü gösterirdim. Ama tereddüt ediyordum ve bu tereddüdün nedeninin acı verici derecede ironik olduğunu fark ettim. Çünkü Byron ile ben, sadece arkadaş olmanın ötesine geçiyorduk ve bu yüzden sadece arkadaşmışız gibi video paylaşmak artık samimiyetsiz geliyordu.

Beynim niye böyle, sormayın. VERECEK CEVABIM YOK!

Daha da kötüsü, insanlar videolarım ve paylaşımlarım üzerinde giderek daha fazla yorum yapmaya başlamıştı, Byron ve ben bir sonraki meydan okuma videosunu yapacak mıyız, ne zaman yapacağız diye soruyorlardı. Hâlâ, kesinlikle en çok görüntülenen içeriklerim olmaya devam ediyorlardı ve nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden herhangi bir karar vermeyi, problemi birlikte tartışarak çözmeme yardımcı olacağına güvenerek Byron’la görüşene kadar erteledim.

Gözlerimi kapatarak uçak yere doğru hızla alçalırken, sakızımı çiğnemeye odaklandım, geri dönüş koltuğumu pencere yerine koridora alıp alamayacağımı merak ettim. *Ya da, beynim bir dahaki sefere perdeyi kapatmamı önerdi.*

Amelia elimi sımsıkı tutup cesaret verici sözler fısıldarken Elijah koridordaki bir adamla boş muhabbet ediyordu. Uçak yere inip iki kez sarsılınca midem bulandı ve yavaşlarken içimde bir dalgalanma hissettim.

Ve sonra her şey bitti.

“Gördün mü?” Amelia elini sallayarak sıkıca tuttuğum elimi gevşetmemi sağladı. “O kadar da kötü değildi.”

Bir kahkaha attım ve başımla onayladım. *Gerçekten de.*

Umarım geri kalan yolculuk, bunun yanında çok daha rahat geçerdi.

Beklendiği gibi, Byron’ın şoförü bizi bagaj alım noktasında karşıladı. Beklenmedik şekilde iki şoför vardı. Birinin elinde benim soyadımın, diğerinin elinde ise Amelia’nın soyadının yazılı olduğu bir tabela vardı.

Jüpiter Ödülleri için gereken elbiseyi ve aksesuarları yerleştirebilmek amacıyla büyük bir valiz hazırlamıştım. Zaten büyük çantaya ihtiyacım olduğu için Byron’ın mülakatları atlatmasına yardımcı olacak bir tür yiyecek terapisi olarak iki kutu See’s bitter çikolata da ekledim.

Amelia ve Elijah ise yalnızca sırt çantaları ve küçük el bagajları getirmişti. Bagaj alım noktasında beklerken benimle vakit geçirmek istediler ama onlara gitmelerini söyledim. Kiralık evlerine yerleşmek için heyecanlıydılar.

Bir süreliğine vedalaştık ve şoförlerine doğru ilerlediler. Bir saat sonra –şoförüm Alvin ile hayatı, nereli olduğu, New York’u sevip sevmediği ve eşiyle nasıl tanıştığı hakkında sohbet ettik– ben de şoförümle havaalanından çıkarak Özel Taşıma olarak

işaretlenmiş bir bölümde park etmiş bekleyen SUV model araca doğru ilerledim.

Alvin'le yaptığım sohbet ve gezintim, havaalanından çıktık-
tan yaklaşık yirmi dakika sonra telefonum çaldığında kesildi;
ekranımda Amelia'nın gülümseyen yüzü belirdi.

“Merhaba?” Hoparlörden cevap verdim.

Bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı. “Tamam, kötü
bir haberim var.”

“Ah hayır, ne oldu?” Koltuğumda öne doğru eğildim.

“Yani, daire dolandırıcılıkmuş. Öyle bir yer yokmuş ve şimdi
kendimi bir salak gibi hissediyorum.”

Ne kadar sakın kalmaya çalışsa da Amelia'nın daire konusun-
da ne kadar heyecanlı olduğunu biliyordum.

“Çok üzgünüm.”

“Ne yapacağımızı bilmiyorum. Yirmi dakika boyunca otelleri
aradım, Elijah da internette araştırma yapıyordu. Her şey dol-
muş. Havaalanındaki oteller bile dolmuş.” Sesinde titreme vardı
ve arka planda Elijah'ın onu teselli ettiğini duyabiliyordum.

“Şoförün gitmiş miydi?”

“Evet. Harikaydı ama çoktan gitmiş. Onun bizim kiralık evin
yetkilisiyle buluşmamızı beklemesini istemedim. Kendimi çok
aptal hissediyorum.”

Alvin'in aynadaki bakışını yakaladım, dudakları sessizce,
“Gidip alırız,” dedi. Başımı salladım.

“Şunu yapacağız. Şu anki konumunu gönder. Alvin ve ben
geliyoruz, sizi alacağız. Hep birlikte Byron ve benim kaldığımız
otele gideceğiz.”

“Orayı aradım zaten. Fiyatımızı bayağı aşıyor ama zaten büt-
çemizle karşılasak bile tamamen dolu. Herkes ödül töreni için
orada kalıyor gibi görünüyor.”

“Byron’a mesaj at, olan biteni anlat. Belki sana her yer dolu demelerine rağmen bir oda ayarlayabilir. En kötü ihtimalle, benimle kalabilirsiniz. Bütün otele ait bir odam var.”

“Win...”

“Merak etme! Hem ne yapacağım bu devasa otel odasıyla?” diye neşeyle sordum ve Alvin’le yeniden göz göze geldim.

O, bir şey söylemeden sırtıttı.

Görünüşe göre, New York’taki otel odaları dolap kadar küçükmüş.

“Ve ben de bizim dairemizin küçük olduğunu sanıyordum.” Odada yedi adım attım ve durdum. Gidilebileceğim kadar gittim. Küçük bir banyosu vardı, minik bir duşakabin, büyük bir yatak, bir gece lambası ve duvarda asılı bir televizyon.

Bununla birlikte, içerisi zevkle dekore edilmişti ve pencereden güney yönüne bakan manzara muazzamdı.

Arkama dönüp kapının yanında hayal kırıklığıyla ağzı açık bir şekilde duran Amelia ve Elijah’ı buldum. Gülmemek elde değildi. Hepimiz burada uyuyamazdık, neredeyse ayakta bile zor sığmıştık.

Elijah ve ben birbirimizle göz göze geldik ve o da gülmeye başladı, ileri doğru adım attı ve büyük çantamı solundaki banyoya itti. Otel odasının kapısı henüz kapanmıyordu ve hemen belli oldu ki, kapıyı kapatabilmemiz için Amelia’nın yatakta çantalarla birlikte olması gerekiyordu.

O sırada, Byron arkamızdaki açık kapıda belirdi ve omurgam gerildi, küçük oda bir anda unutuldu çünkü Amelia’nın başı üzerinden gözlerimiz buluştu. İnanamıyordum. *O burada.* Tam orada! Kalbim çırpınıyordu.

Şaşırmamalıyım, Amelia'nın ona mesaj attığını biliyordum ama onu görmek yine de nefesimi kesiyordu. Hep siyah giyerdi ve tıpkı son fotoğrafındaki gibi görünüyordu. Aslında neredeyse aynısıydı. Saçları son fotoğrafına göre biraz daha kısalmış gibiydi.

Son fotoğrafını düşününce yanaklarım ve göğsüm alevlendi. Gövdesi çıplaktı, gri iç çamaşırı vardı ve... Ne diyeyim, gerçekten aşırı sıkıydı ve hayal gücüne çok az bir şey bırakıyordu.

Kısa mesafeyi geçip onu kucaklamak istedim ama Amelia, Elijah ve onların çantaları kapıda bir engel oluşturmuyordu. “Şey...” Elijah –görünüşe göre Byron'ı hâlâ koridorda görmemiş ya da hissetmemiş– şaşkın bir şekilde Amelia'yı yatağa yönlendirdi, ona oturmasını söyledi ve sonra çantalarını kollarına yükledi. “Hep demişimdir, seni daha yakından tanımak istiyorum, Winnie. Şimdi tam fırsatımız.”

Byron'ın kaşları çatıldı ve gözlerini benden ayırdı. Elijah'ın kafasının arkasına gözlerini dikti, sonra bakışları odaya kaydı –geriye ne kadar oda kaldıysa– ve gözleri tıpkı Amelia'nunki gibi büyüdü.

“Bunlar da neyin nesi?” Byron'ın sesi Elijah'ı döndürdü ve Amelia oturduğu yerden başını eğip bakmaya başladı.

“Byron!” Amelia kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Bunun yerine elini salladı. “Bunun hepsi benim suçum.”

Byron'ın ifadesi ciddiydi, dikkatini tekrar bana yöneltti. “Odanın bu kadar küçük olduğunu bilmiyordum.” Üzgün değil, öfkeli görünüyordu. “Yöneticime bir süit ayarlamasını söyledim. Onu uyaracağım.”

“Endişelenme. Süite ihtiyacım yok.” Biraz sersemlemiş gibi seslendiğimi biliyordum. Nerede uyuduğum umurumda değildi, onu görmek beni o kadar mutlu etmişti ki.

“Burada kalamazsın,” dedi, sesi sertleşmişti. “Bu kabul edilebilir değil.”

Elijah, Byron ile tokalaşmak için elini kaldırdı. “Verdiğimiz rahatsızlık için üzgünüm.”

Byron, Elijah’ın eline baktı, kaşları iyice çatıldı ve tokalaştı. “Endişelenme. Ama –şey– neden sen ve Amelia eşyalarınızı burada bırakıp dışarı çıkmıyorsunuz? Winnie benimle gelecek. Biz bu durumu halledeceğiz ve akşam yemeğinde buluşacağız.”

Elijah, rahatlamış bir şekilde Byron’a teşekkür etti ve koridora çıktı. Amelia dizlerinden çantalarını itti ve ona bir sarılma verdi, sonra Elijah’a katıldı. Her ikisi de Byron’ın omzunun üzerinden bana sessizce el sallayıp ayrıldılar ve bizi okulumdaki malzeme odama benzeyen bir odada yalnız bıraktılar.

Ağırlığımı ayaklarım arasında değiştirdim, Byron ileri adım atarak kapının kapanmasına izin verdi. Yakışıklı yüzü, basit bir mutsuzlukla sertleşmişti.

“Seni görmek çok güzel.” Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerektiğini fark ettim. “Yüz yüze demek istedim.”

Hâlâ kapının yanında duruyordu, ellerini ceplerine koydu. “Oda için çok üzgünüm. Söylediklerimde ciddiyim, bu kabul edilebilir değil.”

“Sorun değil.”

“Sorun. Öyle dediğini duymayacağım. Ve...” Byron birden ağzını kapattı, tavana baktı ve derin bir nefes aldı, sonra daha sakın, sessiz bir sesle devam etti. “Senin ya da onlar için başka bir oda bulamazsam, senin ve Amelia’nın burada kalmanızı istemem.”

“Tamam?” Büyük boy yatağa baktım. “O zaman ne yapmalıyım?”

Byron uzun bir süre bana baktı, sanki ben okumaya çalıştığım bir kitaptım. Sonunda, küçük bir adım attı. “Benimle kalır mısınız?”

“Seninle mi?” diye sordum, sesim gerilmişti. Kalbim göğsümde zıplarken mideme doğru düşüp ona bir “beşlik” çaktı.

Ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Bir süitim var, bir kanepe ve tam boy bir yatak. Kanepede ben yatacağım. Yatak senin olur.”

“Ah.” Başımı salladım, kalbim ve midem kutlamalarını durdurmuştu, ne düşüneceğimi bilmiyordum. “Ama kanepeyi ben alırım. Ben daha kısayım.”

“Bunu hallederiz.” Bir adım daha yakınlaştı, başını eğerek gözlerime baktı. “Bu bir evet mi?” diye sordu, bakışları arayış içindeydi.

“Evet.” Gülümsedim. “Evet, bu bir evet.”

“Güzel.” Küçük gülümsememi geri verip memnun bir şekilde konuştu, sonra başıyla kapıyı işaret etti. “Hadi. Bu karmakarışıklığı çözelim.”

Utangaç bir tavırla gülümsedim çünkü –gerçekten– biraz utanmıştım ve Byron’ı odadan çıkarken takip ettim. Elleri hâlâ ceplerindeydi, yanına gelmem için beni bekledi, sonra yan yana asansöre doğru yürüdük.

“Uçuşun nasıl geçti?”

“İyi. Fena değil.” O anda türbülانstan bahsetmek istemedim. Onu daha çok merak ediyordum, bu yüzden konuyu değiştirdim. “Burada zamanın nasıl geçti?”

Byron ileriye baktı, yüz hatları gerginleşti. “Şey, öğretici.”

“Öğretici mi? Hımm, bu gizemli bir şey gibi geliyor.”

Az da olsa gülümsedi ama ne bana baktı ne de başka bir şey söyledi. Asansöre yaklaşırken afallamıştım. Dört hafta boyunca, mesajlarla birbirimizin görüşlerini sorarak ama açıkça hiçbir şey önermeden şakalaşmıştık, her an fotoğraflarımızı, neredeyse hiç kıyafet giymeden paylaşıyorduk. Telefonla konuştuğumuzda ise sohbetlerimiz son derece dostça ve platonikti, hiçbirinde fotoğraflardan bahsetmemiştik.

Bir aydır sabırlıydım ve gerekirse sabırlı olmaya da hazırdım; eğer o bunu istiyorsa. Kendime, ona baskı yapmamam gerektiğini söyledim.

Ama şimdi o buradayken ve Byron gerçeğiyle karşı karşıya kalmışken içimdeki sinir bozucu, ısrarcı bir parçam gerçekten ona baskı yapmak, ne düşündüğünü, nerede durduğumuzu sormak ve arkadaşlıktan öteye gitmeye hazır olup olmadığını öğrenmek istiyordu fakat bu konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum.

Bu kısmı anlamadım. Bu ben değildim. Ben zorlamazdım, sadece iz bırakırdım.

O izler bayatlamış. ONU ZORLA!

Yüreğimin huzursuz acısına karşı yüzümü buruşturarak taleplerde bulunma, ondan daha fazlasını isteme isteğimi bastırdım ve hiçbir şey söylememeye karar verdim.

Evet, cevap bu konuyu hiç açmamaktı. Cevap basitçe rahatlamak ve arkadaşımınla vakit geçirmekti, fazla bir şey beklememek ve olayların kendiliğinden gelişmesine izin vermektir. Ya da o asla hazır olmazsa, ne yapalım. Ben iyiydim. Kalbimi korumuş ve geçen ay odasında yaptığımız konuşmadan sonra duvarları güçlendirmiştim. O kilidi açacak anahtarı teslim etmeyi ancak arkadaştan daha fazlası olduğumuza inandığım zaman düşünebilirdim. Bu kadar ileri gitmezsek, ne olursa olsun hayatta kalır ve geliştirdim.

Başımı salladım ve kalbimi sıkan, kafese kapatılmış vahşi bir hayvan gibi çırpman bu hisse teslim oldum, ardından asansörü çağırma düğmesine bastım.

“Nereye gidiyoruz? Aşağı mı yukarı mı?” “Aşağı,” diye cevap verdi. “Önce konsiyerje gideceğiz.”

“Tamam.” Aşağı butonuna bastıktan sonra geri adım atıp Byron’a baktım ve onun dikkatli gözlerinin üzerimde olduğunu fark ettim.

Seni görmek çok iyi, Fred.” Gözleri benimkinden kayarak yüzümde –saçım, alnım, burnum, yanaklarım, dudaklarım– gezindi. “Yüz yüze.”

Az önce rahatlayıp arkadaş gibi davranmaya karar vermiştim ama aptal kalbim sinsice bir darbe yaptı. Omzunu hafifçe ve ani bir hareketle ittim. “Ne yani, fotoğraflarımı beğenmedin mi?”

Byron elimi yakalayıp sıkıca tuttu. “Beğendim. Hem de çok. Sana bunu asla tam anlamıyla itiraf edemeyeceğim kadar.” Gözlerini dudaklarımda tutarken alçak bir sesle ekledi: “Ama fotoğraflarla yapılabilecek şeylerin bir sınırı var.”

BÖLÜM 30

WINNIE

Byron, ne benim ne de Amelia ve Elijah için farklı bir oda ayarlayabildi. Ne kadar çaba sarf ettiyse de, konsiyerj, onun müdürü ve otel müdürü ne kadar telaşlanıp ter dö-küp özür dileseler de boş oda yoktu. Bölgedeki tüm oteller aylar öncesinden dolmuştu. Byron, Amelia'ya oda hakkında kötü haberi verdiği sırada, geceki uyku düzeni planlarını da açıkladı. Ona odasında kalmamız gerektiğini söylediğinde gözlerini devirdiğini, solgun yanaklarının pembeleştiğini fark ettim ve sürekli olarak ona gizlice bakarak gülümsedim.

Umuda kapılmamaya kararlı olmama rağmen daha önce asansör gelmeden hemen önce fotoğraflar hakkında söylediği şeyden beri gülümsüyordum.

Onun telefon görüşmesini bitirmesini beklerken VIP giriş alanında dolaşmaya başladım, sıradan biri olmaktansa VIP olmanın avantajlarını gözden geçiriyordum. Bir köşede tam hizmet veren bir bar vardı ve tam önünde birkaç büyük, rahat deri sandalye yer alıyordu. Byron'ın hâlâ telefonla konuştuğu masanın yanında cam duvarla ayrılmış, içinde fotokopi makinesi, bilgisayar ve fotoğraf yazıcısı olan küçük bir iş merkezi vardı. Büyük

odada ayrıca, dokunarak *espresso*, *cappuccino* ve filtre kahve yapabilen yüksek teknolojili, entegre bir kahve makinesi de vardı.

“Bayan Gobaldi.”

Adımın geçtiğini duyunca döndüm ve konsiyerji, omzumda üzgün bir ifadeyle bana bakarken buldum.

“Merhaba.” Küçük bir el salladım.

“Bay Visser’in talebini yerine getiremediğimiz için tekrar ne kadar üzgün olduğumu ifade etmeme izin verin.”

“Önemli değil.”

Hâlâ endişeli görünüyordu ve VIP alanında onu takip etmemi işaret etti. “Bay Visser’m temsilcisi, geçen aralık ayında Bay Visser’m süitini rezerve etti ve sizin rezervasyonunuzu nisan ayında ekledi. O zamana kadar elimizde kalan tek şey standart odalardı. Ama sizi, bir süit açılırsa diye bekleme listesine koydu. Ne yazık ki çok az iptal aldık.”

“Anlamlı. Lütfen bunu dert etmeyin.” Odadan çıkarken omzumun üzerinden geriye bakarak Byron’ın gözlerini yakalamaya çalıştım. Hâlâ telefondaydı.

“Bavullarınızı Bay Visser’in odasına taşıyalım. Ve burası...” Biz girdiğimizde fark etmediğim bir asansörü gösterdi. “Bu sizi çatı katma götürecektir.” Bir kartı taradı, sonra yukarı düğmesine bastı ve ışık yanınca kartı bana verdi. “Bu kart, tüm VIP alanlarına erişim sağlayacaktır. Bay Visser, sizin akşam yemeğinden önce rahatlamanız için odasına çıkmanızı istedi.”

Asansör kapıları açıldı ve içeri girmemi işaret etti. Her zaman talimatları izleyen biri olarak içeri girdim.

“Bir tepsi ikram da göndeririz.” Asansöre bir adım atıp 35 numaralı düğmeye bastı, sonra geri çekildi. “Bay Visser, bu akşam başka bir yerde yemek yiyeceğinizi söyledi, değil mi?”

“Evet. Doğru.”

“O zaman, döndüğünüzde, konaklamanızı daha rahat hale getirebilmem için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana bildirin. Lütfen tereddüt etmeyin.”

“Peki. Teşekkür ederim.”

“İhtiyacınız olan her şeyi söyleyin. Herhangi bir kişisel bakım ürününüz eksikse ya da sadece gece yarısı atıştırmalık isterseniz, lütfen aramaktan çekinmeyin. Bizde her şey var hem ilaç hem de market malzemesi. İsteddiğiniz şey yoksa birini gönderebilirim ve bizzat gerçekleşmesini sağlarım. Hiçbir şey imkânsız değildir.”

“Ah... Teşekkürler.” Onun aşırı ilgisi karşısında rahatsızlığımı saklamaya çalıştım. Görünüşe göre bunu iyi sakladım çünkü kapılar kapanmadan önceki gülümsemesi oldukça memnun görünüyordu.

Byron, akşam yemeğinden önce odaya gelmedi. VIP alanında onu terk ettikten yaklaşık yarım saat sonra mesaj attı. Ajansı, yayınevi ve kitap serisinin film haklarını güvence altına alan yapımcıyla görüşmesi gerektiğini söyledi. Geçen hafta menajerinin bana gönderdiği programda bu toplantının yer aldığını hatırladım. Programına göre birkaç saat sürecekti.

Süit, filmlerde ya da televizyon dizilerinde sıkça gördüğünüz türdeki ihtişamlı çatı katlarından biri değildi ama manzara etkileyiciydi. Central Park, tavandan tabana pencerelerin hemen altında uzanıyordu, bu da bana parkta koşan ve yürüyen, karınca kadar küçük figürleri izleme fırsatı verdi. Küçük karınca insanları incelerken bugün Byron'ı dairemnden, onun evinden ya da hepimizin yaşadığı yurtlardan farklı bir yerde ilk kez gördüğümü fark ettim. Açıkçası, Byron'ın Seattle'da halka açık yerlere gittiğini biliyordum. Ragbi oynuyordu. Nuflours'a gider, bana

çörek alırdı. Bir keresinde Interlaken Parkı'nda koşuya çıktığını söylemişti. Ama Byron'ı düşündüğümde, hep onu sessiz, özel bir alanda hayal ediyordum.

Bavullarım ve bir tepsi ikram geldi ancak içinde buğday bulunup bulunmadığından veya izlerinin kalıp kalmadığından emin olamayacağım için hiçbirini yemedim. Sadece siyah bir elbise giyip makyajımı tazeledim. Byron'ın eşyalarının dağılmış olmadığını fark ettim. Valizi kapalıydı ve yatak odasının köşesine yerleştirilmişti, sanki o da bu öğleden sonra gelmiş gibiydi.

Hımm. Bunu ona sormak için aklımda bir not aldım.

Lobiye gidip dükkânları gezerek vakit geçirdim, saat yedide Amelia ve Elijah ile otelin önünde buluştum. Byron'ın ajansının önerdiği Le Chat adlı restorana gittik. Restoranın ortasında dört sandalyeli yuvarlak bir masaya oturduk, mönülerimizi aldık ve su bardaklarımız dolduruldu. Şef garson gittiğinde Elijah ve ben fiyatları okurken neredeyse dilimizi yuttuk.

Elijah, oturduğu yerde kıpırdarak, "Times Meydanı'nda iyi bir pizza standı varmış diye duydum," diye fısıldadı.

"Konuyu garipleştirme," diye uyardı Amelia, sevgilisini. "Byron bizi dışarıya çıkarmayı teklif etti. Ne isterseniz sipariş edin."

"Sizin kolayına geliyor," diye mızızlandı. "Sen onun en yakın arkadaşısın, Winnie de onun kız arkadaşı. Ben şimdiye kadar adamı sadece üç kere gördüm ve yabancı adamların şarap içirip yemek ısmarlamasına alışık değilim."

Onun son yorumu beni güldürdü. Ama Byron ile çıktığımızı dair yaptığı varsayımı düzeltmeye fırsatım olmadı. Adamın kendisi restorana girdi ve bu sefer sanırım dilimi yuttum. Ya da neredeyse boğuluyordum.

Byron, nefis bir koyu gri takım elbise giymişti. Ya da daha doğrusu, koyu gri takım elbise, nefis bir şekilde onun üzerindeydi. Restoranın karşısında gözlerimiz kilittendi -gözleri, gömleği-

nin mavi-yeşil rengiyle daha da canlıydı- ve ben yavaşça, titrek bir nefes aldım.

“Hımm,” dedi Amelia, yaklaşırken düşünceli bir şekilde. “Bunu daha önce görmemiştim. Nereden aldı acaba?”

“Geç mi kaldım?” Gözlerini benden kısa bir süreliğine ayırarak Elijah’a başını salladı, Amelia’ya hızlıca bir öpücük kondurdu ve sonra elimi tutup dudaklarına götürerek öptü. “Uzun süre mi bekledin?” diye sordu.

“Uzun değil,” diye boğuk bir sesle yanıtladım, ona bakarak ve...
Özür dilerim. Ne diyordum ben?

Parmaklarımı sıktı, avucumu çevirdi ve bileğimin iç kısmına yavaşça, nazik bir öpücük kondurdu, sonra tamamen serbest bıraktı. Byron, yanımda boşalan koltuğa oturdu, sandalyelerimizi birbirine yaklaştırdı. “Sipariş verdiniz mi? Beyaz mı, kırmızı mı?” “Henüz sipariş vermedik,” dedi Amelia, sonra gözlerinin bende olduğunu hissettim ve “Neden sen ve ben şarabı seçmiyoruz, Byron? Elijah ve Winnie bir molaya ihtiyaç duyuyor gibi. İkisi de biraz bunalmış gibi görünüyor,” dedi.

Amelia ile Byron şarap seçeneklerini tartışırken, ben gözlerimi odaklayarak mönüye bakıyor, bir sıcaklık dalgasıyla ve hafıza sorunlarıyla mücadele ediyordum. Gerçekten vücudumun ona takım elbise içinde verdiği tepkiye şaşırmış mıydım? *Hayır. Hayır, şaşırmadım.*

Onu neredeyse bir aydır şahsen görmemiştim. Onu takım elbise içinde -bunca zamandır üç boyutlu Byron kıtlığı sonrasında ve üzerindeki çok az giysiden sonra- karşımda bulmak, görünüşe göre biyolojim için felaketti.

“Her şey glütensiz,” diye fısıldadı Byron, beni dalgınlığımdan uyandırarak.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve yanına yaklaşmış olduğunu fark ettim. “Pardon?” diye sordum, dopaminin etkisiyle teslim olmuşum.

Sadece devam et, Winnie. Tadını çıkar. Onun tadını çıkar.

“Her şey glütensiz.” Kolu, sandalyemin sırtına yerleşti ve eli omuzlarımın arasına yayıldı. “Endişelenmene gerek yok. Tüm kokteyller ve içecekler de glütensiz.”

“Ah. Teşekkür ederim.” Ona küçük, minnettar bir gülümseme gönderdim.

Gülümsedi ve gözlerini benimkiler arasında gezdirdi. “Çok güzelsin.”

Onun iltifatıyla bakışım yere kaydı, yanaklarım yandı, karnımda bir dönme hissi oluştu ve gülümsedim. Görünüşe göre vücudum, onun sözleri hakkında pek çok hisse sahipti. “Eh, teşekkür ederim. Sen de çok güzelsin.”

Eli boynuma kaydı. “Yemekten sonra, seninle dışarı çıkmamızda bir sakınca var mı? Yoksa Amelia ile planın var mı?”

“Hayır, hayır. Planım yok. Dışarı çıkabiliriz.”

“Güzel.”

Parmakları saçlarıma takılınca telleri hafifçe çekerek yüzümü tamamen ona doğru çevirmemi ve gözlerimi ona geri vermemi sağladı. Nedenini bilmiyorum ama bu küçük hareket karnımda bir ağrıya neden oldu ve dizlerimi sıkarak onun muazzam bakışlarında kendimi kaybettim.

Zayıf hissettim. Ve muhtaç. Açtım ama yemek için değildi.

Keskin bir *çarpma*, bakışlarımızın yarışını bozdu. Byron’ın parmakları boynumdan çekildi, başımı Amelia’ya döndürdüğümde, sesin onun masaya vurmasından kaynaklandığını fark ettim.

“Hey. Bunu sonra yapın ve bir başlangıç seçmeme yardım edin.” Amelia mönüsünü bana çevirdi. “Pastırma sarılı hurmalar gerçekten çok iyi görünüyor ama karides ve yengeç de öyle.”

“Eh, karides ve yengeç,” dedim otomatik olarak, **şaşkın ve an-** den susuz kalmış bir şekilde.

Byron’ın eli sandalyemin arkasından düştü ve tam suyu eli- me almaya çalışırken cesurca üst bacağıma yerleşti. **Hareketimi** durdurdum, titrek bir nefes daha verdim ve içki almadan **önce** sakinleşmek için bir kısa bir ana ihtiyaç duydum.

“Pastırma sever misin?” diye sordu Byron, Elijah’a.

Elijah kafasını sağa sola sallayarak sanki durumu **düşünüyor-** muş gibi göründü. “Sabah kahvaltısında. Ya da öğle yemeğinde. Akşam yemeğinde de.”

Byron, Amelia’nın erkek arkadaşma sırtıttı. Dostça bir sırtıttı ama bir gülümseme değildi. “O zaman ikisini de alalım.”

Tartışma anayemeklere ve herkesin ne sipariş etmek istedi- ğine döndü. Byron, bana siyah morina balığı olduğunu belirtti ama sonra Amelia ve ben, çok uzun zaman önce gittiğimiz bir balıkçılık gezisini hatırlarken sessizleşti; orada küçük bir kö- pekbalığı yakalamış ve korkmuştum. O da balığı kurtarıp tekrar suya atmak zorunda kalmıştı.

Akşam ilerledikçe, çoğu konuşmayı Elijah, Amelia ve ben ya- parken Byron’ın sadece dinlemekle yetindiğini fark ettim. Doğ- rudan bir soru sorulduğunda –genellikle Elijah tarafından– kısa cevaplar verdi ve konuşmayı kendi sorularıyla yönlendirdi. Fark ettim ki bu, onu Amelia, Jeff ya da ben dışında biriyle dostça et- kileşimde gördüğüm ilk andı.

Ama akşam yemeği uzadıkça onun cevapları gittikçe kısaldı. Tabaklarımız temizlendiğinde biraz gergin görünüyordu. Açıkça gösterilen bir şey değildi, daha çok restoranın seslerinin onu ra- hatsız ettiğini hissettim. Çevremizdeki herhangi bir masa, orta düzeyde bir gürültü yaparsa kaşlarını çatıyor, garip bir şekilde rahatsız oluyordu. Yakınlaşıp vücudunu bana doğru çevirdi. Ba- cağımdaki eli aralıklı olarak sıkışıp gevşedi ve diğer eliyle çatal

bıçaklarıyla oynayıp onları mükemmel paralel çizgilerle dizmeye başladı. Bir noktada, Elijah ona bir soru sorduğunda cevap vermeyi ya da fark etmeyi başaramadı, sadece çatala odaklanarak sessiz kaldı.

Amelia'nın gözlerine baktım ve kafamı restoranın önüne doğru hafifçe eğdim, onun aklımı okuyup Byron'la bir an önce ayrılmak istediğimi anlamasını umuyordum.

Bir kez başını salladı ve ben garsonumuzu arayarak hesap sormayı planladım.

Ama Amelia bir dâhi olduğu için, "Hey, tekrar kredi kartını alabilir miyim, Byron? Winnie'nin ödül töreni için birkaç şey daha alması lazım, yarın almak istiyordum," dedi. O sırada bana, "Siz ikiniz dışarı çıkın, ben onun kartıyla ödeyeceğim. Tüm gün yolculuktan sonra ne kadar yorgun olduğunu biliyorum," dedi.

"Ah. Evet." Gerçekten esnedim çünkü yorgundum ve ağzımı elimin arkasıyla kapadım. Byron'a döndüm. "Sorun olur mu? Gerçekten erken kalktık."

Neredeyse hiç belli olmayan bir gülümseme takındı ama gözleri masaya odaklanmıştı ve hiçbir eğlence barındırmıyordu. Tartışmak istiyormuş ya da hep birlikte tatlıya kalmamız konusunda ısrar edecekmiş gibi göründü. Tartışmak istediği belliydi ama sonunda yapmadı. Cebinden cüzdanını çıkardı, kelimeleri tükenmiş çesine kalktı ve cüzdanı Amelia'ya verdi. Ardından, Amelia kredi kartını çıkarırken bana sandalyemde yardım etti. Ayağa kalkmamla ve cüzdanını geri almasıyla parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sonra görüşürüz," diyerek Amelia ve Elijah'a el salladım, ardından Byron'ın bizi hareketli masaların arasından geçirip ön kapıdan çıkarmasına izin verdim.

Otele doğru sola döndük ve uzaktan bir aracın kornası çaldığında Byron'ın nasıl ürktüğünü fark etmemek elde değildi.

Kalbim, bir şeyler yapmak için acil bir ihtiyaçla çarpıyordu, elini bıraktım ve kolumu beline sararak, “Bu uygun mu?” diye sordum. Daha fazla yakınlık yardımcı mı olurdu yoksa zarar mı verirdi, bilmiyordum.

Byron, bana yukarıdan baktı, yüzünde uzak bir ifade belirdi. Gözleri sanki ona ait değilmiş gibi hissediyordum ya da beni büyük bir mesafeden inceliyormuş gibi bir his vardı. Ama kotu omuzlarımın etrafına dolandı ve yürürken yanına iyice yaslanmama izin verdi.

Sokaktaki tüm gürültüye rağmen, Byron’ın vücudu otele vardığımızda neredeyse rahatlamış gibiydi. Ve özel asansörün kapıları arkamızda kapanırken bana döndü ve beni yavaşça yumuşak duvara yasladı. Gözleri çoğunlukla canlı ve netti.

“Hey,” diye fısıldadı, eli yanağıma dokundu.

“Hey,” diye karşılık verdim, dokunuşuna doğru eğilerek. Kalbim bu sefer çılgına dönmedi ama göğsüme güzel bir sıcaklık yayıldı.

“Amelia ile ne yaptığınızı biliyorum.” Kızgın gibi değildi ama kelimeler suçlama gibi geliyordu.

“Gerçekten mi? Ne yapıyorduk?”

Byron’ın dikkati şakaklarımdaki saçıma kaydı ve parmaklarını gevşek tutamlarıma soktu. “Beni gürültüden ve insanlardan kurtarmaya çalışıyordunuz.”

Omuzlarımı kaldırdım, ne diyeceğimi pek bilemedim. Byron kurtarılmaya ihtiyaç duymuştu ve burada olduğum sürece bu benim görevim değil miydi? Onu kurtarmak? Yarın, gerektiğinden fazla röportaj yapan kişilerle etkileşime girmesinden onu kurtaracaktım.

Ağzımı açıp bunu söylemeyi düşündüm ama o, parmağının ucunu nazıkçe dudaklarıma koydu ve gözleri o noktada kaldı.

“Daha iyi olmak için çalışıyorum. Daha iyi olacağım. Ama teşekkür ederim,” dedi basitçe ve parmağını çekti. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

“Benim için zevkti.”

Gülümsedi ama bu gülümseme biraz buruk, temkinliydi. “Aldırmıyorsun, değil mi?”

“Neye aldırmıyorum?”

“Şu an kurtarılmaya ihtiyaç duyan birisi olmama?”

Gülümseyerek cevap verdim. “Açıkçası? Hayır.”

“Hayır mı?” Cevabım karşısında şaşırmıştı.

“Hayır,” diye tekrar ettim, parmak uçlarıma yükselerek dudaklarının köşesine hafif bir öpücük kondurdum. “Kimse için kimliğini değiştirmen gerektiğini düşünmüyorum. Mükemmelsin.”

Ne beklediğimi bilmiyorum ama kesinlikle onun geri çekilmesi ya da yüzündeki mutsuz ifade değildi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Byron başını hafifçe salladı, benden uzaklaşıp asansörün diğer tarafına çekildi. Kısık sesle, “Kimse mükemmel değil, Fred,” dedi ve dikkatini katlar arasındaki ilerlememizi gösteren LED ekrana yöneltti. “Herkesin gelişmeye ihtiyacı var.”

BÖLÜM 31

WINNIE

B yron'ın ani sinir değişikliği devam etti. Odaya yürürken derin düşüncelere dalmış gibiydi ve içeri girdiğimizde sessiz kaldı. Sonunda yatak odasında sırayla pijamalarımızı giydik. Bu bana biraz garip geldi çünkü birbirimize gönderdiğimiz fotoğrafları düşününce, sırayla değişmemiz biraz tuhaf bir durumdu.

Ben üzerimi giyinirken Byron bir film seçti ve küçük kanepede üzerinde ayrı köşelerden izlemeye başladık. Ama kanepede o kadar ufaktı ki bacaklarımız birbirine değdi, bu küçük temas ve neden böyle uzak davrandığını bilmemek biyolojimi altüst etti.

Açılış jeneriği bittikten sonra artan gerginliğe daha fazla dayanamayarak patavatsızca, “Başını dizime koyar mısın?” dedim.

Bana bir an baktı. “Affedersin?”

Göğsüm sıkışmıştı, bacaklarımı çapraz koyarak oturdum. “Baskı yapmıyorum, ama başını dizime koyar mısın? Saçlarını oynamayı seviyorum.”

Byron uzun bir süre bana baktı ve ben başka bir hata yapmamadığımı merak ederek huzursuz oldum.

Ama sonra olabildiğince geriye yaslandı ve başını dizime koyarak homurdandı: “Bana baskı yapmak bu kadar kötü bir şey mi olurdu?”

Yüzünün yan tarafına kaşlarımı çatarak baktım. “Sana baskı yapmamı mı istiyorsun?”

“Benden daha fazlasını beklemeni istiyorum,” dedi düz bir şekilde, sanki beni sinirlendirmişti.

Onun profilini izlerken kaşlarımı daha da çattım, kafamdaki karışıklık arttı, ellerimi göğsüme kıvrılmış şekilde tuttuğumu fark etmeden o, ellerimi başına koydu.

“Saçlarımla oyna,” dedi, bir emir gibi. Sonra kollarını kavuşturdu ve gözlerini televizyona dikerek artık konuşmamızın bittiğini, sessizce filmi izlemeyi istediğini belli etti.

Beklendiği gibi, filme odaklanamadım. *Benden, ondan daha fazlasını beklememi istiyor?*

Bu ne anlama geliyordu? Daha fazla ne şekilde? Ve bir ay boyunca New York’a giden, planlarını bana zaten yola çıktıktan sonra söyleyen birinden nasıl daha fazlasını bekleyebilirdim ki? Sinirlenmişim, göğsümde tırnakların sert bir yüzeye vurması gibi bir baskı vardı, göz ardı edilemezdi.

Ama sonra Byron hareket etti, bir homurtu çıkardı ve nasıl garip bir şekilde yattığını fark ettim. Kanepe, büyük vücudu için gerçekten çok küçüktü.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi, yine homurdanarak, “Yere geçmemiz sorun olur mu?” dedi.

Ellerimi kaldırdım. “Hayır, hiç sorun değil. Aslında bunu önerecektim.”

Kanepeyi önümüzdeki halıya taşımaya karar verdik. Byron, sehpayı kenara çekip başını dizime koyarak ve parmaklarımı tekrar saçlarına yerleştirerek beni şaşırttı.

“Çok daha iyi.” Memnuniyetle içini çekti, yanağını uyluğuma yasladı.

Kedi gibi sevgisini gösterdiği için içimden gülümsedim ve arkamızdaki kanepeye baktım. Gerçekten çok küçüktü.

“Kanepede ben uyumalıyım. Senin için çok küçük burası.”

“Kanepede ben uyurum,” dedi, mesele halledilmiş gibi.

“Bu mümkün değil. Asla uyuyamazsın. Sığmazsın.”

“Bunu sonra tartışırız.” Dönüp bana bakarken, parmakları boynumun hemen üstündeki saçlarıma dokundu. Sonra bir kez daha beni şaşırtarak başını kaldırdı ve benim başımı aşağıya indirdi, dudaklarımız sıkı bir öpücükle buluştu.

Ellerim saçlarında hareketsiz kaldı, nefesim ciğerlerimde tılandı, beni öptü. Bu, kamera karşısında öptüğümdeki gibi masum ve hızlı değildi ama ardından gelen öpücükler gibi aceleci ve hızlı da değildi. Öpücüğü yavaş ve baştan çıkarıcıydı; dudakları yumuşak ve sıcaktı, diliyse usulca okşayıp tadını çıkarıyordu.

Ve sonra, kurnazca bir ısırıkla bitti. Beni bırakıp başını tekrar dizime koydu, bacağıma yaslandı ve dikkatini tekrar televizyona verdi. Ve ben... *Bekle. Ne için endişeleniyordum?*

Film devam etti. Hiçbir saniyesini anlamadım, çok şaşkın ve çok uyarılmışım, odaklanamadım.

Sıcak basmalar ve hafıza sorunları.

Görünüşe göre, Byron ve ben, o Seattle’a döndüğünde birlikte vakit geçireceksek, gelecekte çokça sıcak basma ve hafıza sorunları beklemeliydim.

Byron’ın saçlarıyla oynamak, tek kelimeyle, rahatlatıcıydı. O kadar rahatlatıcıydı ki uyumuş olmalıyım. Gözlerimi açtığımda kendimi yatakta, üzerim örtülmüş halde buldum, Byron ise hiç-

bir yerde görünmüyordu. Kendimi dik bir şekilde kaldırarak saate baktım. Saat bir civarındaydı. Boş, hiç dokunulmamış yatak tarafına sinirle baktım.

O kanepede ona çok küçük.

O kadar inatçıydı ki!

Derin bir iç çekerek yataktan çıktım, sessizce oturma odasına doğru yürüdüm. Eğer uyuyorsa, onu rahat bırakacak, uyumasına izin verecektim. Ama uyumuyorsa, yatağa o geçecekti ve bu kadar basit olacaktı.

Pencerelerden süzülen şehir ışıkları, oturma odasının genel düzenini görmem için yeterli ışık sağlıyordu ve hayal kırıklığıyla, Byron'ın kanepeye hiç de yakın olmadığını fark ettim. Sadece bir yastık ve ince bir örtüyle yere uzanmıştı. Hareket etmiyordu ve gözleri kapalı gibi görünüyordu.

Onun şekline birkaç saniye boyunca baktım, gerçekten uyuyup uyumadığını anlamaya çalışıyordum. Nefesini kontrol etmeden ya da ismini söyleyip tepki verip vermediğini görmeden anlamak imkânsızdı. İsmi söylemek en az rahatsız edici test gibi göründü, bu yüzden olabildiğince yavaşça fısıldadım: "Byron?"

"Evet?" Hemen cevap verdi ve dirseklerinin üzerinde doğruldu.

"İyi misin?"

Yüksek sesle iç çekerek, "Uykuda değilsin," diye suçladım.

"Doğru."

Onun inatçılığına başımı sallayıp yanına yürüdüm, eğilip elini tuttum ve çekerek, "Hadi, yatakta uyuyorsun," dedim.

Hareketsiz kaldı. "Yatakta sen uyuyorsun."

"Bunun tartışılacak bir yanı yok. Yatakta olması gereken kişi ben değilim. Birincisi, senden çok daha kısa boyluyum. İkincisi, sabah seninle röportaj yapacaklar. Senin iyi bir uykuya ihtiyacın benden daha fazla."

Hâlâ kıpırdamıyordu ve onu ayağa kaldırmaya çalışmak, bırakmayı hareket ettirmeye çalışmak gibiydi. “Kanepeye geçerim.”

Pes edip elini bıraktım ve ellerimi kalçama koydum. “Bu tam bir kanepe değil, iki kişilik bir koltuk. Yalnızca bacağının yarısını ve bir ayağının kenarını alır, hepsi bu.”

Sonunda ayağa kalktı. Soluk ışıktaki yüz ifadesini göremiyordum. “Bir yolunu bulurum. Lütfen yatağa geri dön.”

Şimdi ayakta durduğu için fırsat bu fırsat diye elini tekrar tuttum ve onu yatak odasına doğru çekmeye başladım. “Eğer sen de benimle gelersen yatağa döneceğim, söz veriyorum.” “Yapamam.”

“Yapabilirsin.”

“Kanepe...”

“Saçmalama.” İnatla geri çekilmesine rağmen yavaş yavaş ilerliyorduk. “Hadi, gel. Uyumaya gideceğiz. İkimiz de dinleneceğiz. Sabah için taze ve hazır olacağız.”

Adımları gevşedi ve onu neredeyse yatak odasına kadar çekmememe izin verdi ama sonra yine durdu. “Bekle, bekle.”

Ona döndüm, bu kadar çaba harcıyıp onu ilerlettikten sonra biraz nefes nefese kalmıştım. “Ne oldu?”

“Aynı yatakta uyursak, sana dokunurum,” dedi açıkça. “Bu istediğin şey mi?”

“Sorun değil.” Omuz silktim. “O kadar büyük bir yatak değil.”

Alışıldık homurdanmalarına benzeyen ama daha sabırsız bir hırıltı çıkardı. “Bununla demek istediğim bu değil ve bunu biliyorsun.”

Fark ettiğimi anlayarak göğsümdeki titremeyi göz ardı ettim ama yine de sıcak bir nefes verdim. “O küçük kanepede uyuyamazsın ve burada yerde de uyuyamazsın. Rahatsız oluruz. Ve senin rahatsız olduğunu düşündükçe ben uyuyamam.”

Belini çevirdi ve kolunu kanepeye doğru kaldırdı. “Yastıkları kullanırım...”

“Bu gece benimle uyuyacaksın ve bu son kararım.”

Byron çok sessizleşti ve havadaki ani değişimi hissettim. O zaman ne söylediğimi ve kulağa nasıl geldiğini fark ettim.

Bir şey anlamadan mırıldandım ama utanmanın etkisini atlatmaya çalışıyordum. İleriye doğru uzanıp nazikçe bileğini tuttum, onu gerçekten çekmeden benimle gelmesi için teşvik ettim.

Bu sefer boyun eğdi. İtiraz etmeden onu küçük yatak odasına kadar yönlendirmeme izin verdi ama sonra, “Seattle’den ayrılmadan önce, her şeyin yavaş olmasını önermiştin. Hâlâ yavaş gitmek istiyor musun?” dedi. O karanlık, neredeyse suçlayıcı soru, cildimde ürpermelere yol açtı.

“Arkadaşlar aynı yatakta kalabilir.” Sesimi hafif ve umursamaz tutmaya çalıştım. “Ve sadece iki gece, Amelia ve Elijah diğer odada kalırken...”

“Peki, birlikte uyursak hâlâ arkadaş kalabilecek miyiz?” Sesi neredeyse bir fısıltıya inmişti ve bileğini çevirerek parmaklarımızı birbirine geçirdi.

Ne ima ettiğini bilmediğimi kendime söylemeye çalışırken sinirden bir kahkaha patlattım. “Söz veriyorum. Duvara döneceğim ve sana dokunmayacağım, tamam mı?” Ellerimizi çözerek yorganı geri çektim ve yatağa girdim.

“Bana dokunmanı istiyorum. Ve sana dokunacağım.” Sözcükleri o kadar basit, o kadar içten söylemişti ki. “Aynı yataktayken buna engel olamam. O yüzden soruyorum, bunu istiyor musun?”

O anda nefesimi toparlayamayacak kadar teslim olduğumu kabullenerek battaniyenin altına kaydım ve derin bir nefes aldım. “Tamam. Ne diyeyim? Tamam. Dokun bana.”

“İsteddiğin şey bu mu?”

“Evet. Beni yakaladın. Üzerinde tek boynuzlu at olan gecelik tişörtüm ve kahverengi yün çoraplarımla seni baştan çıkarmaya çalışmam. Lütfen, yatağa gel ve biraz yakınlaşalım.” Telaşlı heyecanımdan ötürü ellerim havada savruluyordu, çelişkili umutlar ve mantığımla boğuşarak sözlerimin –alaycı bir şekilde söylenmiş olsalar da– aslında biraz doğru olduğunu fark ettim.

İçimdeki o asi parça, onu zorlamayı ve ileri itmeyi arzulayan yanımla, aynı yatağı paylaşma fikrinden memnun olmuştu. Tek boynuzlu at görselli gecelik tişörtümle ve kahverengi yün çoraplarımla onu baştan çıkarmak istiyordu. Sabır değil, hız istiyordu. Ondan bayat ekmek kırıntılarından daha fazlasını beklemek istiyordu.

Kanımın kulaklarımda uğuldayan sesi, yastığıma vurup onu kabartırken arkamda olanları duymamı neredeyse imkânsız hale getirmişti, bu yüzden Byron’ın yumuşak bir şekilde söylediği, “Sana hâlâ âşığım, Win,” sözlerini neredeyse kaçırıacaktım.

Onun sessiz itirafı kalbimi ağrıttı, vahşi bir yaratık, onu güvende tutmak için koyduğum koruyucu kafese çarptı.

Daha fazla hava çekerek, aceleyle, “Biz yetişkiniz. Bir şeyden hoşlanmazsam, sana söylerim. Ve sen bir şeyden hoşlanmazsan, bana söylersin. Şimdi...” dedim ama cümlemin geri kalanı boğazımda düğümlendi.

Ne yapıyorsun, Winnie? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?

Hedy Lamarr adına, ne yapıyordum?

Davranışlarımla boğuşurken belki de ısrarla yatakta uyumamız yerine kanepeyi tercih etmem gerektiğini düşündüm, o an o yastıkta sessiz bir duraklama oldu. Kısa bir duraklama, bir anlık sessizlik ve hareketsizlik vardı ve kendime bunun iyi olduğunu, uyumam gerektiğini söyledim. Sonuçta yorgundum, uyumak...

Yatak hafifçe çöktü ve Byron'ın hemen arkamda yerleştiğini fark ettim. Vücudundan yayılan sıcaklık beni sararken ve benim duruşumu taklit ederken, neredeyse dokunmadan ama fazlasıyla yakın duruyordu. Birkaç saniye sonra, eli kalçamda belirdi ve bu temastan neredeyse sıçradım, elinin sıcaklığı uyku tişörtüm ve iç çamaşırımın altına kadar geçiyordu. Gözlerimi sımsıkı kapadım.

“Durmali mıyım?” Sesi pürüzlüydü, parmakları önce hafifçe sıktı, sonra gevşedi.

“İyi. Tamam.” İstedğim şekilde kayıtsız olmaya çalıştım.

Yatak hafifçe sallandı, o yavaşça daha da yaklaştı, göğsü sırtıma çarptı. Düzensiz bir nefes aldım. O nefesini verdi. Bir şekilde garip, sıkı bir ses çıkardı ama omzumu çevirsem de onu göremedim. Bu oda –oturma odasının aksine– karanlıktı.

“Bir an duraksadı, sonra eli pijamamın üzerinden yavaşça aşağı kaydı ve parmakları çıplak bacağıma dokunduğu anda kasıkları sırtıma doğru bastırdı.”

Nefes almayı bıraktım. Sertti. Çok sert. İnanılmaz derecede sert.

“Nasıl? İyi misin?” diye sordu, pürüzlü sesi tam olarak anlayamadığım bir şeyle gölgelenmişti. Tam olarak bir rahatsızlık değildi, ama ona benzer bir şeydi. Ve bir meydan okuma.

Dişlerimi sinirle sıktım. Neden sürekli iyi olup olmadığımı soruyordu? Sert olduğu için onu yataktan mı atacağımı sanıyordu? Aman tanrım, saçımı boyadığı andan itibaren (ve birkaç hafta öncesinden beri) pantolonum ıslaktı. *Aramıza hoş geldin, dostum.*

Böyle desem bile ve onu ne kadar çok istediğimi bilsem de, Byron'ın gerçekten her şeyin bu noktadan öteye gitmesine izin vereceğine inanıyor muydum? Hayır. Hayır, inanmıyordum. Bu Byron'dı ve Byron asla anlık bir şey yapmazdı.

Boğazımı temizleyerek hayal kırıklığımın yerine yüzümdeki gülümsemenin sesime yansımalarını sağlamak için kendimi zorladım.

“Harika. Çok harika. Ama bir iyilik yap ve durum raporu istemeyi bırak. Dediğim gibi, hoşlanmadığım bir şey olursa sana söylerim. Bana kendi aklımdan emin olamayacak bir çocuk gibi davranmana gerek yok.” Arkamda göğsü inip kalkıyordu, kokusunu ciğerlerime çektim. “Kendi tavsiyeni kendin de uygulamalısın,” dedi karanlık bir tonla.

Kaşlarımı çattım. “Bu ne demek şimdi?”

“Ben de çocuk değilim. Kararımı kendi başıma verebilecek biriyim, senin beni zorladığın için endişelenmene gerek yok. Ve senden isteyeceğim en son şey bana kol kanat germen olur.”

Byron’ın dudakları boynumun arkasına hafifçe dokunurken, bacağımdaki eli geceliğimin eteklerini daha da yukarı kaldırarak iç çamaşırlarımın üzerinden belime kadar sıyırdı. Olduğu yerde durdu. “Daha fazlasını istiyor musun? Beni istiyor musun?” Şiddetle başımı salladım, nefes alıp vermekten başka bir şeye odaklanamıyordum. Hisler ve arzular ve aman tanrım nidaları kalbimde ve kafamda yüksek sesle dolanıyordu.

“O halde, durum raporu istemeyi bırak, Winnie. Gerçekten ne istediğini sorarak bana güvenmeye başla.”

Sözleriyle ilgisi olup olmadığını bilmediğim keskin bir özlem sıkışarak ve bükülerek kaburgalarımın altından mideme doğru süzüldü. Katlanılmaz, lezzetli bir sıcaklık boynumda ve göğsümde filizlendi, sırtıma kavis verip kalçamı kasıklarına bastırmamak için her zerre öz kontrolümü kullanmam gerekti.

O mükemmel bir şekilde hareketsizdi, bana sadece sert bedenini hissettirdi. Fazla sıcaktım. Ve bu gece asla uyuyamayacaktım. Benden ne istediğimi sormamı mı istiyordu? Peki. “İki arkadaştan daha fazlası olmamızı istiyorum.”

“Oldu. Artık beni nasıl istersen öyle çağırabilirsin ve ben o olurum.”

Şaşkınlıkla ve hayal kırıklığıyla nefesimi verdim. Hareketsizdi.

“Byron...”

“Daha ne? Başka ne istiyorsun?”

“Lütfen,” diye inledim, ona doğru kıpırdanarak.

“Lütfen ne?”

Bana dokunup hiçbir şey ile her şey arasında donmuş halde kalmaktan fazlasını yapması anlamına gelecekse, şu anda onun evlenme teklif etmesini isteyecek kadar bile hazırdım. Ama bunun yerine, “Bana dokun!” diye patladım.

Hemen, parmakları iç çamaşırımın bel bandı boyunca kaydı, öne doğru ilerledi, başparmağı göbek deliğimi hafifçe okşarken fısıldadı: “Bacağını kaldır ve benimkine koy.” Derhal yaptım. Nefesim hızlandı, kalbim tamamen karıştı ve beynim şunu düşündü: *BU GERÇEKTEN OLUYOR MU?*

Olamazdı.

Oldu.

Bir nefes alıp vermek arasında, usta parmakları iç çamaşırama kaydı ve beni okşadı ve –Tanrım– bu oldu.

BU OLDU! Ve buna kesinlikle bayıldım.

Oluyordu. İnliyordum. Kesik kesik nefesler arasında adını fısıldadım.

Kalçaları öne doğru hareket etti, ısrarcı sertliği kalçamın üzerinde sürtündü, başını kaldırıp boynumun yanına yumuşak öpücükler kondurdu. Parmakları günahkâr bir şekilde daha aşağı indi ve ne bulacağını biliyordum. Ancak o anda utanmaya fırsat bulamadım. Düşünmemekle meşguldüm.

Ne kadar ıslak olduğumu hissettiği anı tam olarak biliyordum. Boynuma doğru inleyerek diğer kolunu bedenimin altından doladı ve belimi sıkıca sardı. Hareket etti, tek bir parmağıyla klitorisim etrafında daireler çizerek benimle oynuyor, beni öğretiyormuş gibi davranıyordu. Dudakları ve dişleri kulağımdaydı, sıcak nefesi boynuma vuruyordu. Daha iyi erişim sağlaması için başımı ona çevirdim, kulağımı okşayan dilinin sıcak ve kaygan dokunuşuyla inlerken iç çamaşırımın içindeki eli bedenimle oynamaya devam etti.

Ama çok hızlı gidiyorduk. Çok mu hızlıydı? Bundan pişman olur muydu? İyi miydi? “Byron, iyi mi...”

“Benden bir şey yapmamı istiyorsan, benden bir şey istiyorsan, lütfen o düşünceyi tamamla. Ama artık dikkatli kontroller yok, bana iyi olup olmadığımı sorma.” Belimi saran kolu gevşedi, serbest eli gömleğimin altına kayarak karnımdan göğsüme doğru ilerledi ve kasıklarının arkasıyla ileri geri son derece kışkırtıcı bir hareket yaptı. “Buna ihtiyacım var.”

Bu son cümlenin kendisi için mi yoksa benim için mi olduğunu, sözleri kendine mi yoksa bana mı söylediğini anlayamıyordum ve açıkçası umurumda değildi. Kalçalarım parmaklarına doğru hareket etti ve sırtımı büktüm, hafif bir dokunuştan fazlasını arıyordum.

“Daha fazla. Lütfen,” diye inledim. Yanıyordum. Byron’la aynı ortamda bulunduğumda hissettiğim o burkulmuş, lezzetli, huzursuz edici his beni tamamen ele geçirmişti. *Tepeden tırnağa yanıyordum*; bir özlem yumağı, zihnini kaybetmiş bir ihtiyaç ve huzursuzluk yığını.

“Senin de buna ihtiyacın var, değil mi?” diye homurdanırken, göğsümü avuçladı ve sıktı. “Ne istersen yaparım.”

Sözler kulağıma bir meydan okuma gibi geldi ama umursamıyordum. Hatta başımı çılgınca salladım. *Evet.*

Kalçalarını ileri doğru itti, sertleşmiş bedenini arkamdan sırtına bastırıp ve boğazından gelen çaresiz, hırıltılı bir sesle, “Ne istersen vereceğim,” dedi. Utanç verici bir şekilde, bu teklifle, neredeyse orgazm olmanın eşiğindeydim. Hem savunmasızlık hem de kendini beğenmişlik beni deli ediyordu. Bu tamamen Byron’a özgüydü. Ama orgazm olduktan sonra ne yapacağımı, ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Bunun böyle olması gerekmiyordu, bu kadar ani, bu kadar hızlı. Bir seviyede, bu noktaya gelmek isteyeceğini hiç düşünmemiştim, özellikle birkaç tartışma, koşul, eylemin yeri, el yerleşimi, yasak bölgeler, izin verilen süre ve benzeri şeyler olmadan.

Biliyorsunuz. *Sınırlar.*

Ama şu anda, sınırlar yoktu. Sadece biz vardık. Ham ve açık. Dürüst, bencil ve birbirimizin her santimi için açgözlüydük; her ışık ve karanlık köşe, her gizli arzu için. Ve buna, bize teslim oldum. Teslim oldum ve bir sınırı geçersen beni uyaracağına güvenerek onun her şeyini istemek için kendime izin verdim.

Keskin bir nefes alarak arkamı döndüm, tırnaklarım omzuna saplanırken tutunacak bir yer arıyordum. İlk şok dalgaları kaslarımı gererken zihnim bedenime boyun eğdi ve o anda tek önemli olan şey bunu ne kadar istediğim, buna ne kadar *ihtiyacım olduğuydu*.

Haklıydı.

Buna ihtiyacım vardı. Onun şiddetli odağına ihtiyacım vardı. Şefkat dolu dokunuşuna, maharetli ellerine, sabırsız bedenine ihtiyacım vardı. İçine girip onu tüketmek ve bir daha hiç ayrılmamak, nefes almamak, ayrı kalmamak istiyordum; ikimiz de yaşadığımız sürece. Ve bu hisse ihtiyacım vardı, bu düşünce kalbimi incitse bile.

Yeryüzüne geri dönerken, parmakları bedenimde kaymaya devam ederken ciğerlerim kendime yasakladığım havayı açgözlüce çekiyordu. Titriyordum. Byron’ın dişleri, dudakları ve dili

boynumda mutluluk dolu bir kaos yaratıyordu ve o an ~~üzerim~~ de kaç kat kıyafet olduğunu fark ettim. Bu fazlaydı. ~~Adaletsizdi~~ Mantıksızdı. Tenim onun tenine açtı ve o anda her şeyden daha azı kabul edilemezdi.

Dudaklarımı yalayarak şu anda geceliğimin altından göğsümü okşayan elini tuttum. “Byron. Yapabilir miyiz...”

“Prezervatifim yok.”

Gözlerimi karanlıkta açarak kırıştırdım. *Kahretsin*. Ne düşünüyordum ki?

Arzunun oluşturduğu sisli ağı silkeleyerek kısık bir sesle, “Bende de yok,” dedim.

Onun bu basit ama trajik gerçeği kabul ettiğini hissettim, sakalları boynumun arkasında hafifçe sürtünüyordu.

“Ölecekmişim gibi hissediyorum,” dedi. Sözleri aceleyle, acılı ve işkence çekercesine çıktı. “Seni istemekten öleceğim.” Bunları yüksek sesle söylediğini fark ettiğinden şüpheliydim. Bu sözleri beni gülümsetse de –çünkü onun nasıl hissettiğini çok iyi tahmin edebiliyordum– aynı zamanda beni harekete geçmeye itti. Aramızdaki boşluğa doğru uzandım.

Byron keskin bir nefes aldı, elimi yakaladı. “Korunmasız olmaz.”

“Hayır. Yapmayacağım; bana dokunduğun gibi sana dokunayım. Sana kendini iyi hissettireyim.” Başımı çevirip onun biraz önceki duygusunu yankılayarak hızlı bir öpücük çaldım. “Buna ihtiyacım var. Buna *ihtiyacımız* var.”

Beni yerimde tutmak için zorlanarak titredi. Nefes nefeseydi. “Sanırım fazla bir şey yapmana gerek kalmayacak.”

Yavaşça ona döndüm, tekrar pantolonunun önüne uzandım. Bu sefer izin verdi, tüm bedeni gergin, nefesi düzensizdi. Elimini içeri uzatıp, kaba, yay gibi kıvrılan kasık kollarını hissettim ama tam ona dokunacakken beni durdurdu.

“Bekle.”

Başımı salladım. “Tamam.”

“Bırak ben...” Ellerini beline götürdü ve beni tam anlamıyla şaşırtarak her şeyi çıkarıp bir kenara fırlattı.

Ağzım kurudu.

Işıkları açabilir miyiz diye sormak istedim. Dünyadaki tüm ışıklarla her santimini görmek için çaresizce yanıp tutuşuyordum. Ama bu isteğim dudaklarımı geçemedi önce, arkamdaki saçları avucunun içine aldı ve ağzımı ileriye doğru çekerek acil, aç bir ihtiyaçla beni öpmeye başladı. Diğer eliyle de elimi ereksiyonuna yönlendirdi; parmaklarımı onun sıcak, sert uzunluğu etrafında kapatmaya çalıştığımda ikimiz de derin bir nefes aldık.

“Lanet olsun.” Byron yana döndü, başı yastığa yaslanmıştı, boynunu açıktaydı ve ben onun güçlü boğazına eğilip öpücükler kondurdum. Pürüzsüz tenine sert bir dokunuşun ardından bir kez daha yaptım, kalbinin göğsüme karşı çırpınışını hissediyordum.

“Ben hayır –yapamam– Ah, Tanrım...”

Şaşkınlıkla gerildim, çünkü... *Aman Tanrım*. Boşaldı. Byron boşaldı. Sadece... Boşaldı.

On saniye, iki dokunuş ve patladı. Sevinçle gülmek istedim ama bu dürtüyü bastırdım. Lisedeki erkek arkadaşımın birkaç kez bu tür şeyler yaşadığımızda, o da çok hızlı boşalmıştı –bu kadar hızlı değil ama hızlı– ve şaşkınlığımla gülmüştüm. Bu hiç iyi karşılanmamıştı.

Parmakları hâlâ saçlarımda düğümlü, dudaklarımı tekrar kendisinininkilere bastırdı, diliyle beni içine çekip sevdi. Boşalmanın oluşturduğu karmaşayı umursamadan, beni sırtüstü çevirdi ve öpmeye devam etti, elleri yüzümün her iki yanında, ağzı açtı ve aynı zamanda değer verircesine hareket ediyordu. Sanki ben onun en sevdiği şarapmışım, en nefis tatlıymışım ve beni

her açıdan tadarak keyfimi çıkarmaya kararlıymış gibi... Bunu ve aramızda olan her şeyi sevdim ve çok mutlu, umut dolu hissettim.

Bu umut ve mutluluğun büyüklüğü beni korkutuyordu.

Ama ne yapabilirdim? Çok mu ileri gitmiştim? O kafesi açtı mı? Kalbim tehlikede mi?

Kötü haber, Win. Muhtemelen cevabı evet.

Yutkunarak bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım ve her şey yolundaymış gibi davrandım. Kendime bir ay önce beni terk etmesinin iyi bir yanı olduğunu söyledim. O zamana ihtiyacı vardı ve şimdi denemeye hazırdı. Şimdi deneyecektik. Ona âşık olmayı kabul etmem birkaç ay sürecekti. Belki bir yıl. Belki asla.

Bu sırada, itaatsiz bir parçam bu fikri reddetti ve kalbimin etrafındaki kafese sağlam bir yumruk attı, onu sallayıp cınlattı.

Sert kabuğun kırılması gereken kişi sensin.

Gözlerimi sıkıca kapattım ama itaatsiz düşünceler kafamda yankılandı.

Belki bir ay önce gitmeye ihtiyacı vardı, belki şimdi denemeye hazır ama senin o zaman ona ihtiyacın vardı. Ve ona neye ihtiyacın olduğunu söylemek yerine, gitmesine izin verdin.

Ve evet, biri benim bu inatçı ihtiyatımı “sabır” olarak adlandırabilirdi, ama aslında bu değildi. Gerçekten. İstedğim şeyi sormaktan korkmuştum. Bu çaresiz hisle, umutlarımı bir kişiye bağlamaktan, birine güvenmekten, birine ihtiyaç duymaktan ve birine dayanmaktan korkmuştum. Her şeyin kontrolünü ona bırakmaktan, ipleri onun tutmasından ve hızını belirlemesinden tamamen memnundum.

Ve şimdi, bu gece, ilişkimizin beklenmedik ve hızlı ilerlemesinden sonra, daha da korkuyordum.

BÖLÜM 32

WINNIE

Üstüm çıplak, dudaklarım çatlamış bir uyandım. Yatakta yalnızdım.

Alnımı ovuşturarak saçlarımın dağınıklığını geriye doğru ittim ve odaya göz gezdirdim. Oda da boştu. Midem sıkıştı ve hayal kırıklığına uğradığım için kendime sinirlenerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Görüyor musun? İşte bu yüzden dün geceki fanteziye inanmayı veya bu sabah her şeyin harika olacağını varsaymayı bırakmalıydım. Ona iyi olup olmadığını sormalıydım. Byron'ın bunaldığında gittiğini biliyordum ve ben...

“Uyanmışsın.”

Gözlerim hızla açıldı ve kafam sesin geldiği yöne çevrildi. Bedenimdeki her kas, hafifçe gülümseyerek odanın hemen içinde duran onu görmenin muhteşemliğiyle gerildi. Ellerini ceplerine sokmuş, günü geçirmek için siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek giymişti ve mavi bir kravatı vardı. Ve bunalmış gibi görünmüyordu. O... Mutlu görünüyordu.

Tehditkâr hayal kırıklığı bir U dönüşü yaptı, beni gözlerimde yıldızlarla ve her şeyi daha parlak ve güzel gösteren tatlı, umut dolu bir neşeye bıraktı.

Ve daha korkutucu bir şekilde.

Umudun ve korkunun garip karışımı boğazımda düğümle-
nirken onu selamlamak için kelimeleri şekillendirmeye çalıştım.

Bir parmağını kaldırarak beni durdurdu. “O düşünceyi sakla
Hemen döneceğim.” Byron kapıdan çıktı.

Çarşafı göğsüme bastırarak doğruldum. Daha nereye gittiği-
ni merak etmeye başlamadan önce, bir saniye içinde geri döndü,
elinde bir tepsi dolusu yiyecek vardı.

“Bu da ne?” diye sordum, sesim uykunun etkisiyle hâlâ kı-
sıktı.

“Senin kahvaltın.” Bana doğru eğilerek tepsiyi yatağın üzerine
koydu ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Sonra bir tane
daha, bir tane daha.

Elinin omzumu kaplayıp sonra kolum boyunca okşayarak
aşağı indiğini fark etmemem mümkün değildi. Başparmağı, göğ-
süme gevşekçe tuttuğum çarşafın kenarına takıldı ve aşağı doğru
çekti. Yatağın yanında yavaşça siz çökerek çenemden boynuma,
oradan da göğsüme kadar öpücükler kondurdu, eli şimdi gövde-
min etrafında dolaşırken göğüslerimi ortaya çıkarıyordu.

“O kadar lanet olası güzelsin ki,” diye inleyip sıcak ve ıslak
ağzını göğüs uçlarımdan birine kapatarak beni anında sıcacık ve
ıslak hale getirdi.

“Sen de... Oh, Tanrım...” Ciğerlerim yanıyordu. Gözlerimi
aşağı indirip diliyle göğsümün merkezini yalayıp daireler çizme-
sini, tenimi sevmesini izledim. Bir eli sırtımda masaj yapar gibi
hareket ederken diğeri çarşafı daha da aşağı iterken vücudumun
geri kalanını ortaya çıkardı ve birden tüm korkularım buharlaştı.

Hiçbir şey söylemeden, sormadan, kontrol etmeden veya
herhangi bir teyit istemeden, Byron beni iç çamaşırımın üzerin-
den avuçladı. Elinin sıkı baskısı hem harika hem de korkunç bir

ıskenceydi. Yatağa geri düşerek fazla sıkı kaslarımı esnettim ve kalçalarımı eğdim. Elini kavrayarak uzun parmaklarını iç çamaşırımın içine yönlendirdim, onun göğsüme karşı gülümseyişini hissederken tenim ürperiyordu.

Başını kaldırıp bana, boynuma, kollarıma, göğsüme, karnıma, bacaklarıma ve baldırlarıma baktı. Gözbebekleri, iç çamaşırımın içinde hareket eden eline bakarken kararmıştı. Göğsüm hızlı nefeslerimle inip kalkıyordu ve bakışları tenimde sabitlenmiş gibiydi.

“Bir keresinde bunun gibi bir rüya görmüştüm,” diye mırıldandı, sesi dalgındı, kaşları düşünceli bir şekilde birleşmişti. “Ama rüyada yatağa bağlıydın.”

Bir kahkaha patlattım, tenimde ince bir ter tabakası oluşmuştu. Bileğini bırakarak ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve duvara monte edilmiş başlığı sıkıca tuttum. “Böyle mi?” diye nefessiz bir şekilde sordum, bacaklarımin arasında hareket eden parmakları aklımı başımdan alıyordu.

“Aynen böyle.” Gözleri kapalı ve istekliydi, onaylar gibi görünüyordu. “Ve sonrasında, beni sen bağlıyordun.”

Bu görüntünün zihnimde canlanmasıyla inleyerek gözlerimi kapattım ve krizi önlemeye çalışarak anı uzatmayı arzuladım.

“Bu konuda gerçekten çok iyisin.” Kelimeler ağızımdan döküldü. “Ben... Ben hiç...” Daha önce hiç kimsenin beni orgazma ulaştırmadığını itiraf etmemek için dudaklarımı ısırdım. Her ne kadar şüphe duymuş olsam da bir erkeğin sadece parmaklarıyla bir kadını böylesine yoğun bir zirveye çıkarabileceğini duymuştum.

Byron eğildi ve sıcak nefesi boynuma doğru yayılırken kulağıma fısıldadı: “Hiç ne yapmadın?”

Başımı cevap vermek yerine salladım. Ne kadar deneyimsiz olduğumu bilmesini istemiyordum, özellikle de yatak odası konusunda bu kadar lanet olası yetenekli olduğu ortadayken.

“Hiç ne yapmadın, Winnie?” dedi, sesi derin, otoriter ve ikna ediciydi. “Söyle ki sana onu yapabileyim.”

Dişlerimin arasından, “Oh. Lanet olsun,” dedim ve sırtım istemsizce yay gibi gerilerek boşaldım. Merkezim parmağını sıkıp kasılırken beni delercesine dalga dalga gelen bu kafa karıştırıcı yarı zevk, yarı acı fırtınası nedeniyle ellerim başlığı sıkıca kavradı.

Sonunda, hareketleri yavaşlayarak hafifçe alaycı bir hale geldi, dili ve dişleri kulakmememi yakalayıp titrememe ve sarsılmama neden oldu. Gerçeklik etrafımda keskinleşirken nefesimi toplamak ve son birkaç anı anlamlandırmak için mücadele ettim.

Byron’ın bir tepsi dolusu kahvaltıyla otelin yatak odasına girmesi, beni örten çarşafı çıkarması ve çıplak tenimi öpüp yalayaarak parmaklarıyla beni orgazma ulaştırması artık onun basitçe yaptığı şeylerdi. Görünüşe göre, bizim aramızdaki bu ilişki tarzı, yakın gelecekte böyle devam edecekti.

Beynimdeki pragmatik taraf, bunun tadını çıkarmamı söylerken, kaygılı tarafım boğazıma yapışıp bunu mahvetmemem için hiçbir şey söylemememi ya da yapmamamı istedi.

“Vücudunu seviyorum. Seksi oluşunu seviyorum,” dedi, biraz huysuz bir şekilde. Nedenini eklediğinde anladım: “Ama aynı zamanda ondan nefret ediyorum.”

Hem keyifle hem de içimde kalan kırılğanlığı dağıtmak için güldüm. Parmaklarımı saçlarının arasına daldırırken çıplak bedenime daha fazla öpücük kondurmak için aşağıya doğru ilerliyordu. Kendi bedenimde ve bu anda rahat hissetmeye çalışarak, “Neden nefret ediyorsun?” diye sordum.

“Aklımı karıştırıyorsun. Bir de çok fazla kıyafet giyyorsun.”

Bu kez midemde biriken gerginliğin bir kısmını dağıtarak daha içten güldüm. Onun hayal kırıklıklarını anlayabiliyordum.

Aynı şekilde hissediyordum ve –şimdi beynim de yerine döndüğüne göre– vücudumu sevdiğini ve seksi olduğumu söylemesinin oldukça hoş bir şey olduğunu fark ettim.

Göğsüme ve karnıma kondurduğu öpücükler harika hissettiriyordu ama içimde kalan bir savunmasızlık hissi onu daha yakınıma çekmek istememe neden oldu. Onu bana sarılmış halde beni tutarken hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. Ne istediğimi söylemeyi düşündüm ama üzerindikiler; mükemmel şekilde ütülenmiş gömleği, kusursuz bağlanmış kravatı beni caydırdı. Onu bozmak istemedim.

Ama bana ne istediğimi söylemem gerektiğini söylemişti...

“Ne?” diye sordu, kararsızlığımı bölerek.

Göz kırpıp dikkatimi tekrar ona verdim. Hâlâ yatağın yanında diz çökmüş haldeydi, şimdi üzerimde duruyordu, bir eli sırtımın ve yatağın arasındaydı, diğeri ise parmak uçlarıyla çıplak tenimi izliyordu.

“Şık görünüyorsun,” dedim, kravatına dokunarak. “Ve bu takım elbisenin içinde çok yakışıklısın.”

“Biliyorum. O yüzden giydim.”

Tam anlamıyla kahkaha atmamak için dudaklarımı sıktım. Teşekkür etmeyip iltifatları doğrudan kabul etmesine –ya da neredeyse her zaman kabul etmesine– bayılıyordum.

“Bugün etkilemek istediğin biri mi var?” diye sorup kravatın ucunu hafifçe çektim ve büyük bir zevkle onu kravat iğnesiyle sabitlemediğini fark ettim.

Sorgulayan bir ifadeyle bana baktı. “Etkilemek istediğim tek kişi sensin. Etkilendin mi?”

“Evet,” dedim ve elimi kravata geri kaydırıp, mavi ipeği ezmemeye dikkat ederek düğümün hemen altından kavradım. “Her zaman beni etkiliyorsun.”

Gülümsedi, elini çıplak bacağıma kaydırıp avuç içiyle dizimi okşadı. "Seni etkilemeye devam etmeyi planlıyorum, bilmiş ol."

"Öyle mi? Ne kadar süreyle?"

"Ömür boyu," dedi ciddi bir gülümsemeyle. Elini diğer bacağıma kaydırdı, yukarı doğru kalçama kadar ilerletti ve ardından beni kendine doğru çekerek yan tarafıma yatmamı sağladı. "Ama önce yemek yemelisin." Parmakları bu kez arka taraftan iç çamaşırımın içine kayd ve popomu avuçlarken kuru bir şekilde ekledi, "Enerjiye ihtiyacın var, bu bir maraton olacak," dedi.

Kravatını bırakıp kaşlarımı kaldırdım. "Maraton mu?"

"Röportajlar," dedi düz bir sesle. "Bir saat içinde başlıyor."

"Ah..." Başımınla onaylayarak ona anlayışlı bir gülümseme verdim. "Merak etme. Sana arka çıkacağım."

"Merak etmiyorum." Popomu sertçe avuçlarken gözlerini kapattı, dişlerini sıkıyormuş gibi görünüyordu. "Ama seni giyinmeye bırakmam ve sana dokunmayı kesmem gerekiyor, yoksa bu odadan asla çıkamayız." Kendi kendine konuşuyor gibiydi, pek hoşlanmadığı ama uyması gerektiğini düşündüğü emirler veriyordu. Bu, beni çılgın gibi gülümsetti.

Byron beni bıraktı, ayağa kalktı ve birkaç adım geri çekildi. Gözleri hâlâ kapalı, kravatının düğümünü kontrol etti.

Onun beni bırakma konusundaki isteksizliği hoşuma gitti, beni yeniden gülümsetti ve söyledikleri ile yaptıkları, orgazm sonrası yaşadığım endişeleri yatıştırdı. Aynı zamanda gevşemiş ve rahatlamış hissettim, vücudum onun ilgisinden sonra hâlâ tatlı bir huzurla titreşiyordu. Gözlerim istemsizce pantolonunun önüne kayd.

Eyvah.

"İstersen ben..."

“Evet. Ve hayır,” dedi sıkıntılı bir şekilde, banyonun kapısına doğru yürüyerek. Birkaç saniye sonra içeriden seslendi: “Alacaklı olabilir miyim?”

Sesi sıkışmış gibi çıkan bu sorusuna güldüm ve doğrularak seslendim: “Kesinlikle. Ne zaman istersen.”

Byron kafasını tekrar odadan içeri uzattı, gözleri ıslı ıslıldı, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. “Bunu duyduğuma sevindim.” Çenesiyle yemek tepsisini işaret etti. “Açsan ye. Ve merak etme, şefi tanıyorum ve mutfağı gördüm. Güvenli.”

Röportajlar başka bir otel süitinde gerçekleşti ama bu süit oldukça büyüktü. Oturma alanı, Byron’ın tüm süitinin üç katı büyüklüğündeydi ve burada stüdyo ışıkları ve kameralar, iki büyük kanepeler, dört sandalye, içecek ve yiyeceklerin bulunduğu bir açık büfe masası ve on iki kişilik bir yemek masası bulunuyordu. Pencere bizim süitimizdeki gibi Central Park’a bakıyordu, ancak oda çok büyük olduğu için manzarası da üç kat fazlaydı.

Ancak Byron içeri girer girmez odadaki kalabalığın arasından iki kişi ayrılıp perdeleri çekti, manzarayı kapatıp odayı güneş ışığından yoksun bıraktı. Bu bana mantıksız geldi. Kameraların daha fazla ışığa ihtiyacı olmaz mıydı?

Byron beni menajeri, ajanı ve yayınevindeki kitaplarının düzenlenmesinden ve pazarlanmasından sorumlu ekiple tanıştırdı, bu da dikkatimi yeni gizlenen manzaradan başka yöne çekti. O benimle el ele tutuşurken onlarla sohbet ettim. Tıpkı Amelia ve Elijah ile akşam yemeğinde olduğu gibi, Byron bir kez daha dinlemekten memnun görünüyor, yalnızca doğru sorular sorulduğunda konuşuyordu.

İlk gazeteci tam zamanında geldi ve hızla kendini tanıtır herkesle selamlaştıktan sonra Byron’ın karşısına otururken el sıkışma-

yı teklif etmedi ve nezaket gösterileri ya da ısınma konuşmaları yapmadan doğrudan konuya girdi. Bu durum beni şaşırttı. Araştırmalarıma göre, Jes Ekker, sorularına ünlülerle bir bağ kurarak başlamasıyla oldukça ünlüydü. Tanışmayı dört gözle beklediğim birkaç kişiden biriydi çünkü profil röportajlarını sıradan içeriklerden dinamik hikâyelere dönüştürme yeteneğine sahipti. Ancak Ekker'ın Byron ile göz teması kurmaktan kaçındığını fark ettim.

Byron'a dördüncü sorusunu sanki bir metinden okur gibi sorduğunda, Byron'ın menajerine eğilip fısıldadım: "Byron'ı sevmiyor mu acaba?"

Bana baktı, kafası karışmış gibi görünüyordu ve aynı şekilde fısıldayarak cevap verdi: "Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey, bu kadın genelde önce şakalaşır, değil mi? Ama Byron'ın elini sıkmayı bile teklif etmedi ya da nasıl olduğunu sormadı."

"Ah." Byron'ın menajeri anlayışla başını salladı. "Hepsi Bay Visser'ın sözleşme şartlarında. Sohbet yok, konuşma yok, sadece önceden onaylanmış sorular."

"Anladım." Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanarak dikkatimi tekrar önümdeki sahneye yönelttim, Bayan Ekker'ın duruşunu incelemeye başladım. Görünüşe göre sıkılmıştı, bu röportajı bitirmek için Byron kadar hevesliydi ve bu gerçekten üzücüydü; iki yetenekli insanın bir bağ kurma ve birbirine yardımcı olma fırsatını kaybetmesi gibiydi.

Keyfim kaçmıştı ama bu konuda ne yapacağımı bilemeyerek odanın kenarında, diğer izleyicilerle birlikte durup dinlemeye devam ettim. Röportaj, etkisiz ve yorucu bir şekilde devam etti. Sonunda röportaj bittiğinde Bayan Ekker ayağa kalktı, nazikçe teşekkür etti ve ayrıldı.

Bir sonraki gazeteci çoktan bekleme odasında bekliyordu ve sabah aynı şekilde ilerledi: sıkıcı konuşmalar, hayal gücünden yoksun sorular, pratik ve tahmin edilebilir cevaplar. Ne kadar

uzun süre ayakta durup dinlediysem, bu cansız Byron versiyonu ve ilham vermeyen röportajlarla o kadar tatminsiz hale geldim. Her şey bir süreçten ibaretti, bir aks üzerinde dönen bir tekerleği tekrar tekrar izlemek kadar ilginç ve şaşırtıcıydı.

Düşüncelerim dağılırken şu anki durumun Byron'ın ona fazla ilgi gösterilmemesi yönündeki isteğiyle ne kadar çelişkili olduğunu tartışıyordum. Her detay –manzaranın kapatılması, güneş ışığının engellenmesi ve önceden onaylanmış sorular listesine kadar– tam olarak onu şımartmak için hazırlanmış gibi görünüyordu.

Ama bir fark vardı. Bu gazetecileri tanımıyordu. Menajeri, ajansı ve yayın ekibiyle iyi çalışıyordu ama onları yakın arkadaşları olarak görmüyordu. Onlar, belirlenmiş kutularında ve davranış beklentileriyle yerleştirilmiş meslektaşlardı. Burası onun için güvenli bir alan değildi.

Ama ben, onun için güvenli bir yer ve insandım. Amelia da öyleydi. Görünüşe göre kolay güvenmiyordu ama bize güveniyordu. Ve belki de bu yüzden, bana fazla ilgi gösterilmesini istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyordu.

Ve biliyor musunuz? Onun bakış açısını anlayabiliyordum, çünkü ben ve –tahminime göre çoğu insan– dünyaya çok farklı bir şekilde yaklaşıyorduk.

Byron, güvenilmez insanlardan korunmak için dışsal sınırlar belirliyor ve bunları zorluyordu. Bu, onun dürüstlüğü, çoğu insanı rahatsız ediyordu, ona garip ve eksantrik diyorlardı. Bu garipliği ben de birinci elden deneyimlemiştim ve kendim de bunu yapmıştım, onun dürüstlüğünü kabalık olarak etiketlemiştim.

Oysa ben –ve çoğu insan– dünyaya içsel bir temkinlilikle yaklaşırken dışarıya karşı açık bir görünüş takınıyorduk. Byron gibi, çoğu diğer insanı güvensiz kabul ediyorduk ama duvarlarımız kafamızın içinde ve kalbimizin etrafındaydı, dünyaya açıkça gösterilmiyordu.

Hepimizin Byron kadar sınırı vardı ama bizimkiler içseldi. Onlar gibi açıkça paylaşmıyorduk, var olduklarını bile kabul etmiyorduk. İnşa ettiğimiz duvarlar ve tutunduğumuz şartlar geliyordu ve diğer insanlardan... Zihinlerimizi okumalarını mı bekliyorduk?

Bu düşünceyle alaycı bir şekilde gülümsedim ve başımı hafifçe salladım. Byron her karşılaştığı kişiye karşı dürüst ve açıksözlüydü ve bu onu eksantrik yapıyordu. Oysa çoğu insan dünyanın zihinlerini okumasını bekliyordu ve bu tamamen *normaldi*. Ne ironik.

Birden, Byron'ın menajerinden bir soluk alış geldi, beni düşüncelerimden çekip aldı. Ona ve şaşkın profiline bir göz attım.

Bir saniye sonra, öne doğru atıldı. "Tamam. Bu röportaj bitti."

Byron'ın elleri kollarında rahatça duruyordu ama gözleri karşısındaki adamı delip geçiyordu. Adam, Byron'a bakarak sanki neyin yanlış gittiğini anlayamıyormuş gibi masum bir ifade takınmaya çalıştı. Diğer röportajcılardan farklı olarak kanepenin kenarına oturmuştu ve neredeyse Byron'm alanını işgal ediyordu.

"Doktor Visser hakkında soru sormamıza izin verileceğini sanıyordum," dedi adam, Byron ve onun menajeri arasında gidip gelen bakışlarla. "Kimse bana annesinin yasak olduğunu söylemedi."

"Bay Visser'in annesiyle ilgili hiçbir soru göndermediniz. Onaylanmamış sorular yasaktır, Harry. Bunu biliyorsunuz."

Byron'ın gözleri benimkilerle buluştu, sonra ellerine düştü. Parmak uçlarını incelerken menajeri ve Harry adındaki röportajcı gazetecilik etiği ve "ayrıcalıklı, şımarık sanatçılar" hakkında tartışıyordu.

"Ben sadece Bay Visser'm annesinin acımasız yorumları yüzünden sosyal medya hesaplarını silip silmediğini sordum. Hepsi bu. Bu basit bir evet ya da hayır sorusu. Ben onun tarafındayım."

Byron'ın menajeri elini kaldırıp daha önce tanıştığım yayın ekibini işaret etti. "Senaryoya bağlı kalamayacaksan, çık git."

“Annenin seni bir hata olarak gördüğünü söylediği, o videodaki sözleri. Oğlunun olmadığını söylediği sözleri. Bunu söylediğinde ne hissettin?” Harry acımasızdı, Byron’ın menajerinin arkasından eğilerek sorularına devam etti. “Şimdi bu kadar başanlı olduğunda hâlâ aynı şekilde mi düşünüyor? Subrah karakterini kendinden mi esinlendin? Annen kitabını okudu mu?”

“Yeter. Yeter artık.” Yaym ekibi oradaydı, Harry’nin ceketinden çekiştiriyor ve ellerini ısrarla omuzlarına koyuyorlardı. Onu odadan iterek çıkardılar.

Tüm bu süre boyunca, Byron taş gibi durmuştu, bir heykel kadar hareketsizdi, gözleri ellerindeydi. Hareket ettiğimi fark etmeden aramızdaki mesafeyi yarılamıştım bile. Yanına vardığımda, içgüdüsel olarak dizlerine oturdum, boynuna kollarımı doladım ve sıkıca sarıldım.

Byron’ın annesi hakkında hiçbir şey duymamıştım. Eğer doğruysa, şu an ne hissettiğini hayal bile edemezdim.

Byron olmasa bile, hatta içine kapanık, ketum, sevimli huysuz Byron değil de sokakta rastladığım rasgele biri olsa bile, bu sözler derinden yaralardı.

“Sen...” diye başladım ama iyi olup olmadığını sormaktan vazgeçtim. Dün geceki konuşmalarımızdan sonra bunu sormamı isteyip istemediğinden emin değildim.

“Bunu sormanda sakınca yok. İyi olacağım,” diye mırıldandı, sesi tekdüzeydi. Boynuma bir öpücük kondurdu, beni sıkıca tuttu. “Teşekkür ederim. Benim... İhtiyacım var...”

Düşüncesini tamamlamasını bekledim. Tamamlamayınca onu teşvik ettim:

“Neye ihtiyacın var?”

“Sana.”

Kalbim hızlandı, bu cevabını fazlasıyla sevmiştim. O hâlâ belimden tutarken mümkün olduğunca geri çekildim. "Bana sahipsin," diye fısıldadım ona, içimdeki inatçı ve itaatsiz bir ses "YALANCI!" diye haykırmasına rağmen.

Yarattığım kısacık mesafeden faydalanarak yüzünü çevirip göğsüme bastırdı, sanki yumuşaklığında boğulmak ister gibi.

"Şükürler olsun," diye boğuk bir şekilde yanıtladı.

Güldüm, yanaklarımın kızardığını hissederek parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Daha da sokulup yanağını göğsüme dayadı.

"Eğer mutluluk kelimesini somut, dokunulabilir bir şey olarak gösterebilseydim, sen tam da hayalimdeki gibi olurdun."

Kalbimin etrafındaki kafes çatladı, hisler nefesimi keserken çenemi onun başının üstüne dayadım ve nefes alıp vermeye çalıştım. Yüzünün bana yaslanmayan yanını avuçlarımın arasına alarak onu tuttum; o da kalp atışlarımı dinliyordu. Birkaç dakika boyunca neredeyse sessizlik içinde oturduk. Sessizliğe ihtiyacı olduğunu hissediyordum ve dürüst olmak gerekirse, benim de ihtiyacım vardı.

Zihnim yine kayboldu, bu sefer son röportajda yapılan açıklamalar ve sorulan sorulara. Dudaklarımı ısırarak annesi hakkında bir şey sormamaya çalıştım; onun bu konuda konuşmak istemediği çok açıktı, yoksa Harry hâlâ diğer koltukta oturuyor olurdu. Konuyu açıp açmamak üzerine düşünüp taşınyordum; acaba Byron'ın gerçekten onun oğlu olmadığını mı söylemişti? Gerçekten onu bir hata mı olarak nitelendirmişti?

Galiba ondan nefret ettim. *Hayır, Win. Tanımadığın birinden nefret edemezsin.*

Bu durumda bir istisna yapmaya karar verdim.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 33

WINNIE

B yron'ın menajeri birkaç dakika sonra geri döndü ve öğle yemeği vakti geldiğini, Byron'ın bir buçuk saat boyunca serbest olduğunu söyledi. Büyük süitte yemek yiyebileceğimizi ya da bir molaya ihtiyacı varsa başka bir yere gidebileceğimizi belirtti. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Byron başka bir yere gitmeyi tercih etti.

Elimi tutarak bizi çıkışa yönlendirdi ve yayın ekibine hızlı ve samimi bir şekilde teşekkür ederek –ki bu onları gerçekten şaşırtmış gibi görünüyordu– odadan çıktı.

Koridorda üç adım ilerlemiştik ki arkamızdan biri, “Affedersiniz. Bir dakika alabilir miyim?” dedi.

Byron'ın elinin benim elimde gerildiğini, omuzlarının ve boyununun belirgin şekilde kasıldığını hissettim. “Hayır,” dedi düz bir sesle ve adımlarını hızlandırdı.

Tam *Tanrım, bu insanlar ne kadar da ısrarcı* diye düşünüyordum ki, konuşan kişi açıklama yaptı:

“Siz değil, Bay Visser. Kimya Maven'le konuşmak istiyorum, eğer bir dakikasını ayırırsa.”

Adımlarım durdu ve istemsizce arkamı dönüp bakarken, *hayır, teşekkürler*, demeye hazırlanıyordum. Ama ilk röportajcıyım –Jes Ekker– bizden birkaç metre ötede, duvara omzunu dayanmış halde buldum. Elinde çocuklar için FeTeMM projeleri kitabı vardı; videolarımda her zaman önerdiğim favori kitabım.

Durakladım, Byron'ın da benimle durmasını sağladım ve sordum: “Neden benimle konuşmak istiyorsunuz?”

Umut dolu ve biraz mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi ama bize doğru bir adım bile atmadı. “Aslında bu çocuklarım için. Size hayranlar... Umarım bunu onlar için imzalarsınız.”

Kitaba kaşlarımı çatarak baktım. “Bu kitabı ben yazmadım.”

“Biliyorum ama sizin önerinizle aldık ve sürekli kullanıyoruz. Ancak, sizi rahatsız etmek istemem, istemezseniz, tamamen anlarım.”

Onu inceledim. Gerçekten samimi görünüyordu. Yaklaşmamıştı da. Ve daha önce takipçilerimden biriyle hiç tanışmamıştım. Meraklandım.

Byron'ı da çekiştirerek yavaşça ona doğru yürüdüm. “Ben Winnie,” dedim, ona çekingen bir gülümsemeyle. “Çocuklarınız kaç yaşında?”

“Kızım on dört, oğlum altı yaşında. İkisi de FeTeMM videolarınızı izliyor.” Kitabı ve bir kalem uzattı. “Favori deneylerini yapışkan notlarla işaretledim, eğer birine iki ‘n’li Ryann için, diğerine James için yazabilerseniz çok sevinirim.”

“Elbette,” diye gülümsedim ve Byron'ın acele etmediğinden emin olmak için ona göz attım. Byron, Bayan Ekker'a çenesini kaldırarak belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı. Bu seferki gururlu görünüyordu.

Byron'ın elini bırakıp kitabı almak için uzandım ve Bayan Ekker'a ıslıl ıslıl bir gülümseme sundum. *Ne kadar heyecan vericiydi!*

“Ne zaman izlemeye başladılar?” diye sordum, ilk sayfayı çevirip Ryann’ın adını iki n ile dikkatlice yazarken. “Bu yıl mı?”

“Hayır. Yaklaşık iki yıl oldu. Kocam YouTube’da videolarınıza rastladı ve kızımıza gösterdi. O dönemde bir süreçten geçiyordu –nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum– sanki zeki olmak ya da zeki görünmek istemiyordu.”

“On iki yaşındaydı, değil mi? Bu, kızlar için pek de sıra dışı değil,” diye mırıldandım imzalarken. “Bu konuda pek çok hakemli araştırma var. İlkokul boyunca akademik olarak başarılı olan bazı kızlar, on iki yaş civarında bilerek başarısız olmaya başlıyor –özellikle matematik, fen, mühendislik ve teknoloji gibi geleneksel olarak erkek egemen alanlar sayılan derslerde– zeki olarak algılanmak istemedikleri için. Bu ciddi bir sorun ve aslında yedinci ve sekizinci sınıf STEM dersleri verme kararı almanın sebebi de bu.”

“Gerçek bir öğretmen olmanız harika bir şey. Videolarınızda çocuklarla nasıl bağ kuracağınızı bildiğiniz çok belli. Ayrıca, yeni içerikleri de çok seviyoruz. Ryann artık makyaja merak saldı, sizin sayenizde.”

“Gerçekten mi?” Şaşkınlıkla sorduğum sorunun tonu yükselmişti, kalbim mutluluktan kanatlanmış gibiydi.

“Evet. Ona far almaya gittik. Çok şaşırdım. Sizden sonra sadık bir şekilde videolarınızı izlemeye başladı ve başka mühendislikle ilgili şeyler, televizyon şovları ve kitaplar aramaya başladı. Zeki olmak –yani, bilişim delisi olmak– hayatında istediği tek şeymiş gibi görünüyordu ve başka hiçbir şeye yer yoktu. Elbise giymek istemiyordu, arkadaşlarıyla alışveriş merkezine gitmek istemiyordu. Bu sorun değildi, eğer istediği şey buysa. Ama şimdi aynanın karşısında makyaj pratiği yapıyor.”

Ryann’ın annesine sarılmak istedim. “Bu harika bir şey.”

“Evet, gerçekten harika bir şey.” Öne doğru bir adım attı, gözleri büyük ve heyecanlıydı, sanki bana sarılmak ister gibi görünüyordu. “Ben öyle makyajı çok teşvik eden biri değilim, genelde makyaj yapmaya zamanım olmaz. Ama sanırım, teşekkür ederim. Onun ya zeki olmayı ya da diğer yönlerini reddetmesi, başka ilgi alanlarını inkâr etmesi bana üzücü geliyordu. Sanki hem zeki olup hem de başka şeylere ilgi duyamayacağını düşünüyor-
du. Evde daha iyi bir model olmaya çalışıyoruz ama bilmiyorum. Gazeteci ya da sanat tarihçisi olmak istemiyor –kocamın yaptığı işler bunlar– elektrik mühendisi olmak istiyor. Belki de birinin ona ‘Hey, sorun değil. Olmak istediğin her şey olabilirsin, ilgilendiğin her şeye yönelebilirsin. Hiçbir şey yasak değil,’ demesi gerekiyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

Kitabın iki sayfasını da imzalayıp ona geri verdim ve duvara yaslanarak sohbet etmek için yerimi aldım. “Evet, anlıyorum. Büyürken hep birinin bunu benim için yapmasını, bana örnek olmasını isterdim. Ve bu konuda, videolarımı izleyen kızlara örnek olmam gerektiğini bana arkadaşım Amelia söyledi.”

“Pekâlâ, bunu oğlum için de yaptınız.” Kitabı ve kalemi çantasına yerleştirirken güldü. “Oğlum James de videolarınızı izliyor ve –bunu bir düşünün– bana erkeklerin de mühendis olup olmayacağını ya da bunun sadece kızlara özel bir şey olup olmadığını sordu.”

Kafamı sallayarak güldüm. “Erkek eğitimcilerin canlı deneyler ve mühendislik projeleri yaptıkları hesaplar görmek isterse-
niz, size birkaç öneride bulunabilirim.”

Başını hafifçe bir sağa bir sola eğerek düşünüyormuş gibi yaptı. “Belki bunu düşünebilirim. Ama o, en sevdiği mühendis ve bilim insanları arasında sizi her zaman ilk sıraya koyacak ve bunu çok seviyorum. Onun sizinle bağ kurmasını ve bunun tamamen normal olmasını seviyorum. Erkeklerin ve erkek çocukların, ki-

şisel kahramanları olarak kızlarla ve kadınlarla bağ kurmalarının teşvik edilmediğini düşünüyorum, ta ki bu son nesle kadar. Ve bunun gerçekleşmesini görmek gerçekten çok güzel.”

“Kesinlikle katılıyorum.” Heyecanla başımı salladım. *Aman Tanrım*. Bu kadını çok sevmiştim. Onu cebime koyup sonsuza kadar saklamak istiyordum.

Bakışları sağa, omzumun yanında sessizce duran Byron’a kayınca, sanki onun orada olduğunu unutmuş gibi, gülümsemesi biraz soldu. “Neyse.” Omuzlarını silkerek geri çekildi ve elini bana uzattı. Elini sıktım. “Çok teşekkür ederim.”

“Ne zaman isterseniz,” dedim, samimiyetle. “Bir gün Seattle’a gelerseniz, bana haber verin. Oradaki bilim merkezi harika.”

“Kesinlikle. Kendinize iyi bakın.” Byron’a sıkı ve nazik bir gülümseme gönderip yanımdan geçerek koridorun sonundaki asansöre doğru yürüdü.

Bu arada, ben vahşi bir şekilde gülümsüyordum, harika hissediyordum. Çok mutluydum. Çok enerjiktim. Aklımda yeni fikirler, yeni deneyler, yeni içerik olasılıkları uçuşuyordu.

“Biliyor musun...” Byron, Ekker’in az önce yaslandığı aynı yere yaslanarak tam önümde durdu: “Sen gerçekten olağanüstüsün.”

Ayaklarımın ucunda hafifçe zıplayarak ona hızlı bir öpücük verdim. “Bu harikaydı! Harika değil miydi? Vay canına. Ben sadece... Her yaptığım şeyin buna değdiğini hissediyorum. Bu hissi seviyorum, öğretmen olmamın sebebi bu, biliyor musun? Genç insanların hayatlarında bu kritik zamanda bir fark yaratılabilmek, benim için tüm para veya şöhretten çok daha değerli. Tüm bunlar, gerçek bir fark yaratmanın yanında çok değersiz. Ve ben, şey, ben...”

Sıcak gülümsemesi eğlenceli bir sırtısa dönüşmüştü ve kollarından biri kalkmıştı.

Ah, *KAHRETSİN*. Tam sözler ağzımdan çıkarken nasıl bir anlama geldiğini fark ettim ve hemen elimi ağzıma kapattım. Parmaklarımın arasından, “Üzgünüm. Öyle demek istemedim, ben...” diye mırıldandım.

“Özür dileme.” Elimi ağzımdan çekip tuttu ve dudaklarıma hafif bir öpücük kondurdu. “Ne demek istediğini biliyorum, yaptığım şeyin değersiz olduğunu ima etmek istemediğini.”

“Kesinlikle istemedim. Yaptığım şey bir fark yaratıyor.”

“Hımm...” Gözleri kısılmıştı ama bu eğlenceli bir ifade gibiydi. “Ama belki de senin kadar büyük bir fark yaratmıyorum?”

Başımı salladım. “Hayır. Asla. Bu konuyu seninle tartışmayacağım.”

“Neden tartışınayacaksın?” Elimi çekip bizi tekrar asansöre doğru yönlendirdi.

“Eskiden yaptığım işin karşılığında az ücret aldığımı söyledin ve bunu konuşmak istemiyorum.”

Byron sessizleşti, gözleri kısılarak düşünceli bir hal aldı. Asansör kapısına ulaştığımızda çağrı düğmesine bastı ve bana döndü. “Artık yaptığın iş için az ücret aldığını söylemeyeceğim, biliyorum bu seni rahatsız ediyor.”

“Peki ya?” diye kuru bir ifadeyle sordum, söyleyeceği şey için kendimi hazırlayarak.

“Ama temel konuda yanıldığımı fark ettim ve özür dilerim.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Affedersin? Artık yaptığım iş için az ücret aldığımı düşünmüyor musun?”

“Tüm öğretmenler, benim fikrime göre, en az on kat fazla maaşı hak ediyor. Ama o kadınla olan konuşmanı izlerken mutluluğunu ve neşeni gördüğümde, bu ağır iş yükünü düşük maaşla kabul etme nedeninle ilgili yanıldığımı fark ettim.”

“Ve neden kabul ediyormuşum?” Kendimi hazırlayarak ona yan gözle baktım.

“Hayatın başarısını, kazanılan para veya şöhretle ya da sahip olduğun özgürlükle değil, yapılan farkla ölçüyorsun.” Byron’ın o belirsiz gülümsemesi tekrar belirdi ve bu sefer daha da gururlu görünüyordu. “Yaptığın iş önemli.”

“Biliyorum.”

“İyi. Ve bu konuda geçmişte yaptığım her şey için özür dilerim.”

“Affedildin.”

“Hâlâ az maaş alıyorsun...”

Gözlerimi devirdim. “Byron.”

“Ama sana ne kadar ödeseler, asla yeterli olmazdı.” Bir adım yaklaşıp kollarımı boynuna dolamam için beni teşvik etti. “Bu, bir süper kahramanın maaşını hesaplamaya çalışmak gibi bir şey.”

Güldüm. “Şimdi süper kahraman mı oldum?”

“Sen her zaman bir süper kahramandın.” Byron burnunu benimkine sürttü, dudaklarımızı birbirine değdirerek fısıldadı. “Öğretmen değil misin? Tek fark, öğretmenlerin pelerin giymemesi.”

“Belki doğum günümde bana bir tane alırsın.” Onun dudağını hafifçe ısırdım.

“Belki alırım.”

“Belki giyerim.”

Birkaç santim uzaklaştı, umutla bakarak. “Belki sadece onu giyersin?”

Kafamı geriye atıp kahkaha attım.

Süitimizde hızlı bir öğle yemeği yedik. Hızlı olmak zorundaydı. Ayrılan sürenin çoğunu küçük kanepede öpüşerek geçirmiştik:

ben onun kucağına oturmuştum, gömleğim düğmesiz bir haldeydi ve o, açığa çıkan her santimetre kare derimi ısıtıyor, öpüyor, yalıyor ve dokunuyordu.

Yine, acısını hafifletmek isteyip istemediğini sordum, yine ertelemek istediğini söyledi. Bu da beni Amelia'nın haklı olup olmadığı konusunda düşündürdü: Byron'ın kendini mahrum bırakma konusunda bir alışkanlığı mı vardı?

Onu zorlamalıyım. Yapmalıyım... Belki ona yalvarmalıyım? Acaba ona yalvarsam ne yapardı? Bunu bana verir miydi?

Bunlar, ikinci grup röportajlar sırasında Byron'a odanın diğer tarafından bakarken aklımdan geçen düşüncelerdi. Muhtemelen bu yüzden gözleri sürekli bana kayıyor ve hazırladığı cevaplarda tökezliyordu.

"Aranızda bir tartışma mı oldu?" diye fısıldadı yöneticisi yanımdaki yerinden eğilerek.

Başımı iki yana salladım ve Byron'la tekrar göz göze geldim, dikkatimi onun dudaklarına kaydırdım. Dilini çıkarıp dudaklarını nemlendirdiğinde ona bakıyordum.

"Affedersiniz," dedi röportajcıya. "Bir... Yarım saatlik bir ara vermem gerekiyor."

Adamın yanıtını beklemeden aniden ayağa kalktı ve benim yaslandığım duvara doğru yöneldi.

Menajeri öne çıkıp, "Ne..." dedi.

"Yarım saat ara vermem gerekiyor," diye tekrarladı Byron. Ardından daha sessiz bir sesle ekledi: "Herkesi buradan bir dakikadan kısa sürede çıkarırsanız size yirmi bin dolarlık bir bonus vereceğim."

Cevabı beklemeden elimi tuttu ve beni süitin diğer tarafındaki kapalı bir kapıya doğru çekti. Kapıyı açtı ve bizi içeri soktu. Kapıyı kapatıp beni duvara yasladı. Dudakları benimkilerle bir-

leşirken yöneticisinin herkesin çıkmasını söyleyen acil sesini zar zor duyabiliyordum.

“Böyle baktığın zaman konsantre olamıyorum,” dedi, telaşlı öpücükler arasında.

Eteğimin kavrayarak yukarı çekmeye çalıştı. Ancak ellerini aceleyle ittim, ona biraz alan açarak etrafımızı hızla gözden geçirmek için bir adım geri attım. Süitin yatak odasımdaydık. Oda karanlıktı. Yatak büyük boydu. Ve hâlâ yanımda bir prezervatif yoktu.

Lanet olsun!

Byron tekrar bana uzandı ama ben dizlerimin üzerine çöktüm ve titreyen parmaklarımla kemerini çözmeye başladım.

“Winnie. Ne yapıyorsun?” Sesi titriyordu ve parmak uçları omuzlarıma dokundu, sonra hızla geri çekildi. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi.

“Bana daha önce yapmadığım bir şeyi sormuştun...” dedim, arzu dolu bir cesaret patlamasıyla. “Bunu daha önce hiç yapmadım.”

Belki bunu bu kadar çok istememin sebebi, Byron’un her parçasının benim için güzel olmasıydı. Ya da belki de, o ilkel, ihtiyaç duyan, sıkışan ve kıvrılan, bana gerçekten ne istediğimi sormamı söyleyen, isyankâr sesin etkisiydi; bu onu kendi rahatlık alanının dışına çıkarmak anlamına gelse bile. Evet derse, kalbimi riske atmayı tamamen göze alabilirdim; hayır demesi durumunda yaşayacağım duygusal acıya rağmen...

“Kahretsin. Win, sen... Sen...” Sözleri boğuktu, duygular ve sesin bir kazıntısı gibiydi, tüm bedenimde yankılandı. Onun huzursuzluğunu, kararsızlığını ve çekingenliğini hissettim ve –bir şekilde içgüdüsel olarak– onun çekingenliğinin ve endişesinin benim için olduğunu anladım. Durmamı isteseydi, eğer bunu istemeseydi, hayır derdi. Benden ne istediğini söyleyeceğine güveniyordum.

Bu yüzden dün geceki ifadelerini kullanarak onu susturdum. O ifadeler, o anda hissettiğim şeyin mükemmel bir yansımasıydı. "Benden bir şey yapmamı istiyorsan, benden bir şey istiyorsan, o düşünceye devam et lütfen. Ama artık dikkatli kontrol etmeler yok, artık bana iyi olup olmadığımı sormak yok."

Ellerinin her iki yanında yumruk yapmasını, ağzının kapanışını izledim. Bir an sonra başı sert bir hareketle sallandı ve gözleri inanılmaz derecede karardı. Sonra pantolonunun düğmelerini açtım, fermuarını indirdim ve onun son gönderdiği fotoğrafta beni çılgına çeviren o gri iç çamaşırının içine elimi sokarak ereksiyonunu ortaya çıkardım.

Onu görmek, içimdeki ilkel, arzulayan bir yanı sıkıca kavradı, ağzım salyayla doldu, cildimin altına ve üzerine bir sıcaklık yayıldı. Daha önce bir penisi güzel olarak düşündüğümü hatırlamıyordum ama şimdi düşünüyordum. O kadar inanılmaz güzel. Daha önce bir penisi ağzıma almak istememiştim, dilime dokundurup tadına bakmazsam ölecekmişim gibi hissetmemiştim. Onu emmek, dudaklarımı kullanarak bir tepki almak... Tepkisini, kendini kaybetmesini o kadar çok istiyordum ki havadan daha fazla buna ihtiyacım vardı.

Kalçalarını kavradım ve penisini en dibinden başlayarak yukarı doğru yaladım. Ereksiyonunun sıçramasını, karnının altındaki kasların –gömleğinin ön kısmından görünen– gerilerek cildinin altında belirginleşmesini izlerken coşkulu bir hayranlıkla doluydum.

Onun sıcak, pürüzsüz uzunluğunu ağzıma alabildiğim kadar emdiğimde, derin bir inleme duyuldu, korkunç ve harika bir ses. Gözucuyla, ellerinin yanlarında sıkılıp gevşediğini gördüm, sanki onlarla ne yapacağını hâlâ bilemiyormuş gibiydi. Birden bir dürtüyle, geri çekilirken ellerinden birini tuttum ve başımın arkasına koydum.

Sanki saçlarım onu yakmış gibi ellerini hemen geri çekti. "Hayır. Hayır... Ben... Bunu yapmak istemiyorum. Bu sefer değil. Hızı sen belirle." Byron öne eğilerek kapı çerçevesini tuttu, gözlerini kapadı. "Lütfen," dedi, sesi çatladı. "Lütfen hareket et. Lütfen –sanırım– *kahretsin*. Ağzında olmam lazım, Win. Lütfen."

Yüzündeki ifadeleri açgözlü bir şekilde izlemekten yukarı bakakaldığımı fark ettim. Hızlıca silkelenerek dikkatimi tekrar penisine yönelttim ve ağzımı daha geniş açarak, daha fazlasını almaya çalıştım, ardından geri çekildim ve hareketi tekrar ettim.

Ve hissettim ki... Belki bir şeyi yanlış mı yapıyordum? Ağzıma onun uzunluğunun yarısından fazlasını alamıyordum, boğazıma değen baş kısmı rahatsız edici bir baskı yapıyordu. Ereksiyonunu yumruğumla kavrayarak tekrar yalarken, sorunu çözmek için inceledim; zihnimde onun santimlerini dudaklarım ve bademciklerim arasındaki yaklaşık mesafeyle ölçtüm.

Dudaklarımı yalayarak tekrar denedim. Bu sefer elimle penisinin tabanını kavrayarak ileri geri hareket ettim ve ondan yarı inleme, yarı hırıltı bir ses çıktı.

Gözleri sıkıca kapalı halde alnını kapıya dayayınca, dizlerimin üzerinde geri eğilmek zorunda kaldım ki hareketlerime devam edebileyim.

Artık onun bedeni ile arkamdaki kapı arasında sıkışmıştım ve geri çekilirken kafamı arkadaki kapıya çarptım.

"Ah, kahretsin. Özür dilerim!" Byron doğrularak bana daha fazla alan açtı, yüzü acıdan çarpılmış gibi görünüyordu, yanakları kıpkırmızıydı. "İyi misin? Yani, kahretsin..." Ellerini yüzüne kapattı. "Lanet olsun. Özür dilerim."

Onun özürlerinin devam etmesine hem sevindim hem de gururlandım. Ne kadar sert olduğu, çıkardığı sesler ya da yüzündeki ifade bir yana, onun tamamen kontrolünü kaybettiğini en çok bu beceriksizce yapılan açıklamalar ele veriyordu.

İçimde muazzam bir tatmin duygusu yükseldi ve kendimi zorlayarak daha derine gittim, daha fazlasını aldım. Hareketlerim beceriksiz olsa da, yanlış yapıyor olsam da, gözlerim yaşarsa da ve tikanırken çirkin sesler çıkarsam da umurumda değildi. Byron, yaptığım her şeyi çok ama çok seviyor gibiydi. Onun düzensiz sesleri, lanetlemeleri ve tamamen kendini kaybetmesi beni beş yüz vatlık bir halojen ampul gibi tahrik ediyordu. Çok geçmeden ben de inliyordum, serbest elimle eteğimi topluyor, bacaklarımın arasma uzanıyordum. Dokunulmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum.

“Ne yapıyorsun... Yapıyor musun...” Cümlesinin başını boğuk bir sesle çıkardı ama tamamlamadı, tüm bedeni kasıldı. Ellerini, yasaklı ilan ettiği başımın arkasına götürdü, parmakları saçlarıma dolandı ve çekti. “Lanet olsun. Gelmek üzereyim. Ben...”

Kendi ihtiyacımı bir kenara bırakıp iki avucumla onun muhteşem şekillenmiş kalçalarını kavradım, onu ileriye çekip ağgözölölükle penisini derin bir şekilde ağzıma aldım. Onu istiyordum. Her şeyini istiyordum. İçime boşalmak dışında herhangi bir yerde olması fikrine delicesine karşı koyuyordum.

Ve sonra boşaldı... Ve aman Tanrım, bu ne biçim bir tattı!

Arkadaşlarım tadının harika olmadığını söylemişlerdi ama hiçbirisi şu an ağzımda bulunan, bozulmuş balık ve mayonez karışımı gibi tatsız, jelatinimsi şeye hazırlamamıştı. Beni arzu kasabasından çıkarıp, tiksinti kasabasına hızla fırlatmıştı. Cinsel isteği bu kadar hızlı kapatmanın mümkün olduğunu bilmiyordum.

O doku ve beklenmedik tadı karşısında tiksintiyle boğulacak gibi oldum, ama tam bir şampiyon gibi boğazımı kontrol altına almayı başardım ve her şeye rağmen –kendime bir daha asla yutmayacağıma dair söz verirken– yuttum.

Bu sözü tamamen tutmayı planlıyordum, ta ki yukarı bakıp Byron'ın yüzündeki hayranlık ifadesini görene kadar. O tam bir

adanmışlık, özlem, hayret, arzu ve sevgi ifadesi. O kadar çok sevgi. Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip onun tadını aldım. Gözleri, sanki evrenin tüm cevaplarını içeriyormuş gibi dilimin hareketine kilitlenmişti. Ve sanki o dile ve bana sonsuza kadar tapacakmış gibi bakıyordu.

“Belki de sperm o kadar kötü değildir,” diye düşünmeden edemedim.

Byron, omuzlarımdan tutarak beni güçlü ve akıcı bir hareketle ayağa kaldırdı, dikkati hâlâ dudaklarıma kilitlenmişti. Beni kapiya yaslayarak sanki beni öpecekmiş gibi öne doğru eğildi. İçgüdüsel olarak gerildim ve avuçlarımla göğsüne bastırarak onu durdurmaya çalıştım.

“Dur bir dakika. Ağzımı çalkalamama izin ver,” dedim.

“Umurumda değil. Seni öpmem lazım,” dedi.

Başımı yana çevirdim ama o yine de ilerledi, ağzı şimdi yanağımda ve boynumdaydı, dili kulağımın hemen altında dolaanıyordu.

“Seni tatmam lazım. Vajinayı tatmama izin verecek misin?” dedi.

Bir anda yükselen arzu dalgası, Byron’ın beni tatma fikriyle hemen söndü. Bunu yapması mümkün olamazdı. Evet, bununla ilgili –özellikle Byron’ın bunu yaptığıyla ilgili– fantezilerim olmuştu. Nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişim, *harika* hissettirdiğini duymuştum. Ama kesinlikle onun, benim az önce yaptığım şeyi yapmasını istemeyecektim. Oral seks sırasında salgılar sürekli olacaktı, sadece sonunda değil. Dilinde sürekli beni tadacak, bu iğrençliğe katlanacaktı. Sırf ben tatmin olayım diye ona bunu yaptıramazdım. Parmakları mükemmeldi, ağzına ihtiyacım yoktu.

Yüzümü buruşturdum. *“Şey... Hayır. Hayır, teşekkür ederim,”* dedim.

Reddi duyunca, Byron'ın öpüşleri yavaşladı. Başımı çevirip ona baktığımda, cevabıma kaşlarını çatarak ve sorgulayan bir ifadeyle bakıyordu. "Vaktimiz var," dedi.

"Biliyorum ama sorun değil," dedim.

Gözlerini kırptı. "Sorun değil mi?"

"Yani, iyiyim. Zaten fazlasıyla cömert oldun."

Kaşlarını daha da sert çatmıştı. "Biliyor musun, sana her dokunuşum saf bencillikti, cömertlik değil," dedi.

Güldüm, çenesine ve yanaklarına öpücük kondurdum.

Byron ellerini üst kollarıma koyarak beni biraz geri itti, kısalmış gözleri benim gözlerimi arıyordu. "Şu an ne oluyor?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, şu an ne düşünüyorsun? Aklından ne geçiyor? Nefret mi ettin?"

"Nefret mi ettim?"

"Bana oral seks yapmaktan."

"Ne? Hayır! Bayıldım. Seni izlemeyi sevdim. Çok seksi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Daha önce gözlerini karartan arzu sisi gitmişti, şimdi mavı-yeşil derinlikleri zekâ ve tedirginlikle parlıyordu. "Fred. Bunun nesini sevmedin?"

"Byron..."

"Bunda hoşlanmadığın bir şey var ve o şey, benim sana oral seks yapmamı istememe nedenin," dedi.

Ağzım bir karış açıldı ve şaşkınlıktan tiz bir ses çıktı. "Nasıl... Ne... Neden..." diye kekelerken onun aklımdan geçenleri okumasına nasıl tepki vereceğimi bilemedim, bu yüzden ağzımı kapattım. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

“Gerçeği neden söylemiyorsun?” diye sordu.

“Niye bunu konuşmamız gerekiyor ki? Sen kendini iyi hissettiysen ve ben de sevdiğimi söylediysem –ki sevdim– neden bu kadar zorlayarak neyi sevmediğimi öğrenmeye çalışıyorsun? Bu, keyfini kaçırmaz mı?”

“Hayır. Bana oral seks yapmanı sağlamak için değiştirebileceğim bir şey varsa, o şeyi değiştirmek isterim. Ama daha da önemlisi, aynı şey beni sana oral seks yapmaktan alıkoyuyorsa, bunu kesinlikle bilmek isterim.”

Ağzım bir kez daha açıldı.

Bu sefer, şaşkınlığımı kullanarak beni nazikçe kendine çekti, ellerini kalçalarımaya kaydırđı ve eteğimi toplamaya başladı. “Seni tatmak istiyorum, Winnie. Seni dilimle boşaltmak istiyorum.”

Arzu dolu, titrek bir nefes verdim ama ellerini tuttum. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Hareketleri durdu ve uzun bir an boyunca birbirimize baktık, benimkisi temkinli, onunkisi öfkeyle keskinleşmiş bir bakıştı.

“Bana güvenmiyor musun?” diye fısıldadı.

“Ben... Ben güveniyorum.”

“Hazır değil misin? Mesele bu mu?”

“Evet.”

Bakışları daha da yoğunlaştı. “Peki hiç hazır olacağını düşünüyor musun?”

Dudaklarımı sıktım, cevap vermek istemedim. Cevap hayırdı. Hayır, Byron’ın beni tatmasına ve iğrenç bulmasına asla hazır olmayacaktım. Ve az önce onun sperm tadını ne kadar sevmediğimi ona söylemeye de asla hazır olmayacaktım. Bu bilginin, özellikle az önce yuttuğumda bana baktığı şekilde bakmasından sonra, duygularını incitmeyeceği bir senaryo düşünemiyordum.

Beni bir süre daha inceledi, eteğimi yerine bırakıp bir adım geri çekildi. “Peki ya şunu, bana neden yapmak istemediğini söylemeye hiç hazır olacak mısın?” dedi.

Dikkatimi onun arkasındaki odaya çevirdim, kollarımı kavuşturdum ve göğsümden boynuma yayılan panik dolu sıcaklığı görmezden geldim. “Bu konuyu neden bırakamıyorsun anlamıyorum. Çoğu erkek bu durumda rahat bir nefes alırdı,” dedim.

“Gerçekten mi?” Bakışlarının bedenimi süzdüğünü hissettim. “Seni asla tatmamış olmaktan memnuniyet duyarlar mıydı? Bu zevkten mahrum kalmaktan? Seni çıplak, ziyafet gibi önlerinde görmemekten? Sanmıyorum. Bu konuda, diğer erkeklerle aynı kampta olduğumu düşünüyorum.”

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu. Hem bunalmış hem de haksız bir şekilde tahrik olmuş, dürüstlük korkusu ile onun duygularını incitme endişesi arasında sıkışıp kalmıştım; ikisi de benim sonumu getirecek gibi görünüyordu ve nihayetinde onu kızdıracaktı. Bu yüzden döndüm, kapıyı açtım ve yatak odasının, bu süitin ve Byron’m acımasız, çıkmaz sorularının sınırlarından kaçmaya ihtiyaç duydum.

İşte bu benim. Çıkmaz Win.

“Nereye gidiyorsun?”

“Biraz nefes almam lazım.” Süitin çıkışına doğru koştum.

Byron’m avucu, elim kapının koluna uzanır uzanmaz kapıya indi ve hemen yanımda durdu. “Bekle, Win. Şimdilik konuşmak istemiyorsan, anlıyorum. Sana istediğin kadar zaman ve mesafe vereceğim. Ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Bunu asla konuşmak istemiyorum.” Gözlerimi sabit tuttum, ona bakmadım ve onun bağımlılık yapan sıcaklığına ve gücüne doğru çekilmemek için omurgamı dikleştirmem gerekti.

“Peki en azından nereye gittiğini söyler misin? Lütfen.”

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"Win..."

"Belki de aşağı iner, konsiyerjden bana birkaç prezervatif getirmesini isterim."

Derin bir nefes vererek saçlarımı dağıttı, soluğu yanağım ve kulağım boyunca süzüldü. "Lütfen bunu yapma."

Ona baktım ve isteğinin ciddi olduğunu gördüm. "Neden olmasın? Benimle sevişmek istemiyor musun? Bunu sürekli düşünmüyor musun? Ne değişti?"

"Evet. Ve evet. Ve benim için hiçbir şey değişmedi" ifadesi acıyla doldu. "Ama benimle oral seks istememenin nedenini söylemeye hazır değilsen, ben de seninle cinsel ilişkiye girmeye hazır değilim."

Çenemi üçüncü kez düşürdüm ve geriye doğru çekildim, öfkem hızlı ve sıcak bir şekilde kabardı. "Sen... Sen... Sen ne düşünüyorsun..." Öfkeli ve dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışırken derin bir nefes aldım. "Beni cezalandırmaya mı çalışıyorsun şimdi? Sırf oral seks istemiyorum diye mi?"

"Olan bu değil." Eli kapıdan düşüp koluma uzandı.

Geri çekildim. "Bana dokunma."

Bir hayal kırıklığıyla hırlayan bir ses çıkardı ve ellerini saçlarından geçirerek tellerin dağınık bir şekilde dikleşmesini sağladı. "Eğer benimle konuşamıyorsan, bana henüz güvenmiyorsan, o zaman bana güvenip konuşabilene kadar başka bir şey yapmadan beklemeliyiz." Dışa vurduğu hayal kırıklığına rağmen, tonu sinir bozucu derecede ölçülü ve sakindi.

"Aramızda yalanlar ya da yarım doğrular olmasını istemiyorum. Sana güvendiğim gibi bana güvenmeni istiyorum. Ben kırılgan değilim. Gerçek her ne olursa olsun, başa çıkabilirim."

Onunla konuşamazdım. Tek istediğim bağırmaktı. Burada ben nazik olmaya, duygularını incitmekten kaçınmaya çalışıyordum. Ama o beni bunun için cezalandırıyordu.

Gözlerimi ileriye sabitleyerek, “Çekil,” dedim.

Söylenmemiş kelimeler aramızda yükseliyor gibiydi ve onun tereddüdünü gerçek, elle tutulur bir şeymiş gibi hissediyordum; sırtımdaki bir el ya da saçımı çeken parmaklar gibi. Ama sonunda, çekildi. Kapıyı açabileceğim kadar kenara çekildi ve ben de açtım. Ardından koridor boyunca asansöre doğru yürümeye başladım.

Beni takip etmedi.

BÖLÜM 34

BYRON

Konsantrasyon, düşünmek ve Winnifred Gobaldi dışında herhangi bir şey hakkında konuşmak hızla Herkül'e yakışır bir çaba gerektirmeye başlamıştı.

New York'a geldiğimden beri teorik eğitim aldığım yakınlık ve cinsellik koçu Walter, bunun olacağını söylemişti. Winnie'yi iddia ettiğim gibi seviyorsam onunla bilinçli bir şekilde yakınlık bariyerini aştığımızda, ona duyduğum arzusun ve onun gözündeki itibarım hakkındaki kaygımın azalmak yerine artabileceğini belirtmişti.

O sırada böyle bir olgunun nasıl mümkün olabileceğini kavrayamadığım için ona inanmamıştım. Seattle'dayken yoğunluk zaten acıya yaklaşmıştı ve giderek dayanılmaz bir hale geliyordu. Daha da kötü nasıl olabilirdi ki?

Bugün onun haklı olduğu kanıtlandı. Teslimiyetimizden sonraki on sekiz saat içinde, ona dokunduktan ve onun parçalanırken adımı nefes nefese söylediğini hissettikten, onu parmaklarımın arasında gelirken hissettikten, arzusunu ve odanın içinde yoğunlaşan tatlı ter kokusunu duyduktan sonra bu deneyimi

tekrar ve tekrar, farklı yollarla, farklı yerlerde yeniden yaşama düşüncesi beni tamamen tüketiyordu.

Ve tabii ki, onun aceleyle ve öfkeyle ayrılmasından kaynaklanan endişem de aynı şekilde.

Hata yaptım. Onu mutsuz ettim. Durumu düzeltmem gerekiyordu.

“Bir röportajımız daha var. Nasıl hissediyorsun?” Menajerim Pamela, omzumdan yaklaşık üç adım ötede durarak yaklaştı.

Pamela, Winnie’nin beni büyük süitte yalnız bırakmasından on beş dakika sonra röportajlara devam etti.

Bu süreyi, karanlık yatak odasında oturup karşılaşmamızın her anını tekrar tekrar oynatarak geçirdim.

Winnie’nin, bilinmeyen nedenlerle paylaşmak istemediği hoşnutsuzluğunun, sperm tadından kaynaklandığını çıkardım. Kendisi orgazma ulaşmadan önceki her an samimi bir şekilde istekli görünmüştü, hatta bu süreçte kendine dokunuyordu. Ama boşaldıktan sonra onu öpmeye çalıştığımda önce ağzını çalkalamak istedi.

Lanet. Kahrolası. Sperm.

Kesin olmamakla birlikte, Winnie’nin daha önce hiç oral seks yapmadığına dair kendi itirafı nedeniyle, kendisinin de oral seks alıcısı olmadığı sonucuna vardım.

Belki de ilk kez (açıkça iğrenç) spermle karşılaşması, kendi bedeninin de aynı şekilde tatsız olup olmayacağını sorgulamasına yol açtı?

Ve bu korku, beni rahatsızlıktan kurtarma isteği –varsayıyorum ki– bana oral seks yaptırmak istememesinin nedeniydi. Son birkaç röportajımı bu sorunun bu kısmını çalışarak, bu sonuca ulaşarak ve zamanı geri alma arzusu içinde geçirdim.

Pişmanlığa sık sık yer vermezdim ama keşke önce ben ona oral seks yapsaydım. Bundan sonra buna asla izin vereceğini sanmıyorum ve kaybedilen bu fırsatın dayanılmaz trajedisi karşısında ya ağlayabilirim ya da bir şeye yumruk atabilir ya da bir maraton koşabilirim.

Geriye kalan tek gizem, neden tadını beğenmediğini bana söylemeyi reddettiği idi. Neden gerçeği söylemedi? Beni bu kadar kırılğan mı sanıyordu? Geribildirim almaktan aciz miydim? Peki bu algıyı nasıl değiştirebilirdim? Ne yapabilir, değiştirebilir ya da söyleyebilirdim ki güvenilir olduğumu kanıtlayayım?

Ne gerekiyorsa yapardım.

“Byron?” Pamela birkaç adım yaklaştı. “İyi misin? Son röportajı yapabilir miyiz?”

Menajerimin omzumun yanında durduğunu, bana zihinsel durumumu sorduğunu ve nerede olduğumu unutmuştum.

“Evet, üzgünüm,” dedim, avuçlarımla tabanıyla gözlerimi ovuştururken. “Lütfen devam edin. Sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim.”

Bu zorluğun bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Her röportaj farklı bir bej tonu gibiydi, Harry Lorher dışında; biyolojik anem hakkında soru soran o ukala. İyi olmalıydım. Bugün için, restoranlara gitmek, halka açık alanlarda bulunmak ve yabancılarla konuşmak için hazırlanmıştım. Yeteneğime güveniyordum. Walter’dan yakınlık ve cinsellik üzerine teori dersleri almanın yanı sıra, New York’taki son ayımı da akıllıca değerlendirmiştim. Seattle’dan ayrıldıktan sonraki dört haftanın her birinde, duyuşal işleme bozuklukları konusunda dünya çapında tanınan bir uzmanla birebir yoğun terapiye katıldım ve başa çıkma becerileri öğrenmek için kendimi adadım.

Her cumartesi, gurme glütensiz yemekler hazırlayıp pişirmeyi öğrendim. Ay ortasında bir cumartesi günü, çölyak hastalığıy-

la yaşıyan birine destek olma üzerine altı saatlik bir kursa katıldım. Ayrıca her pazartesi, sınıf yönetimi üzerine kısa bir kurs aldım ve yerel birkaç ortaokulu ziyaret ederek gözlem yapma fırsatı buldum.

Winnie'yi anlamak istiyordum. Onun için daha donanımlı ve deneyimli olmak istiyordum. Ve kendim için, bir gelecek inşa etme şansımız olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Ama Winnie bana gerçeği söyleyecek kadar güvenmezse dünyadaki tüm hazırlıklar hiçbir anlam ifade etmezdi.

Şu anda, son yirmi yedi gün boyunca kaydettiğim tüm ilerlemeye rağmen üzerimdeki gömlek kaşındırıyordu, stüdyo ışıkları gözlerimi yakıyordu ve köşeden gelen yayın ekibimin konuşmaları, beynimin arkasında gezen hamamböcekleri gibi duyularımı rahatsız ediyordu.

Yani evet, bu etkileşimler silsilesinin sona ermesine ihtiyacım vardı. Winnie'yi bulup ona güvenilir olduğumu kanıtlamaya ihtiyacım vardı. Onun hak ettiği bir partner olmak için ne gerekiyorsa yapacağımı anlamasını sağlamalıyım; sadece onun için değil, daha çok –bencilce– kendim için.

Pamela yanımdan ayrıldı.

Röportaj yapacak gazeteci geldi.

Gözlerimi kaldırdım ve kişinin başının üstünde yumuşak bir odaklanma sağladım.

Saçma sapan sorular sordular ve ben de aynı derecede anlamsız cevaplar verdim; bir tür sıradanlığa dayalı bir konuşma. Dakikalar uzadıkça uzadı, bu tekrarlayan alışveriş, ocakta ısınan bir çaydanlığı izlemek gibiydi.

Ve en nihayetinde, kaynamadan birkaç saniye önce sona erdi.

Kendimi koltuktan fırlatarak tanımam gereken ama şu an isimlerini hatırlayamadığım insanların yüzlerinin yanından geç-

tim. Ceptelefonumu arka cebimden çıkararak süitten çıktım, koridordan geçip asansöre vardım ve bunların hepsini Winnie'ye mesaj atarken yaptım.

Byron: Röportajlarım sonunda bitti. Konuşmak istersen, hazırım. İstemiyorsan, bekleyebilirim. Her koşulda şu an gerçekten en çok istediğim şey, seni kollarımda, karanlık ve sessiz bir yerde, bir yatakta görmek; tabii beni görmek istiyorsan.

Mesajı göndermeden önce tekrar okuyarak asansöre baktım ama başımı kaldırmadan içeriye adım attım. Kapılar kapanırken mesajın net ve açık olduğunu düşünüp başımı salladım. Winnie'nin hâlâ kızgınsa beni başından defetmekten çekinmeyeceğini bilerek göndere bastım. Ancak o zaman telefonumdan başımı kaldırıp asansörde sabahki röportajcı ukala Harry Lorher ile aynı kabini paylaştığımı fark ettim.

"Bay Visser." Yüzsüz bir sırtışıla başını eğerek konuştu, yağcı bakışları üzerimde dolaştı. "Ne tesadüf."

"Defol git." Bakışlarımı beni dikkatsiz ve aptal duruma düşüren "akıllı" telefonuma çevirdim. Birkaç saniye önce gönderdiğim mesajı kontrol ettim ve Winnie'nin henüz okumamış olduğunu gördüm.

Adam, dişlerini sıkar gibi bir ses çıkardı. "Bana söylediğiniz her şeyin kayda geçtiğini biliyorsunuz. Bunu yayımlamak zorundayım. Okurlarıma size dair gerçeği borçluyum; şayet kendini beğenmiş, şımarık bir insan olduğunuzu kanıtlıyorsanız. Ama fikrimi değiştirme şansınız olabilir."

"Bunu yaz: Senin dışkı kalıntılarını okuyan herkes, yapışan bir bok lekesi olup defolup gidebilir." Sayılar paneline sinirle baktım ve henüz bir kat seçmediğimi fark ettim. O da seçmemiştii. Öne eğilip lobiyi seçtim. Bu ukalanın beni nerede bulabileceğini bilmesini istemiyordum.

Harry Lorher kahkaha attı ve bana döndüğünü hissettim. “Ne kadar düşmanca, hem de hiçbir neden yokken. Sadece kayda geçirmek için size bir şans veriyorum; insanların sizin tarafınızı bilmesini sağlamanızı istiyorum. Sizi anlamaya çalışan herkese bu kadar düşmanca davranmanıza gerek yok. Beş yılda bir dürüst bir röportajdan fazlasını borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz? Okurlarınız sizi tanımayı hak etmiyor mu?”

Hiçbir şey söylemedim ve onu duymamayı seçtim, katları sayarak aşağı inerken düşüncelerimi dağıttım. Küçük taşları bir kayaya atmak gibi, annem, onun başarımlarına karşı tepkisi ve benim bir “hata” olarak anılmam hakkındaki aynı soruları tekrarladı. Neyse ki, sadece konuştu, bana yaklaştı ya da dokunmaya çalışmadı. Ama asansör kapıları zemin katta açıldığında ve dışarı çıktığımda sinirlerim çoktan tükenmişti. Tek istediğim ağır, yumuşak bir battaniye ve ses, ışık ve ukalaların olmadığı karanlık bir odaydı.

Ya da daha doğrusu, Winnie’den başka hiçbir şeyin olmadığı bir karanlık oda.

Harry Lorher’dan, o sabah Winnie’ye kahvaltı hazırladığım oda servisi mutfağına girerek kurtuldum. Soğuk hava deposu karanlık değildi ama loştu ve nispeten sessizdi. Ne yazık ki cep telefonu sinyali de yoktu. Telefonu cebime koyarak beklemeye başladım.

Bekledim. Dondurulmuş hamburgerlerle dolu raflara yaslanarak gözlerimi kapattım ve nefeslerimi saydım. Her nefes alıp vermeye bir sayı verdim, on sayısına ulaşınca yeniden başladım. Bekledim. Ellerimi koltuk altlarına sokarak sıcak kalmalarını sağlamaya çalıştım. Gömleğim artık kaşıntırmıyor, aksine gerekli bir yalıtım sağlıyordu. Bekledim. Beynimdeki sesler ve soğuk hava deposunun kompresörünün vızıltısı bile artık gürültülü

gelmeyene kadar bekledim. Sadece o zaman gözlerimi açıp saatimi kontrol ettim. Röportajlar biteli kırk dakikadan fazla olmuştu.

Artık çıkma zamanı gelmişti.

Gömlek cebimden küçük bir kulaklık çıkararak telefonumdaki uygulamadan Seattle yağmur sesleri çalan bir liste açtım. Ellerimi pantolon ceplerime sokarak mutfaktan dışarı çıktım, gözlerim Harry Lorher veya diğer röportajcıları ya da beni fark edip tanıyan herhangi bir yüz aradı.

Şükürler olsun ki Harry Lorher'ı görmedim ve VIP *check-in* alanındaki özel asansörlere varana kadar kimse yanıma gelmedi. Konsiyerje Winnie'nin glütensiz akşam yemeğinin yukarı gönderildiğinden emin olup olmadığını sormayı düşündüm ama vazgeçtim. Şu an konuşmak istemiyordum.

Süite doğru ilerlemek de aynı şekilde sorunsuz geçti. Ama emin olmak için kapımın önünden iki kez geçtim, geri dönüp tekrar baktım. Kimsenin beni takip etmediğine, izlediğine ya da gözlemlemediğine kanaat getirdikten sonra kulaklıklarımı çıkarıp gömlek cebime geri koydum, anahtar kartımı çıkararak süitin kapısını açtım.

İçeri girer girmez Winnie'nin görüntüsü görüş alanımı doldurdu. Küçük kanepede oturuyordu, dizüstü bilgisayarını kucağında dengelenmişti, elinde bir fincan çay vardı. Tam bir huzur vahasıydı, her şey nezaket, dinginlik ve güzellik yayıyordu. Boynumdaki ve belimdeki gerginlik dağıldı. Sessiz bir nefes verdim ve Winnie başını bana çevirerek bakışlarını benimkilerle buhuşturdu; tarçın gibi tatlı bir baharatı andıran gözleri gözlerime kilitlendi.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle, dizüstü bilgisayarını kaldırıp sehpanın üzerine koydu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. "Neredeydin? Mesajımı aldın mı?"

"Mesajını almadım," diyebildim, boğazım kuru ve paslı gibiydi. Kapının yanında durmaya devam ettim, isterse çıkmaya ha-

zırdım. Onun yanından ayrılma fikri bile ciğerlerimde bir isyan başlatıyor, kemiklerimi yorgunluktan kırılğan hale getiriyordu. Ama eğer hâlâ zamana ihtiyacı varsa, giderdim.

Çayını dizüstü bilgisayarının yanına bırakıp bana doğru yürüdü, parmakları önünde birbirine dolanıyordu. “Yöneticin seni kontrol etmek için aradı, numaranın direkt sesli mesaja düştüğünü söyledi. Ben de aradım. Tam kırk beş dakikadır neredesin?”

“Üzgünüm. Ben... Üzgünüm.” Çok fazla şey olmuştu; Bay Lorher’in sorduğu sorular, hayatım boyunca isteyerek kimseyle tartışmayacağım türdendi. Ama ona her şeyi en kısa sürede anlatacaktım. Şu anda bu olayları düşünmek, tekrar yaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Konuyu değiştirdim. “Kalabilir miyim?”

“Ne? Kalmak mı?” Güzel bakışları kafası karışmış bir ifadeyle doldu.

“Gitmemi ister misin? Alan mı istiyorsun?”

“Hayır. Kal. Lütfen kal.” Winnie iki eliyle elime uzandı, tenimiz temas edince bedeni hafifçe irkildi. “Byron, neden bu kadar soğuksun?”

Dokunuşuyla içimde temel bir şey yatıştı; hücresel bir rahatlama. Boğazım gevşedi, nefes almak kolaylaştı, sözcükler ve düşünceler yeniden dost oldu. Aynı şeyler dün gece restorandan dönerken de olmuştu.

“Bunu sonra konuşabilir miyiz?” diye sordum, hayatıma sanki bilinçsizce hem huzur hem de kaos dokuyan bu kadına sonsuz bir minnet duyarak. “Anlatacağım, ama şu an değil.”

“Tamam.” Beni kanepeye doğru çekti. Telefonu sehpanın üstünde titreyip çaldı. Winnie ona bakmadı ama yönünü değiştirdi; bizi yatak odasına doğru götürerek sanki aniden fikrini değiştirdi ve varış noktamızı ayarladı. “Hâlâ yatakta sarılmak istiyormusun?”

Tanrım. Evet. Lütfen. Kahrolası, evet, diye düşündüm.

Ama sadece, "Lütfen," dedim.

Tek bir kelimenin tüm duygularımı ifade edercesine ağır geldiğini Winnie'nin gülümsemesinden anlayabiliyordum.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu. Bu sırada telefonu bir kez titreşim ve çınlama sesi çıkardı. Sonra tekrar titreşti ve çaldı.

Soruyu düşündüm. Ona daha önce, beni terk ettiği anlarla ilgili bir şeyler sormak istiyordum ama şu an değil. Henüz değil. Önce güvenilir olduğumu kanıtlamanın bir yolunu bulmalıydım.

Şu an itibariyle, Winnie sadece benim için gülümsüyordu, tüm çirkinliklerin ardından güzelliğin vücut bulmuş haliydi. Onun şu anda sunduğu şeyi istiyordum ve önceki endişelerim üzerine düşünemiyordum.

Bu nedenle, aramızdaki durumu basit tutmaya kararlıydım ve sorusunu çifte anlamlı bir cevapla yanıtlamayı seçtim. "Bazı kısımlar diğerlerinden daha zordu."

Gözleri dans eder gibi parlarken güldü. Winnie'nin, aynı şekilde karşılık vermek üzere ağzını açtığını sandım ama telefonu çaldı ve bizi yatak odasına giden yolculuğumuzda durdurdu. Kaşlarını çatarak yana eğildi ve ekranı inceledi. Sonra beni bırakıp telefonu eline aldı ve gelen çağrıyı reddetti.

"Amelia arıyor. Onu sonra ararım," diye açıkladı ve yeniden elimi tuttu. Dikkatim bilgisayar ekranına takılmıştı. "Seni böldüm mü? Çalışman mı gerekiyor?"

"Hayır, hiç de değil." Dudakları kıvrıldı, bakışları bulanık bir şekilde benimkileri tutmaya devam etti. "Sadece başvurduğum bazı işlerin durumunu kontrol ediyordum. Önemli bir şey değil."

"Başvurular mı?" Bilgisayarına, ardından ona baktım. "Okul değiştirmek mi istiyorsun?"

"Ah, hayır. Öğretmenlik işleri için değil. Bir yan iş için."

“Yan iş mi? Amelia’nın şirketinde çalışacaktın diye düşünüyordum.”

“Eh, o pozisyon için görüşme şansı bulamadım.” Elimi çekirtirdi. “Bu yüzden benzer işlere başvurdum.”

Hareketsiz kaldım.

Telefonu yine çaldı. Yine ekrana baktı ve reddetti.

“Görüşme şansı bulamadın mı?” Bu haberle sarsıldım, telefonuna baktım. “Amelia biliyor mu? Seni bu yüzden mi arıyor?”

“Hayır, Amelia bilmiyor. Ama sorun değil. Aslında her şey gerçekten iyi sonuçlandı.”

“Gerçekten iyi mi sonuçlandı?” Ne? Neden üzgün değildi?

“Evet, gerçekten iyi sonuçlandı ve şimdi sorun yok.” Omuz silkti; sanki yaptığı tüm işler, katlandığı tüm kötü yorumlar hiçbir şeymiş gibi. Sanki duyguları *hiçbir şeymiş* gibi.

Ona göz kırptım, daha net bir şekilde görebilmek için dikkatimi yoğunlaştırmaya çalıştım. O işi o kadar çok istemişti ki, benimle aynı havayı solumaktan bile hoşlanmazken o zorlu mücadelelere katlanmıştı. Şimdi bunu basitçe umursamıyor gibi göstermesi hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“O işi gerçekten istiyordun.”

“İstiyordum ama –dediğim gibi– şimdi sorun değil.”

Sorun değil mi?

“Hayır. Hiç de iyi değil. Seni mülakata bile çağırmadılar mı? Amelia ile konuşman gerekiyor.” Bir şüphe, bir his diyelim, beni yerimde tuttu. Bu konuşmanın ufkunda çözülmeye hazır bir gizem olduğuna dair bir his, basitlik planlarımı terk etmemi talep ediyordu.

Winnie elimi bıraktı. “Hayır, gerek yok. Onu bununla rahatsız etmek istemiyorum.”

Kulaklarıma inanamıyordum. “Ne diyorsun? Bu nasıl bir rahatsızlık olur? O senin en iyi arkadaşın, yıllardır tanırıyorsun onu, siz ikiniz...”

Başlamış olduğum tiradım, Winnie’nin telefonunun bir kez daha çalmasıyla kesildi. Ekranı öfkeyle baktı ve hoparlörden yanıtladı. “Merhaba, Amelia. Seni hoparlörden aldım. Byron zor bir gün geçirdi ve...”

“Byron için aramıyorum. Winnie, konuşmamız gerek. Bu önemli. Neredesin?”

“Süütteyiz, ama...”

“Hemen geliyorum.”

Winnie benden uzaklaşıp pencereye doğru yürüdü. “Bekleyebilir mi? Şu an bir şeyin ortasındayız.”

“Üzgünüm, bekleyemez. İşyerimden nihai mülakat listesiyle ilgili bir e-posta aldım ve senin adın listede yok. Neler olduğunu anlamıyorum ama bilmeni istedim, bununla ilgileneceğim. Seni o listeye aldırmanın bir yolunu bulacağım.”

Winnie bana bir göz attı, dudakları ince bir çizgi halindeydi ve Amelia’yı hoparlörden çıkardı. “Merak etme. Sorun değil.”

Ona ne olmuştu? Bir robot mu olmuştu? Hiç mi duygusu yoktu? Neden üzölmüyordu? Neden Amelia’ya gitmemişti?

Amelia’nın ne dediğini duymadım ama muhtemelen benim düşündüklerime yakın şeyler söylediğini hayal ettim. Winnie ofladı ve sinirli görünüyordu.

“Hayır. Hayır, dur. Gerçekten, bunun için endişelenme. Şaşırmadım. Zaten hiç aramadılar ve...”

Amelia bir çığlık attı, “Ne?” ya da “Bu da ne?” gibi bir şey söyledi, bu da Winnie’nin telefonu kulağından uzaklaştırmasına neden oldu. Ardından olanları tam olarak takip etmedim ama bir ağıt ve tirat gibiydi, bu da Winnie’den bir başka derin nefes çıkmasına neden oldu.

“Sakin ol. İyiyim. Gerçekten sorun yok. Ben... Amelia? Amelia?” Winnie telefonu tekrar kulağından çekti ve ekrana baktı. “Telefonu yüzüme kapattı!” Winnie bana döndü, gözleri şokla açılmış, telefonu inceler gibi bakıyordu. “Telefonu yüzüme kapattığına inanamıyorum.”

“Sinirli,” diye dişlerimin arasından çıkardım, kendi yükselen öfkemi kontrol etmeye çalışarak. “Onu suçlayabilir misin?”

Şaşkın bakışları bana döndü. “Neden bana sinirlensin ki? Hiçbir şey yapmadım.”

Tam da mesele bu. Ona doğru yürüdüm, bağırmamak için kendimi zorladım, oysa tek istediğim patlamaktı. “Benden artık istemediğin tavsiyeler vermememi istediğini biliyorum ve bu sözümü tutacağımı söyledim ama bu sözü bozuyorum. Yanılmışım. Başkalarından hiçbir şey beklememek, kendine değer vermediğin anlamına gelmez, Winnie. Bu, başkalarına yeterince değer vermediğin, onların değerli olduğuna inanmadığın anlamına gelir.”

“N- ne?” Gözleri kısıldı. “Neden bahsediyorsun?”

Ona yaklaşmak yerine geri adım attım. “Neden Amelia’dan yardım istemedin?”

“Söyledim ya, onu rahatsız etmek istemedim.”

“Kendini duyuyor musun? O senin en iyi arkadaşın. Bu onun için bir rahatsızlık olmazdı. Neden yardım isteyemiyorsun?”

Ağzı hiçbir şey söylemeden açıldı ve kapandı ve biliyordum. Artık biliyordum. Daha önce göremediğim şeyi şimdi görebiliyordum.

“Bunca zaman...” Bakışlarım odaklanmamıştı. “Bana güvenmen için değişmem ve seni hak etmeyi öğrenmem gerektiğini düşündüm. Ama mesele bu değilmiş, değil mi?”

“Neden bahsediyorsun? Ben asla...”

“Bir keresinde beni sana bir bebek gibi davrandığını söylemekle suçladın ama aslında tam tersi. Sen herkese bir bebek gibi davranıyorsun. Herkese. Sanki seni hayal kırıklığına uğratacaklarını ya da senin seviyende hareket edemeyeceklerini varsayıyorsun. Kendi içinde onların altındaymış gibi düşünüyorsun.”

Winnie nefesini tuttu ve gözlerimin önünde onun öfkesi benimkine yetişti. “Hayır, öyle yapmıyorum!”

“Yapıyorsun. Ve biliyor musun? Haklısın. Sen harikasın. Ama kimsenin senin seviyene ulaşabileceğini düşünmüyorsun. Ya da sadece seni hayal kırıklığına uğratabileceklerini varsayıyorsun.” Döndüm ve odanın diğer tarafına yürüdüm, ona bakamıyordum. Tüm parçalar çok hızlı bir şekilde yerine oturuyordu.

Peşimden geldi, kelimeleri tökezliyordu. “Sen... Sen yapabiliyorsun. Sen...”

“Sanırım bunu bir kere kabul etmiştin bile. O sabah, odamdaki konuşmamızda, istediğin şeyi asla istemediğini söyledin. Cesus olmanın gereksiz olduğunu bildiğini söyledin. Beni seviyor musun?” diye sordum, bilinçakışıyla konuşarak. Ağzımı kapatmayı başaramıyordum çünkü her şey mükemmel, zarif ve korkunç bir anlam kazanıyordu. Onun sabrı, kötü muamele eden herkese ve her şeye kolayca razı olması.

“B-ben seviyorum...”

“Hayır, Win,” diye sertçe söyledim. “Böyle değil. Herkesi sevdiğini biliyorum. Bana âşık mısın? Gerçekten yatırım yaptın mı? Biz yürütemezsek kalbin kırılır mıydı? Perişan olur muydun?”

Nefesi tekrar değişti, ağırlaştı, kaşları bir araya geldi. “Eğer sen karar verdiysen, anlarım...”

“İşte bu.” Parmaklarımı şaklatarak ona işaret ettim, belki biraz çılgın görünüyordum. “Tam olarak bu sorun.”

“Sorun mu?”

“Seni hayal kırıklığına uğrattıysam, anlamamı istemiyorum. Bir pislik olursam, anlamamı istemiyorum. Daha iyisini beklemeni istiyorum. Her şeyi beklemeni istiyorum.”

Kollarını kavuşturdu, gözlerini tavana kaldırdı, gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla cam gibi olmuştu, çenesi güçlü bir şekilde titriyordu..

Ve işte böyle, tüm öfke ve hayal kırıklığı buharlaştı, geride sadece acı bir üzüntü tadı bıraktı. Bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. Bunu onun düzeltmesi gerekiyordu.

“Tamam. Byron, dinle.” Avuçlarını birleştirdi ve tonunu sakın tutmak için açıkça mücadele ederek konuştu. “Dün bana sormuştun, seni konfor alanının dışına itmenin bu kadar kötü olup olmayacağını. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sana baskı yapmak istemiyorum. Duygularını incitmek veya seni...”

“Neden olmasın ki? Bana baskı yap, Winnie! Sana layık olmam için baskı yap.” Ellerini ellerimin arasında tuttum. “Beklentilerini aşmamı bekle. Bunu yapmadığında, bana mazeretler uydurduğunda ya da seni hayal kırıklığına uğratacağımı varsaydığında –sadece hayal kırıklığından ibaret olduğumu varsaydığında– bunu görmüyor musun? Bu beni sevmeni imkânsız hale getiriyor. Kalbini hep koruyorsan, bana asla açık olmuyor.”

“Seni anlamıyorum.” Parmaklarını çevirerek benimkilerle birbirine doladı. “Nasıl kendine hayal kırıklığı diyebilirsin? Sen çok yeteneklisin ve... Ve başarılısın. Kitapların...”

“Ün ve parayı kastetmiyorum. İkimizin de bunların senin için anlamsız olduğunu bildiğimizi biliyorsun.”

“Peki, neyi kastediyorsun?”

“Bana, benim yapabileceğime inandığını hissettirmiyorsun ya da benimle öyle konuşmuyorsun.” dedim, onun sıkı tutuşundan kurtularak. “Ve az önce Amelia’yla yaptığın telefon görüşmesini görmemiş olsaydım, bunu kişisel algıladım. Ama şimdi

anlıyorum, bu kişisel değil. Eğer... Ne demiştin? Onu rahatsız etmek istemiyorsun? Altı yıldır en yakın arkadaşın olan ve kendini sayısız kez kanıtlamış Amelia'yı bile rahatsız etmeye yanaşmıyorsan beni rahatsız etmene nasıl güvenebilirim?"

Winnie kolumu yakaladı, tutuşu çelik gibi sağlamdı. "Bu tamamen adaletsiz," dedi, sesi titriyor ama gözyaşı dökmüyordu. Ağlamayacak kadar inatçıydı.

"Hangi kısmı?" diye yumuşakça sordum ama cevabını tahmin edebiliyordum.

"Hepsi. Kendimi başkalarından üstün gördüğümü düşünmüyorum. Ve bunu söyleyen sen... Sen ki kimseye tahammül edemiyorsun, kimseye zaman ayırmıyorsun ya da..."

"Ben insanları sevmiyorum. Hiçbir zaman insanlardan hoşlandığımı iddia etmedim. Ama sen seviyorsun. Peki neden? İnsanları neden seviyorsun, eğer onların -herkesin, hatta benim, hatta Amelia'nın bile- sonunda seni korkunç ve affedilemez bir şekilde hayal kırıklığına uğratacağına inanıyorsan?"

Ağzı kapandı, gözleri belirsizliği ele veriyordu ve söylediğim bir şeyin sinirine dokunduğunu görebiliyordum. Bu, onun açık bir gerçek olarak kabul ettiği ama doğruluğunu ya hiç sorgulamadığı ya da nadiren sorguladığı bir şeydi.

"Sen bunu bilmiyorsun, ama..." Gırtlığıma düğümlenen sıkışıklıktan ötürü, konuşabilmek için boğazımı temizledim. "Sorun olduğumu düşündüm. Eğitime ve derslere ihtiyacım olduğumu düşündüm. Senin ihtiyaç duyduğun kişi olmayı öğrenebileceğimi düşündüm. İkimiz için daha iyi olabileceğimi düşündüm. Daha iyi olmak istiyorum. Ama olabilir miyim? Bana karşı gerçekten dürüst olabileceğin kadar bana güvenecek misin? Dürüst olabildiğin biri var mı?"

Nefesi hızlanmıştı ve hâlâ bir belirsizlikle karşı karşıya olduğu açıktı ama yutkunup sessiz kalmayı tercih etti.

Ve ne söyleyebilirdi ki? Haklıydım.

Başımı sallayarak ve elini bırakarak aramıza mesafe koydum. Gitmeden önce onu net bir şekilde görmek istiyordum. Gitmem gerekiyordu. Muhtemelen cevabı olmayan bu yeni problemi çözmem gerekiyordu. Kendi başıma çözebileceğim bir şey değildi. Bunun için bir kurs veya ders yoktu. Değişmesi gereken kişi ben değildim.

“Byron, ben...” Yutkundu, parmakları birbirine dolandı. “Sana dürüst olmak istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Kapiya doğru geri çekildim.

“Gerçekten. Ama ben... Bilmiyorum,” dedi, sesi çatallı ve kırıklandı. “Ya beni artık istemezsen? Ya dürüst olursam ve sonra beni sevmeyi bırakırsan? Ya beklentilerim çok yüksek olursa? Ya seni zorlamamam gerektiği halde zorlarsam? Ya seni kaybedersem?”

Soruları ciğerlerimdeki havayı çekip aldı. Cevap verebilmek için önce birkaç saniye, belki on saniye sessizce beklemem gerekti. “Seattle’den ayrılmadan önce, odamdayken ve tartıştığımızda, beni her şeyi hemen, kendi şartlarımla ve karşılığında hiçbir şey riske atmadan istemekle suçladın. Şu anda bana tam olarak bunu yapıyorsun.”

Yüzü kırmızılamaya başladı ve bu görüntü içimdeki utanç ve pişmanlık tellerini çekti. Gözyaşlarından nefret ettim. Onun üzüntüsünden tiksindim. Sadece mutluluğunu istedim. Ama derinlemesine tanıdığım bir deneyim varsa, o da şudur: Sevgi, bencil ve yıkıcı davranışları beslediğinde sevgi olmaktan çıkar. Sevgi, kötü niyetli ve incitici seçimlere bahane olduğunda sevgi olmaktan çıkar. Sapkın bir şeye dönüşür. Korkaklığa dönüşür.

Yine de onu teselli etme ve özür dileme içgüdüsü, şimdi onu şarmatmanın gelecekte bizi mahvedeceği bilgisine neredeyse üstün geldi. Neyse ki o, yüz hatları üzerindeki kontrolünü yeniden kazandı ve ben de kendimi kaybetmeden önce kendimi toparladım.

"Mescle şu, Fred. Kalbinin bu sağlam surlarının diğer tarafında durmak... Kendimi berbat hissettiriyor." Kapıya doğru geri çekildim, nereye gideceğimi bilmeden. Belki tekrar o uyuşturuğu soğuk odaya dönebilirdim. "şimdiye kadar, gördüğüm kadarıyla, bildiklerimi göz önüne alırsak, burada risk alan tek kişi benim. Beni istiyorsan, benimle olmak istiyorsan, gururundan daha fazlasını riske atman gerekecek. Bu yeterli değil. Senin gibi, ben de daha fazlasını hak ediyorum. Ben de her şeyi hak ediyorum."

BÖLÜM 35

WINNIE

Amelia beni süitin zemininde ağlarken buldu. Bana bir kez bakıp banyoya gitti ve kısa bir süre sonra buharı tüten sıcak bir havluyla geri döndü.

Neredeyse neşeli bir ses tonuyla, “Tamam. Halledeceğiz,” diyerek havluyu hıçkırıklarla sarsılan yüzüme bastırdı. “Onlara geri e-posta atacağım ve seni mülakata çağırmalarını talep edeceğim. Her şey yoluna girecek.”

Kolunun sırtıma dolandığını hissettim, başımı omzuna yaslamam için beni teşvik ediyordu.

“Şimdi, neden seni hiç aramadıklarını bana söylemediğini anlat.”

“Şimdi bunu konuşmak zorunda mıyız?” diye sordum, hıçkırıklarla kesilen sözlerimle. O aptal işi umursamıyordum. Hiçbir şeyi umursamıyordum. Hiçbir şeyin önemi yoktu. İklim değişikliği bile umurumda değildi. İnsanlık zaten iklim değişikliğinden ölecekti. İşte *bu kadar* üzgündüm.

“Evet! O iş için mükemmeldin.” Beni sıktı. “Seni alacak kadar şanslı olurduk. Neden bana söylemedin?”

Sıcak havluyla yüzümü sildim. “Bana aramalarını bekle dedğin için. Hiç aramadılar. Sorun değil.”

“Hiç de değil. Sorun olmasaydı ağlamazdın. Bu son hafta, tüm uçuş boyunca, hiçbir şey söylemedin. Neden...”

“Ben o aptal iş için ağlamıyorum!” Yüzümü ıslak havluya gömdüm, yeni bir kontrol edilemez, dayanılmaz üzüntü dalgası içimde bir kasırga gibi dönüyordu. “Bu nasıl bu kadar acı verebilir, fiziksel bir yara bile değil. Bu mantıklı değil!”

Amelia ben ağlarken sessizdi; sessiz ve hareketsiz. Onun düşündüğünü, tartıştığını, kafa yordüğünü neredeyse duyabiliyordum.

Ve bu düşünceler o kadar sesliydi ki, kendimi tutamayıp, “Byron bana beni sevdiğini söyledi ve benim ona layık olmadığımı, duygusal olarak geride kalmış, korkak bir insan olduğumu, kimseye güvenmediğimi ve hayattan sadece hayal kırıklığı beklediğimi söyledi. Ve şimdi gitti ve iklim değişikliği bile umurumda değil!” diye bağırdım.

Başımı çevirip boynuna ağladım, havlu unutulmuştu, arkadaşımı sıkıca tutarak hıçkırıklarla ağlıyordum. O gitmişti ve kalbim...

Kalbim...

Tanrım, annem öldükten sonraki aylara çok benzer bir his vardı; beni bu dünyada tamamen yalnız bırakmıştı. Dünya, sonsuz, dipsiz, bitmek bilmeyen bir acı ve ıstırap kaynağıymış gibi hissediyordum ve bir daha asla böyle hissetmek istememiştim. Bunun olmasma nasıl izin verebilirdim? Onu bu kadar isteme-me, ona âşık olmama nasıl izin vermiştim ki...

“Hayır!” dedim kendime, Amelia’yı korkutuyorsam da umursamadan. “Hayır! Ona güvenseydim, dürüst olsaydım ve istediğim şeyi söyleseydim, cesur olsaydım, şimdi böyle hissetmezdim.”

“Tamam,” diyen Amelia halının üzerinde yanımda kıpırdanarak bana doğru döndü ve beni sıkıca sardı. “Neden baştan başlamıyorsun? Bu sefer her şeyi anlatmaya ne dersin?”

Onun sunduğu teselliye kabul ederek kollarımı boynuna doladım ve hıçkırıklarla kesilen nefesler arasında ona her şeyi anlattım. Hislerimi ve anılarımı, endişelerimi ve korkularımı, onu rahatsız etmek istememeye dair kaygılarımı, Byron'la olan arkadaşlığını zedeleme korkumu; hepsi döküldü. Hiçbir detayı, hiçbir konuşmayı atlamadım. Hatta kanepemde öpüşürken çekilen ve hâlâ telefonumda kayıtlı olan videoyu bile göstermeyi teklif ettim. Bütün hikâyeyi anlattım ve anlatırken, aynı zamanda dinlerken, ne kadar korkakça davrandığımı fark ettim.

Onu daha iyi tanıyıp gerçekten sevmeye başladıkça rezil olma düşüncesiyle, reddedilme endişesiyle, büyüyen hislerimin karşılık bulmamasından korkarak hareket etmişim. Her şeyi mahvetmişim. En büyük korkum onun gözünde aptal olmaktı, ama onu incitmek çok daha kötüydü.

Byron'ın New York'a gitmeden önce odasında yaşadığımız tartışmaya geldiğimde, bu kez hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattım ve Amelia ayağa kalkıp odada dolaşmaya başladı. Ona, bugün öğleden sonra ona oral seks yaptığımı ama onun bana aynı şekilde yaklaşmasını istemediğimi çünkü kötü kokmaktan korktuğumu; ancak bunu ona söylemek istemediğimi çünkü hislerini incitebileceğini düşündüğümü anlattığımda kahkahalarla güldü. Sonra özür diledi, süitin buzdolabını karıştırdı ve bana bir mini şişe viski ya da cin teklif etti. Viskiye seçtim. Bana üç şişe getirdi.

İlkini hızla içtim ama ikinciye yavaşça yudumlarken son tartışmamızı, onun söylediklerini, ne kadar haklı olduğunu ve ne kadar kötü hissettiğimi anlattım. Ona layık olup olmadığını bilmiyordum. İstediklerimi nasıl isteyeceğimi bilmiyordum.

"Tabii ki biliyorsun," dedi Amelia, cin tonik şişesini kaldırarak. Kendisinin içkisini karışım haline getirmişti ama benimkini öyle yapmamıştı. "Tekrar et: Byron, senin spermin berbat. Hadi, söyle şimdi."

Mini şişeyi göğsüme bastırarak güldüm, başım zonkluyordu, burnum tıkalıydı, dudaklarım kuruyup çatlamıştı. Ağlamak berbat bir şeydi; insanı daha da perişan eden bir fiziksel durum. Mutsuz musun? Ağlama isteğiyle geliyor. Ama merak etme, sadece mutsuz olmayacaksın, aynı zamanda daha kötü hissedip daha kötü görüneceksin. Hoş geldin sümük ve gözyaşlarına!

“Ama anlamıyor musun? Sorun sadece sperm değil! İlgüdülerim tamamen yanlış. İstedğim şeyleri korkuya kapılmadan nasıl isteyeceğimi bilmiyorum. Ve o, her zaman dürüst olmaktan korkan birini hak ediyor mu? O, kendisi kadar korkusuz birini hak etmiyor mu? Onun kadar cesur ve harika birini?”

“Eh... Evet. Ama aslında mesele bu değil, değil mi?” Amelia, kanepenin önüne yaslanmış halde oturduğum yere geri döndü ve yanıma oturdu. “O kişiyi sevmiyor. Seni seviyor. Ve nihayetinde, Byron’ın cesareten çok sevgiyi istemediğini mi düşünüyorsun? Gerçi, düşününce ikisi biraz aynı şey.”

“Cesaret sevgi mi?” Beynim zonklamasına rağmen ona yana kaydırılmış bir bakış attım.

Omuz silkti, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Sadece cesurlar sever.”

“Peki ben ne yapmalıyım?” Mini viski şişemi sehpanın üzerine koydum. “Ve lütfen bana, ‘Başarana kadar numara yap,’ deme. Ya artık beni istemiyorsa? Ya bu olaydan sonra beni bir daha görmek istemezse?”

Amelia, aklımın kaçtığını düşündüğünü belli eden bir yüz ifadesi yaptı. “Tamam, birincisi, Byron’ın beyni öyle çalışmaz. O, sadece tek bir kuşla çiftleşebilen kuşlardan biri gibi. Bilirsin, uzun olanlar, tüyleri olanlar.”

“Tüm kuşların tüyleri var. Bu tanımlayıcı bir özellik.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Ukala Charlie. Hangi kuş ömür boyu eşleşir? Uzun gagalı, Florida’da yaşayan kuşlar ama

flamingo değiller. Sonra eşleri ölürse ortalıkta dolanıp ağlarlar ve yas tutarlar, sonra onlar da ölür.”

Boş bir ifadeyle ona baktım, hangi kuştan bahsettiğini hiç anlamadım. İfadem karşısında elini salladı. “Her neyse, kuşun adı önemli değil, ağlayıp yas tutma kısmı önemli. İşte bu Byron. Ve demek istediğim, o tek-kuşluk bir adam. Seni kendi kuşu olarak seçtiyse, Tanrı yardımcın olsun. Ondan kurtulamazsın.”

“Ona gerçeği söyleyeceğime nasıl güvenebilir ki, bu fikir beni korkutuyorsa? O çok daha fazlasını hak ediyor.”

“Hımm. O zaman bunu benim üzerinde dene.” Amelia omzunu benimkine çarptı. “Hadi. Ne istediğini benden iste.”

Sinir bozucu bir şekilde çenem titredi. “İstemiyorum.”

“Neden istemiyorsun?”

“Seni kızdırmaktan korkuyorum.”

“Bu iş meselesiyle mi ilgili? Zaten sana mülakat aldırmaq için e-posta göndereceğimi söyledim. Bana gelmeliydin. Senin adına ekiple konuşabilirdim.”

“Biliyorum. Geriye dönüp bakınca, sana gelmeliydim.”

“Evet, yapmalıydın.” Tekrar omzuma hafifçe vurdu. “İşe almayı düşündükleri topluluk yöneticilerini kontrol ettim, onların kanallarına baktım. Hiçbiri senin getirdiğin enerjiyi, eğlenceyi, açıklığı getirmiyor. Hepsi sadece FeTeMM odaklı ve her konuda çok ciddi. Bu elbette ki kötü bir şey değil ama bence sadece bir tür etkileyiciden fazlasına ihtiyacımız var.”

“İşte, bu da ne istediklerini gösteriyor ve şimdi neden beni aramadıklarını biliyoruz.”

“Aynen öyle. Bunu bilseydim, hararetle karşı çıkardım. İşte benim söylemek istediğim şey bu. Seni seven insanlara gerçeği söylemediğinde ve onların senin doğruyu söylemeni beklediği durumlarda, her şeyi herkes için daha zor hale getiriyorsun. Ör-

neğin, bana onların seni aramadığını söylemeyerek benim işimi zorlaştırdın.”

“Gerçekten mi?”

“Evet, yaptın. Biz tüm kadınlara, her türlü ilgi alanına sahip kadınlara kapılarımızı sonuna kadar açmak istiyoruz, değil mi? Ve şimdi en başa döndüm. Sana güveniyordum. Seni o pozisyon-da görmek istiyordum. Daha önce senin için savunuculuk yapabilirdim ve işler daha basit olurdu. Ama tıpkı Byron gibi, her şeyi kendin halletmen gerektiği fikrine sahipsin. Siz ikiniz tam olarak aynı seysiniz.”

“Ne? Bunu nasıl söyleyebilirsin? O benden çok daha cesur.” Bunu göstermek istercesine, viski şişesini kaptım ve cesaretimi biraz daha artırmak için bir yudum aldım.

“Dinle. O da kimseden hiçbir şey beklemiyor. Şimdiye kadar beklemiyordu. Ta ki sana kadar. Ama fark şu ki, o insanlardan kaçınmak için elinden geleni yapıyor, onlardan hiçbir şey istemiyor, açık sınırlar ve beklentiler ortaya koyuyor. Öte yandan, sen etrafa her şeyini dağıtıyorsun ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun. Bu çok sinir bozucu.” Amelia, içkisini benim mini şişemle tokuşturdu. “Bana ihtiyacın olsun, Winnie. Bana. İhtiyacın. Olsun.”

“Ben... Ben zaten...”

“Nihayet bunu konuşabildiğimize ve cin içiyor olmama çok sevindim. Sanırım bu bir süredir beni rahatsız ediyordu.”

“Nedir o?” Mini şişemi alıp daha fazla peçete aramak için buzdolabının olduğu alana doğru sendeledim.

“Son altı yıldır en iyi arkadaşsınım ve sen hâlâ beni bir kol mesafesinde tutuyorsun,” diye arkamdan bağırdı, sesi giderek daha öfkeli bir tona büründü. “Ne yapmam gerekiyor? Sana arkayı kolladığımı kanıtlamak için başka ne yapmam veya ne söylemem gerekiyor?”

Amelia'nın her zaman arkamı kolladığı iddialarına sinirlenmemeye çalışarak burnumu sildim ve kullandığım peçeteyi çöp kutusuna attım. "Her zaman arkamı kollamak istediğini biliyorum ama senden her zaman yanımda olmanı bekleyemem."

"Evet, yapabilirsin!" dedi ve elini sehpanın üzerine sertçe vurdu. "Senin için orada olacağım. Her zaman..."

"Hayır, olmayacaksın! Gidiyorsun."

Lanet olsun! Bunu söylemek istememiştim. Ama madem şimdi konuşuyorduk, o zaman şimdi konuşacaktık. Benden dürüst olmamı istiyordu, öyleyse öyle olacaktı.

Amelia yerden doğrulup burnunu kırıstırarak bana doğru ilerledi. "Ne..."

"Sen ve Elijah." Süitin kapısını işaret ettim. "Gidiyorsunuz. İkiniz birlikte taşınyorsunuz. Sana güvenemem."

Bana uzandı. "Win..."

"Hayır." Kollarımı onun beni tutmak isteyen ellerinden uzaklaştırıp geri çekildim. "Anlıyorum. Âşıksınız, birlikte taşınmak istiyorsunuz, üniversite oda arkadaşınız bir engel olmamalı. Anlıyorum. Senden sonsuza kadar benimle yaşamayı beklemiyorum."

Bana baktı. "Elijah'la birlikte taşınacağımı mı düşünüyorsun?"

"Elbette," dedim. Sonra yeni gözyaşlarını bastırmak için viskiden bir yudum aldım. Tanrım, bunu konuşmak ne kadar acı vericiydi, bu yüzden konuşmak istememiştim. Ama Amelia bana üç kafam varmış gibi bakıyordu ve bu kafaların ikisi şeytan keçilerine aitti.

"Hayır. Elbette değil. Birlikte taşınmıyoruz."

Donakaldım. "Bekle, ne? Taşınmıyor musunuz?"

"Evet, o istiyor, ama ben hazır değilim." Amelia, bardağından bir yudum aldı ve bardağın kenarından bana bakarak devam etti. "Ve hazır olsaydım bile, gerçekten seni öylece bırakıp gideceğimi

mi düşünüyorsun? Gerçekten seni düşünmeden taşınacağımı mı sanıyorsun?”

“Ben...” Göz kırptım, şok olmuştum.

“Evet. Bunu düşündün. Teşekkürler.” Parmağını bana doğru salladı. “Beni bu kadar az düşündüğün için çok teşekkür ederim, çünkü ben seni dünyalar kadar önemsiyorum.”

“Tanrım, Amelia, ben... Ben özür dilerim.”

“Gerçekten herkesi, kendin hariç herkesi bencil bir pislik sanıyorsun, değil mi?”

“Seni bencil bir pislik olarak düşünmüyorum.”

“Düşünüyorsun.” Serbest elini havaya fırlattı. “Senin için mükemmel olan bir pozisyon için seni savunmama izin vermiyorsun. Seni yarı yolda bırakıp taşınacağımı düşünüyorsun. Ya beni bencil bir pislik olarak düşünüyorsun ya da bencil pislik tanımın tamamen farklı.”

Olduğum yerde yere çöktüm, dirseğimi dizime yaslayıp yüzümü kapattım. “Özür dilerim.” *Ben pisliğim.*

“Niye özür diliyorsun?” diye sordu yukarıdan.

“Çünkü...” Başımı salladım. “Bilmiyorum. Sana güvenmediğim için üzgünüm.”

Amelia cevap vermedi ama gittiğine dair bir ses de duymadım. Cesaretimi toplamak için yutkunup elimi düşürdüm; bakişlarıyla ya da boş bir oda ile karşılaşmaya hazırlandım. Yukarı baktığımda hâlâ oradaydı. Hâlâ aynı yerde duruyordu. Hâlâ bana bakıyordu.

“Seni seviyorum, bunu biliyor musun?” dedi, sesi hak ettiğimden daha nazikti.

Çenem titredi. “Biliyorum.”

“Ama buna güveniyor musun?”

Suçluluğu yutup yerine kararlılığı koymaya çalıştım. Yapamadım. Bunun yerine başımı salladım.

“O zaman beni içeri alman gerekiyor.” Yine yere oturdu, elimi elleriyle kapattı. “Benden bir şeyler istemen gerekiyor. Bana inanman gerekiyor, tıpkı benim sana inandığım gibi.”

“Tamam,” diye boğuk bir sesle mırıldandım.

“Gel buraya.” Derin bir nefes alarak h   elimizde içkiler olduğu ve yerde bağdaş kurarak oturduğumuz için biraz garip bir şekilde beni kucakladı.

Hemen kollarımı onun etrafına sardım ve gözyaşlarım yüzümden özgürce akarken ona sıkıca sarıldım. Yine.

Amelia saçlarını okşadı ve “Winnie, teyzenle amcan sana kimseye g venemeyeceğini, g venebileceğin tek kişinin kendin olduğunu öğrettiği için  zg n m. Ama yanıldılar.” Omzumu tutarak ve gözlerimi yakalayarak geri çekildi. “Senin dolu dolu bir hayat yaşama şansını  almalarına izin verme. Seni başka insanlara inanma, onların en iyi yanlarını düşünme ve seni yakalayacaklarını bekleme cesaretinden mahrum bırakmalarına izin verme. Bana bir şey yaptırmıyorsun. Benden faydalanmıyorsun.”

“Tamam. Tamam.” Daha fazla gözyaşı sildim.

“Seni seviyorum, Win. Seni sevmek istiyorum. Bu benim se imim. Ve artık bana izin vermeni istiyorum.”

BÖLÜM 36

WINNIE

Amelia, Elijah ile akşam yemeğine gitmek için ayrıldı ama yalnızca gerçekten, tamamen ve dürüstçe gitmesini istediğime dair üç ayrı kez söz verdikten sonra. Ayrıca, bundan sonra ne istediğimi ona söyleyeceğime ve bunu benden çekip almak zorunda kalmayacağına dair de söz verdim.

Yatağa –yalnız– girerken, hâlâ beni istiyorsa Byron'dan ve bana olan inancını haklı çıkarması için Amelia'dan gönüllü olarak bir şeyler talep etmeye karar verdim. Ama kendimden de... Kimseden hiçbir şey beklememeyi hak etmiyordum.

Sabah, çırpınmalarla geçen bir gecenin ardından telefonumu kontrol ederek yataktan kalktım ve yüzüncü kez gelen mesajlara baktım. Byron'dan hâlâ bir şey yoktu. Kalbim daha da derinlere batarken artık batacak bir yer kalmamış olduğundan emindim. Şimdiye kadar dünyanın çekirdeğine ulaşmış olmalıydı.

Benimle konuşmasını istiyordum! Geri dönmesini ve her şeyi düzeltmem için bana bir şans vermesini istiyordum. Onun...
... *Bir dakika.*

Bir elimle gözlerimdeki uykuyu ovarken diğer elimle yazmaya başladım.

Winnie: Benimle konuşmanı istiyorum. Süite geri dönmeni ve her şeyi düzeltmem için bana bir şans vermeni istiyorum. Ve beni affetmeni istiyorum.

Mesajı birkaç kez yeniden okudum ve yüz yüze olmadan iletebileceğim her şeyi kapsadığına karar verdim. Gönder tuşuna bastım ve bekledim. Aralıklarla saate baktım. Ama beş dakika yedi olduğunda ve hâlâ mesaj okunmadığında, telefonu komodinin üzerine geri bıraktım.

Ağlamak yerine duşa girdim.

Bu, korkularını ve endişelerini yutup saklamak yerine isteklerini ve ihtiyaçlarını özgürce dile getiren yeni Winnie'nin şafağıydı.

Dün hem Byron hem de Amelia ile neredeyse aynı konuşmaları yapmış olmak garip ve şanslı bir durumdu. Yine de Amelia ile olan konuşma Byron ile olandan daha iyi bitmişti. Bu durum kalbimi bir kez daha acıttı ve içimdeki o kocaman, dipsiz, sonsuz acı ve ıstırap kaynağının tekrar yüzeye çıkmasına izin verdi.

Yüzümü sıcak su ve yüz yıkama jeli ile ovuştururken kendime Byron beni dinlemezse, beni görmek istemezse ya da dürüstlüğüümü reddederse ya da bu yüzden beni istemeyi ve sevmeyi bırakırsa, bunun belki de birbirimiz için doğru kişiler olmadığımız anlamına geldiğini söyledim. Bu köprüyü zamanı geldiğinde geçmeyi düşünürdüm. Köprüyü geçmek için cesaretli olmak –orada bekleyen kalp kırıklığı ne olursa olsun– köprüye hiç yaklaşmamak gibi yarım bir hayat yaşamaktan çok daha iyi olmalıydı.

Düşün buharıyla buğulanan aynayı kendimle bir motivasyon konuşması yapmak için bir el havlusuyla silmiştim. “Kendin

olman ve seni mutlu eden şeyleri istemen -talep ya da ulti-
matomlar koyman değil, iyi niyetle istemen- onun seni sevmeyi
bırakmasına neden oluyorsa, o zaman gerçekten seni sevdiğini
söyleyebilir misin? Ya da sevmiş gibi mi yapmıştı?” Kendime işa-
ret ettim, sonra parmağımı salladım. “Hayır, sevmedi. Ve bir ki-
şiye karşı ne kadar çok şey hissedersen hisset, seni olduğun gibi
takdir etmeyen biriyle olmayacaksın, Byron bile olsa.”

Bu, zor bir ihtimali kabul etmekte, özellikle de ona karşı his-
lerimin gerçek olduğunu bildiğim için. O her zaman bana karşı
dürüst olmuş ve ne istediğini açıkça ifade etmişti. Oysa ben ken-
di isteklerimi ve arzularımı saklamıştım. Eğer kendimi tam an-
lamıyla paylaşmazsam, o beni nasıl tanıyabilir ve hislerine nasıl
güvenebilirdi? Çenem titredi ama kendimi toparladım.

Artık ağlamak yok.

Vücutuma sardığım havluyu göğsüme sıkıştırarak banyo-
dan çıktım ve bavuluma doğru yöneldim. Sutyen ve iç çamaşırı
ararken süit kapısının açılma sesini duydum ve doğrulup oturma
odasından gelen seslere dikkat kesildim.

“Kim var orada?” Açık yatak odası kapısına doğru sürüklen-
dim. “Byron mu?”

“Evet. Byron.”

O anki halimi düşünmeden, sabit bir nefes çektim ve ayak-
larımı onu karşılamaya zorladım. Etrafımda cesaretimin buhar
bulutu dönüyordu. Şu anda dürüst olmaya yetecek kadar cesur
hissediyordum. Kim bilir, bu cesaret giyinmeme yetecek kadar
sürecek miydi?

“Merhaba,” dedim, o görünür görünmez. Sesim, istediğim-
den daha az kendinden emindi.

Yap. Şimdi yap.

Hâlâ dün giydiği takımını üzerindeydi. Ceket buruşmuş, kravat çıkarılmış, gömlek kırışmıştı. Başını bana doğru çevirdiğinde henüz tıraş olmadığını fark ettim. Ancak sert ifadesi tıpkı cesaretimin buhar bulutu gibi hızla eriyip gitti ve bunu kabullenemedim. Cesaretimi kaybetmeye izin veremezdim.

Cesaretim kaybolmadan önce, “Seattle’dan New York’a, benimle konuşmadan gitmeden nefret ettim,” dedim. “Nefret ettim ve seni özledim ve bu beni çok üzdü. Artık beni bırakmanı istemiyorum.”

Byron’ın kaşları havaya kalktı ve gözleri üzerimde yavaşça gezindi. Mini buzdolabını kapatırken yavaşça doğruldu.

“Henüz bitirmedim.” Derin bir nefes alarak devam ettim. “Zaman zaman biraz alana ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum, benim de ihtiyacım oluyor ve bu sorun değil. Ama bir tartışmadan sonra bütün gece uzaklaşmak ya da New York’a ya da başka bir yere uçmak kabul edilemez. *Mümkün olan en kısa sürede* geri dönmelisin. Benimle konuşmadan farklı şehirlere uçup gitmek yok.”

Konuşurken bana doğru yaklaştı, yüz ifadesi açık ve hafifçe şaşkıındı. “Mantıklı,” dedi, sesi hafif bir tonda.

“Ayrıca, benim için yemek yapmanı seviyorum ama ben de sana yemek yapmak istiyorum. Arada bir benim yemek yapmama izin vermelisin. Ve beni eve beş biftekle göndermen saçmalık. Üç hafta boyunca dondurucuda taco biftek güveci vardı. Minnettar olmadığımı söylemiyorum ama kabul etmelisin, beş biftek fazla.”

“Kabul ediyorum.” Gözleri dudaklarımdan bacaklarıma doğru kaydı.

Peki. Şimdi sıra daha zor olanlara geldi.

“Ve lütfen bunu yanlış anlama –bugün seninle birlikte olmanın her anını gerçekten sevdim, bu küçük şey hariç– ama spermin tadı bana hiç uygun gelmiyor. Hiç sevmiyorum. Bunu tekrar yaparsak, ağzımda olmasını istemem.”

“Harika. Mantıklı.” Byron başını salladı, gözleri havluyu göğsümde sıkıca tuttuğum ellerime odaklanmıştı.

Bu, beklediğimden çok daha iyi gidiyordu. İstedığımı ona haftalar önce söylemeliydim!

“Ve senin benimle böyle bir şey yapmanı istemedim çünkü iğrenç vücut sıvılarını tatmanı istemiyorum.” Bu cümle, gözlerini benimkine kaydırdı ve hafifçe kısılmalarına neden oldu, bu da ilk direniş işaretiydi.

Hızla ekledim: “Bak, bu konu üzerine çok düşündüm, tamam mı? Bir erkek boşaldığında, bu tamamen sonunda oluyor. Sırasında biraz ön sıvı var ve bu aslında o kadar kötü değil. Sulu ve tuzlu, tadı sorun değil.” Seksüel vücut sıvıları hakkında onunla bu kadar açık konuşma içgüdüsünü bastırarak havlunun kenarını daha sıkı kavrayıp kelimeleri zorla söyledim. “Ama bir kadın, şey, tüm süre boyunca kayganlaştırmacı üretiyor, sadece sonunda değil. Beş dakika boyunca suratına bozulmuş balık ve mayonez sürülmüş gibi olur ve bunu bilerek rahatlayamam.”

Byron’ın dudakları sıkıca kapanmıştı, gözleri belli ki eğlenmeden parlıyordu. Büyük bir gülümseme ya da kahkahayı bastırmaya çalıştığı açıkça belliydi.

Bu samimi ve açık tartışmadan caydırılamazdım. Dürüstlük istiyor muydu? Pekâlâ, dürüstlüğün tamamını alıyordu.

“Belki sen tadından benim kadar nefret etmiyorsundur ama biraz bile sevmediğin takdirde ben orgazm olamam ve kendimi iyi hissedemem. Beynim, yaptığın şeyi sevdiğine, benim kadar hatta benden daha çok tahrik olduğuna inanmalı ki ben o noktaya ulaşabileyim. Uzun zamandır mastürbasyon yapıyorum. Bu alanda beynimin ve vücudumun nasıl çalıştığını biliyorum.”

Eğlencesi solmuş gibiydi ama yerine küçük, memnun bir gülümseme yerleşti ve “Teşekkür ederim,” dedi.

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı ve samimiyetinden şüpheliydim.

İroni yaptığını düşünmüyordum, ancak bu beklenmedik teşekkür beni hazırlıksız yakalamıştı. Neyden dolayı minnettar olduğunu anlamıyordum. Üstelik söylediklerinin çoğu ifadesiz bir tonda dile getirilirdi. Byron'ı anlama konusunda oldukça yetenekli olduğumu düşünmeme rağmen onu anlamakta hâlâ zorlanıyordum.

Sanırım kafamın karıştığını ve endişelendiğimi fark etmiş olmalı ki sesine biraz ciddiyet ekleyerek şunu söyledi: “Tamamen ciddiym. Bu detaylar için teşekkür ederim –mantık yürütmele- rin, zihninin cinsellik ve uyarılmayla ilgili işleyişi– teşekkür ederim. Bunları bir hediye olarak görüyorum ve akıllıca kullanmayı planlıyorum.”

Ona güvenecektim ancak kaşlarım hâlâ çatılıydı. “O zaman, sanırım, bir şey değil.”

Gülümsemesi sürerken bir adım daha yaklaştı, kişisel alanı- ma girdi. Göz temasını sürdürebilmek için başımı biraz geriye eğmek zorunda kaldım.

“Endişeni anlıyorum,” dedi dikkatli bir tonla, sesi hem konuş- kan hem özenli geliyordu. “Ama bir öneride bulunabilir miyim? Bu konuda karar vermeme izin vermeni öneriyorum. Çünkü ba- şını bacaklarının arasına sokacak kişi benim. Dilim senin vajina- nı yalarken...” Sözleri ve yarattığı imgeler akciğerlerimdeki ha- vayı çekti ve içimde derin bir gerginlik hissetmeme neden oldu.

“Şey...” diye kekeledim.

“Ya tadını sevmeye ihtimalim varsa?” diye sordu, sorusu man- tıklı ve makul bir hava taşıyordu. Byron ellerimden birine uzandı ve havlunun önünden nazikçe kurtardığı elimi tutarak başpar- mağını avucumun merkezine bastırdı.

“Gerçekten böyle bir şeyin olacağını mı düşünüyorsun?” diye zoraki bir sesle sordum, bunun sadece bir tartışma olduğunu, teorisini test etmek üzere olmadığımızı kendime hatırlattım.

Sakin ol, Win. Hâlâ konuşman gereken çok şey var.

“Eğer bana fırsat tanımazsan, tadını asla bilemeyeceğim.” Eli ni benimkine kenetlerken başını bana doğru eğdi. “Ayrıca kadın arzusunun erkek spermine benzediğini varsayıyorsun ki bu yanlış bir varsayım.”

“Bu... Bu doğru bir nokta.” Akıl karışıklığım, onun beni tatmaktan ve bana dokunmaktan bahsetmesiyle artarken henüz oral seksle ilgisi olmayan başka bir dürüstlüğümlü paylaşmam gerektiğini hatırladım. “Peki, neye benziyor?”

“Hiçbir fikrim yok. Ama söz veriyorum, sevmezsem sana söylerim.”

Ona baktım, kaşlarım tekrar çatıldı. “Bir dakika, ne? Daha önce hiç...”

Başını salladı, dudaklarını benimkine hafifçe dokundurmak için eğdi. “Hayır.”

“Ah.” Alt karnımda uçuşan kelebekler ve hoş bir gerginlik hissiyle gözlerimde sis gibi yükselen arzu arasında iki cepheli bir savaş veriyordum. “Üzgünüm, sadece öyle varsaymıştım.”

“Neden?” diye fısıldadı. “Bir erkek olduğum için daha fazla deneyimim olduğunu mu düşünüyorsun?” Byron’ın kaşlarından biri kalktı ve ağzının her zaman hoşnutsuzlukla kıvrılmaya meyilli olan sağ tarafı, bunun yerine alaycı, kendine yönelik küçümseyici bir gülümseme şeklinde kıvrıldı. “Sana söylediğim gibi, senin benden çok daha fazla deneyimin var.”

“İlişkilerle mi ilgili?” Bu kadar yakinken nefesimi düzenlemekte zorlanıyordum. Gözlerimi kısarak ona baktım, söylediklerinin anlamını çözmeye çalıştım.

“Doğru,” dedi. “Ve onlarla ilgili her şeyle.”

Onlarla ilgili her şeyle...

“Byron.”

“Evet?” Bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu ve sonra diğer elime uzandı. Ne yapacağını anlamak, söylediklerini işlememi engelledi.

Elimle havluyu sıkıca tutarak düşünmeye çalıştım.

Avucunu parmaklarımın üzerine koydu ama havluyu elimden almak için bir hamle yapmadı.

“Bir şey yapmadan önce sana soracağım. Özellikle bu konuda, isteksizliğini şimdi daha iyi anladığım için, önce kontrol edeceğim.”

“Bekle.” Gözlerimi kapattım, burnumdan derin bir nefes aldım. Ve bu bir hataydı. O aynı kıyafetle yirmi dört saat geçirmiş olsa bile her zaman o kadar güzel kokardı ki... “Bekle,” diye tekrarlardım, kendimi toparlamaya çalışarak. “Sen giderken çok kızgındın.”

“Evet, öyleydim.” Tıraşsız yanağı yanağıma hafifçe sürtündü ve bir an sonra boynuma kuştüyü hafifliğinde bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi daha sıkı kapattım, ona doğru hafifçe sallandım. “Ama artık bana kızgın değil misin?”

“Emin değilim.” Hâlâ elimi tutarken, diğer kolunu belime doladı ve havluyu tutmayan elim artık sırtımda kaldı.

“Emin değil misin?”

“Sana kızgın olup olamayacağımdan emin değilim...” Kulaklığımın hemen altında yumuşak bir şekilde söylediği kelimeler, tenimde tüyler ürpertici bir his yarattı. “Sadece bir havluyla dururken.”

Gözlerim hızla açıldı ve birdenbire gerildim. “Sadece çıplak sayılacak kadar giyinik olduğum için mi bu kadar uyumlusun?”

Havluyu göğsüme sıkıca tutan elimden çekştirerek, belime sardığı kolunu sıktı ve beni kendine iyice yaklaştırdı. Omzuma kondurduğu öpücükler arasında, “Bu, bir tuzak soru gibi görünüyor. Cevap vermiyorum,” dedi.

Gözlerimi tavana dikerek, arkamdaki elimi çözdüm ve göğsüne bastırdım. “Bana kızgın olmadığından emin olana kadar konuşmamız gerekiyor.”

“Tamam.” Omzuma ve boynuma öpücükler kondurmaya devam ederek beni yatak odasına doğru geri yürütmeye başladı. Dilinin hafif dokunuşları, miderndeki kasların kasılmasına neden oluyordu. “Sen konuş. Ben dinlerim.”

İçimden hırladım. O beni inanılmaz derecede etkiliyordu. Titrek bacaklarıma durmalarını söyledim ama onlar itaatsiz bir şekilde onun beni yatağa doğru yönlendirmesine izin verdi. Yatağın kenarında durduk.

“Bana kızgın olmamanı istiyorum...” Hem ona hem kendime hatırlattım. “Her şey yeniden yoluna girmeden ve bana güvendiğini, dürüst olacağımı bildiğini hissetmeden seninle fiziksel bir şey yapmak istemiyorum.”

Onun bedeni durdu ve iç çekti. Sonra beni serbest bıraktı ve dönüp parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. “Haklısın. Konuşmalıyız. Konuşmalıyız.” Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hali vardı.

Anlaşılan, hatırlatmaya sadece benim ihtiyacım yoktu.

“Tamam. Evet. Ben konuşacağım.” Alnımı ovuşturdum ve dağılmış düşüncelerimi çaresizce toparlamaya çalıştım. “Nerede kalmıştık?”

“Oral seks,” dedi, odada volta atarak. Ardından mırıldanarak ekledi, “Ya da en azından umduğum nokta oydu.”

Sözleri beni afallattı ama gözlerimi kapatıp birkaç saniyeligi-ne kendimi toparladıktan sonra, hâlâ konuşmamız gereken diğer konuları hatırlayabildim.

“Yani. Sana istediklerimden bazılarını söyledim. Ve daha fazlası var. Ama haklısın. Neden istemediğimden bahsediyorduk. Sana endişelerim konusunda dürüst olmaya çalışıyordum.”

Konuşurken volta atmayı bıraktı ve ellerini ceplerine soktu.

“Ve sanırım, bir şey yapmadan önce sana danışacağımı, seni kontrol edeceğimi söylemiştim. Bunu yapacağım.”

“İyi.” Derin bir nefes aldım. Beynim ciddi meseleleri tartışmaya hazır olsa da bedenim Byron’ın neden hâlâ odanın diğer ucunda durduğunu ve benim burada yatağın yanında yalnız olduğumu anlayamıyordu.

Bakışları, hâlâ tutkuluydu ama aynı zamanda temkinli bir hal aldı ve bu ihtiyat, arzu sislerini biraz olsun dağıttı.

“Ne oldu? Neyin var?”

“Win.” Byron’ın göğsü inip kalktı. “Ciddiyim. Bunu gerçekten istiyorum. Nedenini bilmiyorum, mantıklı bir açıklama getiremiyorum, sadece seninle birlikte bunu uzun zamandır istediğimi biliyorum. Ama bilmen gereken bir şey var, eğer bilmiyorsan; ben her zaman ne istediğimi söylerim. Bunu, senin üzerinde baskı olarak yorumlaman riskine rağmen söylerim. Başka nasıl olacağımı bilmiyorum; ya sessizimdir ya da dürüst.”

Bu bilgiyi ve getirdiği tüm sonuçları sindirerek başımı salladım.

Onun hakkında bildiklerim ve konuşmalarımızdan öğrendiklerim göz önüne alındığında, söyledikleri hem doğru hem de şaşırtıcı olmayan şeylerdi. Yine de bunları bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi iyiydi.

Bakışlarındaki ateş tamamen sönmüştü, yerini ciddi bir ifadeye bırakmıştı. “Bu yüzden bana karşı her zaman dürüst olman çok kritik bir öneme sahip,” dedi, sesi sakın ama ağırdı. “Duygularımı incitmekten korkma. Farkında olmadan baskı yapıyorum, bu da insanlardan uzak durmamın sebeplerinden biri. İnsanları incitmekten hoşlanmıyorum ama konuştuğumda onları incitiyorum. Benim için zararsız bir talep gibi görünen bir şeyi söylerken başkaları bunu tehdit olarak görüyor. Değişebilseydim, değiştirdim.”

“Değişme.” İçgüdüsel olarak yanına gittim ve kolunu yakaladım, tutuşum aciliyetle sıkıydı. “Lütfen değişme.”

Ağzında hafif alaycı bir gülümseme belirdi. “Değişmeliyim. Bu dünyada nasıl yaşanacağını öğrenmek bana da, karşılaştığım insanlara da iyi gelir. Ama benim söylemeye çalıştığım bu değil.” Elini cebinden çıkarıp parmaklarımızın birleşmesini izlerken onları tekrar birbirine doladı. “Demek istediğim şu: İlişkimizde, yatak odasında ya da dışında, eğer istediğim bir şeyden keyif almayacaksan ya da ya da yaptığım bir şey seni rahatsız edecekse, ben de keyif alamam. Ve sonra seni buna zorladığım için kendimden nefret ederim.”

“Senin kendinden nefret etmeni istemem.”

“Ben de seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemem.”

Dudaklarımı ısırarak meseleyi düşündüm, ikimizin de sürekli diğerinin iyiliğini dert etmeden nasıl ilerleyebileceğimizi tartışırken aklıma bir fikir geldi. “Peki, bu kontrol meselesini genişletsek? Sadece yeni ya da farklı bir şey yapmak istediğin zaman değil, günlük hayatımızda da –arada bir– sorsan ve ben de sana gerçeği söyleyeceğime söz versem?”

Byron’ın alnı kııştı. “Yani, kontrol etmemi mi istiyorsun? Biz...”

“Başta, evet. Daha fazla konuştuktan sonra bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Ve ben de bir tür güvenli kelimenin tam tersini kullanırım. Eğer ‘bunu seviyorum’ dersem, bana güven ki doğruyu söylüyorum. Ama eğer ‘dalkavuk sinsi pislik’ dersem, o zaman dur.”

Bana hem tuhaf hem de büyüleyiciymişim gibi baktı. “Neden sadece ‘dur’ demiyorsun?”

“Ya rol yapıyorsak?”

Sorum üzerine Byron birkaç santimetre daha büyümüş gibi göründü, yüz hatları aydınlandı. Boğazını temizledi, dudaklarını yaladı ve Noel sabahı heyecanlı bir çocuk edasıyla bana baktı. “Evet, tamam. Bu hoşuma gitti.” Byron’ı anlama becerilerim bana, aslında düşündüğünün şu cümleye daha yakın olduğunu

söylüyordu: *Kesinlikle evet*. Onun bu fikre olan coşkusu içimi sıcaklıkla doldurdu, beni heyecanlandırdı.

Ama böyle bir şey yapmadan önce kat etmemiz gereken uzun bir yol vardı ve bu, hâlâ paylaşmam gereken dürüstlük dolu bir ana noktayı hatırlattı.

“Bu son şeyi söylemem gerekiyor. Devam etmeden, her şey yolunda demeden önce, tamam mı?”

“Tabii.” Bana doğru eğilmişti, sabırsızlığını hissedebiliyordum. “Ama seni bilgilendirmeliyim, yalnızca bir havlu giymiş halde karşımda dururken mantıklı düşünceler üretmek ve anlamlı cümleler kurmak şu ana kadar hayatımdaki en zorlu zihinsel görev olabilir.”

Terry kumaş havluyu bedenime daha sıkı sardım ve içimdeki asi tarafın bu bilgiye duyduğu hoşnutluğu görmezden gelmeye çalıştım. Havluyu yere bırakmayı aklımdan geçiren o yanımı susturmaya karar verdim. Bunun yerine bir adım geri attım. “Gidip bir şeyler giymeli miyim?”

“Bu soruya asla evet demeyeceğim.”

“Byron...”

Gülümseyerek –ki bu kalbimin taklalar atmasına neden olduklarını üst kollarıma yerleştirdi ve yumuşak bir şekilde, “Hadi. Söylemen gerekeni söyle. Dinleyeceğim ve uslu duracağım,” dedi.

Tüylerim ürperdi, asi Winnie ise Byron’ın *uslu* durmasını değil, tam tersini yapmasını istedi.

Ama odaklanmayı başardım. Bu önemliydi. *Şimdi en zor kısmı söyleme zamanıydı.*

Derin bir nefes alarak dün Amelia gittikten sonra, tüm gece uyuyamayıp dönüp dururken, bu sabah duş yaparken defalarca prova ettiğim sözleri söyledim: “Seni konfor alanının dışına çıkarmamı istediğini anlıyorum. Ama ben bu konuda çok iyi değilim ve sanırım hiçbir zaman olamayacağım. İtmek benim güçlü olduğum bir alan değil, bundan hoşlanmıyorum. İnsanları

oldukları gibi kabul etmekte ve anlamakta, yardım gerektiğinde teşvik ve araçlar sunmakta iyi olduğumu düşünüyorum. Bu benim gücüm, benim temelim. Yani, eğer her zaman seni bir şeyler yapmaya ya da farklı biri olmaya zorlayan biri olmamı istiyorsan, o kişi asla ben olmayacağım.”

Yüz hatları düşünceli bir hal aldı, sanki onu şaşırtmışım ve dünyaya bakış açısını hızla yeniden düzenlemesi gerekmişti. Ya da belki sadece Winnie’ye bakış açısını yeniden düzenlemesi gerekiyordu.

Kalbim endişe ve korkuyla sıkıştı –bu son dürüstlük açıklamamın, onun bana olan sevgisini azaltabileceği, beni daha az değerli, zayıf görebileceği endişesiyle– ama kendimi bu korkunun ötesine geçmeye zorladım. Ben şefkatte iyiydim, çatışmada değil ve bu mutlaka kabul edilebilir bir şeydi. Şüphesiz dünya her ikisine de ihtiyaç duyuyordu, değil mi?

Bu varoluşsal tartışmayı bir kenara bırakarak son noktama ilerlemeye devam ettim. “Ama ben senin bir pislik olmanı hiçbir zaman mazur görmedim ya da mazur görmeye çalışmadım. Meydan okumalara başlamadan önce, senin için bahane üretmedim. Sert davrandığını düşündüğümde seni görmezden geliyordum.”

“Evet. Hatırlıyorum.”

Onun o sessiz, boğuk sesi omurgamdan bacaklarımın arkasına kadar bir huzursuzluk titremesi gönderdi. Ama söylenmesi gerekenleri bitirmeye bu kadar yakinken, geçmişteki davranışlarım için duyduğum suçluluk duygusuyla dikkatimin dağılmasına izin veremezdim.

Sırtımı dikleştirerek saçlarımın hâlâ ıslak ve soğuk olduğunu görmezden gelmeye çalıştım. “O zaman, meydan okumalara başladığımızdan beri, *sesimi çıkardığımı* da hatırlamalısın. Sert davrandığında ya da mantıksız olduğunda bunu sana söyledim; ilk meydan okuma sırasında bana istenmeyen fıkırlarını vermeyi bırakmanı söylediğimde ya da New York’a gitmeden önce denemek istemediğin için sana bağırduğimde olduğu gibi.”

Başını salladı, yüz hatları dalgın, odaklanmamış görünüyordu. “Bu doğru.”

“Ve bana asla dürüst olmadığımı söylemenin adil olmadığını düşünüyorum. İnsanlar bana kötü davrandığında dürüst oluyorum. Kendimi savunuyorum. Başarısız olduğum, daha iyi olmam gereken ve senin tamamen haklı olduğun yer ise, istediğim şeyi aktif olarak istemek yerine bana verilenle yetinmem.”

Byron hafifçe çenesini kaldırdı. Bu bilgiyi işliyor gibi görünüyordu; dudaklarının çizgisi pişmanlık doluydu ama mutsuz görünmüyordu.

Sonunda, “Haklısın. Özür dilerim,” dedi.

Onun cevabını beklerken gerginleşen kaslarım rahatladı; omuzlarım rahatlamayla gevşedi. “Özrün kabul edildi. Ve özür dilediğin için teşekkür ederim. Bu noktaya gelmem, insanlar bana kötü davrandığında onları eleştirebilmem için çok şey gerekiyordu ve bu, kendimle gurur duyduğum bir şey.” Zorlu bir şekilde kazanılmış bir özellik.

Başını yana eğerek beni inceledi. “Neden böyle? Neden bu kadar zor oldu?”

Hoş olmayan bir anı yüzeye çıktı; amcamla ilgili birçok anıdan biri. “Yaklaşık bir saat içinde ilk röportajım var. Üstümü giyip çocukluk travmalarımızı konuşalım mı? Yoksa öpüşüp yarına mı bırakalım?”

“Çocukluk travması,” dedi, hiç tereddüt etmeden.

Bu beni şaşırttı. “Gerçekten mi? Ben...”

“Bunu söylediğime inanamıyorum ve kendimle çeliştığimi biliyorum ama evet. Lütfen giyin. Konuşmamız gerekiyor.” Güçlkle yutkundu, tonu birden gerginleşmişti. “Ve sen kendi hikâyeni bitirdiğinde, sanırım ben de sana kendi hikâyemi anlatmaya hazır olabilirim.”

BÖLÜM 37

WINNIE

B yron, ben aceleyle hazırlanırken hızlı bir duş yaptı ve ben de kendimi yaklaşan rahatsız edici, tatsız konuşmaya zihinsel olarak hazırladım. Ama görünen o ki, ilk röportajdan önce konuşmaya vaktimiz olmayacaktı.

Menajeri onun telefonunu aradı. O cevap vermeyince benimkini aradı ve ilk randevuya sadece on beş dakika kaldığını haber verdi. Programın sekizde başlayacağını sanıyordum, bu yüzden şaşırdım. Menajeri, programın iki dergiyi daha eklemek için öne alındığını açıkladı. Dergiler ilk taleplerini Byron'ın yayınevine değil, Jüpiter Ödülleri ekibine göndermişler, bu yüzden karışıklık olmuş.

Byron giyinirken ve asansöre doğru giderken, dün röportajlardan sonra nereye kaybolduğunu ve korkunç röportajcı Harry Lorher'in onu nasıl taciz ettiğini aceleyle anlattı.

"Dün gece için ve kavgaya ettiğimiz için üzgünüm." Asansör kapıları kapandıktan sonra elimi öptü. "İtiraf etmekten utanıyorum ama sanırım biraz abartılı davranmış olabilirim."

Parmaklarını sıktım. “Üzülme. O an zor olsa da söylediklerini duyduğuma sevindim. Buna ihtiyacım vardı.”

“Yine de, öfkemin çoğunun Lorher ile olan etkileşimden kaynaklandığını düşünüyorum ve bu kadar sert olmamalıydım. Lütfen beni affet.”

“Tabii ki affediyorum.” Parmak uçlarımın üzerine yükselerek ona bir öpücük verdim, ki bunu hemen derinleştirdi, kollarını etrafıma sararak beni sıkıca kendine çekti ve ancak kapılar açılıp da bir ding sesi varışımızı duyurduğunda geri çekildi.

“Ah be,” dedi, alnını bir anlığına benimkine yaslayarak. Sonra doğruldu ve birlikte asansörden çıktık. “Tamam. Hadi gidelim.”

O kadar ciddi görünüyordu ki bu beni üzdü. Bu sabah barışmamıza rağmen aramızdaki şeyler hâlâ tam olarak çözülmemiş gibiydi. Kavganın üstüne bir de röportajların baskısıyla uğraşmak zorunda olması canımı sıkıyordu. Sadece bu da değil, çok yorgun görünüyordu.

“Dün gece hiç uyuyabildin mi? Gittikten sonra neredeydin?”

“Biraz uyuyabildim, sonra buraya geldim.” Byron, büyük süitin kapısını işaret ederek çenesini kaldırdı ve yaklaştıkça adımları yavaşladı. “Gece kimsenin burayı kullanmadığını düşündüm ve haklı çıktım.”

“Kimse kullanmıyorsa daha küçük olan yerine neden burayı kullanmadın ki?”

“Bu süit, yayınevim tarafından özellikle röportajlar için ayrılmıştı. Uyuduğum odaya insanların girip çıkması fikrinden hoşlanmadım, bu yüzden Pameladan bana başka bir oda ayırtmasını istedim.” Cebinden bir anahtar kart çıkardı, kilidin önünde salladı ve sonra Byron’ın en az olmak istediği yere geri döndük.

İkinci günü izlemek, ilk günü izlemek kadar zordu. Her röportaj bir diğerrinin aynısıydı. Ama sıkıcılık, Lorher gibi birinin

plan dışına çıkıp Byron'ı annesi hakkında taciz etmesinden kesinlikle daha iyiydi.

Öğle vakti geldi geçti ama Byron, dün olduğu gibi serbest bırakılmak yerine, programa eklenen iki yeni röportajı da sığdırabilmek için çalışmaya devam etmek zorunda kaldı. Her konuşma, sunucuların sorulardan sapmalarına izin verilmeyen bir senaryoya göre ilerliyor gibiydi, ama o kadar yorgun olmasına rağmen her bir kişiye inanılmaz derecede nazik davranmasına hayran kaldım.

Böyle bir şey büyük görünmeyebilir ama röportajların ikinci gününün altıncı saatinde, hâlâ "lütfen" demesinin ve sabırsızlığını dışarıya vurmamasının önemli olduğunu hissettim.

Bu yüzden, gazete muhabiri programdan önce işini bitirip aceleyle vedalaştığında, hemen onun yanına gidip kollarımı etrafına dolamak ve omuzlarına sıkıca sarılmak için fırsat buldum. Önümüzde harika on dakikamız vardı, kesinlikle onun dört saat daha sürecek programını unutmasını sağlayacak kadar yeterliydi. Byron kalçalarımın tutup beni kucağına oturttu. "Burada otur. Sana ihtiyacım var."

Gülümseyerek, tıpkı dün yaptığı gibi yanağını göğsüme yaslamasına izin verdim. "Ne yapabilirim?"

"Tanrım, o kadar iyi hissettiriyorsun ki," dedi, kelimeleri neredeyse bir inleme gibi çıkararak daha da yaklaştı. "Beni, odadaki herkesi dışarı çıkarması için Pamela'ya bir yirmi bin dolarlık daha prim ödemekten vazgeçir."

Kahkaha attım ve onu oyalayabilecek bir konu aradım ve sonunda her zaman onunla dalga geçmek istediğim bir konuyu seçtim. "Sence de biraz fazla bariz değil mi? Adın Byron, uzunsun, esmersin, kasvetlisin ve yazarsın."

"Bu bir aile ismiydi," diye kısa bir yanıt verdi. "İsmimi büyükanne verdim."

“Adın Albert olsaydı, teorik bir astrofizikçi mi olurdun?” Parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken ipeksi tellerin yumuşak dokusunun tadını çıkardım. “Ya da doğum belgende adın Babe olarak yazılsaydı, bir beyzbol oyuncusu mu olurdun?”

Bir an hareketsiz kaldı, sanki sorularımı ciddiyetle düşünüyor gibiydi ama sonra uzaklaştı ve çenesini yukarı kaldırarak bana baktı. “Benimle dalga geçiyorsun.”

“Dalga geçiyorum.”

Gözleriyle gülümseyerek onu oyalama çabamı anladığını belli etti. “Teşekkür ederim.”

Gülümsememe karşılık vererek saçlarıyla oynamaya devam ettim. “Ama gerçekten, neden yazar oldun? Başka her şeyi yapabilirdin.”

“Beyzbol oyuncusu olamazdım.”

“Peki, ama teorik bir astrofizikçi olabilirdin.”

Bakışları omzumun üzerinden bir yere kaydı ve odaklanmasını yitirdi. “Bu... Kolay. Benim için. Kurgu yazmak, denediğim diğer her şeyden çok daha kolay.”

“Yani kolay bir şey yapmak mı istedin?”

“Başarısız olmaktan yorulmuştum. Evet.”

“Neden bahsediyorsun?” Gözlerine bakabilmek için geri çekildim. “Ne zaman başarısız oldun?”

“Her gün, insanlarla iletişim kurmam beklendiğinde.”

“Diğer insanlarla mı? İnsanlarla iletişim kurman gerektiğinde başarısız olduğunu mu hissettin?” diye fısıldadım ve etrafımıza göz gezdirerek kimsenin bizi duymadığından emin olmaya çalıştım. Byron’ın kimsenin bunu duymasını istemeyeceğinden emindim.

“Başarısız olduğumu hissetmiyordum, zaten öyleydim.”

“Bu çok sert.”

“Gerçek bu.”

“Ben...” Sözlerimi tamamlamadan sustum. İnsanlarla iletişim konusunda gerçekten kötüydü. Ama bir başarısızlık mı?

“Fred. İnsanları her zaman daha iyi hissettirmeye çalışmak zorunda değilsin. Başarısızlığımınla barışığım. Herkes başarısız olur.”

“İnsanlarla hiç iletişim kurmamak senin için sorun değil mi? Hep yalnız mı kalmak istiyorsun? Hep mi? Buna inanmıyorum.”

“Konuştuğum birçok yazar, kendilerinden, ilişkilerinden, dünyayla nasıl etkileşim kurduklarından ve dünyanın onlarla etkileşim kurma biçiminden memnun olmadıklarını söylüyor. Öğrenmek kolay, öğrendiklerimi uygulamak kolay. Ama bir ofiste, kurumsal bir yapıda ya da akademik bir ortamda çalışmak insanlarla etkileşimde bulunmamı gerektirirdi – insanlar çölde sürekli değişen kumlar gibi, tahmin edilemezler– ve bu etkileşimler, sonunda kendimi başarısız hissetmeme neden oluyor.”

O konuşurken dudaklarım aralandı ve söylediği sözlerin anlamını kavradıkça kalbim üzgün ve ağır bir şekilde attı. “Byron...”

“Farklı bir gerçeklik yazmak, benim denklemden çıktığım ve tüm insanların kurgusal olduğu bir dünya yaratmak, bu gerçeklikten daha az memnuniyetsiz hissetmeme yardımcı oluyor.”

Gözlerimi kısarak başımı salladım. “Yani bana dünyadan ve içindeki herkesten memnun olmadığını mı söylüyorsun?”

“Herkesten değil, Jane Austen.”

“Ha. Onu yakaladın.” Öne eğilip burnuna hızlı bir öpücük kondurdum.

“Adım Rodney McCray olsaydı, sanki havada süzülen bir top gibi.”

“Bu nedir, gizemli bir referans mı? Ünlü bir topu yakalayan biri mi?”

“Daha çok bir topu ünlü bir şekilde yakalayan biri. Duvarın içinden geçti, kendi güvenliğini hiç umursamadı.” Bana düşünceli bir şekilde bakarak kaşlarını çattı, derin bir nefes aldı ve mırıldandı: “Bana kendimi hatırlatıyor.”

Röportajlar biter bitmez ayrıldık. Neyse ki Byron’ın menajeri, bir glütensiz restorandan yemek siparişi düzenlemişti ve yemeğimi zi nispeten sessizlik içinde hızla yedik. İkimizin de günü tartışamayacak kadar yorgun olduğumuzu tahmin ediyordum. Bu yüzden Byron’ın, yemekten sonra çocukluk travmaları hakkında konuşmamız gerektiğini hatırlatması beni şaşırttı.

Yatağın üzerinde kıvrılmış ve birbirimize sarılmış bir halde (ne yazık ki tamamen giyinik) gece geç saatlere kadar konuştuk. Byron’ın yarın öğleden sonraya kadar herhangi bir randevusu olmadığı için saati umursamadık. Ona annemin, ben on yaşındayken vefat ettiğini, amcamın evinde büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve onun bana karşı tutumunun, akışa uyma eğilimimi nasıl daha da artırıp bunu akıntıya karşı yüzme korkusuna dönüştürdüğümü anlattım.

Çocukluğum hakkında Byron ya da herhangi biriyle konuşmanın zor olacağını düşünmüştüm, ki başlangıçta öyleydi, ama tahmin ettiğim kadar da zor olmadı. Bana birçok soru sordu, detaylar istedi, odanın tasvirini yapmamı, günün saatini belirtmemi, ek bağlam eklememi, amcamın neler söylediğini ve nasıl – özellikle – tepki verdiğimi örneklerle anlatmamı istedi. Birkaç kez, bunun çapraz sorguya tutulmak gibi bir şey olup olmadığını merak ettim. Soruları beni, durumları ve insanları yeni bir ışık altında düşünmeye itti; teyzem ve onun kayıtsızlığı, bir yıl benden küçük olan en büyük kuzenim gibi.

Ancak Byron'ın asla yapmadığı bir şey vardı: Beni suçlu hissettirmek ya da amcamın davranışlarını haklı görmek. Ne onu ne kızdıracak bir şey söyleyip söylemediğimi ne de azarlanmaktan kaçınmak için farklı bir şey yapıp yapamayacağımı sordu; ki bunlar, teyzem ve kuzenimin, bir tartışma sonrası beni ağlarken bulduklarında sordukları sorulardı.

Gece yarısını biraz geçiyordu ki Byron, "Bir insan hemen yanma ya da bir motorlu taşıt tarafından ezilme tehlikesi altında olmadığı sürece, bağırmanın asla haklı görülebileceğinden emin değilim," dedi. Yanıma kayarak gözlerimi yakalayabilmek için biraz geriye doğru eğildi, ardından saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına itti. "Bağırarak, belirli bir dizi koşul altında anlaşılabilir olabilir ama haklı görülemez. Eylemleri anlamak ile onları haklı bulmak arasında bir fark var. Bunu söylememe gerek olmadığını düşünüyorum ama amcamın davranışları ne anlaşılabilirdi ne de haklıydı."

"Biliyorum." Esnedim ve ellerimi çenemin altına koydum. Beş gün boyunca ders vermedikten sonra bu kadar çok konuşmaktan sesim yorgun çıkıyordu. "Ama aynı zamanda biliyorum ve kendimi affettim ki çocukken oluşan alışkanlıklar yerleşip sonunda içgüdü haline gelebiliyor. Ne istediğimi sana söyleyeceğim ama mükemmel olmayacağım. Daha iyi olabilmem için bana zaman tanıman gerekecek."

"Not alındı." Eli kolumdan aşağı kayarak çenemin altındaki elimi tuttu ve avucumu kalbinin üzerine koydu. "Geç oldu. Uyu-
yalım mı?"

"Hayır." Gülümsedim. "Uyumak istemiyorum."

O da gülümsedi. "Peki ne yapmak istiyorsun?"

Zaten çok konuşmuştuk. Onu öpüp çocukluk travmasıyla ilgili tartışmamızı başka bir zamana bırakmayı, her ikimizin de gün boyunca yaşanan çalkantılardan ve ilişkimizdeki sarsıcı

değişimlerden yorgun olmadığı bir ana ertelemeyi düşündüm. Ama uzun zamandır onun hakkında bilmek istediğim ama sormaya çekindiğim konular vardı ve istediğim şeyleri açıkça dile getireceğime dair söz vermiştim.

Sözcüklerimi dikkatle seçerek, “Nedenini söylemek zorunda değilsin,” dedim. “Ama hep merak ettim, tüm sosyal medya hesaplarını silmenin Comic-Con’daki o kızın videosuyla bir ilgisi var mı?”

Başını bir parça daha geriye yasladı, sanki beni daha net görmek istiyormuş gibiydi. “Videoyu izledin mi?”

“Belki bir kez, herkes paylaşıırken, ilk önce senin de içinde olduğunu bilmeden izledim. Bunun neden hesaplarını silmene yetecek kadar kötü bir şey olduğunu hiç anlamadım.”

“Kötü değildi.” Elimi kalbinin üzerindeki yerinden aldı ve konuşurken parmaklarımı inceledi. “Bir kız –sanırım on üç ya da on dört yaşındaydı– sıranın önüne geldiğinde ağlamaya başladı. Çok üzgündü. Onun bu hali beni endişelendirdi. Masanın etrafından dolaşıp ona sarıldım ve ağlamayı bırakana kadar yanında durdum. Biri bu olayı kaydedip internete yüklemiş.”

Hikâyeye devam etmesini bekledim. Etmeyince sordum: “Hepsi bu mu?”

“Evet. Hepsi bu.”

Belki düşündüğümden daha yorgundum, ama bir şeyleri kaçırıyor olmalıydım. “Hesaplarını silmene neden olan şey bu mu?”

“Hayır. Hiç değil. Ben...” Byron parmaklarıma baktı, avucumu yatağın üzerine koydu ve elimi kendi eliyle kapattı. “Bu değil.”

“Unutma, seni zorlamam. Konuşmak istemiyorsan, konuşmak zorunda değiliz.”

“Bu sebep değil ama...” Gözlerini kapadı ve kaşlarını çatarak burnundan nefes verdi. “Babam saygı duyabileceğim biri değil.”

“Anladım.” Bunun sosyal medyayla ne ilgisi olduğunu anlamamıştım.

Bir süreç, belki yirmi saniye sessiz kaldı, sonra gözlerini tekrar açtı. “O ve biyolojik annem, lisedeyken birliktelermiş ve annem çok genç yaşta hamile kalmış; sanırım on beş yaşında. Bir bebek istememiş ama babaannem ve dedem, yaşlı olmalarına rağmen, hep daha fazla çocuk istemişler. Annem, beni evlat edinmelerine izin vermiş. Büyükanнемle büyükbabam iyi insanlardı ama babam hakkında yüksek bir düşünceye sahip değilim.”

“Üzgünüm.” Ona biraz daha yaklaştım. “Kötü davranıyor muydu?”

“Hayır,” dedi ama kelime ağır ve tamamlanmamış bir tını taşıyordu. “Hayır, kötü davranmıyordu. Bana bağırmadı, vurmadı ya da hakaret etmedi. Ama o... Onu nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum. Amelia, insanların ona acımasını sevdiğini söylüyor.”

“Acınmak mı? Ne için?”

“Tam olarak bilmiyorum. Her ne için acınabiliyorsa, sanırım onunla ilgili. Şımartılmayı, birilerinin üzerine titremesini seviyor. On yaşına kadar kendim dışında kimseyle konuşmadım. Ve büyüdüğüm küçük kasabadaki insanlar, benim yüzümden ona hep acıdılar. Biyolojik annem gitti ama o kaldı ve kurduğu hikâye, hayatını ve geleceğini beni büyütmek için feda ettiği fikrine dayanıyordu.”

“Ama babanın anne ve babasının seni evlat edindiğini ve seni onların büyüttüğünü sanıyordum?”

“Onlar büyüttüler. Ama ben sekiz yaşındayken, birkaç ay arayla ikisi de vefat etti. Sonra onun evinde yaşadım. Çoğunlukla birbirimizi görmezden geldik.”

“Hımm.” Birkaç sorum vardı ama nereden başlayacağımı bilemedim. Byron genelde her şey hakkında çok emin konuşurdu –ne düşündüğü, nasıl hissettiği, görüşleri ve inançları– ama

babasıyla ilgili olarak bir belirsizlik var gibiydi, sanki adamı prensip gereği sevmiyor ama aynı zamanda bu konuda çatışma yaşıyordu.

Ne soracağımı düşünürken Byron uzun bir süre sessiz kaldı, yorganın üzerinde gevşemiş bir iplikle oynadı, sonra, “Beni görmezden gelirdi, ta ki beni bir tür ucube gösterisi gibi sergileyip başkalarından sempati toplamak işine gelene kadar. Yaptığı buydu,” dedi.

İrkilerek, “Ne?” dedim.

“Örneğin, benimle konuşmadan beni spora yazdırdı ve beyzbol sahasında ya da futbol sahasında onunla konuşmadığımda diğer çocukların ve ebeveynlerin önünde ağlamaya başlardı. O özel biri değildi. Ben kimseyle konuşmazdım. Ama o zaman, dış gıcırdatmaları ve el ovuşturmalarının seyircilerden sempati toplamak için olduğundan şüphelenmeye başladım.”

“Hiç, yani, sadece ikiniz yalnızken, konuşman için bir şeyler yapmaya çalışmadı mı?”

“Hayır. Benimle konuşmazdı.”

Tekrar irkildim. “Aman Tanrım. Çok üzgünüm.”

“Sorun değil. Bana hiç vurmadı, bana bağırmadı. Aslında kırılğanlığımdan memnun gibiydi.”

“Byron.” Omzunu tuttum ve gözlerime bakmasını sağlamak için sıktım. “Hayır. Sen kırılğan değilsin. O zaman da değildin, şimdi de değilsin.”

“Tipik bir çocuk değildim,” dedi. “Demek istediğim buydu. Spora katılmayı istemedim ama yaptım. Yapabiliyordum.”

“Peki, ne yapmak istiyordun?”

Omuz silkti. “Belgesel okumak ve haber izlemek istiyordum.”

Şaşkın bir kahkaha patlattım. “Haber izlemek mi istiyordun? Sekiz yaşında mı?”

“Evet. Ve çok küçük yaşta okumayı öğrendim. Ama şimdi düşündüğümde, benim konuşmamamdan ya da onu rahatsız etmememden hoşlandığını düşünüyorum.” Byron bunu hafifçe söyledi, sanki başka bir şeyden belki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi. “Konuşmaya başladığımda, on yaşında falandım, pek memnun görünmedi.”

“Başarılı bir yazar olduğunda ne yaptı? Yanıldığını gördüğünde sinirlendi mi?”

Byron’ın acı dolu gülümsemesi dudaklarına yayıldı. “Hâlâ beni zavallı bir figür gibi göstermeye devam ediyor, sanki modern bir Edgar Allan Poe’yum ve her an bir hendekte içkiden ölebilirmişim gibi. Ayrıca beni nankör bir evlat olarak tanıtıyor, yeteneğim için yaptığı tüm fedakârlıkları tanımayı reddettiğimi söylüyor ve başarımın tüm kredisini üstleniyor, konuşmak isteyen herkese röportaj veriyor. Neyse ki, ilk ilgi dalgasından sonra, yedi yıldır onunla iletişim kurmadığım göz önüne alındığında, artık kimse onun fikrini sormuyor.”

Elimle yanağının ve çenesinin hattını takip ederken onun adına öfkelenerek, “Seni görmezden geldiğinde onun da görmezden gelinmesi yerinde olmuş,” dedim.

“Aslında, onun tarafından görmezden gelinmeyi umursamadım. Nefret ettiğim şey, diğer ebeveynlerden ilgi aramasıydı, ama kendi halime bırakılmayı hiç umursamadım. Ama büyükanne ve büyükbabamı kaybetmek beni çok etkiledi.”

“Çok üzgünüm. İkisini bu kadar yakın zamanlarda kaybetmek...”

“Onları çok seviyordum. Özellikle de büyükbabamı. Az konuşan bir adamdı ve benim onunla konuşmamamın garip olduğunu hiç düşünmezdi. Ama babama hiçbir zaman yakınlık hissetmedim, özellikle de evlendikten sonra.”

“Evlendi mi?”

“Evet, bir kadınla evlendi ve o kadın hâlâ ona bir çocukmuş gibi davranıyor. Her şeyi onun için yapıyor. Ve o da buna alıştı.”

“Peki sana nasıl davranıyordu?” diye sormadan önce tereddüt ettim.

“Beni üzücü ve hayal kırıklığı yaratan bir şey gibi gördü.”

Ve kırık. Bu kelimeyi söylemedi ama ima edilmişti. Üvey annesi onu kırık biri gibi, babasını ise bir aziz gibi görüyordu. Bu ne kadar yanlış bir durumdu böyle?

“Hâlâ evliler mi?”

Başını salladı, sesi uzak bir tondaydı. “Evet, öyleler.”

“Peki biyolojik annen? Ona ne oldu?”

“Liseden sonra ayrıldı ve üniversite için Doğu Yakası’na gitti.”

Byron yorgun gibi görünmüyordu ama sesi, konuşmamızın kişisel doğasıyla çelişiyordu.

“Onunla hiç konuştun mu?”

“Hayır. Sadece oraya gittiğini biliyordum çünkü üvey annem, ne kadar kalpsiz ve bencil olduğundan şikâyet ederdi. Ben sormadan, biyolojik annemin Boston’da bir araştırma profesörü olduğunu ve hiç evlenmediğini söyledi. Kadın hakkında bildiğim her şey –hepsi istemsiz bir şekilde– üvey annemden geldi.”

“Onu tanımak istemedin mi? Onu hiç araştırmadın mı?”

Başıyla yastığını düzeltti. “Hayır, istemedim.”

“Neden?”

“Yabancı biri,” dedi, sanki cevap apaçıkmuş gibi.

“Ama DNA’nı paylaşıyorsunuz, onun bazı özelliklerini de taşıyorsunuz.”

“Dünyadaki herkesle DNA paylaşıyorum ve çoğunu da tanımak istemiyorum.”

Omzuna hafifçe vurdum. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Sanırım biliyorum ama hayır. Ondan nefret etmiyorum, sadece onu düşünmüyorum. Benim için vakti olmayan birini düşünmekten daha iyi şeylerim var.” Bu sözlerle Byron, yataktan kalktı ve pencereye doğru yürüdü. “Burası sıcak mı? Sence bu pencere açılıyor mu?”

“Peki onun senin için zamanı olmadığını nasıl biliyorsun ki? Ona hiç ulaşmadın ki.”

Perdelerle oynayıp bir kenara çekerek baktı. “Bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Kendisi söyledi.”

“O... Ne?” diyerek doğruldum ve başımı yatak başlığına yasladım.

“Comic-Con’daki o kızla ilgili video viral olduktan sonra biyolojik annemin sınıfındaki birkaç öğrenci videoyu ona göstermiş –muhtemelen izni olmadan çekerken– ve ona, benim gibi bir oğlu olması hakkında ne düşündüğünü sormuşlar.” Byron, açılmamış pencereye bakmayı bırakıp bana döndü.

“Ah, hayır.” Ellerimi ağzımın üstüne koydum. “Onun biyolojik annen olduğunu nasıl öğrendiler?”

“Evlatlık belgelerim kapalı ya da gizli değildi. Kasabamdaki birçok insan hikâyeyi biliyor ve herhangi bir köşe yazarına ya da gazeteciye mutlulukla kökenlerimi anlatıyordu. Doğum sertifikamı elde etmek muhtemelen kolaydı. Comic-Con videosu viral olduğunda, birkaç gazete ve dergi onun annem olduğunu, *Boston Daily* de dahil, zaten haber yapmıştı.”

Kendimi hazırladım. “Peki onlara video gösterildiğinde ne dedi?”

“Şöyle dedi...” Gözleri odağını kaybetti ve hafifçe gülümse-di, ama yüzünde eğlence yerine yalnızca biraz acı ve inanmazlık vardı. “Benim çocuğum yok,” dedi.”

“Off.” Ellerim acıyan kalbime düştü.

“Ve sonra, ona daha fazla ısrar ettiklerinde, çünkü adı ve sosyal güvenlik numarası doğum sertifikamda yer alıyor, ‘Herkes lisede hata yapar. Hatalarımın videolarını bana göstermemenizi tercih ederim,’ dedi.”

“Tanrım.” Şimdi bütün yüzümü kapattım, ikincil hislerden dolayı yüzüm kızarmıştı. “Çok üzgünüm.”

“Üzgün olunacak bir şey yok. Bu, bir gün ona ulaşmaya çalışıp o sözleri yüzüme söylemesinden utanmamı engelledi.”

“Ama bunun kaydedilmesi ve... Ah, kahretsin.” Ellerimi çektim ve pijama pantolonumun kumaşını endişeyle sıktım. “Videoyu nasıl gördün? Sana mı gönderdiler?”

“Hayır. Sosyal medyada yayınladılar.”

İnledim.

“Bu da viral oldu ve geniş çapta tartışıldı. Biyolojik annem biyomühendislik alanında biraz ünlü ve sanırım üniversitesi video hakkında bir kamuoyu açıklaması yaptı. Açıklamayı hiç okumadım ama bu da çevrimiçi mecralarda ve medyada geniş çapta tartışıldı. Yabancılar tarafından. Hiç tanımadığım, asla tanımayacağım ve beni hiç tanımayan insanlar tarafından.”

“Byron. Ben... Çok...” Ne diyeceğimi bilmeden yataktan kalktım, ona yaklaştım, yüzünü tuttum ve onu sertçe öptüm. Geri çekilirken, “Buna hakları yoktu,” dedim.

“Hayır, yoktu. Ama yine de yapıyorlar, değil mi?” Gülümsemesi küçüktü ve bir şekilde keskin görünüyordu; normalde canlı olan bakışları alışılmadık şekilde sönüktü. “Gözetleyiciler, acı pornosuna rastlayana kadar pusuya yatarlar, sonra bunu parçalarına ayırır, tanımadıkları veya anlamadıkları bir durum ve insanlar hakkında istemeden fikirlerini sunarlar. Bağlamı göz ardı ederek büyük resmi bir parmak boyasından ibaretmiş gibi

görürler. Hikâyedeki insanları parçalarına ayırıp inceler, yargılar, not verir, değer biçerler. Hem de hepsini herkesin okuyup yorum yapabileceği bir kamu alanında gerçekleştirirler.”

“İnsanları sevmemen hiç şaşırtıcı değil.”

Başını salladı. “İnsanları sevmemem hiç şaşırtıcı değil.”

“Ama herkes böyle değil.”

“Bir *hashtag* mi başlatacaksın, herkesböyledeğil diye?”

Hüzünlü bir kahkaha attım ama o, paylaştığı hikâye göz önüne alındığında biraz buruktu. Ellerimi güzel yüzünde gezdirerek parmaklarımı saçlarına geçirdim. “Hayır, ama bunu yapmayan insanların savunuculuğunu yapacağım. Herkes dedikodu ve acı çılgınlığına katılmıyor.”

“Annemin videosunu hiç izlemedin mi? Gerçekten mi?”

“Hayır. Hiç izlemedim. Öğretmenlikte ilk yılımdaydım ve sosyal medyada pek bulunmuyordum. Amelia bana tüm hesaplarını sildiğini söylediğinde, bunun Comic-Con videosu yüzünden olduğunu düşündüm çünkü zamanlama uyuyordu. Ama mahremiyetine saygısızlık etmek istemedim, o yüzden sormadım. Bu benim işim değildi.”

“Peki merak ettin mi?”

“Elbette merak ettim. Bir hayranla ilgili oldukça masum bir videoya büyük bir tepki gibi görünüyordu.”

“Hıh.”

“Ne?”

“Sen olduğun için teşekkür ederim.”

“Rica ederim. Ama biliyorsun, benim gibi daha fazla insan var. Başkalarının özel hayatını, herhangi bir suç faaliyeti veya kamu güvenliği riski olmadığında, okumaktan aktif olarak kaçınan daha fazla insan. Bana müdahaleci geliyor.”

Özellikle lise yıllarımda başıma gelenlerden sonra siyasetçi olmayan birinin kamuya açık bir hatası olduğunda, her zaman ilgimi kaybedip uzak dururdum.

Herkes hata yapar, tökezler, mücadele eder ve utanır. Bana göre, bu anlarda herkesin ihtiyaç duyduğu şey, süreci anlamlandırmaları için zaman, bir hatadan ya da kazadan dolayı sonsuza dek yargılanmayacaklarını bilmeleri için zarafet ve olayları perspektife oturtarak ilerleyebilmeleri için alan sağlanmasıydı.

Byron'a olanların tam tersi. Artık sosyal medyadan neden nefret ettiğini ve röportaj vermek istemediğini anlıyordum. Ve hesaplarını silip kamuoyundan uzaklaşmak istediği için onu suçlamasam da, mutlu ve sağlıklı bir orta yol keşfetmeye açık olmasını dilerdim.

İyisiyle kötüsüyle, sosyal medya artık günlük hayatımızın bir parçasıydı. Getirdiği iyilikleri, insanlara nasıl ulaşabildiğini ve onları nasıl bağlayabildiğini, onların nasıl daha az yalnız ve daha çok anlaşılmış hissetmelerine yardımcı olabildiğini görüyordum. İnsanlar, önceden sadece bireysel adalarında mahsur kalmışken artık kendileri gibi olanları, ortak niş ilgi alanlarına sahip kişileri kolayca bulabiliyorlardı.

Elbette, sosyal medyaya *ihtiyacımız* yoktu ama onunla yaşamayı öğrenmeye ihtiyacımız vardı. Belki bir gün Byron, seçeneklerini yeniden değerlendirmeye açık olurdu. Kendi ıssız adasında uzun süre mahsur kalmıştı. Belki bundan memnundu. Ama mutlu değildi.

BÖLÜM 38

WINNIE

Ilk başta neden hareket edemediğimi ya da neden bu kadar sıcak hissettiğimi anlayamadım. Gözlerimi zorla açıp vücuduma baktığımda Byron'ın kollarının sıkıca belime dolanmış olduğunu fark ettim ve o anda nerede olduğumu ve sırtıma yaslanan bedenin kime ait olduğunu anladım. Ayrıca, sutyenimi çıkarmak dışında, hâlâ dünkü kıyafetlerimleydim.

Hafızam bulanıktı. Ne zaman uykuya daldığımızı tam olarak hatırlamak imkânsızdı. Dün gece pijamalarımı giymek ya da Byron'la sarılmak ve onun her bir parlak düşüncesini dinlemek dışında bir şey yapmak istememiştim. Zamanın durmasını istemiştim. Gecenin bir sonu olması adil gelmiyordu.

“Winnie?” Byron'ın boğuk sesi ense kökümdeki saçlarımı hafifçe dalgalandırdı. “Uyanık mısın?”

“Evet. Daha yeni uyandım,” dedim, uykulu bir gülümsemeyle esneyerek. “Ne kadar zamandır uyanıksın?”

“Bir süredir. Hatta duş bile yaptım.” Bu cümlelerin ardından gelen sessizlik anlamlıydı ve tam ona bir şeyin yanlış olup olmadığını sormak üzereydim ki ekledi: “Bir şey yapmadan önce

sana dokunmadan önce izin almam gerektiğini söylüyorsun, değil mi?”

Bir anda bedenim onun istediği her şeye hazır hale geldi.

“Ne yapmayı düşünüyorsun?”

Byron kollarını belimden çözüp üzerime çıktı, dudakları hemen boynuma indi, elleri tişörtümü yukarı kaldırıp serbestçe gezinmeye başladı. Göğüs ucumu acımasızca kıvrıp sıktı –keskin bir acı uykudan tamamen uyanmama yetti– ardından başını eğip diliyle o bölgeyi yatıştırdı.

Saçlarına dalan parmaklarım, yumuşak telleri okşayarak tarıyordu. “Bayılıyorum buna,” diye inledim. Durup izin istemesini değil, devam etmesini istiyordum.

Dudaklarının bir saniyeliğine cildime karşı kıvrıldığını hissettim, ardından ağzının bıraktığı ıslak yere soğuk bir hava üfledi. Eli aşağıya kayarak eteğimi belime kadar kaldırdı, ardından iç çamaşırımın beline doğru hareket etti. Usta bir ortaparmak merkezimi ustalıkla dolaştı ama tam olarak ihtiyacım olan yere dokunmadı.

Tırnaklarım çıplak sırtına gömülürken inledim. İşte o anda duştan sonra yatağa sadece gri, bol bir eşofman altıyla döndüğünü fark ettim ve –Tanrım– o kadar güzel ve çekiciydi ki, bedeni aklımı kaybetmeme neden oluyordu. Hayır demek bir yana, hâlâ uzak bir köşede, içimde bir şey onun bunu sevmeyeceğinden endişeliydi.

Byron tekrar eğildi ve göğsümün altından karnıma kadar yumuşacık öpücükler bıraktı. Dili cildimde dönerek tadına bakarken, parmakları iç çamaşırımı yakalayıp bacaklarımdan aşağı kaydırды. Geri dönerken kendini dizlerimin arasına yerleştirdi ve iç bacağımanın hassas cildine öpücükler kondurdu. Parmakları tekrar klitorisimle oynamaya başladı.

Sakalının pütürlü sürtünmesi ve sıcak nefesi, başımdan ayak parmaklarıma kadar zevk dalgaları gönderdi. Ortaparmağı hâlâ

bacaklarımın arasında çok hafif bir dokunuşla hareket ederken bileğini yakaladım ve –kelimenin tam anlamıyla– elini zorlamaya çalıştım. O ise kararlı bir şekilde durdu.

“Winnie.” İç bacağıma daha yukarı bir öpücük kondurdu, bacaklarımı daha da genişletti. “Evet ya da hayır demek zorundasın. Ne istersen yaparım.”

Dengesiz bir nefes vererek arzu dağının altına gömülen mantığımı bulmaya çalıştım. Ama sonra merkezime sadece birkaç santim uzaklıkta kalan iç bacağımı yaladı ve bedenim titreyerek tüm endişelerimi aşırı bir *arzunun* altında gömdü.

“Evet,” diye nefes nefese kaldım ve kalçalarımı yukarı kaldırarak ona bir teklif sundum. “Lütfen.”

Tam o anda vücudumun altına kollarını doladı ve beni genişçe tutarak yalamaya başladı. Ardından ham ve saf bir zevk sesiyle inledi. Kolları sıkılaşıp içine iyice daldı, yaladı, emdi ve dudaklarını cinsel bölgeye bastırdı.

Peki, tamam o zaman. Gizem çözüldü. Görünüşe göre tadını seviyor.

Bir kahkaha attım, rahatlamaştım. Ama tekniği (veya eksikliği) konusunda biraz kafam karıştı. İlk yalaması –yavaş ve yumuşak, diliyle düz bir şekilde– neredeyse orgazm olmama neden olmuştu. Ancak sahip olduğu coşkunluk, incelikten yoksundu. Hareketleri çok hızlı ve kaotikti.

Ama söylemeli miydim? EVET! Evet, ne istediğimi söylemeliydim. Sormam ve ona güvenmem gerekiyordu. Benden bunu istemişti. Ayrıca, ben harika bir oral seksi hak ediyordum.

Elimi aşağı uzattım, parmaklarımı saçlarına geçirdim ve çektim. “Bekle... Bekle.”

Anında başını kaldırdı, saçları dağınık, gözleri geniş, dudakları ıslaktı ve bu görüntü, karnımın alt kısmında bir gerilme yarattı.

“Ne oldu? Durmamı mı istiyorsun?”

Başımı salladım. **“Hayır. Ama daha yavaş, daha yumuşak ve tutarlı bir ritimle yapabilir misin? İlk, şey, yalamanda olduğu gibi. O gerçekten çok iyiydi.”**

Dikkatle dinlerken hevesle başını salladı ve tekrar aşağı eğildi. Bu sefer, tam olarak istediğim gibi yaptı. Diliyle düz bir şekilde hareket ediyor, metodik bir şekilde, başı yavaşça yukarı aşağı duyuşal bir ritimde ilerliyordu. Aman Tanrım, ne kadar hızlı öğrendiğine inanamadım. Ve onu bu yüzden çok, çok seviyorum.

Çok geçmeden –fazla erken– küfürler etmeye, çarşafı avuçlayarak çekirtmeye başladım. Bu kadar iyi hissetmek... Fazla iyiydi. Sonsuz bir gölgeye düşmek gibi hissettiriyordu, zevkin yarattığı bir uşurumun kenarında durmak gibiydi, ezici ve tehlikeliydi. Tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ve Byron, Tanrı onu kutsasın, klitorisimden girişime doğru bir parmağını kaydıldı, ardından onu içeri sokarak dilinin ritmiyle uyumlu bir şekilde hareket ettirdi.

Nefesimi tuttum, ıııklık atarak kontrolümü kaybetmiş bir şekilde bacaklarımı kulaklarına bastırdım. İsmi defalarca söylediğimi biliyorum, sesim tiz ve panikle doluydu, ciğerlerim patlama noktasındaydı. Görüşüm karanlıktı ve yıldızlarla dolmuştu ve bu anın sonunda öleceğime emindim. Bir şey nasıl bu kadar mükemmel, bu kadar hayati hissedebilirdi? Bundan sonra nasıl toparlanabilirdim?

Sonunda bitti. Ölmedim. Ama tamamen toparlanamadım. Geri çekilen orgazm, bende savunmasız bir açıklık hissi bıraktı ve nefessiz bir şekilde, “Seni seviyorum,” demeden sadece bir saniye önce kendimi durdurdum.

Gözlerim hızla açıldı, bu kelimeleri içimde tutmak için dudakımı ısırđım, farkındalık ve şok dalgası içimde dolaştı. Onu seviyor muydum? Gerçekten mi? Yoksa bu sadece biyoloji miydi?

Bu biyoloji değil. Uzun zamandır onu seviyorsun, aptal.

Aman Tanrım, gerçekten seviyorum!

Peki, ona söylemeli miydim? Söylemeli miydim? Şimdi doğru zaman mı...

Aşağıya baktım ve içimdeki tartışma, zavallı Byron'ın bacaklarını ayırmaya çalışırken gördüğüm manzarası tarafından şiddetle kenara itildi. Bacaklarımı başının etrafında kilitlemiştim ve neredeyse düşüncelerim arasında boğulmasına neden olmuşum.

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim!" Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışarak öne doğru uzandım.

Kendine özgü kuru mizahıyla, "Özür mü diliyorsun?" dedi, ama bu sefer ukala bir tonu vardı, elinin tersiyle ağzını silerek vücudumun üzerine doğru kaydı. "Neden?" Sesi her zamankinden daha derindi ve son derece memnun görünüyordu.

Kafamı geri atarak onu daha iyi görmek istedim. "Başını sık-tığım için üzgünüm." *Ve neredeyse seni vajinamla boğduğum için.*

"Beni rahatsız etmedi." Gülümsedi, gözleri karanlık ve derindi. "Ve bunu tekrar yapmamı istediğin her an, lütfen bil ki hizmetindeyim."

"Gerçekten mi? Bu kadar çok mu hoşuna gitti?"

"İkinci tur için hazır olduğunda haber ver," dedi.

"Hımm." Yan gözle ona bakarken gülümsememi kontrol edemedim.

"Ne yaparsak yapalım. Örneğin, çarşamba günü ödül töreninde... Eğer ruh hali uyarsa bize bir yer bulurum. Ya da gelecek hafta Seattle'a geri döndüğümüzde ve akşam yemeğini ben yaparken -ya da sen yaparken- sadece kelimeyi söyle, hemen işe koyulurum. Evdeki her odada. Ya da tüm odalarda. Hiçbir şey ve hiçbir yer yasak değil."

Kahkaha attım.

“Yani demek istediğin, hiçbir baskı yok mu?” Dudaklarımı bükerek, sanki düşünüyormuş gibi, “Belki biraz baskı olabilir?” dedi. “Eğer her gün bunu yapmama izin verirsen, son derece üzülür ve hayal kırıklığına uğrarım. Ama buna izin vermezsen, belki yıllarca toparlanamam. Yine de bunu unutup seni suçlamaya çalışacağım ama ölüm döşeğimde bunu hayatımın en büyük pişmanlığı olarak göreceğim,” dedi.

Daha fazla kahkaha attım. “Buna mı ‘biraz baskı’ diyorsun?”

“Evet, benim tanımım bu,” dedi. Gülümsedi ve kalbimin birkaç hızlı atışı boyunca birbirimize baktık.

“Winnie. Ciddiyim. Bayıldım. Bunu her gün yapmalıyız. İki ya da üç kez.”

Onu süzdüm, yalan izleri arıyordum. Hiçbir yalan bulamadım. “Tadı kötü değil mi?”

“Hayır, değil.”

“Güzel mi tadı?” Buna inanmak zordu.

“Hayır. Winnie, sen bir yiyecek değilsin. Çilek ve krema gibi falan tat vermiyorsun. Ne güzel ne de kötü bir tadın var, senin tadın sadece sana ait. Ama kokun...” Gözleri bulanıklaştı, derin bir nefes alırken dilinin üstdudağını yaladığını gördüm. “Lanet olsun, koku inanılmaz.”

“Hı.” Ona inanmaz gözlerle baktım. Midemden göğsüme doğru yeni bir tür zevk yükseldi; bu, hayret ve aptallıkla dolu, çocuksu bir mutluluk gibiydi. “Oradaki kokumu seviyor musun?”

“Evet.” Tek kelime sanki hayatında hiçbir şeye bu kadar inanmadığını ifade eder gibiydi. Boynuma eğilerek derin bir nefes daha aldı. “Her yerdeki kokunu seviyorum; boynunda, göğüslerinde, teninin sıcaklığında ama özellikle...” Yan tarafa kaydı, aramızda aşağı doğru inen eli, uyluklarımın birleştiği noktayı sıloca kavradı. Vücudu kasıldı ve sesi kısık çıkarken, “Özellikle burada,” dedi.

“Feromonlar,” diye fısıldadım, tekrar heyecanlanarak. Derin bir nefes alıp Byron’ın tıraş losyonunun kokusunu içime çektim, vücudum aniden huzursuzlanmıştı, oysa hayatımın en yoğun orgazmını daha yeni yaşamıştım.

Bu feromonlar değil. Belki bu arzu.

Çok geçmeden onu sırtüstü yatırdım, parmaklarım eteğimi sıyrırken ağzım boynundaydı, onun kokusunu içime çekiyordum; vücudum sıcaktı, akışkandı ve daha fazlasına hazırdı. Bu kesinlikle arzu olabilirdi ama arzu, neden birdenbire onun penisini ağzıma almayı ihtiyaç gibi hissettiğimi, onu kendinden geçerken izlemek için sabırsızlandığımı açıklamazdı. Ya da -menin tadından ne kadar hoşlanmadığımı bildiğim halde- içimde bir parçanın sırf yutarken yüzündeki ifadeyi görmek için bunun üzerinde bir pazarlık başlatmasını.

Kendime, içimdeki bu endişeli, aceleci açlığa hayret ettim. Daha önce hiç arzu hissetmemiştim. O yüzden belki bu arzuydu.

Ama belki, en azından bir kısmı, aşktı.

Amelia aradığında telefonu açmayı düşündüm ama çekici erkek arkadaşımınla yatakta olmaktan çok meşguldüm.

Bu komikti, çünkü Byron bir başka duş için kalkıp gittiğinde ve Amelia’nın sesli mesajını dinlediğimde, şöyle diyordu: “Muhtemelen şu anda Byron’la seks yapıyorsundur, ama nefes almak için arayı verdiğinizde beni ara. Hâlâ istiyorsan, topluluk yöneticisi pozisyonu için bir görüşme ayarladım. Ancak Byron’ın menajerinden farklı bir fırsat hakkında bir telefon aldım ve bence... Şey, seni bu noktada bırakayım. Beni ara.”

“Ne dedi? Topluluk yöneticisi pozisyonundan bahsetti mi?” Sesin geldiği yöne baktım. Banyonun hemen dışında duruyordu,

kalçalarının etrafında bir havlu vardı ve saçını başka bir havluyla kurutuyordu. İç geçirdim, onu tekrar terli ve dağınık hale getirmek istiyordum. Ya da belki de Byron'ı duşa sürükleyip ilk fantezimi –birlikte yaptığımız ilk videodan önce beni bu kadar altüst eden o fanteziyi– gerçekleştirmek.

Onun randevusuna gitmesi, benim de giyinmem gerekiyordu. Ama artık onun daha önce nasıl hissettiğini anlıyordum; onu sadece bir havluyla görmek, mantıklı cümleler kurmayı imkânsız hale getiriyordu.

Konuşmak yerine, telefonumu ona uzattım ve Amelia'nın mesajını dinlemesine izin verdim. Tek düşünebildiğim şey prezervatiflerdi ve onlara ne kadar ihtiyacım olduğuydu. Bu hızla, New York seyahatini bile geçemeyecektik, ki beklemek istediğim de yoktu. Bana kalsa, bir an önce harekete geçerdik.

Ama önce, onun vajinal ilişkiye hiç girmediğimi bilmediği küçük bir mesele vardı.

Ondan saklamıyordum ama bunu nasıl dile getireceğimden emin değildim. Bu, akşam yemeği sırasında konuşulacak uygun bir konu muydu? Yoksa tekrar öpüşmeye başladığımızda mı söylemeliydim? İnsan tam olarak ne zaman hiç vajinal ilişkiye girmediğini dile getirir? Ve bu konuda, bunu neden ben dile getirmek zorundaydım? Neden bu bir mesele oluyordu? Bu gerçekten bir mesele miydi?

Belki de bir mesele değildi. Belki fazla düşünüyordum. Belki de mesele *Maybelline*'di.

Byron telefonu bana geri verdi ve yatağın kenarına oturdu, bakışları çıplak bedenimi örten çarşafın üzerinde gezindi. "İşle ilgili haber güzel."

"Evet, öyle."

"Ne yapacaksın?"

“Amelia’yı geri arayıp ondan sonrasına bakacağım.” İş arayışı, kredilerim, Seattle, okul, FeTeMM fuarı, sosyal medyam –hatta üzerinde çalışıp yarım bıraktığımız o meydan okumalar ve “en iyi arkadaş” ilişkimizle ilgili tüm kamuoyu yorumları– hepsi çok uzak geliyordu.

Byron düşünceli bir ifadeyle bana baktı ve avucunu uyluğuma koyup kumaşı sıktı. “Gitmeden önce sana bir şey söylemem gerekiyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. Sana birkaç şey söylemem gerekiyor.” Çarşafı yavaşça çekerek daha fazla tenimi açığa çıkardı.

Kaşlarımı çattım. “Bunlar kötü şeyler mi?”

“Hayır. Sanmıyorum.” Byron’ın bakışları göğüslerime ve karnıma kayarken, beyaz kumaşı yavaşça çıkarmaya devam etti, gözleri ateşlenmişti. “Belirginlik ve açıklık adına, geçen ay New York’a alan yaratmak için gelmediğimi söylemek zorundayım.”

“Öyle mi?” Çarşafı kalçalarımdaya tuttum, göğsüme doğru çektim ve doğruldum. Onun ya da benim dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Bu önemli bir konuşma gibi geliyordu.

Byron çarşafı bariz bir isteksizlikle bıraktı ve bakışlarını tekrar benimkine odakladı. “Hayır. Buraya seni hak etmek için geldim.”

“Ne? Beni bırakarak mı?”

“Bir partner olarak olası eksikliklerimi gidermek için burada bazı dersler ve eğitimler aldım. Mesela glutensiz yemek yapmayı öğrendim. Aşçılık okulunda öğrenci olmayanlar için yüksek seviyede bir kurs var, ona katıldım. Yani eve döndüğümüzde, sana altı ay boyunca her gün farklı bir yemek yapabilirim. Ayrıca duyuşal işleme sorunlarım için bir ergoterapistle gidiyorum. Kalabalıklarla başa çıkmayı daha iyi öğreniyorum. Sen, nedense, insanları seviyorsun ve seninle birlikte olmak istiyorsam, seni

benimle bir parti veya bir konser arasında seçim yapmaya zorlamak istemiyorum. Bu adil olmaz.”

Muhtemelen şok olmuş görünüyordum. Ama onun küçük konuşmasının sonunda, kendimi toparlayıp ona doğru atıldım ve onu sıkıca kucakladım; bunları yapmasını sevdim ama aynı zamanda bunların gerekli olduğunu hissetmesinden nefret ettim.

“Tüm bunları yaptığma inanamıyorum. Byron, bunları yapmana gerek yoktu. Seni olduğun gibi istiyorum. Lütfen, lütfen, lütfen benim için değişmen gerektiğini hissetme.”

“Değişmem gerektiğini hissetmiyorum, gelişmem gerektiğini hissediyorum. Arada fark var. Ve, şey, daha fazlası var.”

Sesindeki ciddi tona ürpererek ona bakabilmek için geri çekildi. Şakakları seğiriyordu, ağzının çizgisi sertti.

“Daha fazlası mı?”

Başıyla onayladı.

“Endişelenmeli miyim? Endişeli görünüyorsun.”

“Değilim. Utanıyorum ve bu yüzden sinirliyim.” Tonunda en ufak bir utanma izi yoktu ama epeyce sinir vardı. “Bu utancı anlamıyorum, bu da beni sinirlendiriyor.”

“Bu mantıklı.” Gülümsedim, tam olarak nasıl hissettiğini biliyordum çünkü odaya her girdiğinde hissettiğim açıklanamaz utanmayla sinirlenmek tam olarak benim de yaşadığım şeydi.

Bana ciddi bir ifadeyle bakarak kollarımı vücudundan çözdü ve ellerimi ellerinin içine aldı. “Win, buraya gelmemin asıl sebebi... Şey, New York’ta Seattle’da ya da diğer büyük şehirlerin çoğunda sunulmayan bazı hizmetler var. Özellikle, seks ve mahremiyet koçları, diğer bir deyişle zevk koçları.”

Pardon, ne?

“Affedersin?”

“Düşündüğün şey hem doğru hem de değil.”

Gülsem mi, yoksa... Gülsem mi bilemedim. Ya da belki sadece gülmem gerekiyordu? Ama hiçbirini yapmadım, sadece aptalca bakakaldım. "Bir seks eğitmeni mi tuttun?"

"Evet ve hayır."

Kıskançlık sırtımı dikleştirdi. "Byron, sen..."

"Senden başka kimseye dokunmadım, dokunmayı da istemiyorum. Ve kimse bana dokunmadı. Çoğunlukla konuşmalar, maketler üzerinde yapılan demonstrasyonlar, anatomi 101 gibiydi. Ama bir partner getirmediğim sürece, uygulamalı bir şey olmadı."

"Sana kimse dokunmadı mı?" Gözlerim kısıldı ve hissettiğim şiddetli sahiplenme beni nefessiz bıraktı. "Yemin ederim, eğer biri sana dokunduyorsa ellerini kaybeder."

Benim vahşetim karşısında onun siniri sanki eridi ve şimdi gülmek ister gibi görünüyordu. "Doğru. Hiçbir dokunma olmadı."

"Eldivenle dokunmak ya da kıyafet üzerinden dokunmak da dokunmaktır." Bir elimi kurtarıp aramızda suçlayıcı bir parmak kaldırdım. "Bana teknik olarak doğru olan saçmalıklarla gelme."

"Hiçbiri olmadı. Sadece Walter ve ben vardık, kadın falan yoktu..."

"Bir erkek ya da bir kadın ya da çift cinsiyetli ya da başka biri olması umurumda değil. Bir koyun bile olsa! Hiçbir canlıya dokunmak yok, hiçbir canlıda gösteri yok."

Omuzları kontrol edemediği bir kahkahayla titredi, kendini tutmaya çalışırken bile konuşmaya uğraşıyordu. "Doğru. Her şey çok bilimsel ve teoriye dayalıydı. Kitaplar, dersler, soru sorma fırsatları. Yapmak zorundaydım."

"Ama neden?! Neden yapmak zorundaydın?" Elimini onunkinden uzaklaştırıp ayağa kalktım ve çarşafı çektim. İç geçiren Byron da ayağa kalktı, böylece çarşafı alıp bedenime sarabildim.

“Bunu sevmiyorum. Bunu yapmış olmanı sevmiyorum. Daha önce hiç kimseye oral seks yapmamış olsan ne olurdu? Ben de yapmamıştım ama bunu birlikte öğrendik. Ve diyelim ki pratik yapmamız gerekiyor; birbirimiz üzerinde pratik yapabiliriz.”

“Ne bekleyeceğimi bilmek istedim. Ve bunda berbat olmam benim için önemliydi.”

“Neden zaten bildiğinden daha fazlasını bilmeni isteyeceğimi düşündüğünü anlamıyorum. Anlamıyorum...”

“Ben bir bakirim.”

Geri çekildim, topuklarımın üzerinde sallandım, ağzım tekrar açıldı. Byron’ın, benim irrasyonel kıskançlığımdan aldığı önceki eğlence yok oldu. Yanakları önce pembeleşti, sonra kıpkırmızı oldu. “Ve sadece bakir değilim. Seattle’da sana senden daha az deneyimli olduğumu söylediğimde, bunu kastetmiştim. Tabii ki porno izledim ama Winnie, ilk öpücüğümüz benim ilk öpücüğümüdü. Ve senin dairenin kanepesinde öpüştüğümüzde, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım.”

Beynimin sıkıştığını hissettim. Düşünemiyordum. Çok kafam karışmıştı.

Ama bunu bana daha önce söylemişti, değil mi? Sadece ilk öpücüğümüzün ertesi sabahında değil, burada da. Bana hep benden daha az deneyimli olduğunu söylüyordu ve bunun nasıl doğru olabileceğini anlamıyordum. Dünya bana erkeklerin, mümkün olan en kısa sürede ve mümkün olduğunca sık, mümkün olduğunca çok kişiyle seks yaptığını söylemişti ve bunun biyoloji yüzünden böyle olduğunu düşünüyordum.

“Seni ve sadece seni, o kadar çok istedim ki.” Sesi alçaldı, bakışlarında yankılanan bir kırılganlıkla kısıp ve titrek bir tonda konuştu. “Pornografide tasvir edilen durumların ve görüntülerin gerçekçi olmadığını biliyordum, buna bir rehber olarak güvenemezdim. Senin bana bakacağın günü beklerken hazır olmak için

başka biriyle pratik yapmak da istemezdim. Ben öyle biri değilim. Yapamazdım.”

İleriye doğru bir adım atarak bir kez daha kollarımı onun etrafına sardım ve çarşafımın kayıp aramızda garip bir şekilde sıkışmasını hiç umursamadım. Tek bildiğim, şu an ona dokunmaya ve onu hissetmeye ihtiyacım olduğuydu.

Bedeni beni sardı, güçlü kolları sırtımı kavradı, yanaklarımın ve göğsümün onun kaslarının altında gevşediğini hissettim. Ardından elleri belimi ve kalçamı kavradı ve fısıldadı: “Senin için iyi olmak istediğim kadar, yatakta tam bir felaket olmam durumunda seni kaybetmekten de korktum.”

Bu söz, zihnimdeki şaşkınlığı silip yerine buruk bir keyif ve derin bir minnettarlık bıraktı ama aynı zamanda son birkaç haftadır yaşadıklarından dolayı onun için endişelenmeme de sebep oldu.

“Çok yorgun olmalısın. Bir ay boyunca sürekli insanlarla birlikte olmak zorunda kaldın, kesinlikle bitkin olmalısın.”

Homurdandı. “Yıllardır sana âşığım, Fred. Yorgun olduğum tek şey sensiz olmaktı. Ve beni gerçekten tüketen tek şey, hayatımın geri kalan altı, yirmi ya da elli yılını senin yanında yaşayabileceğimi bilip bunu gerçekleştirmek için gerekeni yapmaya üşenme fikri.”

Gülümsememi göğsüne gömdüm. Onun rasgele huysuzluğunu seviyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim, onu daha sıkı sararak. “Teşekkür ederim Byron, olduğun kişi olduğun için. Ama ayrıca beni düşündüğün, neye ihtiyacım olabileceğini, beni neyin mutlu edebileceğini öngördüğün için de teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

“Tamam. Rica ederim,” dedi, boynumu öpüp koklayarak. “Ama dediğim gibi, niyetlerim tamamen özverili değildi.”

Her zaman yüzde yüz kesin olmaya kararlı oluşuna iç geçlerek gözlerimi onun muhteşem, sıra dışı gözlerine diktim; yüzünün bitmek bilmeyen temkinli ifadesini, üstdudağının hafif kıvrımını, koyu ve yargılayıcı görünen kaş çizgisini, çenesinin açılı hattını severek. Onun huysuzluğunu seviyordum, yüzünü seviyordum. Ve onu seviyordum.

“Benim de sana söylemem gereken bir şey var.” Artık zamanı gelmişti. Bu, kelimeleri acilen söylemem gerektiği için değil, onun acilen duyması gerektiği içindi.

Onun temkinli ifadesi ilgiye dönüştü, üstdudağı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen de mi seks dersleri aldın?”

“Hayır.” Gülümsedim, hem gergin hem de garip bir şekilde sakın hissederek. “Aslında iki şey var.”

“Tamam?”

“Birincisi, ben de vajinal seks konusunda bir bakireyim.”

Kaşları saç çizgisine kadar kalktı ve dudakları aralandı. “Ne?”

“Daha önce hiç ilişkiye girmedim. Ve sanırım, regl dönemlerimi düzenlemek için doğum kontrol hapı kullandığım için artık prezervatif aramamıza gerek yok çünkü ikimizin de cinsel yolla bulaşan hastalıklar açısından negatif olduğunu varsayıyorum.”

Gözleri birden çılgın bir ifadeyle doldu, bir adım geri attı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Başımı salladım. “Hayır. Hayır, geçmiyorum.”

Çılgın bakışları bulanıklaştı. “Ama senin bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyordum. Yıllarca onunla çıktığını düşünüyordum.”

“Öyleydi ama onunla hiç ilişkiye girmedim. Öpüştük, biraz yakınlaştık ama hiçbir zaman hazır hissetmedim.”

Byron derin bir nefes verdi, gözleri bu bilgiyi sindirmekte zorlanıyormuş gibi kırpıştı. “Bu... İnanılmaz.”

“Şey...”

“Ve bir trajedi.”

Şimdi ben bir adım geri attım. “Bir trajedi mi?”

“Senin kendini görmediğini düşünüyorum,” dedi açıklama olarak. “Bunu kaydedip sana izletmeliyiz. Ama bedeninin... Winnie, bedeninin seks yapmak, orgazmlar yaşamak için yaratılmış. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmedim. Sesin de öyle, ağzın da.” Çeneme dokundu, başparmağı altdudağıma çekiştirirken diğer eli saçlarıma, enseme kaydı. “Bu, Mozart’ın hiç enstrüman çalmaması ya da LeBron James’in hiç basketbol oynamaması gibi bir şey.”

Ani bir kahkaha patladı benden. Bazen Byron fazla dramatik oluyordu. Ve bu çok sevimliydi. Bu yüzden omzuna hafif bir itiş yaptım ve düşünmeden söyledim: “Aman Tanrım, seni çok seviyorum.”

Byron, geri çekilirken bileğimden yakalayıp tuttu, sonra birden çok hareketsiz kaldı. Bakışları keskin ve odaklıydı. “Affedersin, ne dedin?” diye kısıldı, nefesi kesilmişti. “Ne söylüyorsun?”

Giderek daha etkili hale gelen bakışlarının altında çaresiz hissediyor ama her saniyesini seviyordum. Mutlu gülümsememi bastırmadım ve hissettiklerimi ya da doğru bildiklerimi sorgulamadım.

“Şunu söylüyorum,” dedim, “Sen gittiğinde gözyaşları içinde kaldım ve dünya sona eriyor gibi hissettim. Seni kaybetmeyi düşündüğümde tamamen mahvoldum. Kalbimi gelecekte bir noktada sana teslim etmemi umuyorsan, üzgünüm, zaten senin. İtiraf etmek istemeyeceğim kadar uzun süredir senin ama korkumun altına gömdüm ta ki artık saklamamı imkânsız hale getirene kadar. Şunu söylüyorum: Seni seviyorum, sana âşığım ve bazen o kadar tatlısın ki, bu beni öldürüyor.”

Byron bana doğru eğildi, gözleri büyük ve arayış içindeydi. “Emin mısın?”

“Eminim.” Hızlı bir öpücük çaldım, dudaklarına kısa bir baskı yaptım ve kararlı bir şekilde başımı salladım. “Eminim.”

Yutkundu, umudu ve şüphesi savaşıırken bileğimi kavrayışı gevşedi. “Bu hızlı geliyor.”

“Bunu nasıl söyleyebilirsin?” Şimdi başımı salladım ve gözlerime dolan yaşlarla birlikte inkâr ederek güldüm. “Bana hızlı gelmiyor.”

“Peki, sana nasıl geliyor?” Soru sert, kesik bir fısıltıydı ve yüz ifadesi, cevabımı sabırsızlıkla beklediğini gösteriyordu.

Yeniden çenesini avuçladım, her zaman hafif kirli sakalını elimde hissetmekten keyif alarak. “Savunmalarımı fark etmeden aştığını hissediyorum, Byron Visser. Sadece kendin oldun ve seni sevmekten başka seçeneğim yoktu. Bana böyle geliyor.”

“Bu kurgu gibi hissettiriyor.” Bakışları dikkatle odaklanmıştı ve biraz telaşlıydı, sanki gözlerini kırparsa yok olabilirmişim gibi. “Bu, hayal gücümden yarattığım bir şey gibi hissettiriyor.”

“Çünkü seni şaşırttım mı?”

“Hayır.” Titrek bir nefes alıp kirpiklerini kırıştırdı. “Çünkü bu mükemmel.”

BÖLÜM 39

WINNIE

“Üzgünüm. Seni ve *Lady Chatterley’nin Aşığı*’nı bölmek istemedim. Umarım ikiniz de yeterince su içiyorsunuzdur.”

Amelia’nın takılmalarına gözlerimi devirdim. Her ne kadar henüz “ana hedef”e ulaşmamış olsak da Byron muhtemelen benim sevgilim sayılırdı.

İstemeyerek de olsa eğlendim ve gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. “Ha. Evet, ikimiz de yeterince su içiyoruz. Ve hayır, bölmedin. Pazartesi seni aramadığım için üzgünüm.”

“Sorun değil. Meşgul olduğumu biliyordum. Siz ikiniz için her şey yolunda mı? Sanırım işleri yoluna koydunuz?”

O sırada makyajımı yapmak için banyodaydım, akşamki ödül töreni için hazırlanıyordum. Kapaticımı alıp süngerle gözaltılarımı nazikçe dokundurdum, ovalamamaya ya da çekiştirmemeye dikkat ediyordum. “Evet. Her şey harika. Teşekkür ederim.” Henüz birbirimize “ilklerimizi” vermemiş olmamıza rağmen her şey yolunda gidiyordu.

Birbirimize özgürce “*seni seviyorum*” demeye başlamıştık, bol bol sevimli ve biraz da klişe çift aktiviteleri yapıyorduk. Örneğin birbirimize bakıp gülümsemek, bir konuşmanın ortasında ansızın öpüşmek, birbirimizi gizlice soymaya çalışmak ya da Central Park’ta bir bankta otururken etrafta başkaları olduğunu unutarak öpüşmek; çok tutkulu ya da ağır değİ ama kesinlikle ciddi bir boyun öpücüğü kıvamında.

Ayrıca iki tane daha meydan okuma videosu çektiğ. En İyi Arkadaş Moda Meydan Okuması, ki bu eğlenceliydi çünkü Byron’a benimkine benzer kıyafetler almak için dışarı çıkmak zorunda kalmıştık. Diğerİ ise Seyahat Sürprizi Meydan Okuması’ydı. İkisinin de spontane yapılması pek mantıklı olmadığı için çekimden önce detaylıca tartışılmıştı.

Seyahat Sürprizi Meydan Okuması’nı çekip düzenledikten hemen sonra yayınladım, diğer yeni videoyu daha sonra paylaşmak üzere sakladım ve Tayt Meydan Okuması kaydıyla ne yapacağıma hâlâ karar veremedim. Byron, tayt videosunu paylaşmamın umurunda olmadığını söylemişti ama ilk öpücüğümüzü dünyayla paylaşmak istemediğini itiraf etmişti. Bu yüzden, *Âşık Olduğın Kişiyi Öp* videosu sonsuza dek bir sır olarak kalacaktı, sadece ikimizin keyif alacağı bir şeydi ve bu benim için tamamen kabul edilebilirdi.

Ama her seks yapmaya yaklaştığımızda, Byron bir şekilde geri çekiliyor, yön değiştiriyor ya da biraz ara veriyordu. Bu durum beni özellikle şaşırtmıyordu ve rahatsız da etmiyordu. Önümüzde bir ömür vardı, acelemiz yoktu. Ayrıca, onun vücudu hakkında öğrendiğim tüm yeni ve harika şeylerden kesinlikle keyif alıyordum.

Yine de bu durumu mükemmel ya da özel ya da büyük bir mesele haline getirmememizi tercih edeceğİmi ona söyledim. Bana birkaç kez, bir kadının ilk cinsel deneyiminin pek de hoş

bir deneyim olmadığını, yatağa serpiştirilmiş kaç tane gül yaprağı ya da yakılmış kaç mum olursa olsun, bunun değişmeyeceğini söylemişlerdi. Bunun doğal bir şekilde gerçekleşmesini istiyordum; birbirini seven iki insan arasındaki bir ilişkinin sağlıklı bir uzantısı ve ilerlemesi olarak, hepsi bu.

“Her şeyin harika olduğunu duyduğuma sevindim.” Ameliyatının gülümsediği sesinden belliydi. “Ama seni aramamın sebebi her konuda haklı olduğumu söylemek değil, topluluk yöneticisi pozisyonu için olan mülakat ve müzayede hakkında konuşmak.”

Kapatıcı süngerimi bırakıp kaşlarımı çatarak göz farlarımı inceledim. “Müzayede mi?”

“Evet, okulunuzun müzayedesini? Byron’ın yayıncısının bağışladığı tüm o kitaplar? Byron’ın menajeri, fonların ne için kullanılacağı hakkında bir alıntı istiyor.”

Aynada kendime baktım, beynim tam gaz çalışarak onun ne hakkında konuştuğunu çözmeye çalışıyordu. Anlayamayınca, “Ne hakkında konuşuyorsun?” diye sordum.

“Eminim bu konuyu konuşmuştuk. Ya da evet, doğru. Cumartesi günü mülakatlar için oradayken Pamela sana güncelleme yapacaktı.”

“Hangi güncelleme?”

“Byron’un yayınevi, okulunuzun açıkartırması için beş yüz imzalı ön baskı bağışlıyor. STEM fuarınızı, kütüphane için yeni kitapları ve bilgisayar laboratuvarını finanse etmek için. Ne kadar hoş değil mi?”

Midem bir anda dibe çöktü, sonra tekrar yukarı çıktı. Başım dönerken tezgâha yaslandım. “O...”

“Evet. Geri döndüğünde kitapları imzalayacak. İnsanların bu üçlemenin son kitabı için nasıl çıldırdığını biliyorsun; ihtiyacınız olan paradan fazlasını toplarsınız. Okulun bunun için çevrimiçi müzayede yapması akıllıca olmuş.”

“Evet. Akıllıca.” Başımı sallayarak zihnimi berraklaştırmaya çalıştım, *İHANET* hissiyle dolmuş ama aynı zamanda tam anlamıyla ihanet etmiyormuş gibi hissederek.

Byron söz vermişti. O akşam, apartmanımda bana yemek yaptığı gece, FeTeMM fuarı için para toplamam gerektiğini söylediğimde, bunu yapmayacağına dair söz vermişti. Kendi önceliklerimi ve sorumluluklarımı kendi başıma halletmem benim için önemliydi. **NASIL CESARET EDER!**

Ama aynı zamanda, neden yardımını istememiştim?

Bu önemli değil. Söz verdi ve sözünü tutmadı.

Ama yardımını kabul etmemek aptallık değil miydi?

Belki ama bu da önemli değil.

Ama bu bir faktör olmalı mı?

Arkandan iş çevirdi. Ona bir daha nasıl güvenebilirsiniz?

Eh. Hâlâ ona güveniyordum. Ama kesinlikle sinirlenmiştim.

“Winnie? Orada mısın?”

“Evet. Şey, Amelia, bunun hiçbirini bilmiyordum. Okulumdaki bir öğretmenden toplu bir bağış yapıldığını duymuştum ama Byron’ın sorumlu olduğunu bilmiyordum.”

“Ah. Üzgünüm. Aman! Belki seni şaşırtmak istemiştir. Sürprizi mi mahvettim? Ama Pamela’nın mülakatlarda sana bundan bahsetmesi gerektiğini sanmıştım.”

Tezgâha parmaklarımı tıklatarak ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. “Tüm bunlar ne zaman oldu?”

“Yaz tatilinin ilk haftasında.”

Hımm... *Kurnazca.* “Ve kitapları teklif eden Byron mıydı?” Kapaticımın kapağını kapattım ve göz farı fırçamı aldım.

“Bilmiyorum. Onunla konuşmalısın. Ama şu açıklamaya ihtiyacım var, o alıntıya. Menajerine geri döneceğime ve kozmetik

ortaklık fırsatına ilgin olup olmadığını bildireceğime söz verdim, ki aslında aramamın asıl sebebi bu.”

“Kozmetik ortaklığı mı?”

“Dur, kapıyı kapatayım.” Amelia’nın hatı birkaç saniye sessizleşti ve bir kapının kapanma sesini duydum. Sonra geri döndü. “Yani, topluluk yöneticisi pozisyonu için mükemmel olacağını söylemiştim ve hâlâ onların şanslı olacağını düşünüyorum. Ama Ethical Cosmetics, Byron’ın menajerine ulaştı ve kanallarında ürünlerindeki teknoloji, araştırma ve mühendislik süreçlerini vurgulayacağını, uzaktan ve esnek bir kontrat işiyle ilgilenip ilgilenmeyeceğini sordu. Kimya mühendisliği süreçlerinden, sürdürülebilir ekolojik uygulamalara kadar her şey hakkında... Mesela, ormansızlaşmaya yol açtığı için palm yağı kullanmamayı tercih etmeleri gibi.”

“Hımm. İlginç görünüyor.”

“Topluluk yöneticisi işinden çok daha fazla para ödüyor ve -fikrimi sormadığını biliyorum ama- sosyal medyada yaptıklarının gerçekten sıra dışı olduğunu düşünüyorum, bu da seni bir değer haline getiriyor. Senin takipçi sayın ve etkileşim oranına sahip pek az içerik üreticisi, FeTeMM odaklı içerikleri ve geleneksel kadınsı ilgi alanlarını aynı anda kucaklıyor ve her ikisini de eşit derecede başarılı bir şekilde yapıyor, her ikisine de eşit odaklanıyor. Artık yaptığın şeyden daha büyük bir kişiliğe dönüştün, başladığından daha büyük bir şey haline geldin. Seni burada, benimle birlikte görmek ne kadar hoşuma giderse gitsin, belki kozmetik ortaklığı senin için daha iyi bir uyum olabilir.”

Amelia’nın fikrini ve dürüstlüğünü değer veriyordum ama bu, sindirmem gereken çok fazla bilgiydi.

“Bunu düşünmek için ne kadar vaktim var?”

“Şey, New York’tan dönmeden önce topluluk yöneticisi mülakatıyla ilgili bir cevap vermek gerekiyor. Şu anda mülakatlar planlanıyor.”

“Mülakata girersem ve işi bana teklif ederlerse ama kabul etmezsem, bu senin işin işleri zorlaştırır mı?”

“Hayır. Hiç de değil. Aslında, mülakata girmeni ve işi kabul etmemenizi umuyorum. Buradaki herkesin seni tanımasını, getirdiğin enerjiyi hissetmesini ve benzer içerik üreticileri bulmaya ęalıřmasını istiyorum. Ne düşündüğümü zaten biliyorsun ama tekrarlamakta fayda var: Kadınları FeTeMM alanlarında düşünme şeklimizi değiştirmemiz gerekiyor. Kızlar ya mühendislikte iyidir ya da sözde kadınsı şeylerde iyidir şeklindeki bu ayrım değişiyor –aslında çoktan değişti– ve şirketler, sivil toplum kuruluşları, reklamcılar bunu yakalamalı. Buradaki ekibin bu değişimin n saflarında olmasını istiyorum.”

“yleyse evet, mülakata katılacağım.” Far fırçamı ilk renge batırıp aynaya doğru eğildim. **“Ama kozmetik ortaklığına çok ilgim var. Elinde materyaller var mı? Bir iş tanımı?”**

“Evet ve evet. Sana e-posta ile göndereceğim. Ayrıca izninle, Byron’m ajansından bundan sonra doğrudan sana ulaşmalarını isteyeceğim. Seni seviyorum ama ajanslarının sürekli beni aracı olarak kullanmasından bıktım.”

“Mantıklı. Ve çok teşekkür ederim. Özellikle bu geceki dl töreni işin her şeyi bir araya getirmeme yardımcı olduğun işin.”

“Ah evet! Bunca şey olurken hep unutuyorum. Elbise nasıl görünüyor?”

“şu an makyajımı yapıyorum. Elbise, ruj ve pudradan önce ama farın ardından giyilecek.”

“Elbette, elbette. Herkes bunu bilir.” Amelia güldü. **“şık bir geceye hazırlanırken en verimli giyinme süreci üzerine, endüstri mühendisliği odaklı bir video ekmelisin.”**

“O endüstri mühendisleri süreçlerine bayılır.” Sağ gzkapağıma far sürerken gülümsedim. Fikrinin bir değeri vardı ve bunu not etmeyi aklıma koydum. Her mühendislik türünün şık bir ge-

ceye hazırlanışını parodi olarak yansıtan bir video serisi yapmak da eğlenceli olurdu. Endüstri mühendisleri süreç ve verimlilik takıntılı olurdu, mekanik mühendisler ise her gerekli eşyayı sırayla hazırlamak ve otomasyonla teslim etmek için bir makine yapabilirlerdi.

Olasılıkları düşünerek gülümsedim, Amelia'ya veda ettim ve tamamen farımı uygulamaya odaklandım, zihnim ise yeni FeTeMM eğitimleri ve projeleri için fikirler üzerinde çalışıyordu. Byron ile geçirdiğim bu son birkaç gün harika, inanılmaz ve benim için çok değerliydi.

Ama aynı zamanda Seattle'daki hayatıma, üstesinden gelmek için sabırsızlandığım tüm işlere ve planlara dönmek için sabırsızlanıyordum. Ve şimdi Byron ve ben işlerimizi yoluna koyduğumuza göre, umarım ikimiz de geleceğe benim hayatım ya da onun hayatı olarak değil, birlikte bizim hayatımız olarak bakacaktık.

"Bu mesele değil." Limuzinin kapısına sırtımı yaslayarak ellerim kucagımda oturdum ve Byron'ın somurtkan kaşlarına baktım. Somurtkan kaşları, inatçı olduklarında bile sevimliydi. "Mesele şu ki, sana açıkça hiçbir şey bağışlamamanı rica ettim ve sen yaptın."

"Sana para ya da eşya bağışlamayacağıma söz verdim ve bağışlamadım. Yayınevimi yaptı."

Sinirlenerek güldüm ve başımı salladım. "Bunun aynı şey olduğunu biliyorsun."

"Sana söz veriyorum, değil." Dudakları biraz memnuniyetsizlikle kıvrılıp suratını asarken ceketinin manşetlerini çekti. "Sen ödüyor olsan da, yayınevin ödüyor olsa da fark etmez, senden rica ettim -sana açıkça söyledim- bunu kendim yapmak istiyorum."

Dişlerini sıktı, gözkapakları kısıldı. Byron'ı anlamak konusunda artık uzman olduğumdan, aşırı sinirlendiğini biliyordum. "Bunlar yok edilmek üzere ayrılmış kitaplardı, iki sayfa değiştirilmiş, çöpe atacaktı. Bu yayınevime hiçbir şeye mal olmuyor. Tanrım, Winnie." Bakışları benimkine keskin bir şekilde yöneldi, sabrı tükenmiş gibiydi ama sesi sakin ve ölçülüydü. "Aynı takımdayız burada. Sana pas atarsam, kendi başına almadın diye hayır mı diyeceksin? Hayır. Gol atacaksın."

"Evet. Haklısın. Aynı takımdayız. Ve itiraf ediyorum, geriye dönüp baktığımda, teklifini reddetmek çok saçmaydı."

Byron gözlerini kırıp koltuğunda dikleşti. "Öyle miydi?"

"Evet. Ve gelecekte, hayatımı kolaylaştıran tekliflerini reddetme konusunda bu kadar aceleci olmayacağım, tamam mı? Ama aslında beni asıl üzen şey bu değil."

"Peki seni ne üzdü?" Savunmacı olmaktan ziyade meraklı bir ifadeyle öne eğildi.

"Dediğim gibi, bana bir söz verdin. Sonra o sözü bozdun. Bağlam ne olursa olsun ya da kitapların imha edilecek olması umurumda değil. Önemli olan, bir söz verdiğinde sana güvenebilmem."

Byron'ın ifadesi düzleşti ve bana baktı, açıkça sözlerimi değerlendiren tartıyordu. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Haklısın. Üzgünüm."

Gülümsedim. Sonunda buraya ulaşacağımızdan hiç şüphem yoktu ama endişelerimi ifade etmek için zaman ve enerji harcadığımda kararlarını yeniden gözden geçirmeye ne kadar istekli olduğunu gördüğüme sevdim. Belki her zaman benim bakış açımı anlamayabilirdi ama her zaman dinlemeye istekli olacağına güveniyordum.

"Seni affettim. Ve seni seviyorum."

Ağızındaki kıvrım hem pişmanlık hem de memnuniyet taşıyordu. Bu kez, gözkapakları kısıldığında bunun sebebi hayal kırıklığı değildi.

“Hey. Gel buraya. Beni öp.”

Ellerimi oturduğum bankın kenarına dayayarak öne eğildim, aramızdaki mesafeyi kapattım ve onun enfes dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Fısıldayarak, “Makyajımı bozmadan daha fazlasını veremem,” dedim.

“Ama benim makyajım yok.” Niyetini ses tonundan anladım ve tam o sırada tüllü eteğimin hemen altından uyluğuma dokunan elini hissettim. “Seni başka yerlerden öpebilirim.”

Gülümseyerek, nefesi kesilmiş bir şekilde onun teklifine baktım, gözlerim kalkmış olan gizlilik camına kaydı. “Sanırım bu, makyajımdan daha fazlasını riske atar.”

Dudaklarını çene hattım boyunca gezdirdi, boynuma, sonra köprücük kemiklerimden omuzlarıma doğru ilerledi, bana yumuşak ve tadını çıkaran öpücükler verdi. Bu da etkinliği tamamen atlayıp atlamamanın o kadar da kötü bir fikir olup olmadığını sorgulamama neden oldu. Elbisem askısız olduğu için omuzlarım açıktaydı ve bu durum onun cildime erişim sağlaması açısından oldukça hoş görünüyordu. Ama ısırmadı, emmedi ya da belirgin bir iz bırakabilecek hiçbir şey yapmadı.

Yine de, bu yumuşak dokunuşlar beni sersemletiyor, nabzımı hızlandırıyor ve zihnimi tamamen dudaklarına odaklıyordu. Bu yüzden, elinin eteğimi yukarı ittiğini, bacaklarımı ayırarak iç çamaşırlarımın dantelini bir kenara çekene kadar fark etmedim.

“Kırmızı olanı mı giyiyorsun? Fotoğraftakini mi?” diye sordu, sesi alçaktı ve neredeyse bir homurtu gibiydi.

Başımı salladım, evet demek istedim ama ağızımdan çıkan sadece tiz bir inleme oldu. Elleri o kadar yetenekliydi ki, bir mucize gibiydi. Eriyormuş gibi hissediyordum, sıcak, dengesiz ve sadece onun dokunuşuna bağımlı.

“Seviyor musun? Yaptığım şeyi?”

“Seviyorum. Gerçekten seviyorum,” diye cevapladım, nefes nefese kalmış bir halde.

Diğer eli boynumun arkasına doğru kaydı, saçlarımın arasına dolandı ve sertçe çekti. “Gelme. Yaklaştığında haber ver.”

“Gelme mi?” diye cırladım. Ciddi miydi?

“Seni bütün gece ıslak istiyorum. Sana acı vermek istiyorum. Sana her baktığımda bu anı düşündüğünü bilmek istiyorum. Neden olduğunu biliyor musun?”

Başımı düşüncesizce salladım, kalçamı hareket ettirerek zirveye ulaşmaya çalışıyordum. Ama ne kadar yaklaştığımı anlamış olmalıydı ki, dokunuşu hafifledi, alaycı bir hale geldi. Dilinin ucunu köprücük kemiğimden kulağıma kadar kaydırды ve fısıldadı: “Çünkü benim de sadece bunu düşüneceğimi biliyorsun.”

Son bir nazik öpücüğün ardından ellerini tamamen çekti, eteğimin ön kısmını yavaşça ve metodik bir şekilde düzeltti, beni sıcak, arzulayan ve inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bırakarak geriye yaslandı.

Kirpiklerim titreyerek açıldı ve ona sert bir şekilde baktım. “Bu hiç hoş değildi.”

Ortaparmağını ağzına götürdü, ilk boğumuna kadar soktu ve arzusunu parmağından yavaşça emdi. “Ama buna bayılıyorsun.”

“Evet, bayılıyorum.”

Elimi kucağımdan alıp bileğimi dudaklarına götürdü. “Ve beni seviyorsun.”

“Evet, seviyorum.”

“Ve bu çok hoş değildi, ama çok güzeldi.”

Başımı salladım, gözlerimi ondan ayıramıyordum, kalbim bir sinekkuşunun kanatları gibi çarpıyordu. Byron, girdiği her alanı boyundan ve cüssesinden çok, içsel varlığıyla dolduruyordu, her zaman böyleydi. Ona baktıkça nefeslerimin daha da sıklaştığını hissediyordum.

İşte arzu böyle bir şeydi; acı, özlem, hayal kırıklığı, işkence. Eskiden bu duygudan nefret ederdim ama şimdi seviyordum, istiyordum, tıpkı onu sevdiğim ve istediğim gibi.

Limuzin, Byron hâlâ bileğimdeki ince deriye, kol içime ve dirseğime öpücükler kondururken yavaşladı. Ve araç durduğunda, Byron durakladı ve gözlerini kapattı. Elimi daha sıkı tuttu ve derin bir nefes aldığını duydum.

“Bunu yapmak istemiyorum,” dedi. “Konuşamayacağım. Düşünemeyeceğim. Bundan nefret ediyorum.”

“Biliyorum.” Elini hareket ettirerek çenesini kaldırmaya zorladım. Alınlarımızı birleştirmek istiyordum. “Ama ben yanında olacağım. Ve senin sesin olacağım, dikkatini dağıtmaya çalışanları oyalayacağım. Seni öpeceğim ve sana dokunacağım.”

“Beni yine senin kurtarman adil değil.”

“Bundan emin değilim.” Ellerimi ensesindeki kısa saçlarla oynattım. “Aynı takımdayız. Sana bir top atarsam, hayır mı diyecaksin? Yoksa gol mü atacaksın?”

Homurdandı ama önceki huzursuzluğunun yerini alan küçük bir gülümsemenin belirttiğini gördüm.

“Birlikte olabileceğimiz, sessiz ve karanlık bir köşe bulacağız, sadece ikimiz.”

“Ve orada ne yapacağız?” Byron başını geriye yasladı, elleri benimkileri tutmaktan memnundu.

“Oh, eminim bir şeyler buluruz.” Ona göz kırptım, tam o sırada onun tarafındaki kapı açıldı, içeriyi gürültü, ışık ve egzoz kokusu doldurdu.

Ama Byron'un gözleri sadece bende kaldı ve küçük gülümsemesi, o ışıklı dünyaya adım atmamıza rağmen hiç solmadı. Kalabalık öne doğru itti, ışıklar çaktı ama biz birbirimize güç vererek birlikteydik. Bu, hayal etmeye cesaret edebileceğim, isteyebileceğim ya da kendime izin verebileceğim her şeyden çok daha fazlasıydı.

SONSÖZ

BYRON

-Birkaç Ay Sonra-

“**S**eni rahatsız etti mi? Bay Lorher’ın makalesini okuduğunda?”

Bayan Ekker’i inceledim. Dikdörtgen masanın ucunda oturuyordu, Winnie solundaki köşedeydi. Ben ise Winnie’nin sağındaydım. Kadının soruları ve tavırları hâlâ samimi ve mantıklı görünüyordu. Yine de en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşündüm.

Dürüstlüğümün insanları nasıl etkilediğini tahmin etmekte çok kötüyüm çünkü başkalarının dürüstlüğüne normal şekilde tepki verdiğimi düşünmüyorum. Bu beni rahatsız etmiyor, genellikle duygularımı incitmiyor, beni bir şekilde etkilemiyor. Bu bir veri noktasıdır ve bu konuda baskı hissetmiyorum.

Ama Bayan Ekker hangi dürüstlük biçimine en iyi şekilde yanıt verirdi? Winnie’nin bana yabancılara yanıt vermeden önce sormamı öğrettiği soru buydu.

“Makaleyi okumadım,” diye dürüstçe yanıtladım ve Winnie’nin bana uzattığı ciltli kitabı kabul ettim.

“Ama menajerin sana anlattı, değil mi?” Ekker notlar aldı ve telefonundaki bir yazıya aktarma uygulamasını da kullandı. Kayıt altına alınıyorduk.

Menajerim ve ajansımın söylediğine göre, Harry Lorher, New York’ta asansörde geçirdiğimiz üç dakikayı benim yeteneksiz, şımarık bir zavallı olduğumu ilan eden on bin kelimelik bir makaleye dönüştürmeyi başarmıştı.

“Evet,” diye doğruladım ve menajerime göz attım. Pamela kapının yanında duruyordu; her zaman sadık bir koruyucuydu. Zam almayı hak ediyordu.

“Makaledeki tanımına tepkin ne oldu?”

Omzumu silktim, dikkatimi Bayan Ekker’a verdim. “Neden bu önemli?”

“Bunun önemli olduğunu sanmıyorum,” diye mantıklı bir şekilde cevapladı. “Ama biri benim tüm kitaplarım için hayalet yazarlar kullandığımı ve kötüye kullandığımı yazsaydı, üzülürdüm.”

“‘İddia edilen’ dedi,” diye düzelttim. “‘Hayalet yazarlar kullandığı iddia ediliyor ve kötü muamelede bulunuyor,’ dedi. Gazeteci jargonunda, bu bunun kabul edilebilir olmasını sağlamıyor mu? Örneğin, Bay Lorher’in iddia edilen şekilde kahvaltıda yavru kedi yediğini ve akşamları Hampshire’da bir köprü canavarı olarak vakit geçirdiğini duydum. ‘İddia ediliyor’ dediğim için bunu yazabileceğinizi düşünüyorum.”

Bayan Ekker güldü.

Kapıdaki Pamela’ya işaret ettim ve başka bir okuyucunun odaya girmeye hazır olduğunu belirttim.

Tüm bunlar –profilin düzenlenmesi ve Jes Ekker ile yapılacak röportaj, yayınevimin bağışladığı kitapları imzalayıp yazmam, okuma odasında her okuyucuyla birebir görüşebilmek için sessiz bir oda ayarlama– tamamen Winnie’nin işiydi.

Haftalar önce, Winnie, insanları konfor alanlarından çıkarmada başarılı olmadığını iddia etmişti. Ya Winnie, başkalarını yeni deneyimlere teşvik etme ve harika olasılıklara açık olma konusunda kendi içsel yeteneğini fark etmiyordu ya da yalan söylüyordu.

Winnie birçok şeydi ama yalan söyleyen biri değildi.

Bir adam odaya girdi ve yaklaşırken gülümsemeye odaklandım.

Winnie bana, gülümsediğimde daha yakışıklı ve daha yaklaşılabilir göründüğümü söylemişti.

“Merhaba. Ben Byron.”

“Selam. Ben David. Kredi kartı alıyor musunuz? Ya da... Ya da nakit?”

Kitabımı açarken yukarı baktım, garip soruya garip bir cevapla karşılık verdim. “Üzgünüm efendim, sadece takas kabul ediyorum; peynir tekerlekleri, şarap fıçısı, hayvanlar. Ama buğday kaseleri veya un torbaları almıyorum.” Başımı Winnie’ye doğru hafifçe çevirerek belirttim. “Ona alerjisi var.”

“Ben... Ne?” Adam ağzı açık bir şekilde bakakaldı, gözleri panik içinde olduğunu gösteriyordu. “Gerçekten mi?”

En iyi çabalarımın rağmen gülümsemem kayboldu. “Hayır. Şaka yapıyordum.” Cümlemi iletme tarzımın üzerine biraz daha çalışılması gerekiyordu.

“Ah! Özür dilerim. Ha ha.” Adam, alnındaki teri silerek rahatlamış bir şekilde güldü. “Özür dilerim. Bu komik. Senin komik olmanı beklemiyordum.”

“Kimse beklemez,” diye mırıldandım, başlık sayfalarından ikinciye geçerek imzamı atmaya hazırlanırken.

Win, beni bir anlık zayıflık anımda (yani, bana oral seks yaptıktan hemen sonra ve çıplakken), Bayan Ekker ile yapılacak röportaja ikna etmişti. Ailem veya soyumla ilgili hiçbir soru so-

rulmayacağına, sadece bir yazar olarak hayatım ve kitaplarımın ilham kaynağı hakkında sorular sorulacağına söz vermişti.

O, ciddi profilli bir gazeteciye özel röportaj vermenin –hem de adil ve dürüstlikle tanınan birine– halkın benimle ilgili merakını yatıştıracağını savunmuştu. Özellikle de Jüpiter Ödülleri’nde yaşanan çılgınlık ve Henry Lorher’ın bizim çok özel üç dakikalık ünlü asansör yolculuğumuza dair hoş olmayan anlamından sonra.

Winnie, dirseğiyle bana hafifçe dokunarak sessiz bir uyarı yaptı. “Kitap için ödeme yapmanıza gerek yok, beyefendi,” dedi, müşteri hizmetleri becerileri benden çok daha üstündü. “Zaten açıkartırma yoluyla aldınız.”

İmzalı kitabın satın alma bedelinin yanı sıra, kazananlar bir tanışma ve sohbet etkinliğine davet edilmişti ve bu fırsat için iki katı ödemeye hazırlardı. Ancak benim bunalmamı önlemek için katılmayı tercih eden kazananlar ayrı bir alanda bekliyordu. Bu odaya sadece bir kişi bir seferde girebilir, kitaplarına imza attırabilir ve kısa bir sohbet edebilirdi.

David bana işaret etti ama gözleri Winnie’deydi. “Oh. Onun imzalaması için ödeme yapmama gerek yok mu?”

Çoğu insan gibi, ben de üçüncü tekil şahısta bahsedilmekten keyif alıyordum.

“Hayır. O zaten fiyata dahil edilmişti.” Winnie’nin eli omzuma geldi, muhtemelen kızgınlığımı hissediyordu.

“Ah. Güzel.”

“Bu ismi kime yazmalıyım? Alıcının adıyla aynı mı?” Faturayı kaldırarak ona gösterdim.

Adam kâğıdı okumak için başını eğdi. “Hayır, bu benim adım. Kitap oğlum için. S-T-E-P-H-E- ”

“Hayır.” İlk harften sonra yazmayı durdurdum. “Beynim böyle çalışmıyor.”

“Nasıl yani?” diye sordu Bayan Ekker.

“Harfleri veya rakamları söylendiği gibi yazamam,” diye cevapladım sorusunu, sonra adama sordum, “Oğlunuzun adı ne?”

“Stephfen, ‘F’ ile.”

Gözlerimin daraldığını ve Ekker’in dikkatle beni incelediğini hissettim.

“Stefan mı?”

“Hayır. Stephfen. Ama ‘F’ ile.” Adamın yüzüne, Bay Lorher’in başarılar listesi kadar boş bir ifadeyle baktığımı ve Bayan Ekker’in tüm bu karşılaşmayı izleyip her anını absürt bir komiklik içinde yakalamaya hazır olduğunu fark ediyordum. Ama hiçbir şey yapamadım. Bu adam ve oğlunun adı beni çaresiz bırakmıştı.

Birkaç korkutucu saniye sonra garip sessizliği bozdum. “Teslim oluyorum. O adı nasıl yazacağımı gerçekten bilmiyorum.” O isim bir insan adı gibi gelmiyordu. IBS tedavisinde kullanılan bir ilaç markası gibi geliyordu. “Step-a-pe-he-an”ın ne olduğunu ve içinde nereye bir “F” harfi yerleşeceğini bilmiyordum.

“İşte, efendim.” Winnie’nin gülümseyen sesi araya girdi. “Adı bu kâğıda yazabilir misiniz? Sonra Byron bunu kullanabilir.”

“Tabii,” dedi adam, gözlerini bizim aramızda gezdirerek.

Kitabı imzaladım, onu teslim ettim, adamın Winnie’nin okulu-
luna olan desteği için teşekkür ettim ve ayrıldı.

Kapı onun arkasından kapandığı anda Bayan Ekker sordu: “Gerçekten Bay Lorher’a, alıntı yapıyorum, ‘Senin dışkı kalıntıları-
nı okuyan herkes, yapışan bir bok lekesi olup, defolup gidebilir,’
dedin mi?”

“Dedim.” Winnie’den bir sonraki kitabı aldım, onun gözlerine bakarak aklımı okumasını ve bana bir öpücük vermesini umdum.

Bunun yerine bana göz kırptı.

İçimden homurdandım.

“Bunun sert olduğunu söyleyebilirim,” dedi gazeteci sohbet havasında. “Genelde insanlara defolmalarını söyler misiniz?”

“Hayır.”

“Peki Bay Lorher’ı bu kadar özel yapan ne? Ne yaptı da senin kızgınlığını kazandı?”

“Özel çünkü sormaya haklı olmayan sorularla beni taciz ediyor.” Kadına anlamlı bir bakış attım. “Ve kayıtlara geçmesin, kendi önemine âşık ve sürekli olarak geçerlilik arayışı içinde, ki bunu sadece büyüklük yanılsamalarını ve histerilerini gerçeğe dönüştürerek başarmış. Ayrıca, üç dakikalık bir asansör konuşmasını– ki sözlerimin yüzde otuzu ‘defol’ ve ‘bok’tu– on bin kelimelik bir elektronik saçmalığa dönüştürdüğünü göz önünde bulundurarak, tıpkı Victor Hugo gibi, kelime başına ödeme alıyor olabileceğini düşünüyorum.”

“Hımm,” dedi Jes Ekker, gülümsemesinden başka bir şey söylemeden.

“Ne?” Winnie’ye bir göz attım, sonra tekrar muhabire baktım. “Neden gülümsüyorsun?”

“Komiksin,” dedi. “Böyle komik olmanı beklemiyordum.”

“Herkes hep böyle diyor,” diye mırıldandı Winnie.

Bu sefer ona baktığımda gerçekten aklımı okudu ve bana bir öpücük verdi.

...

Cuma geceleri, Amelia ve Winnie’nin dairesinde, Serena adında bir kadınla *Stardew Valley* adlı bir video oyunu oynayarak geçiyordu. Serena, üniversiteden beri onların arkadaşı, benim için ise tanıdıktı. Oyunu seviyordum. Serena iyiydi. Ama üç kadının

beni Sebastian adında bir NPC (oyuncu olmayan karakter) ile karşılaştırmalarından biraz sıkılmaya başladım.

“Bakın! İşte Byron! Beni motosikletiyle dışarı çıkarıyor,” diye bağırdı Serena, küçük mutfak masasından. Dizüstü bilgisayarı önünde açtı ve sanki birbirimize üç metre değil, üç kilometre uzaktaymışız gibi konuşuyordu. “Bu kesit çok tatlı bir şekilde basit”

“Biliyorsun, eğer Byron’la –yani, Sebastian’la– evlenirsen, senin bir kurbağa evlatlık edinmeni istiyor.” Amelia, mutfak masasının diğer tarafında, Serena’nın karşısında oturuyordu. “Ama artı olarak bazen sana kahve yapıyor.”

“Evlenirsek, böyle bir şey mi beklemeliyim?” Winnie, alnını omzuma yasladı. “Kurbağalar ve kahve mi?”

Win ve ben, oturma odasının zeminine yan yana oturduk, dizüstü bilgisayarlarımız sehpanın üzerine koyulmuştu. Grupla birlikte haftalık oyunlarımızı Jeff resmi olarak taşındığı anda evime taşıma kararı almıştık.

Winnie, ilk öpücüğümüzün ertesi sabahı Jeff’in yaptığı şeyler hakkında bana hiçbir şey söylememişti. Jeff, bunu geçen hafta bana şaka yaparak anlatmıştı. Şimdi, onu eşyalarını yola bırakmakla tehdit ettiğim için çılgınca yeni bir yer arıyordu çünkü yanına kadar evden çıkmazsa onları dışarı atacağımı söylemiştim.

Bu, Winnie’nin neden evimde vakit geçirmek istemediğini açıklıyordu. Evimi sevmediğini düşündüğüm için endişelenmiştim ve bir gün benimle paylaşabileceği kadar sevdiği başka bir yer bulmam gerekeceğini düşünmüştüm. Gerçek nedeni öğrenince hem rahatlama hem de öfke hissetmiştim. Jeff’i kolayca tahliye edebilirdim ama evimi bırakmak beni acıttı.

Winnie’ye neden Jeff’in yaptığı şeyleri bana söylemediğini sorduğumda açıklama yapamadı. Onun, isteklerini ve ihtiyaçlarını iletmek için elinden geleni yaptığını biliyordum ama bu ifşa, kalıcı değişikliklerin bir gecede olmayacağına dair iyi bir hatırlatıcı olmuştu.

Muhtemelen hep zor konuşmalardan kaçacaktı; ben de muhtemelen insanlardan kaçacaktım; hiçbirimiz mükemmel değildik ama ikimiz de daha iyi olmak için elimizden geleni yapıyorduk.

Şu anda, alnına bir öpücük kondurup benimle evlenip evlenmeyeceğine dair sorusuna, yani Sebastian ile evlenmeye dair sorusuna cevap verdim. "Biliyorsun, büyük şehre taşınmak istiyorum. Bu küçük kasabada kimse beni anlamıyor."

Üç kadın da güldü ve konuşma, Amelia'nın Alex adında bir NPC'ye çöp vermekten hoşlanması, Winnie'nin şarap mahzeninin etkileyiciliği ve Serena'nın iridyum sulama sistemleri hakkındaki kaygıları üzerine döndü.

Bu üç kadınla kısa süre içinde şunu öğrendim: Kendimle alay etmek, onların şakalarına dışsal bir sinirle tepki vermekten daha iyi sonuç veriyordu. Garip bir şekilde, bu yaklaşımı zamanla uyguladıkça aslında bundan hoşlanmaya başladım.

Amelia, "Bütün meydan okuma videolarınızı bitirdiniz mi?" diye sordu ve sandalyenin arkasına dirseğini koyarak bize baktı. "Yoksa Winnie'nin Ethical Cosmetics'teki o önemli işi nedeniyle bunlara devam mı edeceksiniz?"

"Yapmadığımız üç tane meydan okuma var... Ama aylarca hiç video çekmedik," diye yanıtladı Winnie bizim için.

"Hangileri kaldı?" Amelia, sandalyenin arkasına dirseğini koydu.

"Toksik Dans, Aşık Olduğun Kişiye Öpücük Ver." Sonuncusunda Winnie ile bir bakışma paylaştık.

İlk öpücüğümüzün videosunu ve sonrasını pek çok kez izlemiştim, özellikle o gece geç saatlere kadar çalıştığında ya da iş yükü onu evime gelmekten tamamen alıkoyduğunda. Yazıya odaklanmamın ve programımın aramızda bir anlaşmazlık kaynağı olacağına dair duyduğum endişeler, okul yılının başlamasıyla buharlaştı. Winnie benden çok daha yoğundu.

“Peki ya taytlı olan? Onu yeni paylaşmadınız mı?” Serena masadan kalktı, boş su bardağını aldı ve lavaboya doğru yürüdü.

“Hazırda bulunanları paylaşıyorum. Tayt Meydan Okuması, yaptığımız son videoydu, başka kaydedilen yok.”

“Bu gece bir tane yapmalısınız.” Amelia, sandalyenin arkasından hâlâ bizi süzerek gözlerini bana dikip söyledi. “Toksik Dans Meydan Okuması nasıl olur?”

Arkadaşıma öfkeyle bakakaldım.

Gülümsedi, sandalyeden kalktı. “Hadi ama. Oyunu zaten yakında bitirmeliyiz. Hadi siz Toksik Dans Meydan Okuması’m yapın, ben de kameraman olurum.”

“Oh! Şarkıyı ben çalarım.” Su bardağını mutfak tezgâhına bırakan Serena cebinden telefonunu çıkardı.

Winnie bana bakarak gözlerini araladı.

Yüzümde sıkı bir gülümseme ile omuzlarımı silktim.

“Tabii. Adımları hatırlıyorum sanırım,” dedi ve ayağa kalkıp bana elini uzattı.

“Senin ne yapacağınla ilgili bir fikrin var mı?” Başımı salladım ve elini yalnızca ayağa kalkar kalkmaz onu öpmek için kabul ettim.

“Ah, Byron hakkında endişelenme.” Amelia, telefonunda ekranlar arasında gezinerek oturma odasına doğru ilerledi. “Bütün o balo dansı derslerini düşünürsen... Hareketleri var.”

Winnie güldü, ortak arkadaşımızın söylediklerinin şaka olduğunu düşündü. Oysa bunlar şaka değildi. Ben mükemmel bir dansçıyım.

Winnie bana meydan okumalar listesini ilk verdiğinde, her birini araştırmak ve birkaç örneği izlemek için zaman ayırdım. Başta Win’in benimle dans etmeyi bekleyip beklemediğinden emin olamamıştım ama hazırlıklı olmak istemiştim.

Amelia, "Keşke daha iyi ışığımız olsa," dedi, o çekimi ayarlar-ken ben de sehpayı kenara itiyordum.

Britney Spears'ın "Toxic" şarkısının ilk notaları Serena'nın cepte telefonundan duyulmaya başladı ve Winnie ile biz, yan yana durarak pozisyonumuzu aldık.

Adımların neredeyse hepsini hatırladım ve hızla belleğimi tarrayarak sırayla düzenledim.

"Bir tane prova yapalım mı?" diye sordu Winnie, tişörtünü çıkarıp kanepeye atarken, sorusu Amelia içindi.

Arkadaşımız başını sallayarak, "Hayır. Çekiyorum. Neredeyse zamanı geldi. Ve... Başla!" dedi.

Ve başladım.

Sağ kol başın üstünde. Dudaklar. Dokunuş. Vücut dalgası. Bel-den çekiş. Kalp şeklinde eller. Düşüş. Eller çapraz...

Görme açımda, Winnie'nin düşüşü yaptıktan sonra dansı durdurduğunu ve adımları tamamladıkça şok olmuş baloşlarını üzerimde hissettim. Bu sırada ileriye baktığımda Serena'nın ağzının açık olduğunu ve gözlerinin maksimum genişliğe ulaştığını gördüm.

Amelia, şaşırmış ve rahatsız olmamış bir şekilde, sadece müzikle birlikte kafasını sallayarak bitene kadar bekledi. Ama bittiğinde havada elini kaldırarak bir zafer çılgılığı attı.

"Vay canına, Byron. Bir sonraki 'Magic Mike' için denemelere katılmalısın." Kısa mesafeyi aşarak Amelia beşlik çakmak için elini kaldırdı. Ben de onu yarı yolda bırakmadım.

Ama Winnie'nin boğulur gibi çıkan sesleri gözlerimi ona çevirmeme neden oldu. Ağzını açıp kapatıyordu, güzel gözleri şaşkınlıkla büyümüştü ve hızla kızarmaya başlıyordu. Gömleğimin önünden yakaladı, göğsü hızlı nefesleriyle inip kalkıyordu ve aklından geçenleri sanki yüksek sesle söylemiş gibi okuyabiliyordum.

"Amelia," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "Buradaki herkesi bir dakika içinde dışarı çıkarırsan sana yirmi bin Chuck E. Cheese jetonu bonus vereceğim."

Hatırayı anımsarken bile gülümsedim, vücudum tepkiyle geriliyordu. Gözlerindeki bakış, niyet, ihtiyaç benimkilerin aynasıydı. Onları kendi yansımam olarak gördüğüm anları asla hafife almadım.

Winnie, ev arkadaşının cevabını beklemeden gömleğimin önünden tutarak beni odasına sürükledi, içeri itti ve ayağıyla kapıyı kapattı. Sonra saldırdı, ileri atılıp gövdem üzerine sıçradı. Onu yakalamaktan başka çarem yoktu ve ikimiz de bir dizi kol, bacak, dudak ve tutuşan eller karmaşasıyla yatağına yuvarlandık.

Lanet olsun. Buna bayılıyordum. Bana karşı böylesine tutkulu olmasını seviyordum. Kontrolümü kaybetmemi, teslimiyetimi böylesine arzuladığı anları seviyordum. Dokunduğumuzda asla tatmin olmamış gibi görünen açgözlülüğünü, yaratıcılığını, bağlılığını ve merakını seviyordum.

Yani, kahretsin ama şu anda, bu anda neyi beklediğimi bilmiyordum.

"Byron..." dedi, ısırınan öpücükler arasında. "Byron, *lütfe*." Üzerime oturmuş, elleri gömleğimi yukarı itip çıkarmıştı, tırnakları göğsümü çiziyordu. "Sana ihtiyacım var."

İç çekerek elimle başının arkasındaki saçlarını kavradım, bu noktayı ve onun kafasının pozisyonu üzerindeki kontrolü, onu ağzını açmaya zorlamayı, gözlerini istediğim yere yönlendirmeyi seviyordum.

"Neye ihtiyacım var, Win?" Kalçalarımı yukarı ittim, ona bana yaptıklarını hissettirmek istiyordum.

Ağzımda bir nefes aldı, vücudu gerildi. "Dans etmeyi nerede öğrendin?"

Dans hakkında konuşmak istemiyordum.

“Gömleğini çıkar.” Saçlarını bırakarak oturdum, parmaklarım pantolonunun önüne yöneldi, düğmeyle uğraşırken bir küfür mırıldandım. “Ve şu lanet şeyleri çıkar.”

“Emredersiniz, efendim.” Ayağa kalkmadan önce titrediğini hissettim, hızla itaat etmek için harekete geçti.

“Ben kalkmışken başka bir şey ister misin?” diye alay etti, atletini başının üzerinden çıkarıp pantolonuyla birlikte iç çamaşırını da sıyıırken.

Ona baktım, bedeninin görüntüsüyle ağzım sulandı, odadaki her şey bulanıklaştı ama onun eşsiz güzelliği, tarçın gözleri ve canlılığı net kaldı. Göz göze geldiğimiz her seferinde nefesimi kesti. Kahkahasıyla düşüncelerimi çaldı, dokunuşuyla beni basitleştirip sözsüz bıraktı.

O HALDE NEYİ BEKLİYORSUN?

Kot pantolonumu çıkarıp ellerimi çamaşırlarımın bel bandına koymuştum ki durakladım, kafamı sallayarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Bir sebebi olmalıydı. Ve o sebep, sutyenini çıkarıp arkasına rasgele fırlatarak tekrar bana doğru koşup beni bir kez daha yere sermesiyle aklıma geldi.

Biz hep böyleydik. Hep telaşlı. Hep akılsız ve birbirimizin bedenine aç. Ama ilk seferimiz için bunu istemiyordum. Onunla sevişmek istiyordum.

Ellerimi göğüslerine doldurup inledim, tereddüt ederek.

“Win...”

“Önce ben,” dedi, çenemden boynuma kadar ısırıklarla öperek ve “Yüzüne oturmamı ister misin?” diye fısıldadı.

Bir kez daha inledim, omurgamın dibinde zevkli bir acı dalgası yayıldı.

“Bekle, bir dakika bekle.”

“Beklemek istemiyorum,” diye sızlandı ve kendini sertçe kaskırlarıma sürttü, aramızdaki tek engel iç çamaşırlarımın kumaşıydı.

Durumu kontrol altına almam gerekiyordu. Onu yavaşlatmam gerekiyordu. Onun yanında uyanıp sertleşmiş halde, çaresiz, kör edici bir arzu ve ağrı içinde, tatlı bedenine gömülmek istemek ama henüz kendime erken boşalmamak için güvenememek... Bundan bıkmıştım.

Onun gelmesini istiyordum. Onun gelmesine *ihtiyacım vardı*. Bu da benim dayanacağım konusunda emin olmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Yüzüm,” dedim dişlerimin arasından, bacaklarına uzanarak. “Buraya gel.”

Vücudumun üzerinde emeklemesini, göğüslerinin sallanışını izledim ve bacaklarını ağzımın üzerine açtı. Tam olarak ne yapacağını, onun nelerden hoşlandığını kesinlikle bilen biri olarak dilimi yumuşak ve düz hareket ettirdim, bir kremayı yalar gibi onu yaladım. Ve manzaramın tadını çıkardım.

“Ah Tanrım...” diye inledi, kalçalarını yuvarlayarak, başını savurarak, sırtını yay gibi gererek.

Zaten çok yakındı, o kadar yakındı ki. Bunu huzursuzluğundan, ritminin zarif olmamasından hissedebiliyordum.

Şimdi. Şimdi yap. Onunla şimdi seviş.

Kollarımı bacaklarının etrafına dolayarak onu sabitledim ve uyluğunun iç kısmına bir öpücük kondurdum.

“Win.”

“Evet?” Dudaklarımı ve dilimi isteyen bir şekilde kollarımda kıpırdandı. Tüm belirsizliği ve şüpheyi boğazımdan temizleyerek, “Kontrol ediyorum,” dedim.

Bedeni bir anda durdu ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Sonra bir kez daha göz kırptı, bakışlarındaki bulanıklık yerini netliğe bıraktı, dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Göğsünün yükselip alçalışını izledim, farkındalığın doğuşuna, hızla ardından gelen bir endişe kıvılcımına şahit oldum.

“Sen... Yapmak mı istiyorsun?”

Düşüncesini bitirmedi.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, uyluğunun iç kısmına bir öpücük daha verdim, ilkinden daha yavaş, daha nazik.

“Evet,” dedim. “Sen istiyor musun?”

Winnie sert bir şekilde yutkundu, sonra başını salladı. Şimdiden yana doğru hareket etmeye başlamıştı, hareketleri aceleci değildi, gözleri büyük ve dikkatliydi. Sırtüstü uzandı ve ben iç çamaşırımı çıkarmak için ayağa kalktım, anın ağırlığı beni aşağı çekiyordu.

O da hissetmiş olmalıydı çünkü genelde yaptığı gibi bana uzanmadı. Ne beni yere serdi ne de takıldı. Sadece orada, sırtüstü yattı, dizlerini bir arada tutmuş, kollarını göğüslerinin üzerine koymuş, gözleri kocaman, dudakları ise önceki telaşlı öpücüklerimizden şişmiş haldeydi.

Ve çamaşırımı çıkarıp yere bıraktığımda, bakışı kasığıma indi. Sessiz bir nefes aldı, vücudu nefesini verirken titrer gibi oldu.

Dudaklarımı yaladım, onu orada tadıyor, kokusunu alıyor, vücudumun nabzını hissediyordum. Beni onun üzerine çıkmaya, bacaklarının arasına girmeye, kendimi onun sıcak ve ıslak kucağına yerleştirmeye zorluyordu. Ve öyle yaptım. Tepkilerini dikkatle inceleyerek yatağın üzerine bir dizimi koydum ve kirpiklerinin nasıl titrediğini gözden kaçırmadım. Derin bir nefes daha aldı, bu sefer havayı ciğerlerinde tuttu.

Kollarımı ağırlığımı desteklemek için kullanarak onun üzerine uzandım, yüzünü izliyordum. Dikkati sanki vücudumun ön

kısmına kilitlemiş gibiydi ve bacaklarını açmasını bekledim. Nefesini verdiğinde bunu yaptı. Kalçalarımı onun kalçasına doğru indirirken onun kesik kesik nefes aldığını hissettim ve gözlerinin kapandığını gördüm. Dişlerini sıktı.

Vücudu gergindi, nefesi sığıdı, gözleri sıkıca kapalıydı; onun duruşuna ve ifadesine kaşlarımı çattım. Bu doğru gelmedi. Kontrol etmem gerektiğini hissettim ve bunu yapmamız gerektiği için değil, gerçekten ihtiyacım olduğu için hissettim.

“İyi misin?” diye fısıldadım, hareketsiz durarak cevabını bekledim.

Başını sertçe salladı.

Kaşlarım daha da çatıldı. “Win. Gözlerini aç.”

Yutkundum, sonra gözlerini açtı. Onlar kararlıydı.

“Win...”

“Sadece yap. Lütfen.” Bu defa ben yutkundum, boğazım sıkıydı. “Bundan korkuyor musun?”

Küçük bir kahkaha patladı ağzından. “Evet, korkuyorum. Ama sadece bu ilk seferden. En kötüsünün bu olduğunu duydum ama sonra çok daha iyi oluyormuş. Üzgünüm.”

“Üzgün olma. Ben de korkuyorum.”

Winnie kafasını yastığa geri bastırdı, şaşkın görünüyordu. “Sen mi?”

“Evet.” Daha bacaklarının arasına tam olarak uzanmamıştım ve *plank* pozisyonunda durduğum için kollarım titremeye başladı.

İtirafım üzerine yüz hatları gevşedi, bakışı ısındı.

“Neden? Vajinamda dişlerim olduğundan mı korkuyorsun?”

Gülme sırası bendeydi. “Hayır. Ağzında dişlerin var ve onlar beni korkutmuyor.”

Dudaklarımı ısıtır gibi yaparak hareket etti. “O zaman neden?”

“Çünkü,” diye itiraf ettim kısık bir sesle, “nasıl biteceğini tahmin edemiyorum.”

Bana baktı, ifadesi ısındı, sonra hararetlendi, küçük bir gülümseme dudaklarının bir yanını yukarı kaldırdı. “Bitecek bir şey değil,” diye fısıldadı. “Bu son değil. Bu başlangıç da değil.”

“O zaman nedir?”

Ellerini kaldırdı, üzerine çıktığımdan beri ilk kez bana dokunuyordu. Bir avuç içi kalçamın üzerine yerleşti, diğeri ise öne doğru uzandı. Beni kavradı ve gözlerim geriye yuvarlandı, kollarım onun rehberliğinde derece derece büküldü.

“Bu ortası,” dedi, beni okşayarak. Bacaklarını daha da açıp kalçalarını bir davet gibi kaldırdı. “Benimle seviş, Byron.” Winnie gözkapaklarımı, burnumu öptü. “Benimle seviş.”

Yoğun bir şekilde yutkunarak gözlerimi açtım ve onun beni izlediğini gördüm; beni yere bağlayan, sabitleyen, bana olan sevgisinin benim ona olan hayranlık ve sevgim kadar sürekli ve sonsuz olacağını söyleyen bakışlarını yakaladım.

Ve ben de şöyle dedim: “Sen de benimle seviş, Win.”

“Sevişeceğim.” Winnie’nin çenesi titredi, ama yine de gülümsedi, sonra bana söz verdi: “Her zaman.”

SON

